

Edit: OnlyU
TRUYENFULLON

SƠ HẠ TRONG TÔI

BẠCH GIỚI TỬ

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 1

Kỷ Sơ Hạ thật cẩn thận đỡ chân trái bằng bó thạch cao dịch về phía xe lăn, không có ai giúp đỡ, ngay cả một người có thể phụ một tay bên cạnh cũng không có.

Ba ngày trước cậu xin phép đoàn làm phim nghỉ nửa ngày để về nhà đón sinh nhật với em gái. Đêm đó, trên đường quay lại phim trường, trên con đường nhỏ hẻo lánh không người bị ép dừng xe, vài tên lưu manh hung ác kéo cậu xuống xe. Cậu tưởng bị cướp tiển, rất sáng suốt móc ví ra dâng cho đối phương, mấy tên lưu manh lấy tiển nhưng vẫn không buông tha cậu, đánh cậu một trận đến gãy chân rồi mới nghênh ngang rời đi.

Kỷ Sơ Hạ đau đến chết lặng quên cả kêu rên, chỉ theo bản năng mà gất gao che chắn gương mặt kiểm còm.

Một giờ sau mới có một công nhân vệ sinh đi ngang qua phát hiện ra cậu, giúp cậu gọi xe cứu thương và báo cảnh sát.

Cảnh sát đến bệnh viện hỏi han ghi chép cho có lệ rồi rời đi, Kỷ Sơ Hạ không biết lý do, trời quá tối cậu cũng không thấy rõ đối phương có đặc điểm nhận dạng gì không, con đường nhỏ kia cũng không có camera giám sát. Huống chi cậu cũng không muốn làm ồn ào, vì tin này mà bị lên top, nhiều nhất chỉ được fan và quần chúng đồng tình, mà lại làm người trong nhà lo lắng, cậu tình nguyện nhận xui xẻo.

Cũng may tin tức cũng không có truyền ra, cảnh sát và bác sĩ đều có đạo đức nghề nghiệp, sự việc lại xảy ra vào nửa đêm không ai chứng kiến. Ba ngày nằm viện cậu đều nằm suốt trên giường, hai bệnh nhân nằm cùng phòng lại là người cao tuổi, chăm nuôi cũng là bác trai bác gái tuổi trung niên, không ai nhận ra cậu là tiểu minh tinh đang hot.

Vì chân trái bị gãy phải bó thạch cao, cả người toàn là vết bầm, ba ngày nay cậu muốn đi WC cũng phải mặt dày nhờ ông chú nuôi người nhà ở giường kế bên giúp đỡ, cơm cũng là bác gái nọ mua giúp. Về ngoài của Kỷ Sơ Hạ rất hiên lành, lại còn trẻ tuổi, đáng về an tĩnh rũ mắt xuống không nói lời nào rất dễ làm người khác nảy sinh ý muốn bảo vệ, dễ dàng làm mấy chú mấy bác yêu mến, đa số fan của cậu cũng là chị gái và bác gái.

Vẫn không gọi điện được cho người đại diện, gửi tin nhắn và Wechat thì như đá chìm xuống biển. Đêm khuya hôm nhập viện cậu có liên lạc với trợ lý, vốn muốn nhờ trợ lý lấy quần áo và đồ dùng vệ sinh đến bệnh viện, đối phương lại luống cuống làm bộ làm tịch: “Sao anh Sơ Hạ lại không cẩn thận như vậy, gãy xương thì làm sao quay phim đây? Anh Trần có biết không? Em muốn giúp em mang đồ đến, nhưng chiều nay anh Trần vừa nói em đi casting, hai ngày nữa sẽ gia nhập đoàn làm phim, chúng em cũng đã đến Hoàn Kiếm, anh xem...”

Kỷ Sơ Hạ trực tiếp cúp điện thoại, trợ lý của cậu là do công ty sắp xếp. Người này vốn cũng không phải là trợ lý, là nghệ nhân đã ký hợp đồng với công ty, cùng chung một người đại diện với cậu, ở bên cạnh cậu vì cợ màn ảnh lộ diện, đại khái cũng có hậu trường, căn bản không cần lòng vòng như vậy, nói là trợ lý nhưng còn có giá hơn cậu, hẳn nói vậy cũng không kỳ quái.

Không liên lạc được với người đại diện, Kỷ Sơ Hạ chỉ có thể gọi điện thoại cho đạo diễn xin nghỉ, cậu đã vào giới giải trí hơn bốn năm, lần đầu tiên có cơ hội đóng vai chính, thật sự không muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Đạo diễn nhận điện thoại, nhưng nói là đã nghe người đại diện báo rằng cậu bị thương, bảo cậu nghỉ ngơi cho tốt, không cần lo lắng đến đoàn làm phim, bọn họ sẽ tìm người khác thay thế.

Thậm chí Kỷ Sơ Hạ còn không kịp mở miệng năn nỉ đối phương đã cúp máy, tuy cậu biết gãy xương phải bó bột mấy tháng, bộ phim này đã quay gần nửa tháng, mỗi ngày đều như đốt tiền, sau có thể dừng lại chờ cậu. Trong lòng Kỷ Sơ Hạ có một cảm giác bất an, nửa tháng nay cậu ở đoàn làm phim cũng không yên ổn, mới khai máy vài ngày người đại diện đã gọi điện cho cậu mắng một trận, hỏi có phải cậu đắc tội người nào ở ngoài

không, sau khi cậu kiên trì khẳng định không có li ền không thêm phản ứng cậu nữa, một hợp đ ồng đại ngôn không t ừ sắp ký trước đó cũng trở nên yên tĩnh. Hiện tại cậu xảy ra chuyện, người đại diện càng không liên lạc được.

Thật vất vả ng ồi lên xe lăn, Kỷ Sơ Hạ thở phào một cái, hôm nay mấy người nuôi bệnh giường kế bên không có ở đây, cậu đã nằm trên giường vài ngày, vết thương không còn quá đau đớn nữa, không thể không biết xấu hổ tiếp tục làm phiền người khác, đội mũ và đeo khẩu trang lên, cậu quyết định tự đến căn tin mua cơm.

Dãy phòng bệnh thật yên tĩnh, không có nhi ều người ra vào, Kỷ Sơ Hạ thật cẩn thận di chuyển xe lăn vào thang máy, chỉ có một mình cậu.

Kỷ Sơ Hạ ấn nút t ầng một, lúc cửa thang máy từ từ đóng lại, đột nhiên có người bên ngoài nhấn nút, cánh cửa l ần nữa mở ra, một người đàn ông cao lớn bước vào.

Người này mặt bộ tây trang phẳng phiu màu xám, chỉ lộ ra nửa gương mặt có thể nói là hoàn mỹ, phong thái tao nhã mà có khí thế, là kiểu mẫu quý công tử. Sau khi hấn tiến vào thang máy li ền đứng phía sau Kỷ Sơ Hạ, người đàn ông có vẻ là trợ lý ấn nút t ầng một l ần nữa.

Cậu không ki ềm được nhìn thoáng qua bóng dáng phản chiếu của người đàn ông trên cửa thang máy, cứ cảm thấy người này quen quen.

Thang máy đến l ầu một, Kỷ Sơ Hạ rời đi, trợ lý bên cạnh T ần Ý mới nhỏ giọng nói: “Boss, người kia hình như chính là thằng nhãi Kỷ Sơ Hạ.”

Nghe thấy tên này, đôi mày rậm của T ần Ý khó phát giác cau lại.

Trên đường đến căn tin, rốt cuộc Kỷ Sơ Hạ cũng nhận được điện thoại của người đại diện vẫn gọi không được suốt ba ngày nay, người kia thông báo đơn giản: “Hợp đ ồng của cậu với công ty còn hai tháng là hết hạn, công ty không định gia hạn hợp đ ồng với cậu, cậu xuất viện thì v ề nhà tự dọn dẹp một chút, tìm thời gian trả chìa khóa nhà và xe cho công ty, tự giải quyết cho tốt đi.”

Kỷ Sơ Hạ sững sốt, đến khi kịp phản ứng, đầu dây bên kia đã cúp điện thoại.

Sau khi lên xe, Tần Ý vẫn không nói chuyện, bỗng nhiên hắn mở miệng hỏi trợ lý đang ngồi trên ghế lái: “Chân của hắn là sao? Cậu cho người đánh?”

Trợ lý quay đầu lại, cười lấy lòng nói: “Boss, anh nhìn hắn không vừa mắt như vậy, tôi đương nhiên phải giúp anh xả giận.”

Tuy Tần Ý rất ghét thuộc hạ tự mình hành động, nhưng lại không lo lắng về trợ lý Lưu Bằng này, cha mẹ Lưu Bằng đã làm việc ở Tần gia hơn hai mươi năm, một tay mẹ hắn nuôi lớn Tần Ý và em gái, cha của Lưu Bằng vì cứu em gái bảo bối của Tần Ý mà mất một chân. Thật ra Lưu Bằng không có bản lĩnh làm trợ lý của Tần Ý, nhưng Tần Ý vẫn để hắn làm, chứng minh Tần Ý đối đãi với cả nhà bọn họ không tồi.

Gương mặt Tần Ý không có biểu cảm gì, chẳng qua giọng nói hơi lạnh nhạt: “Lần sau không được làm vậy nữa.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 2

Mười bảy tuổi Kỷ Sơ Hạ đã ký hợp đồng năm năm với Diệu Tinh, còn hai tháng nữa là hết hợp đồng, vào lúc đang hot lại bị công ty đuổi ra khỏi cửa, dưới tình huống cậu còn chưa tìm được nhà.

Thật ra bắt đầu từ nửa năm trước, Kỷ Sơ Hạ đã lặng lẽ tìm kiếm công ty khác, cậu và người đại diện tam quan và ý tưởng đều không hợp, vì thế liên đắc tội cao tầng trong công ty, vốn không thể ở lại Diệu Tinh được nữa. Hai năm nay sự nghiệp của cậu dần dần khởi sắc, tất nhiên muốn nâng giá bản thân, cũng có không ít công ty vươn cạnh ô liu với cậu, cậu muốn đến chính là công ty điện ảnh đứng đầu trong nước, Đông Hoàng.

Đông Hoàng có chỗ dựa là tập đoàn tài chính vô cùng to lớn Tần thị, là công ty đầu tư phim ảnh thành lập đã hơn 20 năm, đã cho ra vô số tác phẩm truyền hình và điện ảnh kinh điển, nổi tiếng lâu đời, hai năm trước thành lập bộ phận người đại diện nghệ nhân, sau đó mở rộng nghiệp vụ của công ty, phát triển không ngừng. Nghệ nhân dưới trướng của Đông Hoàng ngoại trừ Tần đại tiểu thư Tần Dao gia nhập giới giải trí chỉ để dạo chơi, còn có hơn mười minh tinh cực kỳ nổi tiếng. Kỷ Sơ Hạ muốn gia nhập Đông Hoàng đơn giản là nhìn trúng tài nguyên hùng hậu và thực lực cường đại của họ, hướng chỉ trong Đông Hoàng vẫn không có loại hình tiểu thị tươi đang hot như cậu, không lo lắng sẽ xung đột với ai.

Người mơ ước tiến vào Đông Hoàng rất nhiều, nhưng có thể chân chính tiến vào lại rất ít, Kỷ Sơ Hạ không ngờ cậu sẽ có vận may như vậy. Vì cùng tham gia một show truyền hình thực tế du lịch, cậu và Tần Dao bèn kết bạn với nhau. Tần Dao chẳng những giới thiệu giúp cậu vai nam phụ trong một bộ phim điện ảnh được đầu tư khủng do anh đế đóng vai chính, còn dẫn cậu đi gặp người đại diện kim bài của Đông Hoàng.

Sự việc phát triển thuận lợi đến khó có thể tin, đổi sang Đông Hoàng là việc ván đã đóng thuyền, ngay cả hợp đồng đã nghĩ xong, chỉ còn chờ hai bên ký tên đóng dấu là hoàn tất. Nhưng phỏng chừng bắt đầu từ nửa tháng trước, vận may của cậu cuối cùng cũng kết thúc, người đại diện của Đông Hoàng không những không nhận điện thoại của cậu mà còn kéo vào sổ đen, Tần Dao cũng không liên lạc được, mà hiện tại, vai chính trong phim mới đã bị mất, gặp cướp bị đánh gãy chân, lại bị công ty không nể mặt đuổi đi.

Kỷ Sơ Hạ sốt ruột muốn xuất viện, bác sĩ lại nói nhất định phải nằm viện một tuần mới cho cậu xuất viện. Từ sau khi nhận được đại diện Trần, cậu luôn lo lắng bất an, gọi điện thoại, nhắn tin Wechat cho vài người gọi là bạn bè trong giới, nhưng chỉ vài người ít ỏi trả lời cậu.

Cậu không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, có cảm giác như chỉ trong một đêm, tất cả mọi người bắt đầu trốn tránh cậu.

Màn hình di động rung một cái, Kỷ Sơ Hạ cầm lên nhìn thoáng qua, không phải là cấp dưới của người đại diện mà cậu quan hệ không tì, mà là Kỷ Thu Vũ, em gái của cậu nhắn tin đến.

“Anh, hôm nay em có nướng bánh ngọt, hương vị không tì, hai ngày nữa anh có thể về nhà được không? Em để dành cho anh.”

Tâm trạng buồn bực của Kỷ Sơ Hạ chậm rãi yên tĩnh lại, trả lời cho cô bé: “Anh phải quay phim, có lẽ sắp tới không về nhà được đâu, em ăn đi nha, chú ý nghỉ ngơi, không được để bản thân quá mệt nhọc, có gì không thoải mái nhất định phải báo với anh.”

Sau đó cậu lại gọi điện cho dì Lý hàng xóm, nói có thể cậu phải ở ngoài làm việc suốt hai, ba tháng, kính nhờ dì giúp đỡ để ý đến Kỷ Thu Vũ một chút, có việc gì thì có thể liên hệ với cậu bất cứ lúc nào.

Hiện tại cả người cậu đều bị thương, chân còn bó thạch cao, thật sự không dám quay về để em gái nhìn thấy. Nghĩ đến em gái, cậu lại lên tinh thần lần nữa, Diệu Tinh không gia hạn hợp đồng coi như xong, dù sao cậu vốn không định tiếp tục ở lại đó, không đến được Đông Hoàng, có lẽ các công ty khác là có thể, hẳn là không cần lo lắng quá mức.

Hai ngày trôi qua, Diệu Tinh và đoàn phim đồng thời đăng Weibo thông báo, Kỷ Sơ Hạ ngoài ý muốn gãy xương đùi cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, sẽ rời khỏi đoàn phim, Lý Khâu Cần cùng công ty sẽ tiếp nhận vai diễn của cậu.

Bài vừa đăng, trên Weibo đầu ò lên, fan của Kỷ Sơ Hạ ngỡ ngác, thần tượng bị thương làm các cô lo lắng không thôi, thật vất vả có được vai nam chính mà bị mất càng làm các cô tiếc nuối, nhóm fan chat văn công ty, chat văn đoàn làm phim, càng lo lắng tình trạng thương tích của Kỷ Sơ Hạ.

Mà Lý Khâu Cần nhận vai diễn của cậu lại phẫn chấn đăng Weibo, còn @ Kỷ Sơ Hạ bày tỏ sự quan tâm, chẳng qua cậu nhắn Wechat hẳn lại không có trả lời lấy một cái.

Nhìn trận này, Kỷ Sơ Hạ không khỏi cười lạnh, cậu vào công ty nhiều năm như vậy, vất vả mới hot lại không lấy được tài nguyên tốt, show truyền hình thực tế cũng là cậu tự mình đến đài truyền hình Mao Toại tự đề cử. Vì nhất ca Hứa Ánh Dương, couple đang hot với cậu cũng là khách mời, đài truyền hình muốn cp hỗn chiến lôi kéo rating liên xuôi dòng, vai nam phụ phim điện ảnh kia là Tần Dao giới thiệu cho cậu, vai nam chính trong bộ phim truyền hình hiện tại là đỉnh ánh sáng bộ phim điện ảnh kia nên công ty mới bằng lòng cho cậu, để trao đổi cậu còn phải giúp công ty dẫn người mới cộ độ nổi tiếng. Nhiều năm như vậy, công ty và người đại diện gần như không để cậu vào mắt. Hiện giờ lại đá cậu một cú, vai diễn thì giao cho Lý Khâu Cần mới vào công ty hơn một năm.

Thảo nào Lý Khâu Cần không trả lời tin nhắn của cậu, đại diện Trần dẫn theo năm người, cậu và Lý Khâu Cần thân một chút, cậu bị thương, nhân vật bị thay người cậu cũng không phản đối, nhưng không nói tiếng nói, sau đó hoàn toàn không để ý đến cậu, hiện tại trên Weibo lại giả vờ quan tâm làm anh em tốt, ăn kiêu này cũng quá khó xem.

Đôi khi Kỷ Sơ Hạ thật sự hâm mộ Hứa Ánh Dương, đối phương vào công ty còn trẻ hơn cậu một năm, lại có thể ký với tổng giám, vừa vào là được công ty tận lực nâng đỡ, nổi tiếng là chuyện đương nhiên. Mà cậu vì cần tiền, lúc trước ký hợp đồng với đại diện Trần, các điều khoản ngang

ngược như là bán mình, năng lực của đại diện Trần lại thường thường, không có bao nhiêu tài nguyên trong tay, tâm tư cũng không chính trực, cứ muốn dẫn nghệ nhân đi ngõ tắt, cuộc sống trong tay hắn trải qua thật sự rất gay go.

Nhưng chuyện không thoải mái nhất là, Kỷ Sơ Hạ còn muốn tiếp tục lặn lội trong giới giải trí thì không thể xé rách mặt trên Weibo, vì thế cậu không phản ứng, sửa password Weibo, phát một bài trấn an fan: “Tôi không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi, mọi người đừng quá lo lắng. Tôi nghỉ ngơi một thời gian là tốt thôi. Tôi sẽ nhanh chóng khỏe lại.”

Chuông điện thoại di động reo vang, Kỷ Sơ Hạ nhìn tên Kỷ Thu Vũ trên màn hình hiển thị, lập tức thấy nhức đầu, sao cậu lại quên em gái giây phút nào cũng chú ý đến hoạt động của cậu trên mạng, hiện tại chắc chắn đã biết chuyện cậu bị thương.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 3

Dù Kỷ Sơ Hạ kiên trì khẳng định cậu vẫn ổn, Kỷ Thu Vũ vẫn cương quyết đến bệnh viện, cô gái nhỏ vừa thấy cẳng chân bị bó thạch cao của anh trai, hai mắt liền đỏ, cơ thể gầy yếu run nhè nhẹ, gương mặt trắng bệch ốm yếu lại càng không còn chút máu.

Kỷ Sơ Hạ cũng khó chịu trong lòng, giờ tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô bé, dịu dàng an ủi: “Ngoan, anh không sao mà, không đau.”

Cậu đã nằm viện cả tuần rồi, hiện tại được xuất viện, không thể tiếp tục ở trong nhà trọ công ty thuê, chỉ có thể theo em gái về nhà.

Căn nhà cũ của hai anh em nằm sâu trong một ngõ nhỏ ở vùng ven thành phố, nhà vừa cũ vừa loang lổ, một khu nhà có đến bốn, năm hộ gia đình, điều kiện thật sự không tốt lắm, đây là thứ duy nhất mà sau khi ông bà ngoại qua đời để lại cho hai anh em.

Kỷ Sơ Hạ là người địa phương, nhưng nói thẳng ra thì chỉ có cái hộ khẩu thành phố mà thôi, trước khi tiến vào cái vòng lẩn quẩn này, nhà cậu thuộc hộ nghèo nhất, mẹ mất sớm, cha mỗi ngày ăn uống bài bạc, căn bản không quan tâm hai anh em Kỷ Sơ Hạ, sau đó ông ta uống rượu bị trúng độc mà chết. Em gái cậu lại bị bệnh tim bẩm sinh, từ nhỏ đã yếu ớt, cô gái nhỏ chỉ mới mười sáu mà mỗi ngày phải uống thuốc thay cơm, ra vào bệnh viện vô số lần, không thay tim thì không thể sống quá hai mươi tuổi.

Từ năm mười bốn tuổi, vừa tốt nghiệp cấp hai, Kỷ Sơ Hạ đã ra ngoài kiếm tiền. Đầu tiên là làm công khắp nơi, công việc bẩn thỉu hay cực khổ gì cũng đã trải qua. Năm mười sáu, mười bảy tuổi, cậu được người ta dẫn dắt làm chủ bá phát sóng trực tiếp trên internet, vừa ca hát vừa bán mạnh, dựa vào tiền thưởng mua thuốc men cho em gái, sau khi có chút tiếng tăm

thì gia nhập giới giải trí. Tuy người đại diện không phải thứ gì tốt, ký hợp đồng cũng chèn ép cậu, nhưng từ sau khi trở nên hot, cậu dựa vào tiền đóng phim và làm đại ngôn cũng lo được cho em gái uống thuốc khám bệnh, còn có thể cho cô bé học hội họa mà cô bé thích từ nhỏ.

Vì thế dù bất cứ chuyện gì xảy ra, Kỷ Sơ Hạ cũng không dám ném bát cơm này đi, cho dù mỗi ngày làm theo ý người khác, khom lưng cúi đầu ra vẻ đáng thương, vì em gái, cậu không cảm thấy ủy khuất.

Về đến nhà, dì Lý hàng xóm đã giúp bọn họ làm bữa tối. Dì Lý là một góa phụ trung niên, không có con cái. Vì tính chất công việc mà Kỷ Sơ Hạ thường xuyên đi làm đến mấy tháng không về, chỉ có thể nhờ dì Lý chăm sóc Kỷ Thu Vũ, mỗi tháng lại trả cho dì chút tiền. Cậu vẫn luôn muốn để dành một ít tiền, dự dả một chút sẽ mua một căn nhà, cùng em gái dọn đến ở, đương nhiên quan trọng nhất vẫn là để dành một khoản tiền cho em gái làm phẫu thuật thay tim.

Cậu làm diễn viên đã nhiều năm, theo lý thuyết thì số tiền kia hẳn là đã có từ sớm, chuyện còn lại là chờ bệnh viện giúp tìm một trái tim thích hợp mà thôi. Nhưng mấy tháng trước, người cha biến mất nhiều năm đột nhiên trở về nói ông ta đánh bạc thiếu nợ một số tiền lớn, muốn cậu giúp đỡ. Kỷ Sơ Hạ chẳng có một chút tình cảm nào với ông, cho dù ông ta bị chém tay chân thậm chí bị chủ nợ giết chết cậu cũng không quản, nhưng lão cha lại dùng Kỷ Thu Vũ gây khó dễ cho cậu.

Kỷ Thu Vũ vẫn chưa thành niên, quyền giám hộ nằm trong tay ông ta, nếu có trái tim thích hợp, ông ta sẽ không ký tên đồng ý làm phẫu thuật, thậm chí còn muốn đến trước mặt phóng viên làm ồn ã nói Kỷ Sơ Hạ bất hiếu. Cậu có thể không quan tâm thanh danh của bản thân, nhưng không thể lấy tính mạng của em gái ra đánh cược xem lão cha còn nhân tính hay không. Hơn nữa Kỷ Thu Vũ không chịu được kích thích, cậu không muốn một ngày nào đó đám chủ nợ đến cửa làm Kỷ Thu Vũ bị thương. Vì thế cậu trả tiền nợ, số tiền lớn kia vét hết sạch tiền dành dụm vài năm nay của cậu, cũng may ông trời có mắt, không lâu sau lão cha trúng độc rượu mà chết, không thể đến kéo chân sau hai anh em cậu được nữa.

Kỷ Thu Vũ lo lắng tiều tụy, chỉ ăn vài miếng cơm, Kỷ Sơ Hạ gấp thức ăn cho cô bé, bảo cô ăn nhiều một chút, còn cười nói: “Thật sự không sao mà, em xem, không phải anh vẫn khỏe sao? Không phải em hay nói anh cứ không có thời gian ở nhà với em sao? Hiện tại có thể nghỉ ngơi một thời gian. Bé ngoan, lát nữa ăn cơm xong, em vẽ cho anh xem nhé?”

Kỷ Thu Vũ cúi đầu, tâm trạng rất thấp, cô bé nhớ bác sĩ có dặn, cô phải giữ tâm trạng bình thản, không được quá lo lắng, càng không được tức giận, nhưng trong lòng cô vẫn rất khó chịu và khổ sở. Kỷ Thu Vũ vẫn luôn nghĩ bản thân làm liên lụy anh trai, hiện tại chân anh trai bị thương, còn phải an ủi ngược lại cô, cô đúng là rất vô dụng.

Cơm nước xong, Kỷ Sơ Hạ lại ăn bánh nướng Kỷ Thu Vũ để dành cho cậu, còn xem mấy bức tranh cô bé vẽ trong thời gian này. Cô bé học vẽ tranh sơn dầu, kỳ thật cô rất có thiên phú, tuy bị bệnh không tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài, nhưng ý tưởng lại không thiếu, ba năm nay, ngày nào cô cũng đến phòng tranh học vẽ với thầy giáo, kỹ thuật tiến bộ rất nhiều.

Người thường như Kỷ Sơ Hạ cũng nhìn ra Kỷ Thu Vũ vẽ ngày càng đẹp, thầy giáo còn nói trình độ của cô bé đã vượt qua ông, muốn tiến thêm một bước thì phải tìm thầy giỏi hơn mới được. Đáng tiếc, nào có dễ dàng như vậy, thầy giỏi không phải có tiền là mời được.

Lật xem những tác phẩm bản thân đã vẽ, rốt cuộc trên mặt Kỷ Thu Vũ cũng có ý cười. Kỷ Sơ Hạ xoa đầu cô bé, dịu dàng mà cam đoan: “Chờ bệnh của em tốt hơn, anh nhất định nghĩ cách tìm thầy cho em.”

Đêm đó, Kỷ Sơ Hạ nằm trên giường đơn nhỏ hẹp trong căn phòng chật chội, vì chân luôn âm ỉ đau nên cậu hoàn toàn không buồn ngủ, Kỷ Sơ Hạ nhìn chằm chằm con số tài khoản trên điện thoại, tâm trạng hạ xuống.

Sau khi trả nợ bài bạc cho lão cha, cậu không còn bao nhiêu tiền. Mỗi ngày Kỷ Thu Vũ đều phải uống thuốc nhập khẩu giá cả trên trời, tiền cứ trôi đi như nước chảy. Lần trước Tân Dao giới thiệu bộ phim điện ảnh kia để cậu nâng cao năng lực, thù lao không có bao nhiêu, còn bị công ty bóc lột hơn phân nửa, mà bộ phim truyền hình hiện tại lại không thể không rút

lui vì bị thương, đừng nói thù lao, không bị b ồi thường đã là may r ồi. Lần này cậu nằm viện cũng tốn một khoản ti ền, hiện tại cộng lại hết ti ền tiết kiệm cũng không đến mười vạn.

Không thể trong cậy vào công ty, phải nhanh chóng tìm công ty mới. Ý thức được nguy cơ, vốn Kỷ Sơ Hạ còn định ở nhà dưỡng thương một thời gian, nhưng cậu quyết định ngày mai phải đến Diệu Tinh chấm dứt mọi chuyện, nhanh chóng thanh toán cho xong, sau đó lập tức liên hệ một công ty khác. Lúc trước cậu một lòng muốn vào Đông Hoàng, hiện tại cậu đã không nghĩ đến nữa, chọn một công ty thích hợp trong mấy nhà đưa lời mời cho cậu lần trước, nhanh chóng ký hợp đ ồng, có công việc, có ti ền r ồi lại tính tiếp.

Cậu vươn tay c ần khung ảnh trên tủ đầu giường vuốt ve, đó là ảnh chụp mẹ và hai anh em cậu. Trong ảnh cậu chỉ có sáu tuổi, bị mẹ cậu ôm vai nghiêm túc nhìn màn hình, mà em gái cậu chỉ vừa mới sáu tháng tuổi, ng ồi trong lòng mẹ ngốc ngốc mím môi, mẹ cậu mỉm cười dịu dàng, đây là tấm ảnh chụp chung duy nhất của ba mẹ con cậu, cũng là thứ đã luôn tiếp thêm động lực cho cậu nhiều năm nay.

Trước khi đi vào giấc ngủ, Kỷ Sơ Hạ sắp xếp những việc c ần làm vào ngày mai lần nữa, sau đó mới hơi an lòng mà nhắm mắt, dần dần ngủ say.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 4

Tuy rằng chân cậu không tiện đi lại, nhưng sáng sớm hôm sau, Kỷ Sơ Hạ vẫn gọi xe đi về nhà trọ của công ty.

Đồ đạc của cậu đã bị dọn sạch ra ngoài, chỉ còn chất ở quầy quản lý tòa nhà, công ty đối xử với cậu đúng là không khách sáo chút nào. Thật ra cậu cũng không có vật gì quan trọng ở đây, nơi này chỉ là chỗ ở tạm thời, quần áo, giày dép, trang sức mà cậu thường mặc xuất hiện trước công chúng đầu là công ty mượn giúp cậu, bản thân cậu rất ít khi tiêu tiền mua mấy thứ này, trang phục cá nhân thường là sơ mi quần bò của những nhãn hiệu nhỏ, mà còn mặc một bộ đến vài năm, thế nên hành lý bị dọn ra cũng chỉ có hai va li mà thôi.

Mang hành lý về nhà, cậu gọi xe đến công ty lần nữa.

Tuy Diệu Tinh không sánh bằng Đông Hoàng, nhưng trong vòng cũng là một công ty lớn có tiếng tăm, nghệ nhân ký hợp đồng có hơn trăm người, còn có một tòa nhà ngay khu phố sầm uất.

Kỷ Sơ Hạ dịch xe lăn đi vào, đương nhiên làm mọi người chú ý ghé mắt nhìn, lại không có ai phản ứng cậu. Mấy nghệ nhân mười tám tuyến lúc trước thấy cậu đang hot thì nịnh nọt, lúc này lại làm như không thấy, nâng cao giảm thấp quả nhiên làm vô cùng nhuần nhuyễn.

Có rất nhiều người không gia hạn hợp đồng mà chia tay vui vẻ với công ty, nhưng còn hai tháng lại bị đuổi đi lại không có mấy người, có lẽ lúc này toàn công ty đã biết chuyện cậu bị đuổi ra cửa.

Lúc chờ thang máy cậu gặp Hứa Ánh Dương, hẳn là người đầu tiên nhìn thấy cậu mà chào hỏi, còn hỏi thăm cậu, dáng vẻ tự nhiên giống như mấy lần ngẫu nhiên chạm mặt trước kia.

Đối với vị nhất ca trong công ty này, Kỷ Sơ Hạ thật sự khâm phục, có lẽ hẳn là loại người từ nhỏ đã là nhân tài con cưng của trời, căn bản chẳng thèm nhìn cậu bị chê cười.

Trước đây khi người đại diện còn đánh giá cao cậu, hẳn ta có một ý nghĩ kỳ lạ là muốn buộc chặt couple cậu và Hứa Ánh Dương đang rất nổi tiếng, thế mà Hứa Ánh Dương còn đồng ý, cùng cậu nhận một bộ phim thần tượng vườn trường nào tào, cp bọn họ một lần là nổi, lúc đó cậu mới nếm được mùi vị của vận may. Thời gian đó còn có người lên lút bàn tán, nói không chừng Hứa Ánh Dương có ý gì với cậu, mới không để ý đến sự phản đối của người đại diện mà hạ thấp bản thân xào cp với cậu.

Dương nhiên cậu biết đó là giả, vì ngoại trừ lúc quay phim, Hứa Ánh Dương luôn đối xử với cậu khách sáo và xa cách như đồng nghiệp bình thường. Sau đó cậu lại biết vị Hứa soái ca này làm thế vì thích tranh hơn thua với người mà anh ta thích. Nhưng dù thế nào, cậu quả thật có lời, vài năm nay dựa vào cp Dương Hạ mà cậu mới kiếm được tài nguyên, duy trì độ nổi tiếng.

Sau khi vào thang máy, Hứa Ánh Dương giúp cậu ấn nút tầng lầu, trước khi cậu ra khỏi thang máy còn nhỏ giọng nhắc nhở một câu: “Gần đây có khả năng cậu đắc tội người nào đó, cậu nên chú ý, đừng cứng rắn với bọn họ, không tốt đâu.”

Kỷ Sơ Hạ hơi bất ngờ, nói cảm ơn rồi đẩy xe lăn ra ngoài.

Cậu vừa đi về phía bộ phận người đại diện, vừa nghĩ đến câu nói vừa nãy của Hứa Ánh Dương, gần đây cậu đắc tội với người nào sao? Đột nhiên xui xẻo như vậy, phỏng chừng người này rất ác độc? Nhưng mấy năm nay cậu luôn cẩn thận, sao lại không cẩn thận đắc tội người khác chứ.

Hôm nay đại diện Trần cũng có mặt ở công ty, gặp Kỷ Sơ Hạ đến làm thủ tục, mở miệng liền châm chọc cậu vài câu: “Há, bó thạch cao cũng đến công ty làm thủ tục à? Cũng không cần vội như vậy chứ? Chẳng lẽ Đông Hoàng không đợi được muốn ký với cậu ngay.”

Gương mặt Kỷ Sơ Hạ lạnh đi, cậu không muốn phản ứng tên bệnh thần kinh này, nếu đã muốn tách ra, tất nhiên cũng không cần làm ra vẻ đáng thương trước mặt hắn, mà vị người đại diện này lại đặc biệt muốn nhìn cậu bị chê cười. Lúc trước chuyện cậu liên hệ với Đông Hoàng đã bị đồn ra ngoài, gã Trần này bị không ít người cười nhạo, một tay nâng đỡ bạch nhãn lang, hot r ồ i lại đá hắn đi trèo cành cao, lần này sau có thể không trả lại một trận.

“Quả nhiên người muốn đến công ty lớn phải khác nha, nhìn xem, ngay cả nói chuyện với chúng ta cũng chẳng thêm, sau này chắc hếch mũi lên trời mà nhìn người quá.”

Xung quanh có người đang khe khẽ bàn tán, ánh mắt xoi mói làm Kỷ Sơ Hạ không thoải mái, có người phụ họa với gã Trần: “Tin tức của anh Trần lạc hậu r ồ i, mấy hôm trước phó tổng của Đông Hoàng đã lên tiếng, nói không có chuyện này, sắp tới Đông Hoàng không có ý định ký hợp đồng với người mới.”

Hắn là nghệ nhân khác dưới tay đại diện Trần, cùng một người đại diện tất nhiên có tâm lý so bì, tại sao Kỷ Sơ Hạ có thể nổi tiếng, cùng lắm chỉ dựa vào gương mặt bán hủ thấp hèn mà thôi, đổi là ai mà không được. Cũng không phải mình hắn nghĩ như vậy, còn có trợ lý cũ của Kỷ Sơ Hạ, cùng với Lý Khâu Cầm mới nhận vai của cậu.

Hắn vừa nói thế, gã Trần liền cười đắc ý: “Không phải Đông Hoàng à? Vậy là leo lên cành cao nào thế? Đáng tiếc a, lãng phí công sức tôi toàn tâm toàn ý nâng nh ều năm như vậy, người ta căn bản không lọt mắt ngòi miếu nhỏ của chúng ta.”

Kỷ Sơ Hạ vẫn luôn không lên tiếng rồi cuộc nhịn không được nói một câu: “Mấy năm nay anh kiếm không ít từ tôi, chỉ sợ toàn công ty không tìm được ai chia cho người đại diện nh ều hơn tôi, anh không lỗ.”

Hợp đồng của Diệu Tinh chia thù lao làm ba phần: công ty, người đại diện, nghệ nhân. Công ty sẽ không lấy quá nh ều, còn người đại diện thì không có quy định. Lúc trước khi ký hợp đồng, Kỷ Sơ Hạ không hiểu giá trị thị trường, lại gấp gáp kiếm ti ền cho em gái chữa bệnh, gã Trần nói thế

nào là cậu làm thế đấy. Nhưng mấy năm nay cậu cũng đã hiểu được, dù sao cậu cũng là một tiểu thớt tươi đang hot, vậy mà kiếm tiền còn không bằng mình tinh tuyền ba, bốn, đơn giản là người đại diện ăn quá khó coi.

Bị chột trúng điểm yếu, vẻ mặt của gã Trần lập tức không tốt, tức giận mắng: “Cậu còn không biết xấu hổ nói ra? Nếu không phải tôi mang cậu vào công ty, không chừng giờ này cậu vẫn còn đang khoe khoang lảng lơ trên mạng! Tôi đối với cậu không tốt hả? Nếu không phải tôi mặt dày giúp cậu cầu được cơ hội đóng giả cp với Hứa Ánh Dương, cậu có thể nổi được sao? Đã trải đường rất tốt, cậu lại cố tình không biết đi đâu, tự cho là đã nổi tiếng rồi vậy đuôi bỏ đi, còn đắc tội người không nên đắc tội, đáng đời bị công ty chèn ép!”

Kỷ Sơ Hạ cười lạnh: “Con đường anh trải người bình thường đi không nổi.”

“Nghe kìa, cậu có tài cán gì, cậu tưởng mình là đại thiếu gia à? Tư chất của Tiểu Phùng, Khâu Cần kém cậu sao? Người ta so với cậu còn biết nghe lời, hiểu ánh mắt hơn, cậu nghĩ cậu là cái thứ gì?”

Tuy không nói thẳng ta nhưng ai cũng hiểu rõ trong lòng, trước khi Kỷ Sơ Hạ nổi tiếng nhờ cp, cậu bị một phó tổng coi trọng, đại diện Trần vừa cưỡng ép vừa dụ dỗ cậu cũng không chịu, suýt nữa bị công ty đóng băng, may mà Kỷ Sơ Hạ gặp may, được người đại diện tổng giám nghệ nhân của Hứa Ánh Dương bảo vệ. Nhưng kể từ đó tài nguyên tốt không đến lượt cậu, nghệ nhân hot cùng thời kỳ đầu đã được nhận vai nam chính, chỉ có cậu vẫn đóng vai phụ, nhận liên tiếp mấy kịch bản low, đại ngôn chọn cậu làm người đại diện còn phải kéo theo n người chia chén canh, vì kiếm tiền cậu không còn cách nào khác.

Không muốn tiếp tục nói chuyện với tên ngu ngốc này làm lãng phí thời gian, sau khi làm thủ tục xong, Kỷ Sơ Hạ xoay người bỏ đi, nhưng gã Trần lại nói đến phát ngiên, cũng hoàn toàn không giả vờ nữa, hung tợn nói: “Để tôi chống mắt xem ra khỏi Diệu Tinh cậu sẽ thành cái dạng gì! Cũng không tệ một bãi rẫy nhìn xem, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, vọng tưởng dụ dỗ thiên kim đại tiểu thư nhà người ta, sau này ráng mà chịu đi!”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 5

Lúc ra khỏi cửa chính của Diệu Tinh, Kỷ Sơ Hạ quả thật không xem những lời châm chọc khiêu khích của đại diện Trần là chuyện gì to tát, ở đâu mà không phải lẫn lộn, dù sao cũng sẽ không bị người đại diện kỳ ba đàn áp hơn nữa, nhưng rất nhanh sau đó, cậu phát hiện sự tình nằm ngoài dự đoán của bản thân.

Hơn nửa năm này, ngoài trừ Đông Hoàng còn có ba, bốn công ty tiếp xúc với Kỷ Sơ Hạ, thậm chí còn có hai công ty đã bàn bạc kỹ càng, đãi ngộ đều tốt hơn Diệu Tinh rất nhiều. Nhưng hiện tại, Kỷ Sơ Hạ liên hệ với hai công ty kia đều bị khách sáo hoặc quanh co lòng vòng bày tỏ, hiện tại công ty không có kế hoạch ký thêm người mời, không khách sáo thì trực tiếp cúp điện thoại của cậu.

Đã một tháng trôi qua, Kỷ Sơ Hạ chạy ngược chạy xuôi, từ đầu đến cuối vẫn không tìm được ông chủ mới, mắt thấy con số tài khoản ngày một giảm đi, nói không sốt ruột thì đúng là giả.

Bác sĩ nói cẳng chân bị gãy của cậu cần nghỉ ngơi ít nhất ba tháng, nhưng hơn một tháng nay cậu không thể đợi được cắt bỏ thạch cao, ném xe lăn, chạy đi tìm một phó đạo diễn cậu có quan hệ không tã.

Đặng Thiên Nghiệp là một đạo diễn nhỏ không có tiếng tăm gì, lẫn lộn mãi vẫn không nổi tiếng, chỉ có thể đi theo làm phụ tá cho những đạo diễn tên tuổi, mấy năm trước Kỷ Sơ Hạ gia nhập một đoàn phim quen được hẳn, xem như là người duy nhất trong cái vòng lẫn lộn này thật tình kết giao bạn bè với cậu. Mấy tháng nay Đặng Thiên Nghiệp đến nơi khác quay phim, Kỷ Sơ Hạ xảy ra chuyện, hẳn cũng chỉ có thể gọi vài cuộc điện thoại cần hỏi thăm, ngày hôm qua hẳn vừa trở về thành phố, liền chủ động hẹn gặp cậu.

“Thằng nhóc, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, đang yên lành sao lại bị té gãy chân?”

Đặng Thiên Nghiệp hơi thấp béo, nói chuyện lớn tiếng nhưng không có ác ý, cũng chỉ trước mặt hần Kỷ Sơ Hạ mới kể khổ: “Đừng nói nữa, không phải té, là nửa đêm gặp cướp, còn bị đánh một trận.”

“Cái gì? Báo cảnh sát chưa?”

“Báo cảnh sát cũng vô dụng, không nói chuyện này nữa, em muốn hỏi một chút, anh Thiên... Anh có thể giới thiệu tài nguyên cho em không?” Kỷ Sơ Hạ khó mở miệng, ngoại trừ chuyện bất đắc dĩ, cậu thật sự không muốn làm phiền người khác, hiện tại tạm thời không tìm được công ty mới, cậu cũng không thể không có thu nhập, tìm một bộ phim quay trước cũng tốt.

Thịt mỡ trên mặt Đặng Thiên Nghiệp xoắn lại thành một đoàn, châm chọc nói: “Anh hẹn cậu ra đây chính là muốn hỏi chuyện này, gần đây có phải cậu đắc tội người nào không? Bị người khác nhắm vào?”

“Ngay cả anh cũng biết.” Kỷ Sơ Hạ cười khổ, dù cậu có không nhảy bén thế nào đi nữa, trải qua hơn một tháng nay cậu cũng đã hiểu là có người chỉnh cậu sau lưng: “Em cũng không rõ, thật sự không biết rốt cuộc là đắc tội với ai, hợp đồng của em với Diệu Tinh đã đến hạn, hiện tại gặp khó khăn khắp nơi không tìm được công ty mới.”

“Anh có nghe người ta nói, hình như là Đông Hoàng điếm danh muốn phong giết cậu, Diệu Tinh không quản cậu, phỏng chừng mấy công ty khác cũng không muốn chọc phiền phức. Cậu cũng biết đó, sau lưng Đông Hoàng chính là Tần thị, thế lực của bọn họ rất lớn, rốt cuộc cậu làm gì mà đắc tội nhà người ta vậy? Chẳng lẽ tin đồn cậu muốn dụ dỗ thiên kim đại tiểu thư nhà người ta ra nên bị chỉnh là sự thật?”

“Em và Tần tiểu thư hoàn toàn không có gì, dù em không có mắt nhìn cũng biết không thể đụng vào thiên kim tiểu thư mà.”

Cậu không phải hoàn toàn không biết là ai nhắm vào cậu, trong thời gian này gặp trở ngại khắp nơi, ít nhất cũng nghe chút tiếng gió – Bởi vì cậu vọng tưởng thiên kim hào môn, chọc giận người phía sau Đông Hoàng chính là ông chủ của Tần thị, nên mới bị phong giết.

Kỷ Sơ Hạ thừa nhận, cậu quen biết Tần Dao là có mục đích. Lúc đầu khi tham gia show giải trí kia, cậu còn không biết đại tiểu thư cũng tham gia. Nhưng sau khi trò chuyện vài câu, phát hiện Tần Dao cũng không ra vẻ thiên kim tiểu thư, rất dễ ở chung mà còn trò chuyện rất vui. Nhưng mấy đoạn ái muội và fan cp gì đó đều là hiệu quả của chương trình. Cậu đúng là muốn lấy lòng Tần Dao nhưng cũng vì muốn nhờ cô giúp giới thiệu với Đông Hoàng mà thôi.

Về phần cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga gì đó, Kỷ Sơ Hạ rất tự hiểu lấy bản thân, dù Tần Dao hòa đồng thân thiện thế nào đi nữa thì cũng là thiên kim hào môn ngậm khóa vàng không thể với tới, là đối tượng mà cậu tuyệt đối không dám mơ tưởng. Trong suốt quá trình tiếp xúc với Tần Dao, Kỷ Sơ Hạ chưa từng vượt qua ranh giới nửa bước, chẳng lẽ vì đại tiểu thư dùng quan hệ giúp đỡ mà phạm tội ác tà trời sao?

Đặng Thiên Nghiệp chắc chắn lưỡi, bất đắc dĩ nói: “Để anh giúp cậu nhìn xem có nhân vật nào thích hợp không, nhưng cậu biết đó, nếu đúng là Đông Hoàng nhắm vào cậu, công ty đó gốc rễ rất sâu trong cái vòng lẩn quẩn này, sợ là sẽ rất phiền toái.”

Dương nhiên Kỷ Sơ Hạ hiểu được, trong giới này có bao nhiêu đạo diễn nổi tiếng và nhà sản xuất có quan hệ tốt với Đông Hoàng, giữa các công ty không chỉ có cạnh tranh mà còn có lợi ích hợp tác, ai sẽ vì một kẻ nhỏ nhoi như cậu mà đắc tội với Đông Hoàng chứ. Tiểu thư tươi đang hot, người sau lại mới mẻ hơn người trước, chỉ cần phong giết cậu một năm rưỡi, có lẽ rất nhanh sẽ không còn người nhớ rõ cậu là ai.

Thấy tâm trạng Kỷ Sơ Hạ xuống thấp, Đặng Thiên Nghiệp vỗ vỗ vai cậu an ủi: “Cậu đừng quá nản lòng, trời không tuyệt đường sống của con người, anh sẽ giúp cậu lưu ý một chút, chính cậu cũng tìm kiếm nhiều hơn,

tư thế thấp xuống, dù Đông Hoàng có lợi hại thế nào cũng không thể lấy thúng úp voi, đúng không?”

“Em hiểu được...” Bữa cơm này Kỷ Sơ Hạ ăn không biết mùi vị gì, Đặng Thiên Nghiệp cũng rất khó xử, chỉ có thể hứa hẹn tận lực giúp cậu vận động một chút, nhưng tâm trạng của cậu vẫn ngày càng kém.

Ánh đèn rực rỡ sáng lên, Kỷ Sơ Hạ đội mũ đeo khẩu trang bước đi vô định trên đường lớn náo nhiệt trong thành phố phồn hoa, đám đông rộn ràng ồn ào không ngừng lướt qua, tiếng cười nói vui vẻ vang lên khắp nơi, lại không hề liên quan đến cậu.

Kỷ Sơ Hạ Nhìn hai mắt không hề có chút ánh sáng của cậu trên tủ kính thủy tinh ven đường, nhận không được tự giễu, qua mấy tháng nữa, cho dù cậu không đội mũ đeo khẩu trang, giờ bảng hiệu hò hét trên đường lớn chắc cũng sẽ không nhiều người liếc cậu lấy một cái.

Mới cắt thạch cao nên chân cậu vẫn đau như trước, Kỷ Sơ Hạ đi đến bờ tường khuất bóng, tùy ý tìm một tảng đá ngã xuống, dung nhập thân mình vào bóng đêm.

Nhà chính Tần gia.

Thư phòng trên lầu hai vẫn sáng đèn, người giúp việc đặt thức ăn khuya xuống bàn rồi nhẹ tay nhẹ chân lui ra ngoài.

Tần Ý dựa vào ghế dài cạnh bàn làm việc, trên tay là quyển tiểu thuyết trinh thám nước ngoài nguyên bản, đọc đến mê mẩn.

Trong mắt người ngoài, Tần Ý là một người lạnh lùng, không có tình người, trừ hắc và cặp em trai em gái sinh đôi ra, dường như hắc không thèm để ý đến bất cứ người nào khác. Hắc toàn quyền nắm giữ Tần thị trong lòng bàn tay, trên thường trường sát phạt quyết đoán, đối với kẻ thù, cho dù là người thân cùng họ cùng dòng máu cũng không hề nương tay, rất nhiều người sợ và kính trọng hắc, tên của hắc đối với đa số người là một thứ gì đó không thể với tới.

Nhưng rất ít người biết, thật ra chủ tịch trẻ tuổi nắm quyền tập đoàn tài chính ngàn tỉ không phải là người cuồng công việc, Tần Ý không thích tăng ca, sinh hoạt cũng rất đơn điệu, thú vui duy nhất chính là mỗi đêm yên tĩnh đọc sách trong thư phòng..

Màn hình laptop trên bàn sáng lên, bắt đầu từ ba tháng trước, mỗi đêm vào đúng giờ này, quản gia nhà họ Tần ở nước A xa xôi sẽ gọi video cho Tần Ý, báo cáo tình hình và sức khỏe của Tần Dao.

“Ngày mai tiểu thư bắt đầu chính thức nhập học, thủ tục đã xong xuôi. Tôi đã mở lời dặn dò thầy giáo, sẽ sắp xếp bảo vệ bên người tiểu thư, bác sĩ La nói cơ thể tiểu thư đã hồi phục không còn vấn đề gì, ngài cứ yên tâm, tiểu thư nói muốn trò chuyện với ngài.”

Cách ba tháng, Tần Dao rốt cuộc đồng ý xuất hiện trước mặt hẳn lần thứ hai, cô gầy yếu hơn rất nhiều, ánh mắt vẫn chưa hồi phục tia tươi cười đẹp đẽ.

“Anh, là em sai... Em sẽ nghe lời anh, ở bên này cố gắng học tập.”

Giọng nói của cô hơi sợ hãi, cho dù ngày thường Tần Ý rất nuông chiều cô, nhưng đối với vị anh trai này, kỳ thật cô vẫn luôn e sợ.

“Em có biết mình sai chỗ nào không?”

Tần Dao nhanh chóng gật đầu: “Em không nên không có tự trọng làm chuyện sỉ nhục gia tộc, để anh phải bận tâm vì em, mấy tháng nay em đã suy nghĩ rất nhiều, đúng là em sai, sau này em sẽ sửa.”

“Không phải em làm thể diện gia tộc bị tổn hại, mà là chính cơ thể của em.” Tần Ý trầm giọng nhắc nhở cô.

“Em biết em biết, là em sai.” Tần Dao chực khóc.

“Chuyện này coi như xong, ngày mai bắt đầu học tập cho tốt, đừng suy nghĩ nữa.”

“Dạ, nhưng Kỳ Sơ Hạ...Anh, anh có thể buông... buông tha cho hấn không?”

Giọng nói Tần Ý hơi lạnh đi: “Em lo chuyện của em là được.”

Tần Dao cắn môi, muốn nói lại thôi, kết cuộc vẫn là nói không nên lời.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 6

Một chiếc xe thương vụ khiêm tốn mà lại xa hoa dừng ở ngã tư chờ đèn đỏ, Tần Ý ngồi ở ghế sau xe lơ đãng nhìn ra ngoài, ánh mắt ngừng trên ở trạm xe bus không xa ngoài cửa sổ, nơi đó có một bảng quảng cáo thật to do Kỷ Sơ Hạ làm người đại diện, thanh niên phấn chấn bừng bừng làm mặt quỷ với người đi đường.

Qua mấy ngày nữa, bảng quảng cáo này sẽ đổi một cái mới, từ nay về sau người này sẽ biến mất trong tầm mắt của công chúng, rất khó có cơ hội xoay người.

Lần đầu tiên khi Tần Ý nhìn thấy ảnh chụp của Kỷ Sơ Hạ, hắn đã cảm thấy khí chất của thanh niên này thật sạch sẽ, tuy trong ánh mắt có một tia quật cường, nhưng lại không có tính công kích. Vì thế sau khi biết Tần Dao chưa lập gia đình đã có thai, mà có khả năng lớn nhất là do thanh niên này gây ra, tuy hắn cảm tức nhưng lại không đặc biệt phẫn nộ.

Không có gì mà Tần Ý chưa thấy qua, người trong hào môn dơ bẩn làm việc xấu lại càng nhiều, trong mắt hắn, môn đăng hộ đối gì đó không đáng nhắc đến. Hắn chỉ xem trọng hai điểm, nhân phẩm và thật lòng yêu thương Tần Dao, cho dù đối phương là một tên ăn mày, chỉ cần có hai điểm này, cộng thêm Tần Dao lại thích hắn thì Tần Ý sẽ không phản đối.

Vì thế khi hắn hỏi Tần Dao có muốn dẫn đối phương về cho hắn nhìn một cái không, em gái hắn vừa do dự vừa sợ sệt. Tần Dao hiểu ý của hắn, cô thừa nhận đứa bé là của thanh niên kia, nhưng không dám dẫn người đến trước mặt hắn, chứng tỏ người nọ không phù hợp yêu cầu của hắn, giữa người đó và Tần Dao không phải là tình cảm thuần túy.

Tuy nhà họ Tần nhà cao cửa rộng sự nghiệp to lớn, nhưng chỉ có cặp anh em sinh đôi mới là người nhà chân chính của Tần Ý. Cha mẹ bọn họ đã qua đời trong một tai nạn máy bay ngoài ý muốn, lúc đó Tần Ý mới mười tuổi, em trai em gái còn chưa đến ba tuổi. Một tay Tần Ý nuôi hai đứa em, quá mức nuông chiều, em trai thành không học vấn không nghề nghiệp suốt ngày ăn chơi đàng điếm, em gái muốn làm minh tinh, Tần Ý bảo công ty điện ảnh dưới trướng Tần thị ra sức nâng đỡ, kết quả Tần Dao nhiễm thói hư tật xấu trong giới giải trí, chưa kết hôn đã có thai, làm sao hắn có thể không tức giận.

Tần Dao bị cưỡng chế bỏ thai đưa đi nước ngoài tịnh dưỡng, mà người dám đụng vào cô tất nhiên phải trả giá thâm. Mặc kệ người kia vì tiền đồ hay vì lợi ích, Tần Ý sẽ hủy tất cả tiền đồ của hắn.

Đầu óc Kỷ Sơ Hạ không được tỉnh táo, cậu bước ra khỏi căn phòng đầy mùi rượu và thuốc lá, đến toilet nôn một trận, uống vài hộp nước máy trong bồn rửa tay mới lấy lại tinh thần, chẳng qua nửa mặt bên trái vẫn còn đau rát.

Nửa tháng này Kỷ Sơ Hạ giống như con ruồi không đầu bay loạn tìm các mối quan hệ xung quanh, rốt cuộc hôm nay có một nhà sản xuất danh tiếng liên lạc với cậu, gọi cậu đến câu lạc bộ đêm này. Suốt dọc đường đầu ôm hy vọng, Kỷ Sơ Hạ đúng hẹn đến nơi, trong phòng có hơn mười người cả trai lẫn gái, đều là những người lặn lội trong giới. Ban ngày ai cũng áo mũ chỉnh tề gương mẫu, đến nơi *thanh sắc khuyến mãi, tất cả đều tháo lớp nguy trang, hoang dâm thối nát, say rượu mê tiền, Kỷ Sơ Hạ bị chuốc một chai rượu tinh khiết nồng độ cao thật lớn, căn bản không có cơ hội nói ra đề nghị gì, cậu không muốn uống tiếp, nhà sản xuất liền tát cậu một bạt tai, chỉ vào cậu chửi ầm lên.

*Thanh sắc khuyến mãi: thanh chỉ múa hát; sắc chỉ nữ sắc; khuyến chỉ thú vui nuôi chó; mã chỉ thú vui cưỡi ngựa. Thanh sắc khuyến mãi phiếm chỉ lối sống xa hoa buông thả thối nát của giai cấp thống trị ngày trước.

Những người xung quanh đều lộ ra vẻ xem kịch vui, sau câu thóa mạ kia, Kỷ Sơ Hạ hiểu được có lẽ cậu không cần thận đắc tội nhà sản xuất này

rồi, tuy cậu căn bản không nhớ có chuyện như vậy, nhưng hiện giờ có cơ hội, đương nhiên bọn họ phải hung hăng đập một cú rồi, cố tình gọi cậu đến đây không phải cho cậu cơ hội, mà vì muốn làm nhục cậu mà thôi.

Có người từ buồng trong đi ra, Kỷ Sơ Hạ đứng trước bồn rửa tay nghe tiếng động, theo bản năng giương mắt lên, trong gương xuất hiện một người đứng phía sau cậu, thế mà là Lý Khâu Cần, lúc này cũng ở trong phòng nhìn cậu bị chê cười.

Kỷ Sơ Hạ không phản ứng hấn, đứng thẳng người chuẩn bị rời đi, lại bị Lý Khâu Cần ngăn lại.

“Chúng ta nói chuyện đi?”

Kỷ Sơ Hạ hất cằm, ra hiệu hấn tránh ra đường cản đường, Lý Khâu Cần bất đắc dĩ nói: “Cậu đừng như vậy, tôi không cố ý đoạt vai diễn của cậu. Cậu bị thương không thể diễn tiếp tôi mới nhận mà, cậu và anh Trần căng thẳng như vậy, tôi cũng không dám không nghe lời anh ta mà liên lạc với cậu...”

“Ồ.”

“Tôi biết bây giờ chắc chắn cậu nhìn tôi không vừa mắt, nhưng tôi là thật lòng muốn giúp cậu, tôi nói thật luôn, cậu có biết Ngụy tổng không, tối mai ông ta sẽ mời một quan lớn bên bộ văn hóa ăn tối, người nọ chuyên xét duyệt mấy bộ phim điện ảnh, quyền lực rất lớn, Đông Hoàng cũng không đắc tội nổi ông ta. Ông ta thích thịt tươi thanh tú đáng yêu, Ngụy tổng bảo tôi dẫn cậu qua. Nếu cậu đi tôi sẽ không nói cho anh Trần biết, tránh cho vài thằng nhóc khác được lợi...”

“Cậu có bệnh à?”

Lý Khâu Cần bị mắng cũng không tức giận, tiếp tục giật dây: “Nếu thật được ông ta coi trọng, cậu còn sợ bị người khác nhắm vào sao? Ông ta tùy tiện nói một câu, cậu muốn tài nguyên gì mà không được, nếu không phải ông ta chướng mắt tôi, chỉ thích loại non nớt, tôi cũng sẽ không đề cử cậu.”

Kỷ Sơ Hạ nhú cậu: “Nói xong chưa? Tránh ra.”

“Tôi biết cậu khinh thường loại chuyện này, nhưng lúc này cậu đã cùng đường rồi đúng không? Nếu không đêm nay cậu đã không đến nơi này, lúc này rồi còn giả vờ thanh cao làm gì? Không muốn chữa bệnh cho em gái nữa sao? Hay là cậu định bán thận lấy tiền thuốc men cho em gái?”

Đúng là quan hệ của Kỷ Sơ Hạ và Lý Khâu Cần không tốt, công ty còn sắp xếp hai người ở cùng nhà trọ một thời gian, hai người cũng trò chuyện với nhau, cho nên cậu biết Lý Khâu Cần được một đại gia họ Ngụy bao nuôi, Lý Khâu Cần cũng biết cậu có em gái bị bệnh tim.

Hơn nữa câu nói của Lý Khâu Cần không sai, cậu thật sự đã cùng đường, tuyệt vọng đến nỗi chuyện gì cũng có thể thử. Vì muốn nhanh chóng kiếm tiền, nửa tháng này Kỷ Sơ Hạ còn thử liên hệ đi chạy show, nhưng dù là hoạt động gì, chỉ cần có tên cậu trong danh sách phê chuẩn liên khẳng định không được thông qua. Thật sự là cậu không còn cách nào khác.

Kỷ Sơ Hạ cũng không hoài nghi Lý Khâu Cần lừa cậu. Quan hệ của hai người nói tốt cũng không tính là tốt, những nghệ nhân cùng một người đại diện tất nhiên là có cạnh tranh, cậu là người hot nhất, những người khác bao gồm cả Lý Khâu Cần đều hâm mộ lại ghen tỵ. Hơn nữa Kỷ Sơ Hạ biết, bọn họ đều nghĩ cậu giả vờ thanh cao, nhất là Lý Khâu Cần, đặc biệt muốn kéo cậu cùng sa vào vũng bùn. Chuyện hấn ghét nhất ở cậu không phải là cậu nổi tiếng hơn người khác, mà là cậu vẫn luôn xem thường bọn hấn thông đồng làm bậy, cho nên hấn lấy danh nghĩa vì muốn tốt cho cậu, lại cực lực giật dây cậu đồng thời sa đoạ. Cho dù Kỷ Sơ Hạ bám được vào quan lớn có cơ hội xoay người, Lý Khâu Cần vẫn cao hứng, vì từ nay về sau cậu sẽ không còn có thể cao ngạo trước mặt hấn nữa.

Tâm tính này đúng là quá vắn vẹo.

Kỷ Sơ Hạ hiểu nhất thanh nhị sở, vì thế cậu chỉ liếc hấn một cái, trợn giọng cảnh cáo: “Chuyện em gái tôi không liên quan gì đến cậu, nếu cậu còn nhiều chuyện, dù phía sau cậu là Ngụy tổng hay là quan lớn kia, tôi nhất định sẽ đánh cậu.”

Lý Khâu Cầ bị mất mặt, rút cuộc tránh người qua một bên, Kỳ Sơ Hạ nhanh chóng bỏ đi, nhưng Lý Khâu Cầ vẫn không cam lòng, đuổi theo nói với theo bóng lưng cậu: “Trước ba giờ chiều mai cậu còn có cơ hội đổi ý, muốn đi thì gọi điện cho tôi!”

Kỳ Sơ Hạ không dừng bước, bóng dáng nhanh chóng biến mất ở ngã rẽ hành lang.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 7

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Sơ Hạ nhận được điện thoại của bệnh viện, nói đã tìm được trái tim thích hợp cho Kỷ Thu Vũ, bảo bọn họ nhanh chóng đến bệnh viện.

Hai mắt Kỷ Sơ Hạ lập tức đỏ lên, Kỷ Thu Vũ đang chuẩn bị bữa sáng lo lắng nhìn cậu: “Anh... Anh sao vậy?”

Kỷ Sơ Hạ cảm ơn xong cúp điện thoại, cười cười vỗ đầu cô em: “Chuyện tốt, bác sĩ nói đã tìm được trái tim thích hợp với em, hai ngày nữa là có thể làm phẫu thuật, bảo chúng ta nhanh chóng đến bệnh viện.”

Kỷ Thu Vũ không thể tin che miệng, vừa khóc vừa cười, trên gương mặt tái nhợt hiếm khi thấy một tia đỏ hồng.

Sau khi ăn sáng, Kỷ Sơ Hạ dẫn em gái kích động chạy đến bệnh viện, gặp được bác sĩ đi đầu trị của Kỷ Thu Vũ, đối phương cũng rất kích động. Dù sao ông cũng đã trị bệnh cho Kỷ Thu Vũ nhiều năm như vậy, xem như nhìn cô bé lớn lên, nay cô bé có được cơ hội tiếp tục sống, quả thật khiến mọi người vui mừng.

“Người hiến tạng là một thiếu niên xấp xỉ Tiểu Vũ, thật đáng tiếc, cậu ta bị tai nạn xe cộ nên bị chết não, người nhà đã ký giấy đồng ý hiến tạng, chỉ cầu mai làm phẫu thuật, chúng ta phải nhanh chóng chuẩn bị.”

Vì kích động mà gương mặt của Kỷ Sơ Hạ đỏ lên, nghe bác sĩ nói ngày mai có thể phẫu thuật, cậu hưng phấn siết chặt nắm tay, sau đó hơi suy nghĩ rồi nói: “Vậy, chi phí phẫu thuật là bao nhiêu ạ?”

“Ít nhất năm mươi vạn, dù chú đã giúp bọn cháu xin quỹ cứu trợ giảm bớt một phần, nhưng cũng phải chuẩn bị ba, bốn chục vạn, cộng thêm chi

phí đi điều trị sau khi phẫu thuật, phỏng chừng cũng phải một trăm vạn.”

Nhìn gương mặt khó xử của Kỷ Sơ Hạ, bác sĩ vỗ vỗ vai cậu an ủi: “Chú sẽ giúp cháu xin nộp tiền trễ vài ngày, nhưng cháu phải chuẩn bị trước.

“Cháu biết, cảm ơn bác sĩ, cháu sẽ nghĩ cách.”

Vui sướng trong lòng Kỷ Sơ Hạ phai nhạt đi một ít, nếu là một năm trước, cậu không đến mức không có số tiền này, nhưng hiện tại tất cả tiền tiết kiệm đều trả nợ cho lão cha cờ bạc, mấy tháng nay không có công việc, miệng ăn núi lở, quả thật cậu không còn dư bao nhiêu tiền. Chi phí phẫu thuật một trăm vạn tựa như một ngọn núi lớn đè trên người cậu, làm cậu muốn không thở nổi.

Kỷ Thu Vũ đã được sắp xếp nằm viện, lúc Kỷ Sơ Hạ quay lại phòng bệnh, cô bé đang an tĩnh dựa vào đầu giường đọc sách, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu lên gương mặt nghiêng của cô, tăng thêm vài phần sức sống.

Kỷ Sơ Hạ đi đến, ngồi xuống bên giường cầm tay cô, Kỷ Thu Vũ nghi hoặc nhìn cậu: “Có chuyện gì sao anh?”

Cậu cười trả lời: “Không có chuyện gì, bác sĩ nói lát nữa sẽ kiểm tra em trước, em đừng lo lắng.”

Cô bé ngoan ngoãn gật đầu: “Dạ, em không sợ.”

Cậu thoải mái nói đùa với cô một lúc, hoàn toàn giấu đi nỗi lo lắng trong lòng.

Lúc Kỷ Thu Vũ đi làm kiểm tra, Kỷ Sơ Hạ gọi vài cuộc điện thoại, bạn bè có thể mượn tiền đâu hỏi một vòng, nhưng cậu mở miệng là mượn năm mươi vạn, đúng là làm người khác khó xử. Kết quả vẫn không thu hoạch được gì như trước.

Ngược lại Đặng Thiên Nghiệp có thể cho cậu mượn mười vạn, Kỷ Sơ Hạ ngẫm lại vẫn là thôi. Cậu biết đối phương cũng không có nhiều tiền, hai năm trước quay mấy bộ phim do hắn tự làm đạo diễn, kết quả mất hết

vốn liếng. Trong nhà hắt, trên thì có mẹ già trên tám mươi, dưới thì còn có hai đứa nhỏ há miệng đòi ăn, cũng không thoải mái gì so với cậu. Huống chi, mười vạn căn bản không đủ.

Lật xem danh bạ điện thoại, Kỷ Sơ Hạ muốn nhìn xem còn ai có thể mượn nữa không, lúc tìm mắt cậu nhìn thấy một cái tên thì dừng lại.

Những câu nói của Lý Khâu Cầm tới qua không khống chế mà vọng lại trong đầu cậu, cậu biết chuyện này là điên rồ, nhưng nếu thật sự đã đến tình trạng này, cái gọi là danh dự còn có ý nghĩa gì nữa?

Điện thoại vừa reo một tiếng đầu dây bên kia đã nhanh chóng bắt máy, tiếng cười của Lý Khâu Cầm chui vào tai cậu: “Nhanh như vậy đã suy nghĩ thông suốt?”

Kỷ Sơ Hạ im lặng vài giây, sau đó mới chậm chạp nói: “Tôi muốn năm mươi vạn, ngay ngày mai.”

“Mới mở miệng liền muốn bán mình năm mươi vạn? Cậu cũng quá tự tin.”

Lý Khâu Cầm cười hì hì trên choker, hoặc có thể nói là châm chọc, sau đó hắt nói gì đó với người bên cạnh rồi mới trả lời Kỷ Sơ Hạ: “Ngụy tổng đồng ý, cậu là tiểu thịt tươi đang hot có giá trị này, chỉ cần cậu làm cục trưởng Lương vui vẻ, tiền chỉ là chút lòng thành mà thôi.”

Lý Khâu Cầm nói giờ giấc và địa điểm gặp mặt tối nay cho cậu biết, Kỷ Sơ Hạ ngờ ngợ ngắc ngắc nghe, mãi đến khi điện thoại đã cúp, cậu mới có cảm giác như máu toàn thân bị đông cứng lại, cậu kiên trì nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn đi tới bước đường này.

Nơi kim chủ của Lý Khâu Cầm mời khách là một resort dành cho hội viên ở ngoại ô. Trời gần tối, Lý Khâu Cầm lái xe đến bệnh viện đón Kỷ Sơ Hạ, dẫn cậu đi mua quần áo trước rồi mới đi đến đó.

Toàn bộ quá trình, Kỷ Sơ Hạ không nói một lời, Lý Khâu Cầm chỉ lo nói đùa, dù cậu hoàn toàn không để ý, hắt vẫn tươi cười đặc biệt khoan khoái.

Khu resort này dựa núi gần sông, vừa đến liền có người dẫn bọn họ vào một gian phòng đối diện với hồ nước. Sau khi vào cửa, Lý Khâu Cần đang vênh vác đắc ý lập tức trở mặt như con cừu non hiền lành ngoan ngoãn, bước nhanh đến bên cạnh một người đàn ông trung niên hỏi đầu bụng bự, khom lưng xuống, hai tay khoác lên vai gã kia, ỏn ẻn nói: “Ngụy tổng, thật ngại quá, chúng em đến trễ.”

Ngụy tổng cười vuốt ve gương mặt Lý Khâu Cần một phen, Lý Khâu Cần kéo Kỷ Sơ Hạ về mặt không có cảm xúc gì từ phía sau lưng tới, giới thiệu với ông ta: “Ngụy tổng, đây là Kỷ Sơ Hạ.”

Lý Khâu Cần nói xong khẽ đẩy thắt lưng Kỷ Sơ Hạ, cậu miễn cưỡng cười nói: “Chào... Ngụy tổng.”

Ngụy tổng quét mắt đánh giá Kỷ Sơ Hạ từ trên xuống dưới, rõ ràng rất vừa lòng, lập tức mặt mày hớn hở đứng lên ôm vai cậu, sau đó dẫn cậu đang không biết phải làm gì đi đến bên cạnh một người đàn ông trung niên ăn mặt chính tề, nháy mắt ra hiệu: “Cục trưởng Lương, đề Tiểu Kỷ uống rượu với ngài nha?”

Sau khi bị ấn ng ời ghế, cả người Kỷ Sơ Hạ cứng ngắt. Tuy cậu đã bước vào xã hội từ rất nhỏ, trường hợp này cũng thấy nhiều, trước đây cậu có thể thành thạo ứng phó cho qua chuyện, là vì cậu không có tâm tư này. Nhưng lần này lại khác, cậu chính là bán mình lấy tiền mới đến, hơn nữa cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi chuyện tới trước mắt, sâu trong đáy lòng cậu vẫn bài xích nó, thậm chí không biết phải làm sao.

Ngoại trừ Ngụy tổng, cục trưởng Lương, trong phòng còn có bảy, tám người cả nam lẫn nữ, có mấy người thoạt nhìn cũng là quan chức nhà nước, còn lại đều là những người hầu rượu như cậu.

Bỗng nhiên có một người bước vào, đa số người đang ng ồi ở đây đều đứng lên, Ngụy tổng cũng bước lên nghênh đón, vẻ mặt rất nhiệt tình và nịnh nọt: “Chủ tịch T ần, mời đến bên này!”

Lúc nhận ra người đến chính là ông chủ của T ần thị, Kỷ Sơ Hạ nhận không được th ầm than bản thân đúng là xui xẻo, mà lúc T ần Ý đảo mắt qua

cậu, hấn chỉ thoáng dừng lại rồi lập tức dời đi.

Chương sau ngược em nó, thấp nển.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 8

Kỷ Sơ Hạ thật không ngờ lại gặp chủ tịch của Tần thị ở đây. Tình cảnh mấy tháng qua làm cậu hiểu rõ, nếu đúng là Đông Hoàng chinh cậu thì người đàn ông trước mắt này không tránh khỏi có liên quan, mà cậu lại không hề có năng lực phản kháng.

Cùng vào với Tần Ý còn có hai vệ sĩ, Tần Ý được mời ngồi xuống, ngay cả quan lớn là cục trưởng Lương cũng rất khách sáo với hắn. Mặc dù ngoài miệng vị cục trưởng Lương này quản lý bộ phận phê duyệt các bộ phim điện ảnh, các công ty điện ảnh lớn nhỏ đều phải nịnh nọt ông ta, nhưng nói trắng ra thì ông ta cũng chỉ là một cán bộ cấp phó phòng, thật sự không phải là quan lớn như trong miệng Lý Khâu Cẩn.

Tần Ý nắm quyền một tập đoàn lớn như vậy, có quan to hiển quý nào mà không biết, cấp bậc như của cục trưởng Lương không đáng để hắn quan tâm. Nhà họ Tần không phải chỉ làm kinh doanh, ông chú – em trai của ông nội Tần Ý – là người trong giới chính trị, trong dòng đó có mấy người làm đến chức rất lớn, hai chi luôn hỗ trợ lẫn nhau nên nhà họ Tần mới có sự nghiệp to lớn như vậy.

Ngụy tổng đứng lên đích thân rót rượu cho Tần Ý và cục trưởng Lương, là ông ta mời Tần Ý đến, chủ yếu là để dựa hơi, chỉ cần cục trưởng Lương đánh giá cao ông ta, sau này làm việc sẽ dễ dàng hơn một chút.

Khu resort này cũng là sản nghiệp của Tần thị, vì có một cái hồ nhân tạo rất lớn, đôi khi Tần Ý sẽ đến đây câu cá, Ngụy tổng mời khách ở đây, vừa khéo gặp phải Tần Ý, liền cố hết sức mời hắn ngồi lại uống vài ly.

Ngụy tổng chỉ là một ông chủ nhỏ có tiền, trước kia mở vườn trà, sau đó vì trà có chất lượng tốt, lọt vào mắt giới thượng lưu, liền như vậy phát lên. Hai hôm nay, ông ta thấy đầu tư phim ảnh kiếm tiền rất nhanh nên cũng muốn đầu tư thêm lĩnh vực phim ảnh này.

Khi còn sống, ông nội của Tần Ý chỉ uống trà ở nhà trong, Tần Ý tự tay đến vườn trà giúp ông nội chọn lá trà vài lần, vì thế có quen biết Ngụy tổng, thế nên hôm nay hắn mới nở mặt đối phương.

Tần Ý uống một ly, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt, cho dù hắn chỉ nghĩ đó không nói tiếng nào, khí chất quý công tử xuất chúng vẫn làm hắn có vẻ không thích hợp với những người ở đây, theo bản năng không có nhiều người dám mời rượu hắn, cho nên mấy tiểu minh tinh, người mẫu dù có tâm tư cũng không dám tiến đến.

Ngụy tổng càng biết Tần Ý không thích mấy người bừa bãi, cố đè nén không sắp xếp người ngồi bên cạnh hắn.

Mà lúc này Kỷ Sơ Hạ như đang ngồi trên chông, không biết cậu đã uống bao nhiêu rượu. Từ lúc bắt đầu, cục trưởng Lương bên cạnh đã đặt tay lên đầu gối cậu, gương mặt đứng đắn, ăn nói đàng hoàng chứng tỏ ông ta cũng là người có học, nhưng bàn tay dưới bàn lại làm những trò bẩn thỉu khiến người ta khó mở miệng.

Lúc bàn tay mập mạp trên đùi dần dần vuốt ve hướng lên trên, Kỷ Sơ Hạ đứng bật dậy, vì động tác quá mạnh làm đổ ly rượu trước mặt, tất cả mọi người vốn đang trò chuyện vui vẻ lập tức ngừng lại, ánh mắt tập trung trên người cậu. Ý cười trên mặt cục trưởng Lương nhạt đi, vẻ mặt của Ngụy tổng càng khó coi, cái ly trong tay hơi run lên, Tần Ý cũng dời tầm mắt về phía Kỷ Sơ Hạ.

Lúc này cậu vô cùng lúng túng, cắn chặt môi khom lưng giải thích với cục trưởng Lương: “Thật xin lỗi, tôi uống nhiều quá, muốn đi toilet một lát, thật ngại quá.”

Cục trưởng Lương có vẻ bất giận, phất phất tay.

Kỷ Sơ Hạ gần như là chạy trốn ra khỏi phòng.

Chất cồn trong rượu rốt cuộc xông lên đầu, cậu nôn khan một trận trong toilet, sau đó trượt ngã xuống đất, nhắm mắt kê trán vào đá hoa cương lạnh như băng trên bồn rửa mặt, cậu mệt mỏi đến cực điểm.

Lần trước khi lão cha đến nhà đòi tiền trả nợ, cậu cũng không bất lực như vậy.

Di động rung lên một cái, là tin nhắn của Kỷ Thu Vũ: “Anh, anh đang ở đâu vậy?”

Kỷ Sơ Hạ nắm chặt điện thoại, bấm từng chữ trả lời: “Anh sẽ nhanh quay lại, đừng lo lắng.”

Cậu chống bồn rửa tay đứng lên, mở nước máy lạnh buốt rửa mặt, rốt cuộc đầu óc lộn xộn cũng tỉnh táo lại một ít. Ý nghĩ lui bước tan thành mây khói khi nhìn thấy tin nhắn của Kỷ Thu Vũ, cậu không thể lùi bước, em cậu vẫn đang cần số tiền kia cứu mạng, cậu phải kiên trì.

Quay trở lại phòng, người trên bàn vẫn cụng ly cạn chén như trước, Kỷ Sơ Hạ ngã xuống cạnh cục trưởng Lương, rót cho ông ta một ly rượu, nhận lỗi lần nữa.

Cục trưởng Lương vui vẻ nhận lấy, còn vỗ vỗ lưng Kỷ Sơ Hạ: “Đi kính chủ tịch Tần một ly đi.”

Kỷ Sơ Hạ không ngờ ông ta lại yêu cầu như vậy, nhưng cậu cũng không dám từ chối. Tần Ý ngã cách xa cậu nhất, Kỷ Sơ Hạ nghĩ nghĩ, cần ly rượu đi đến bên cạnh Tần Ý.

“Chủ tịch Tần... Ly rượu này kính ngài, tôi có làm gì không đúng để ngài mất hứng, mong ngài thông cảm, ngài đại nhân đại lượng, một kẻ nhỏ nhoi như tôi không đáng để ngài so đo.”

Kỷ Sơ Hạ khom lưng nhỏ giọng nhận lỗi, tư thế thấp đến cực điểm, cậu vốn không cần nói gì cả, chỉ có bản thân cậu biết, trong câu nói của cậu có

oán hận. Nếu không phải do người đàn ông trước mặt, cậu làm sao sẽ suy bại đến thảm cảnh này.

Tần Ý không nhúc nhích, ánh mắt không thèm để ý hoàn toàn không nhìn ra cảm xúc gì. Kỷ Sơ Hạ rũ mắt, không dám nhìn thẳng hắn, vì khom lưng mà cơ thể cứng ngắt, Tần Ý không nói câu nào cậu cũng không dám cử động, tay phải vẫn duy trì động tác cầm ly rượu.

Phông chừng qua nửa phút, tất cả mọi người dừng đùa giỡn, không ai lên tiếng nhìn qua hai người.

Mồ hôi trên trán Kỷ Sơ Hạ chậm rãi chảy xuống, rượu trong ly quá đầy làm tay cậu hơi run rẩy, Kỷ Sơ Hạ đè nén men say dường như lại xông lên đầu. Lúc này đầu óc cậu không được tỉnh táo, choáng váng hoa mắt, rốt cuộc cơ thể không chịu nổi lung lay về phía trước, rượu trong ly sánh ra, hơn phân nửa văng trúng người Tần Ý.

Một tiếng loảng xoảng vang lên, là tiếng ly rượu vỡ nát. Kỷ Sơ Hạ gần như không có sức đánh trả, nháy mắt đã bị vệ sĩ của Tần Ý một trái một phải giữ chặt cánh tay đè xuống bàn.

Nửa bên mặt bị đè xuống bàn, bị rượu đổ làm ướt cả mặt, cậu theo bản năng giãy dụa, lại hoàn toàn không nhúc nhích nổi.

Cuối cùng Tần Ý cũng đứng lên, Kỷ Sơ Hạ bị đè trên bàn dùng sức nâng mắt, chống lại ánh mắt từ trên cao nhìn xuống của hắn, trong nháy mắt đó cậu nhìn thấy rất rõ tia chán ghét và khinh thường không thèm che dấu trong mắt đối phương.

“Tôi còn có việc, đi trước, xin lỗi không thể tiếp tục, bữa hôm nay tôi mời.”

Tần Ý nói xong liền nhanh chóng bước ra ngoài, không ai dám ngăn cản hắn, mà vệ sĩ đang đè chặt Kỷ Sơ Hạ cuối cùng cũng buông cậu ra.

Kỷ Sơ Hạ chật vật ngã xuống đất, sau vài giây thất thần, cậu nghiêng ngả lão đảo đứng lên, rốt cuộc không còn mặt mũi tiếp tục ở lại, chạy ra

khỏi phòng.

Từ khu nghỉ dưỡng đi ra, trời đã nhá nhem tối, Kỷ Sơ Hạ ng ửi xồm ven đường, hai tay che mắt, nước mắt theo kẻ tay không tiếng động rơi xuống.

Cậu đã từng tuyệt vọng như vậy một lần, vào một đêm mưa rất nhiều năm về trước. Lúc đó mẹ nắm tay cậu băng qua đường lớn, bị một chiếc xe chạy ngược chiều với tốc độ cao đâm trúng, ngay thời khắc nguy hiểm, bà dùng sức đẩy cậu văng ra ven đường, mà sau khi người lái xe đẩy mùi rượu kia bước xuống kiểm tra, phát hiện mẹ cậu vẫn còn một hơi tàn, như phát điên mà lái xe cán qua người mẹ cậu một lần nữa, sau đó mới rời đi. Kỷ Sơ Hạ chỉ có thể mở mắt trừng trừng mà nhìn, hoàn toàn bất lực, lúc ấy cậu mới bảy tuổi.

Cơn ác mộng lặp đi lặp lại trong đêm khuya suốt nhiều năm lại lần nữa hiện lên trong đầu Kỷ Sơ Hạ, cậu ngơ ngơ ngác ngác đứng lên, bước về phía đường lớn.

Tiếng còi ô tô đột nhiên vang lên, Kỷ Sơ Hạ quay đầu lại, ánh đèn chói mắt làm cậu theo bản năng giơ tay hơi che mắt, trong lúc hoảng hốt, cậu nhận ra chiếc xe đang chạy đến hình như là một chiếc Maybach.

Có tiền thật tốt, Kỷ Sơ Hạ nghĩ như vậy, cậu vẫn đứng ở đó, dựa vào chút lý trí còn sót lại tự hỏi, nếu hôm nay cậu chết ở đây, tiền bạc thường có đủ để Kỷ Thu Vũ làm phẫu thuật hay không?!

Trên mặt đất xuất hiện vết phanh xe, vào giây phút cuối cùng, rốt cuộc Kỷ Sơ Hạ lấy lại tinh thần muốn tránh đi, nhưng đã muộn một bước, đầu xe đã đâm vào bên chân vừa mới bị thương của cậu.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 9

Kỷ Sơ Hạ ngã xuống đất, chân trái đã bị thương một lần lại đau đến độ m ò hôi lạnh, nhưng dù vậy cậu vẫn nhớ rõ lấy điện thoại ra nhanh chóng chụp một tấm.

Có hai người bước xuống xe, người đàn ông ngồi ghế phó lái vừa đến trước mặt Kỷ Sơ Hạ liền quát lớn: “Đi đường không có mắt hả? Nhìn thấy xe chạy đến còn bước ra giữa đường? Cố ý muốn chết phải không?”

Kỷ Sơ Hạ ngẩng đầu, thấy rõ gương mặt người đàn ông trước mắt, là gã trợ lý đi theo Tần Ý lần trước.

Lưu Bằng hùng hùm hổ hổ mắng chửi cũng dừng lại, quay về xe báo cáo tình huống. Tài xế coi như lịch sự, khom lưng nhỏ giọng hỏi cậu: “Cậu có thể đứng lên không?”

Kỷ Sơ Hạ lắc lắc đầu, chân cậu hình như lại bị gãy.

Lưu Bằng vòng lại, thô lỗ ôm Kỷ Sơ Hạ lên, cậu không nhúc nhích được, đau đến hai mắt đầy sao. Tài xế mở cửa băng ghế sau, không đợi cậu kịp phản ứng, cả người đã bị đặt vào băng ghế, bên cạnh chính là Tần Ý đang lạnh lùng nhìn cậu.

Băng ghế sau dành cho hai người rất rộng rãi, là một chiếc xe rất đắt mà người thường khó có được, nhưng Kỷ Sơ Hạ lại không lấy làm vinh hạnh. Chân trái đau đến mức gần như mất cảm giác, mà ánh mắt của Tần Ý càng làm cậu như có gai sau lưng.

Kỷ Sơ Hạ cúi đầu, sau giây phút do dự ngắn ngủi, trong đầu cậu nảy ra một ý nghĩ, cậu sắp xếp câu chữ, sau đó trấn định nói: “Xe của anh đụng phải tôi, mặc kệ có phải là do tôi không cẩn thận hay không, anh vẫn phải

chịu trách nhiệm. Vừa rồi tôi đã chụp ảnh, anh bồi thường cho tôi, xem như chuyện này giải quyết riêng.”

Hai mắt Tần Ý dừng lại trên chân trái bị thương của Kỷ Sơ Hạ, ánh mắt càng trầm hơn.

Cậu khẽ cắn môi, giờ công phu sư tử ngoạm: “Tôi muốn một triệu.”

Lưu Bằng ngồi ở ghế phó lái quay đầu lại mắng: “Mày có bệnh hả? Chỉ đụng một chút vào chân mày, mày có chết hay bị liệt không? Mở miệng là đòi một triệu? Mày nghĩ chúng tao coi tiền như rác hả? Tao đã nói mày cố ý để bị xe đâm mà!”

Kỷ Sơ Hạ không để ý đến hắn mà chỉ nhìn Tần Ý, trong con ngươi tối đen của cậu hiện lên một tia điên cuồng: “Đối với anh một triệu chẳng là gì cả. Mấy tháng nay tôi sống chật vật thế này cũng là do anh ban tặng, hiện tại chân tôi bị xe của anh làm bị thương, dù sao anh cũng phải bồi thường cho tôi. Tôi biết anh có tiền có thế, nhưng đâu trọc không sợ bị nắm tóc, vua cũng thua thằng liêu. Dù tôi có là một con bọ chó, nhưng nhảy nhót trước mặt anh vài cái cũng có thể làm anh ghê tởm. Nếu ngay bây giờ tôi đăng một bài Weibo, nói chủ tịch Tần thị ỷ thế hiếp người, sai công ty dưới trướng chèn ép phong giết tôi, còn cán đứt một chân của tôi, anh nói thử xem, dư luận trên mạng sẽ phản ứng thế nào? Cho dù các anh là công ty lớn, quan hệ xã hội rộng, có thể chặn hết miệng mọi người sao?”

“Mày dám làm thế thì đúng là tự tìm đường chết, mày nghĩ mày là ai?”

Lưu Bằng hùng hù hờ hờ, ánh mắt Tần Ý dường như lạnh hơn trước một ít, cuối cùng hắn cũng mở miệng, lại chỉ nói ba chữ: “Đến bệnh viện.”

Kỷ Sơ Hạ cũng không nóng nảy, dựa người vào băng ghế không nói lời nào, nếu đã quyết định ăn vạ thì phải làm đến cùng. Đau đớn và mệt mỏi làm cậu không còn chút sức lực, nhắm mắt lại từ từ ngủ mất.

Lưu Bằng quay đầu lại trừng Kỷ Sơ Hạ, tức giận bất bình nói: “Boss, anh thật sự định đưa tiền cho thằng nhãi này sao?”

Tần Ý lạnh nhạt liếc nhìn Kỷ Sơ Hạ một cái, lại im lặng không nói tiếng nào.

Xe hơi dừng trước một bệnh viện tư nhân thuộc sở hữu của Tần thị, Kỷ Sơ Hạ từ từ tỉnh dậy, hơn một giờ xe chạy thế mà cậu ngủ rất an ổn, chân trái bị thương cũng không còn đau như trước. Trước khi xuống xe, cậu nhắc nhở Tần Ý một câu cuối cùng: “Chủ tịch Tần đại nhân đại lượng, thật sự không cần so đo với loại người như tôi, tôi chỉ cần tiền mà thôi, có được sẽ đi ngay.”

“Cậu cảm thấy cậu có giá này sao?” Giọng nói của Tần Ý không hề thay đổi.

Khóe miệng Kỷ Sơ Hạ nhếch lên: “Danh dự của chủ tịch Tần có giá này.”

Lưu Bằng dẫn Kỷ Sơ Hạ đi làm kiểm tra và chụp X-quang. Sau khi biết chân cậu vừa mới gãy đã cắt thạch cao, bác sĩ nhìn không được cau chặt lông mày: “Cậu không chú ý như vậy không tốt đâu, sợ là sau này sẽ có di chứng.”

Kỷ Sơ Hạ không tập trung lắng nghe, mà Lưu Bằng bên cạnh hơi chột dạ, dù sao chân của Kỷ Sơ Hạ là hẳn thuê người đánh gãy, mà Tần Ý cũng không tán thành việc này.

Sau khi băng bó cố định đơn giản, Kỷ Sơ Hạ lại lần nữa ngẩng lên xe lăn trong bệnh viện đi ra, cậu gọi với theo Lưu Bằng: “Trở về nói với ông chủ các anh một tiếng, nếu không chuyển tiền vào tài khoản của tôi trước chín giờ sáng mai, tôi liền viết di thư, tùy tiện tìm một tòa nhà cao tầng nhảy xuống. Tuy tôi không phải là người tốt lành gì, nhưng lại được không ít thiếu nữ thích, lúc nào cũng chú ý đến tôi. Nếu tôi bị các người bức tử, các fan của tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.”

“Mày điên rồi!” Lưu Bằng tức đến khó thở: “Mày muốn chết thì chết đi!”

“Không tin thì cứ chờ xem.” Kỷ Sơ Hạ cười lạnh nói.

Lưu Bằng cảm thấy tên này bị điên không nhẹ, nhưng cũng không dám gạt chuyện này, lập tức trở về báo cáo cho Tần Ý.

Sau vài giây im lặng, Tần Ý trầm giọng nói: “Chân hấn thế nào?”

“À... Bác sĩ nói có thể để lại di chứng.”

“Chính cậu gây phiền phức, tự nghĩ cách giải quyết đi.”

Tần Ý cúp điện thoại, Lưu Bằng bực bội không thôi, rất rõ ràng việc này đã làm Tần Ý tức giận. Bản thân Lưu Bằng là một tên vô công rồi nghề không có học vấn, nếu không phải cha mẹ hắn cầu xin, hắn căn bản không có tư cách làm trợ lý của Tần Ý. Hơn nữa cái danh trợ lý chỉ là nói cho dễ nghe mà thôi, thực tế hắn không có địa vị gì trong Tần thị.

Tần Ý có tổng cộng năm người trợ lý, một người là tổng quản lý cấp bậc rất cao, hai người còn lại cũng là nhân tài có địa vị cao trong công ty, phía sau là một đoàn thư ký hai mươi mấy người, bọn họ mới là tâm phúc của Tần Ý. Mà hai trợ lý sinh hoạt, ngoại trừ hắn còn có một nữ trợ lý vô cùng mạnh mẽ, xử lý gọn gàng ngăn nắp sinh hoạt hàng ngày của Tần Ý, chuyện Lưu Bằng có thể nhúng tay vào rất ít.

Vì chuyện lần này liên quan đến đại tiểu thư, cha mẹ Lưu Bằng là người làm lâu năm ở Tần gia, coi như nhìn Tần Dao lớn lên, nên Tần Ý mới giao chuyện này cho hắn giải quyết. Hắn vốn định dựa vào chuyện này làm Tần Ý coi trọng hắn, hiện tại hình như hắn tự mình quyết định làm mọi chuyện càng hỏng thêm.

Sau khi Lưu Bằng rời đi, Kỷ Sơ Hạ liền trả xe lăn cho bệnh viện, chân không bị gãy lại nên cậu không muốn dùng thứ này, vì thế cậu khập khiễng đón xe bus quay lại bệnh viện công nơi Kỷ Thu Vũ đang nằm.

Kỷ Thu Vũ thấy cậu trở về, rốt cuộc nở nụ cười. Cậu đi đến bên giường bệnh xoa đầu cô bé: “Ngoan, đêm nay ngủ sớm đi, cuộc phẫu thuật ngày mai chắc chắn không có vấn đề”

Kỷ Sơ Hạ cố gắng biểu hiện thật tự nhiên, không để cho Kỷ Thu Vũ biết cậu lại bị thương lần nữa.

“Anh, tối nay anh đi đâu vậy? Anh uống rượu hả?”

Cậu bị ép uống nhiều rượu như vậy, trên người không mùi rượu là không có khả năng, vì thế cậu cười nói: “Cùng ăn cơm với bạn bè, chỉ uống hai ly thôi.”

Kỷ Thu Vũ cúi đầu, cảm xúc hơi hạ xuống, cô biết vào đêm trước cô phẫu thuật, anh trai không có khả năng ra ngoài gặp gỡ uống rượu với bạn bè. Vì cô, anh trai đã làm rất nhiều chuyện, lại chưa bao giờ nói cho cô biết, chỉ vì không muốn cô lo lắng.

Kỷ Sơ Hạ xoa đầu cô lần nữa, dịu dàng an ủi: “Thật sự không có chuyện gì đâu, chỉ cần ngày mai có thể phẫu thuật thành công, làm gì cũng đáng giá.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 10

Tám giờ bốn mươi lăm sáng, vẫn không nhận được bất kỳ tin nhắn chuyển khoản nào của ngân hàng. Tối qua sau khi có số điện thoại của Lưu Bằng, Kỷ Sơ Hạ liền gửi số tài khoản ngân hàng của cậu qua, nhưng rất rõ ràng, đối phương không đáp lại. Kỷ Sơ Hạ cũng không bất ngờ, nếu boss của Tần thị dễ bị uy hiếp như thế thì hẳn không phải là Tần Ý rỗi.

Đến nước này rồi, Kỷ Sơ Hạ không còn nghĩ làm như vậy là đúng hay sai nữa, cậu chỉ biết cậu cần tiền, trưa nay Tiểu Vũ sẽ lên bàn mổ, bất cứ giá nào cũng phải có được số tiền kia. Nếu không cậu thật sự chỉ có thể làm giống như Lý Khâu Cần từng nói, đến thị trường chợ đen bán thận.

Khu bệnh nhân nội trú này có hai mươi bảy tầng, Kỷ Sơ Hạ đi thang máy lên tầng cao nhất, rồi lại từ đó đi thang bộ lên sân thượng, dùng hết sức đẩy cửa ra.

Cậu đến rìa sân thượng tìm một chỗ ngồi xuống, gió thu xào xạc thổi qua hai má cậu, theo bản năng cậu nheo mắt lại. Trong phút chốc, Kỷ Sơ Hạ đã cho là cậu lên đây để nhảy lầu tự sát.

Từ trên cao nhìn xuống, người bên dưới nhỏ như con kiến, mà trong mắt nhiều người, có lẽ cậu đúng là một con kiến. Nhưng dù mạng cậu có rẻ mạt thế nào đi nữa, cậu cũng muốn kéo dài hơi tàn mà cố gắng sống, sao có thể bỏ lại Kỷ Thu Vũ mới mười sáu tuổi bơ vơ một mình.

Lúc nhận được cuộc gọi video, Lưu Bằng đang ngáp dài chờ uống cà phê thư ký đang pha trong phòng nghỉ. Tần Ý đang làm việc cơ bản không cần hắn, hắn vừa mới bắt đầu cuộc sống nhàn nhã ngày thứ hai đầu tuần của mình đã bị cú điện thoại này phá vỡ sự yên tĩnh.

Gương mặt hơi tái của Kỷ Sơ Hạ xuất hiện trên màn hình điện thoại di động, cũng không quanh co lòng vòng, cậu nói thẳng vào vấn đề “Để ông chủ các anh nghe máy, nói cho anh ta biết đây là sân thượng tòa nhà hai mươi bảy tầng, tôi đã viết di thư, cài đặt đúng giờ sẽ tự động đăng lên Weibo. Năm phút sau, nếu không chuyển một triệu vào tài khoản ngân hàng của tôi, tôi sẽ phát trực tiếp nói cho mọi người biết ông chủ của Tần thị ép tôi vào đường cùng, sau đó từ đây nhảy xuống, di thư cũng sẽ tự động đăng lên, tôi không giận với mấy người.”

Nhìn thấy màn hình di động chuyển xuống mặt đất, Lưu Bằng choáng váng, thẳng nhai này đúng là điên rồ!

“Fuck!” Lưu Bằng tức đến khó thở, cần di động chạy về hướng văn phòng của Tần Ý.

Nửa phút sau, gương mặt lạnh lùng vạn năm không đổi của Tần Ý xuất hiện trên màn hình. Kỷ Sơ Hạ híp mắt đánh giá hẩn, bỗng nhiên cậu cười nhẹ: “Không ngờ đời này còn có vinh hạnh đối mặt trò chuyện với chủ tịch Tần đến ba bốn lần. Cũng không biết là may mắn hay là xui xẻo của tôi đây.”

Tần Ý gặp sóng lớn không sợ, thậm chí người khác cũng không nhìn ra rốt cuộc hẩn có tức giận hay không. Hẩn vô cùng bình tĩnh hỏi Kỷ Sơ Hạ: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Rất đơn giản, anh ép tôi vào đường cùng, tôi chỉ có thể đi tìm chết. Có lẽ anh không biết, trước khi làm diễn viên, tôi là một chủ bá hát rong mua vui kiếm tiền trên mạng. Hiện tại tôi không thể lẫn lộn trong giới giải trí được nữa, chỉ có thể quay về nghề cũ, phát trực tiếp một màn tự sát, không biết có thể kiếm được bao nhiêu tiền thưởng nhỉ. Còn ba phút, tôi sẽ bắt đầu phát trực tiếp, hay là chủ tịch Tần cùng đếm ngược với tôi đi.”

“Cậu không dám.” Tần Ý vô cùng chắc chắn nói.

Trong mắt Tần Ý, Kỷ Sơ Hạ là một tên tiểu nhân cố gắng vắt óc bày mưu tính kế muốn hướng lên trên, vì danh lợi cái gì cũng làm được, người

như vậy sao có thể bỏ cuộc mà tự sát, đơn giản là đang diễn một màn để moi tiền mà thôi.

“Tại sao tôi lại không dám chứ, tôi đã không còn đường sống.” Kỷ Sơ Hạ chậm rãi nói, sau đó đứng lên, tiến lên hai bước sát mép sân thượng, nhìn màn hình điện thoại cười cười: “Chủ tịch Tần đã nghĩ phải đối phó công chúng thế nào sau khi tôi nhảy xuống từ chỗ này chưa? Đến lúc đó phí quan hệ xã hội phỏng chừng là phải hơn một triệu đi.”

Nói tới nói lui cũng là vì tiền, Tần Ý dựa vào lưng ghế, nghiêm túc nhưng thông thả như đang xem một trò hề, chỉ là ánh mắt lại lạnh hơn vài phần.

“Vừa rồi tôi nghĩ, trong mắt những người như anh, có phải mạng của tôi rẻ mạt còn không bằng một con kiến?! Nhưng chủ tịch Tần, anh so đo từng tí với một con kiến như vậy, không biết là anh cũng bị hạ giá sao?”

Kỷ Sơ Hạ nhắm mắt lại ngẩng đầu lên, một chân đã giơ lên không trung, chỉ cần có người ở phía sau đẩy nhẹ, cậu sẽ té xuống, tan xương nát thịt.

Kỷ Sơ Hạ giơ điện thoại lên, chụp bầu trời trên không một tấm, Tần Ý có thể nhìn thấy mây trắng trôi lững lờ dưới bầu trời xanh, cũng nghe được giọng nói như có như không của Kỷ Sơ Hạ: “Khi còn bé tôi có hỏi mẹ, làm thế nào để bước đi trên mây trắng, mẹ tôi trả lời rằng sau khi chết là có thể bước lên. Cái chết cũng không phải là chuyện gì đáng sợ. Không biết tôi nhảy xuống rồi có thể bước trên mây được không, nhưng mẹ tôi sẽ không gạt tôi đúng không?!”

Chỉ cái cuối cùng vừa dứt, màn hình đột nhiên lắc lư kịch liệt, Tần Ý ngẩng thẳng dậy, gương mặt mang ý cười của Kỷ Sơ Hạ lại xuất hiện lần nữa trên màn hình.

Tần Ý cau mày, rốt cuộc trong lòng dâng lên một tia bức bối. Vừa rồi trong nháy mắt đó, hẳn thế mà cho rằng thằng nhóc này thật sự đã nhảy xuống.

“Chủ tịch T`ân, còn một phút cuối cùng.”

Kỷ Sơ Hạ lại ng ồi xuống, nhìn màn hình mắt đầu đếm ngược. T`ân Ý bình tĩnh nhìn về cột nhà của cậu, suy nghĩ chuyển động, ngay lúc ánh mắt hắn chạm đến con người đen kịt của cậu, hắn bỗng sửng sốt.

Kỷ Sơ Hạ luôn cười, dường như đoán là T`ân Ý không dám để cậu mở phát sóng trực tiếp, trước mặt mọi người lên án T`ân Ý ý thế hiếp người ép cậu vào đường cùng. Thế nhưng T`ân Ý dường như thấy được nước mắt trong hai mắt mang ý cười kia, cũng không phải là ảo giác của hắn.

T`ân Ý biết Kỷ Sơ Hạ là một diễn viên, mặc dù diễn xuất không quá tốt, căn bản chỉ dựa vào cái mặt, nhưng hiện tại hắn đột nhiên không dám khẳng định, rốt cuộc đáng vẻ này của cậu là chân thật hay là diễn xuất.

Lúc này T`ân Ý bắt đầu dao động, hắn phát hiện có khả năng Kỷ Sơ Hạ đúng là một tên điên. Có lẽ Kỷ Sơ Hạ thật sự sẽ phát điên không sợ hậu quả mà phát sóng trực tiếp lên án hắn sau đó tự sát trước mặt mọi người. Tất nhiên đó không phải là kết quả mà hắn muốn thấy.

Lưu Bằng bên cạnh không dám thở mạnh bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Tuy rằng hắn là kẻ không ra gì nhưng chưa từng làm chuyện bức tử người như vậy. Nếu Kỷ Sơ Hạ thật sự phát điên nhảy xuống, chưa chắc T`ân Ý sẽ bị gì, nhưng hắn chắc chắn sẽ bị xui xẻo.

Năm giây cuối cùng, rốt cuộc T`ân Ý nói ra câu mà Kỷ Sơ Hạ muốn nghe, đồng thời làm Lưu Bằng thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Chuyển cho hắn một triệu.”

Lưu Bằng nghe vậy nhanh chóng mà luống cuống tay chân làm thao tác chuyển khoản. Sau khi Kỷ Sơ Hạ nhận được tin nhắn chuyển khoản trên điện thoại, lập tức ngắt cuộc gọi video, xoay người chạy xuống lầu.

Màn hình di động đã tối đen, T`ân Ý vẫn giữ nguyên tư thế cầm điện thoại ng ồi trước bàn làm việc, vẻ mặt không chút cảm xúc làm người khác không đoán ra được hắn đang nghĩ gì.

Lưu Bằng lấy lại tinh thần, bắt đầu không cam lòng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Boss, thằng nhóc này đúng là không biết trời cao đất rộng, dám dùng cách này đến uy hiếp chúng ta moi tiền, nhất định phải cho nó biết thế nào là lễ độ.”

Tần Ý ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Lưu Bằng: “Từ lúc nào mà đến lượt cậu dạy tôi làm việc?”

Lưu Bằng rung mình một cái, lúng túng cười làm lành hai câu, sau đó tìm cớ nhanh chóng chuồn đi.

Tần Ý kéo cà vạt, lần đầu tiên có cảm giác vô lực như đánh vào bông. Người như Kỷ Sơ Hạ hẳn hoàn toàn không để vào mắt, thậm chí không cần phí tâm tư trừng phạt một người như vậy, dùng thủ đoạn đơn giản thô bạo nhất là được. Nhưng bước này của Kỷ Sơ Hạ lại ngoài dự kiến của hắn, thậm chí làm hắn không kịp trở tay.

Dương nhiên Tần Ý có một ngàn một vạn cách có thể chinh chết Kỷ Sơ Hạ, làm cậu không thể nào nhảy nhót được nữa, nhưng Kỷ Sơ Hạ nói một câu không sai, cậu chỉ là một con kiến, dù đập một phát là chết nhưng lại làm bẩn giày hắn. Nếu thật sự làm vậy, dường như mất nhiều hơn được.

Đăng chương mới xoa dịu trái tim hơi nhói, mà chỉ hơi thôi, dù thua nhưng tui không thấy đáng tiếc thất vọng gì cả, mấy em trai đã làm hết sức mình và đạt kết quả trên cả tuyệt vời rồi. Mà dạo này tui cưng nhóc Chinh quá trời quá đất à.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 11

Ca phẫu thuật của Kỷ Thu Vũ rất thành công. Hai tháng sau, vì cơ thể khôi phục rất tốt, cô bé được phép xuất viện về nhà. Tuy rằng Kỷ Thu Vũ vẫn phải uống thuốc kháng bài xích, nhưng rốt cuộc cũng có thể hưởng thụ cuộc sống của người bình thường.

Sáng sớm dì Lý đã giúp hai anh em dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, làm cơm chờ bọn họ về. Ngày xuất viện cũng là sinh nhật của Kỷ Thu Vũ, trên đường về nhà, Kỷ Sơ Hạ mua một cái bánh ngọt thật to về chúc mừng cho cô bé.

Cô gái nhỏ chấp tay cầu nguyện với ngọn nến sinh nhật, gương mặt sáng sủa tươi cười cuối cùng đã có nét hờn hào.

Kỷ Sơ Hạ vừa cắt bánh ngọt giúp cô vừa hỏi: “Tiểu Vũ, em ước gì vậy?”

“Hy vọng sau này cuộc sống của anh sẽ hạnh phúc hơn.”

Kỷ Thu Vũ biết mấy năm nay cô là gánh nặng của anh trai, nhưng giờ cô hết bệnh rồi, không còn là một kẻ vô dụng phiền phức nữa, sau này anh trai có thể thoải mái hơn một chút rồi.

Kỷ Sơ Hạ xoa đầu cô bé, cười nói: “Ừ, em nghỉ ngơi cho tốt, chờ năm sau cơ thể em hoàn toàn khỏe mạnh, anh lại cho em đi học.”

“Thật không anh?”

“Anh cam đoan.”

Vì mẹ mất sớm, lão cha không đáng tin, cơ thể Kỷ Thu Vũ lại không tốt, gần như cô bé chưa từng đi học chính quy một ngày nào. Hiện tại rất cuộc có cơ hội, cô quả thật rất vui vẻ, nhưng đồng thời trong lòng không hiểu sao có cảm giác khó chịu: “Còn anh thì sao? Sau này anh định thế nào? Còn muốn làm diễn viên không? Anh không nghĩ sẽ đi học lại sao?”

“Anh đã hai mươi mấy tuổi rồi, còn học hành gì nữa, làm diễn viên cũng tốt, kiếm tiền rất nhanh. Anh còn muốn để dành tiền mua nhà, còn mua đồ cưới cho em nữa.”

Cậu cố ý đùa cô bé, Kỷ Thu Vũ lại không cười nổi: “Nếu không phải vì em, anh sẽ không vừa tốt nghiệp cấp hai liền bỏ học...”

“Đoán mò cái gì thế, thành tích của anh không tốt, miễn cưỡng lên trung học cũng không thi đậu vào đại học được, không học vài năm cũng chẳng sao, không phải hiện tại rất tốt sao?”

“Anh... Anh còn đóng phim tiếp được không? Có phải anh đắc tội người nào rồi bị phong giết không?”

Không phải Kỷ Thu Vũ không để ý đến chuyện bên ngoài, cô sẽ chú ý đến tin tức của Kỷ Sơ Hạ trên mạng. Là fan của Kỷ Sơ Hạ nói. Thật ra Kỷ Thu Vũ cũng biết hơn nửa năm nay Kỷ Sơ Hạ không có công việc, chỉ là anh trai không muốn nói làm cô lo lắng, vì thế cô cũng không hỏi, nhưng không có nghĩa là cô thật sự có thể an tâm.

“Không có việc gì, đều đã qua. Em hết bệnh thì những việc khác đều là chuyện nhỏ, đừng lo lắng.”

Sau khi cơm nước xong trở về phòng, Kỷ Sơ Hạ mở máy tính, hơn nửa năm không lên Weibo, bài cuối cùng vẫn là bài đăng cậu an ủi fan khi bị đánh gãy chân. Bình luận đã có hơn trăm vạn, rất nhiều fan nhắn hỏi rất cuộc cậu đã đi đâu, có phải xảy ra chuyện gì không.

Lúc Kỷ Sơ Hạ vừa biến mất, trên mạng đã lan truyền đủ loại tin đồn và các tin tức ngấm, nói cậu đắc tội người khác nên bị phong giết, thậm chí

còn có người nói chính là Đông Hoàng làm. Fan của cậu mắng chửi nhưng cuối cùng vẫn không làm được gì.

Năng lực của fan nói lớn cũng lớn, mà nói nhỏ cũng rất nhỏ, các cô hao tổn tâm huyết viết từng chương từng chương chỉ trích công ty cũ của cậu, chỉ trích cả người đại diện, cả những người nhắm vào cậu phát lên trên mạng, ngoại trừ được cư dân mạng thông cảm lại không được bất kỳ ai trả lời. Nhiều lần như vậy, trong thời gian dài fan cũng nản lòng. Mỗi ngày đều có người mới debut, cậu biến mất tự nhiên sẽ có người khác thế chỗ, nói fan chung tình kỳ thật lại là người bạc tình nhất. Một năm trước còn nói sẽ bảo vệ cậu cả đời nay đã thay đổi chân mệnh, fan trung thành đến giờ còn cầm chốt ở Weibo cậu ngày càng ít.

Kỷ Sơ Hạ thở dài trong lòng, nói mọi chuyện đã qua chỉ là để an ủi Kỷ Thu Vũ mà thôi, cậu không biết rốt cuộc còn có thể đi tiếp con đường này được không. Nhưng không làm diễn viên, cậu quả thật không thể làm những công việc khác, cậu chỉ tốt nghiệp cấp hai, ngoại trừ công việc chân tay cực khổ, ai sẽ thuê cậu đây.

Số tiền một triệu moi được từ Tần Ý chỉ còn lại một nửa, là chi phí để Kỷ Thu Vũ tiếp tục đi điều trị sau phẫu thuật, cậu không dám tùy tiện đụng vào, vẫn phải nghĩ cách kiếm tiền. Hơn nữa số tiền một triệu đó, một ngày nào đó cậu sẽ trả cả gốc lẫn lãi.

Dù cậu lưu lạc đến tình cảnh hôm nay đều do ông chủ Tần thị ban tặng, nhưng đối phương không phúc hậu, cậu lại không thể làm chuyện trái lương tâm, đã mượn tiền thì nhất định phải trả.

Hai tháng này Kỷ Sơ Hạ đã dự tính đến tình huống xấu nhất, dù Tần Ý trả đũa cậu thế nào đi nữa, có thể chữa hết bệnh cho Kỷ Thu Vũ, cho dù ném cái mạng cậu cũng không sợ. Cũng may hình như đối phương không để cậu vào mắt, Kỷ Sơ Hạ chỉ là một kẻ nhỏ nhoi không quan trọng, có lẽ thật sự không đáng để Tần Ý tốn tâm tư đối phó cậu.

Nếu đã không biết còn có thể tiếp tục lăn lộn trong giới giải trí nữa hay không thì không cần làm fan hy vọng. Kỷ Sơ Hạ tắt Weibo, tiện tay mở một diễn đàn đời sống bản địa lớn nhất, muốn nhìn xem có thể tìm công

việc gì làm thêm không, một người đăng lại một bài post tìm người làm cậu chú ý.

Tuyển người đua xe, có thể chạy đường núi, không sợ chết, giá quy định một trận là ba mươi vạn, tiền thưởng tính riêng.

Bài post không ký tên, chỉ có một dãy số điện thoại di động.

Mặc dù có vài người bình luận dưới bài đăng, nhưng đều có khuynh hướng cho là bài post này gạt người. Thế nhưng Kỷ Sơ Hạ biết, quả thật cách ngoại ô hai mươi cây số về phía tây bắc, có một sườn núi thường xuyên tổ chức đua xe vào buổi tối, mấy tên nhà giàu tụ tập đánh cược, là một cách tiêu khiển để đám công tử nhà giàu và bạn bè phát tiết tinh lực dư thừa.

Kỷ Sơ Hạ xoa xoa cằm, nhiều năm không sờ vào tay lái, tay cậu đã sớm cứng ngắt, nhưng ba mươi vạn... Thử một lần cũng có sao đâu.

Vì thế cậu gọi đến số điện thoại kia, rất nhanh có một người đàn ông trẻ tuổi bắt máy, Kỷ Sơ Hạ đơn giản hỏi bài post trên mạng có thật hay không, đối phương hỏi lại: “Cậu đua xe mấy năm rồi?”

“Trước kia có theo người khác chơi một trận, đại khái sáu, bảy năm trước.” Kỷ Sơ Hạ thành thật trả lời.

Năm cậu mười lăm, mười sáu tuổi có theo học sửa và tân trang xe, ông chủ ở đó rất mê xe thể thao. Cậu còn chưa thành niên, chưa có bằng lái, ông chủ đã dám lôi kéo cậu cùng lái thử những chiếc xe đã nâng cấp. Sau đó thấy cậu có thiên phú, ngày nào ông cũng kéo cậu ra ngoài chạy một vòng, rồi còn muốn giới thiệu cậu vào đội đào tạo để thành tay đua chuyên nghiệp. Nhưng vì tốn rất nhiều tiền, sau này kiếm tiền được hay không cũng rất khó nói, sau khi do dự, Kỷ Sơ Hạ liền từ chối, đó đã là chuyện rất nhiều năm trước.

“Sáu, bảy năm không luyện mà cậu cũng dám đến? Gan lớn quá nhỉ? Cậu nghĩ kiếm tiền dễ như vậy sao?”

“Không thử làm sao biết, tôi dám gọi điện thoại là vì có lòng tin.”

Đối phương cười ha hả, rất sáng khoái nói địa chỉ cho cậu, hẹn cậu đi thử xe trước rồi nói sau.

Sau khi cúp điện thoại, người đàn ông xoay người quơ quơ điện thoại trong tay, nói với một thanh niên đẹp trai đang lười biếng nằm phoir nằg trên ghế: “Tranh thiếu, thật sự có người báo danh.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 12

Kỷ Sơ Hạ đứng giờ đến địa điểm mà người đàn ông kia nói, là một đường đua ở ngoại ô, ngày thường là nơi dạy lái xe, hôm nay được một đám thiếu gia nhà giàu ăn chơi bao hết.

Trên đường đua có bốn, năm chiếc siêu xe, một đoàn cả trai lẫn gái đang tụ tập bên cạnh đùa giỡn. Kỷ Sơ Hạ được người khác dẫn vào, ăn mặc mặc mặc không giống những người khác làm mọi người đều liếc mắt nhìn, có người nhanh mồm nhanh miệng: “Đây không phải là tiểu minh tinh đang rất hot sao? Sao nhà quê như vậy?”

Mọi người cười vang, Kỷ Sơ Hạ làm như không nghe thấy, không kiêu ngạo không nịnh nọt hỏi người dẫn cậu vào: “Có thật người được chọn chạy một vòng đường núi là được ba mươi vạn?”

Người kia búng tay một cái, chỉ vào một loạt siêu xe kia: “Điều kiện đầu tiên là cậu phải được người ta chọn.”

Kỷ Sơ Hạ gật đầu: “Nhưng tôi không có giấy phép đua xe.”

“Có bằng lái là được.”

Dù sao bọn họ cũng chỉ chơi đùa, không phải thi đấu chuyên nghiệp.

Kỷ Sơ Hạ được chọn xe trước, cậu đi đến gần những chiếc siêu xe, chăm chú nhìn kỹ từng chiếc. Đàn ông đều thích xe, cậu cũng không ngoại lệ, năm đó đi theo ông chủ cửa hàng tân trang xe kia, cậu cũng thấy qua không ít siêu xe quý đến kinh người, nhưng so với những chiếc trước mặt này vẫn còn kém xa. Chiếc nào ở đây cũng là xe số lượng có hạn toàn thế giới, có tiền cũng khó mua được.

Cuối cùng cậu nhảy lên một chiếc Koenigsegg one:1 màu trắng bạc bóng loáng, người đàn ông lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, có người nhìn không được mở miệng nhắc nhở: “Này này, cậu biết chiếc xe này có giá bao nhiêu không? Mới bắt đầu đã chọn chiếc đắt nhất, bị cộ rầy thì bán cậu cũng ần không nổi cái bánh xe.”

*Koenigsegg one:1 là siêu xe đầu tiên trên thế giới được công nhận là một chiếc hypercar (siêu xe mạnh và đắt). Siêu xe đến từ Thụy Điển sở hữu tỷ số sức mạnh/trọng lượng rất lý tưởng ở mức 1:1. Trọng lượng xe nặng 1.360 kg và có công suất 1.360 mã lực. Trên thế giới chưa đến 10 chiếc. Giá đắt nhất là 10 triệu USD.

Kỷ Sơ Hạ cười cười: “Không phải là hơn trăm triệu tệ sao? Đừng nói chiếc xe này, bất kỳ chiếc nào ở đây tôi cũng ần không nổi cái bánh xe. Một khi đã vậy đương nhiên tôi phải chọn chiếc tôi thích nhất rồi, nếu các anh thật sự lo xe bị trầy xước thì nên cất trong ga ra làm vật trang trí, còn lái đến đây làm gì.”

Nhà quê nghèo mặt còn rất hung hăng, bỗng một người lên tiếng: “Được, làm vậy đi.”

Kỷ Sơ Hạ quay đầu lại nhìn về phía người vừa lên tiếng, đó là một thanh niên còn rất trẻ, nhiều nhất chỉ hai mươi tuổi, hai tay đút túi quần, lười nhác híp mắt nhìn cậu, dáng vẻ như cười như không, đầu tóc bị gió thổi bay lộn xộn cả lên, nhưng gương mặt không trang điểm chỉnh sửa gì lại vô cùng xuất chúng.

Kỷ Sơ Hạ đã gặp người đẹp trai nhất là Phương Đường, nhưng người trước mặt này không những không thua Phương Đường, mà còn hơn vài phần khí chất quý công tử sống trong nhung lụa.

Hơn nữa rất rõ ràng hắn là người đứng đầu trong nhóm, những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều nịnh bợ hắn.

“Tranh thiếu, chiếc xe này anh mới mua về, chính anh còn chưa chơi được mấy ngày mà? Cũng không biết trình độ thẳng nhóc này thế nào, lỡ như nó làm hỏng thì sao?”

Có người ý tốt nhắc nhở, người kia lại liếc hắt một cái: “Hồng thì hồng thôi.”

Nếu chủ xe đã nói như vậy, tất nhiên những người khác cũng không có dị nghị gì, Kỷ Sơ Hạ đội mũ bảo hiểm lên xe. Máy người khác cũng lục tục lên xe, người xem náo nhiệt thì lui ra ngoài đường đua.

Không để Kỷ Sơ Hạ có thời gian thích ứng, tiếng súng vang lên, cậu lưu loát vào số, trong tiếng động cơ gầm rú vọt lên phía trước.

Cậu không có kỹ xảo hoa lệ gì, chỉ dựa vào nhiệt huyết không sợ chết không muốn sống mà một đường chạy như điên. Lúc bắt đầu cậu ở vị trí cuối cùng, nhưng rất nhanh từng chút từng chút lướt qua những chiếc xe khác, khoảng cách ngày càng lớn. Lúc quẹo cua, vì an toàn nên xe nào cũng giảm tốc độ rõ rệt, chỉ có cậu là không hề do dự, hơi giảm tốc xong lại tăng tốc, lưu loát liên mạch, bánh xe ma sát với mặt đất bốc khói trắng, trong chớp mắt đó mọi người có cảm giác như chiếc xe sẽ bị lật.

Nhóm khán giả ngoài sân không hiểu sao tim đập nhanh hơn, đều cảm thấy người này điên thật rồi. Kỷ Sơ Hạ không biết người khác nghĩ thế nào, cậu chỉ theo bản năng chạy về phía trước, adrenalin tăng mạnh, dường như ngay cả máu cũng sôi trào nóng như thiêu đốt.

Kỷ Sơ Hạ là người đầu tiên bước xuống xe, tháo nón bảo hiểm, nhóm công tử nhà giàu và bạn bè ngày thường quen thói kiêu ngạo đều đứng loát vỗ tay, có người còn huýt sáo. Bọn họ gần như đều là con út trong nhà hào môn, không có áp lực kế thừa sự nghiệp, ăn chơi là toàn bộ cuộc sống của họ, gặp được một người hợp khẩu vị có bản lĩnh lại không sợ chết, bọn họ sẽ không keo kiệt khen ngợi.

Tranh thiếu đứng trong đám người cũng lộ vẻ mặt tươi cười, hất nâng cằm nói với Kỷ Sơ Hạ: “Anh giỏi lắm, chín giờ đêm mai, đến sườn núi ở ngoại ô tây bắc, ba mươi vạn, một đồng cũng sẽ không thiếu, nếu thắng còn có tiền thưởng khác.”

Kỷ Sơ Hạ yên lòng, ít nhất nhóm nhà giàu này sẽ không nhàm chán chơi cậu, thật sự có cơ hội kiếm tiền: “Cảm ơn.”

Đi đến gần Kỳ Sơ Hạ mới phát hiện dáng vẻ Tranh thiếu này có chút quen mắt, theo bản năng hỏi một câu: “Có phải Tranh thiếu họ Tần không?”

Người đàn ông giới thiệu cậu cười nói: “Ngay cả tên tuổi Tần nhi thiếu cậu cũng biết hả?”

Tần Tranh nhướn nhướn mày: “Tôi họ Tần, có vấn đề gì sao?”

“Không có...”

Kỳ Sơ Hạ thầm nghĩ rốt cuộc cậu có vận số gì, thế mà đến đây cũng gặp phải thiếu gia nhà họ Tần. Trước kia Tần Dao có nói qua, cô có một em trai sinh đôi, mà gương mặt và dáng vẻ vị thiếu gia này rất giống Tần Dao, khoe mắt bên trái còn có một nốt ruồi, so với Tần Dao còn đẹp hơn một chút, nửa gương mặt dưới lại cực kỳ giống Tần Ý, không nghi ngờ gì hẳn họ Tần.

Nhưng ngoài chuyện này ra thì Kỳ Sơ Hạ cũng không có ý nghĩ gì khác, nếu đối phương đã trực tiếp thừa nhận thân phận như vậy, hẳn là không phải muốn chinh cậu. Kỳ Sơ Hạ chỉ muốn kiếm tiền mà thôi, có phải họ Tần hay không có quan hệ gì đến cậu đâu.

Lúc Tần Tranh trở về nhà chính Tần gia thì đã là nửa đêm, mới vừa vào cửa liền gặp phải Tần Ý từ cầu thang đi xuống. Tần Ý cao thấp nhìn lướt qua Tần Tranh rõ ràng uống nhiều đến nỗi đứng không vững, rất không vui cau mày: “Em lại đi lêu lổng ở đâu? Sao mấy ngày không về nhà?”

Nhìn gương mặt lạnh lùng của Tần Ý, Tần Tranh tỉnh rượu hơn phân nửa, hàm hồ giải thích: “Sinh nhật bạn, uống thêm mấy ly mà thôi, gần đây em ở căn bên kia thành phố, ở đây xa quá.”

“Mỗi ngày không làm việc đàn ông chỉ biết ăn chơi đàn điếm, ở đâu thì khác gì nhau? Dao Dao đã đi học, em còn định sa đọa đến khi nào?”

“Bắt đầu từ ngày mai, em theo anh đến công ty làm việc, không được càn quấy bên ngoài nữa, đừng để anh lại nhìn thấy em giao du với những

tên lâu lỏng thiếu đứng đắn.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 13

Ban ngày sườn núi ở ngoại ô không có lấy một bóng người, trên núi không có cảnh đẹp xuất chúng, người bình thường dù đi chơi tiết thanh minh cũng không chọn nơi này. Đường lớn trên sườn núi được làm bằng phẳng, hơn nữa còn cong queo uốn lượn, ban đêm liền biến thành thiên đường của tộc đua xe.

Đám công tử nhà giàu thường xuyên đến đây vào ban đêm, theo đuổi kích thích, phát tiết tinh lực dư thừa vào trò mạo hiểm này.

Lúc Kỷ Sơ Hạ đến nơi đã có mấy chục người tụ tập, thanh thế lớn như vậy là vì vài thiếu gia nhà giàu đứng đầu giới hào môn hôm nay cũng đến, vung ra là số tiền mà người thường kiếm mấy đời cũng không được, thế nhưng tranh đua cũng chỉ là mặt mũi mà thôi.

Tần Tranh lững thững đến muộn, hắn lại đổi chiếc xe khác, là một chiếc SALEEN S7 màu vàng cực kỳ lóa mắt, giá cả không kinh người như chiếc Koenigsegg one:1 trước kia, nhưng ba bốn chục triệu tệ cũng không phải là con số người thường có thể có.

*SALEEN S7 chỉ có 7 chiếc trên thế giới, mỗi chiếc có nội thất hoàn toàn khác nhau.

Có người trêu ghẹo Tần Tranh: “Tranh thiếu sao đến muộn vậy? Là ở cùng thiếu nữ thôn dã dịu dàng nào mà không dậy nổi?”

Tần Tranh không phản ứng, hắn không thể nói là bị anh cả đàn áp đến công ty cả ngày, vừa mới được tự do liền vội vàng thay quần áo đến đây, nói vậy rất mất mặt.

Kỷ Sơ Hạ tiến lên chào hỏi hần, Tầ Tranh khoác tay vòng qua cổ cậu, liếc mắt ra hiệu về phía đám người, bữu môi nói: “Nhìn thấy không, những người đó là Hoắc gia và Dương gia mời đến giúp, là dân chuyên nghiệp, anh không thể làm tôi bị bẽ mặt đó.”

Kỷ Sơ Hạ bất đắc dĩ nhắc nhở hần: “Tranh thiếu, tôi không phải tay đua chuyên nghiệp.”

“Đương nhiên tôi biết chuyện này, nhưng anh không sợ chết.” Tầ Tranh vỗ vỗ vai cậu: “Tôi rất xem trọng anh.”

Đám đàn em của Tầ Tranh nhin không được oán giận: “Mấy thằng nhóc thôi nhà họ Dương và nhà họ Hoắc đúng là không phúc hậu, thuê dân chuyên nghiệp đến thì còn chơi gì nữa, rõ ràng là chúng ta chịu thiệt.”

“Đúng vậy, người này gầy đến nỗi gió thổi cũng bay, rốt cuộc có đua được không?”

Tầ Tranh liếc bọn họ một cái: “Vậy mấy người đua?”

Kỷ Sơ Hạ bình tĩnh cười cười: “Tôi sẽ cố hết sức.”

Quả thật cậu sẽ cố hết sức, vừa rồi cậu nghe người ta nói, tầ thưởng dành cho hạng nhất là một trăm vạn, làm thế nào cũng phải liều mạng một lần. Chân chính ng ẩ sau tay lái lại làm cậu hiểu rõ, cậu rõ ràng kém những tay đua chuyên nghiệp kia. Nhưng nơi này là đường núi gấp gành nhiều khúc cua, lại là cảnh tối như hũ nút, nhân tố chuyên nghiệp không cần thiết lắm.

Kỷ Sơ Hạ lái một chiếc Ferrari màu đỏ, cũng là xe của Tầ Tranh. Có tổng cộng tám chiếc xe xếp hàng trên đường núi, rút thăm sắp xếp vị trí, Kỷ Sơ Hạ xếp ở giữa. Tầ Tranh cũng tự mình ra trận, xếp ngay sau Kỷ Sơ Hạ.

*Ferrari

Trong tiếng động cơ gào rú rung trời, từng chiếc từng chiếc xe chạy qua vách xuất phát.

Kỷ Sơ Hạ bình tĩnh vào số, tăng tốc, lái rất nhanh nhưng cũng rất vững vàng. Cậu xếp vị trí thứ tư, chỉ cần vượt qua một người, lọt vào vị trí thứ ba là có được tiền thưởng. Dù tiền thưởng hạng ba chỉ có năm mươi vạn, nhưng cậu cũng không quá tham lam. Theo sát phía sau cậu chính là Tần Tranh, tuy hắn luôn đuổi theo, nhưng chỉ duy trì một khoảng cách trong chốc lát, cuối cùng vẫn không đuổi kịp. Đường núi chật hẹp chỉ có thể chạy hai chiếc song song, muốn vượt qua không phải là chuyện dễ.

Ánh đèn xa xa trong thành phố và tiếng động cơ gào rú trên đường núi, phối hợp với ánh đèn xe lóa mắt đan xen thành những hình ảnh sống động mà lại mờ ảo.

Đến nửa hành trình, phía trước một trăm mét xuất hiện một khúc cua, những xe chần phía trước bắt đầu giảm tốc độ, Kỷ Sơ Hạ thấy đúng thời cơ, đạp mạnh chân ga, chiếc xe màu đỏ như ma nhập vọt về phía trước, gần như sẽ lao vào vách núi.

Thấy một màn như vậy, trái tim Tần Tranh đi theo phía sau nhảy lên đến cổ họng, người này đúng là điên rồi!

Trong chớp mắt, đuôi xe Ferrari trượt nửa vòng, thân xe như muốn va vào sườn núi, tiếng động cơ mã lực gần rú hòa vào tiếng ken két bén nhọn do bánh xe ma sát với mặt đất. Thậm chí Tần Tranh ngồi trong xe phía sau cũng có thể ngửi được mùi cao su gay mũi.

Đợi đến lúc hắn lấy lại tinh thần, Kỷ Sơ Hạ đã vọt lên phía trước ra khỏi khúc cua, xếp vị trí thứ ba.

Sau đó cậu không có ý đồ vượt lên như vậy nữa, đương nhiên cũng sẽ không để người khác vượt qua cậu. Lúc tất cả các xe đã cán đích, Kỷ Sơ Hạ xếp vị trí thứ ba.

Từ trên xe bước xuống, rất nhiều người xông tới vỗ vai vỗ lưng cậu, giống như chào đón anh hùng chiến thắng trở về. Vừa rồi bọn họ đã thấy

được toàn bộ quá trình từ camera đi đầu khiến trên không, Kỷ Sơ Hạ không sợ chết biểu diễn một màn làm đám nhà giàu tìm kích thích rất đã ghiền, cho dù cậu không được hạng nhất.

*camera trên không

Lòng bàn tay Kỷ Sơ Hạ toát mồ hôi, bên chân từng bị thương vì dùng quá sức lại âm ỉ đau. Không phải cậu không sợ chết, chẳng qua so với chết cậu càng muốn kiếm được nhiều tiền nên mới có vẻ không sợ hãi.

Cuối cùng Tần Tranh xếp thứ sáu, tuy rằng thứ tự không tốt lắm, nhưng thiếu gia nhà giàu dám tự mình ra trận chỉ có một mình hắn, có điểm này thôi hắn đã hơn người rồi.

Hắn nhìn Kỷ Sơ Hạ giờ ngón cái lên, ánh mắt mọi người nhìn Kỷ Sơ Hạ lập tức càng nóng bỏng hơn. Ai cũng biết ánh mắt nhị thiếu gia nhà họ Tần cao thế nào, có thể được hắn coi trọng không phải là chuyện dễ.

Trong tiếng cười nói ồn ào có một người nhảy ra, Lưu Bằng nhìn thấy Kỷ Sơ Hạ rằng đầu ngửa, nhưng rõ ràng đây không phải là lúc tính toán với một kẻ nhỏ nhoi như Kỷ Sơ Hạ, Lưu Bằng ngược cười nói với Tần Tranh: “Tranh thiếu, boss đến, trên chiếc xe đằng kia.”

Tần Tranh quay đầu lại, thấy một chiếc Bentley đậu cách đó không xa, khoe miệng tươi cười lập tức cứng đờ.

Kỷ Sơ Hạ cũng liếc nhìn một cái, lui về sau tránh đường, cậu chỉ muốn lấy tiền rồi rời đi, không hề muốn xảy ra bất kỳ xung đột gì với ông chủ Tần thị.

Tần Tranh bất chấp khó khăn bò lên xe, đối mặt với gương mặt lạnh băng của Tần Ý, chủ động nhận sai: “Em không nên nửa đêm đi đua xe, không nên tụ tập đánh cược, em sai rồi.”

Không hề có thành ý mà còn làm cho có lệ, Tần Ý không để ý đến hắn, ánh mắt dừng trên một người rõ ràng không nổi bật, nhưng lại có vẻ không

giống những người khác trong đám người ngoài cửa xe. Hắn nhớ lại một màn kia, trong lòng có cảm giác quái dị không nói nên lời.

Tần Ý biết Kỷ Sơ Hạ là một kẻ không muốn sống, nhưng không ngờ cậu có thể điên đến trình độ này.

Trong nháy mắt khi chiếc xe màu đỏ rực gập ập như lao vào vách núi, Tần Ý phải thừa nhận tim của hắn đập mạnh lên.

“Sau này không được chơi những trò nguy hiểm như vậy nữa, nếu còn có lần sau, anh không ngại tịch thu hết tất cả xe của em đâu.”

Giọng nói Tần Ý hơi trầm xuống, hắn thu hồi tầm mắt, cảm xúc lại quay về trạng thái tĩnh lặng không gợn sóng.

Sau khi chiếc Bentley rời đi, Kỷ Sơ Hạ nhẹ nhàng thở ra, nhiều người như vậy, Tần Ý chắc là không chú ý cậu cũng ở đây. Nếu không lại cho là cậu muốn tạo quan hệ với Tần nhị thiếu, không chừng lại muốn chinh cậu.

Kỷ Sơ Hạ đã lấy được thù lao đêm nay, ba mươi vạn cộng thêm năm mươi vạn tiền thưởng, tổng cộng tám mươi vạn, kiếm tiền còn nhanh hơn việc đóng phim.

Kỷ Sơ Hạ vui vẻ, ít nhất những ngày kế tiếp không cần quá khó khăn.

Sáng sớm hôm sau, Tần Ý vừa đến công ty, Lưu Bằng liền nói cho hắn biết Kỷ Sơ Hạ chuyển trả lại bảy mươi vạn, còn nhắn một tin nói sẽ trả đủ cả vốn lẫn lãi ba mươi vạn còn lại.

Lưu Bằng lộ vẻ ngạc nhiên: “Không phải thằng nhóc này thật sự có bệnh chứ? Nghĩ mọi cách moi tiền giờ lại trả về?”

Tim Tần Ý bỗng đập nhanh hơn một nhịp, nhưng hắn nhanh chóng hồi phục, gạt bỏ suy nghĩ về Kỷ Sơ Hạ ra khỏi đầu.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 14

Sau khi Kỷ Thu Vũ xuất viện nửa tháng, Kỷ Sơ Hạ nhận được điện thoại của Đặng Thiên Nghiệp, nói hẳn định quay một bộ phim chiếu mạng, hỏi Kỷ Sơ Hạ có hứng thú hay không, còn muốn hẹn cậu ra nói chuyện.

Tuy Kỷ Sơ Hạ cảm thấy không quá tin tưởng, nhưng vẫn ôm tâm lý ít còn hơn không mà đi gặp hẳn.

Bọn họ hẹn gặp ở một quán cà phê nhỏ ven đường, Đặng Thiên Nghiệp mặt mày hưng phấn, đầu tiên đặt kịch bản xuống trước mặt cậu rồi nói: “Cậu xem đi, đây là kịch bản một quyển tiểu thuyết mạng rất hot, thể loại trinh thám thần quái, tác giả là một đại thần cấp bậc nhà văn, vài nhân vật trong truyện rất nổi tiếng trên internet. Không có tuyến tình cảm, nhưng nam chính và nam phụ lại đầy mùi gay, có thể thu được một làn sóng hủ.”

Kỷ Sơ Hạ tùy tiện lật lật: “Phim thể loại này có người xem không? Anh chắc chắn bán được chứ?”

“Cậu thì biết cái gì, fan nguyên tác của tiểu thuyết này rất đông, sách cũng bán hết veo, còn được tái bản nhiều lần, cp cũng rất hot. Mặc kệ quay thể nào, đến lúc đó fan nguyên tác thích cũng được, chửi cũng được, đầu hot cả. Hơn nữa tác giả tiểu thuyết còn là fan của cậu, tự tay cô ấy viết kịch bản này luôn, người ta chỉ muốn cậu diễn.”

“Đã kéo được đầu tư chưa?” Nhưng chuyện trải qua nửa năm trước làm Kỷ Sơ Hạ vẫn còn sợ hãi trong lòng: “Cô ấy có biết tình huống của em không... Em sợ việc này làm liên lụy đến cô ấy.”

“Cậu yên tâm đi, anh phụ trách đạo diễn, tác giả định tự mình đầu tư bộ phim này, trăm, ngàn vạn người ta cũng có được, kiếm tỷ tiền lời là được. Cô ấy đã thương lượng với Ưu Kỳ xong, độc quyền phát hành bán cho bọn

họ. Còn chuyện của cậu à, đã qua lâu như vậy, đần đỏi gì cũng đã bay theo gió, chỉ là một bộ phim chiếu mạng mà thôi, không có vấn đề gì lớn, chỉ là thù lao có lẽ không nhiều.”

“Không sao, bao nhiêu cũng được.” Nghe Đặng Thiên Nghiệp nói vậy, Kỷ Sơ Hạ cũng yên lòng, dù thế nào đi nữa, có công việc vẫn là chuyện tốt, cho dù là phim chiếu mạng đầu tư ít.

Đặng Thiên Nghiệp còn có việc, bàn chuyện xong liền vội vã rời đi. Kỷ Sơ Hạ hiếm khi có tâm trạng tốt, lại thanh thoi rảnh rỗi, vì thế cậu ngồi lại trong chốc lát.

Cậu nhìn ra ngoài qua cửa sổ thủy tinh, bên đường có mấy cây bạch quả, đã là cuối thu, lá vàng xào xạc rơi rụng, lại bị gió cuốn lên, bay đầy trời trong cơn mưa phùn.

Kỷ Sơ Hạ thích mùa thu, bởi vì Kỷ Thu Vũ sinh ra vào mùa thu. Cậu cũng thích mùa hè, vì cậu sinh vào đầu hạ. Tên của hai anh em đều là mẹ bọn họ đặt cho, đơn giản mà lại mang đầy tình yêu thương của người mẹ.

Sau khi mẹ qua đời, mười mấy năm nay, cậu và Kỷ Thu Vũ sống nương tựa lẫn nhau, tuy cuộc sống rất vất vả nhưng cũng thật hạnh phúc. May mắn chính là, hiện tại bệnh của em cậu đã được chữa khỏi hoàn toàn.

Đối diện là tòa nhà cao chọc trời, tổng công ty Tân thị, sắp đến giờ tan tầm, thỉnh thoảng có thành phần trí thức tinh anh mặc vest mang giày da bước ra, Kỷ Sơ Hạ chống cằm nhìn một lúc, hơi cảm khái.

Thời niên thiếu đi khắp nơi làm công, mong muốn lớn nhất của cậu chính là có một công việc như vậy, chín giờ đi năm giờ về, không cần bận ba vì cơm áo gạo tiền, không cần bị tiền thuốc men như cái động không đáy tra tấn. Sau đó cậu vào giới giải trí, kiếm tiền còn nhanh gấp mấy lần nhân viên văn phòng trí thức, nhưng nơi đó không sạch sẽ, rất nhiều người âm thầm làm chuyện xấu, cậu vẫn luôn kiên trì không sa lầy cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Cũng may trời không tuyệt đường sống của con người, cuối cùng cậu cũng gắng gượng vượt qua được. Thế nên dù đã trải qua rất nhiều khó khăn, Kỷ Sơ Hạ vẫn thấy cậu rất may mắn, cậu không hề oán trời trách đất.

Trong quán cà phê đột nhiên vang lên một tiếng hét, Kỷ Sơ Hạ quay đầu lại, bàn phía sau có một thanh niên đang quỳ gối một chân, tay cầm bó hoa hồng và nhấn cầu hôn cô gái đối diện. Cô gái vừa khóc vừa dùng sức gạt đầu, thanh niên sung sướng đứng dậy ôm lấy cô.

Tiếng vỗ tay lác đác vang lên, dần dần càng nhiều, trở nên rộn ràng vui vẻ, là lời chúc phúc đầy thiện ý cho cặp đôi kia. Kỷ Sơ Hạ cũng nhin không được mỉm cười, cậu nghĩ, hôm nay đúng là một ngày lành.

Nhìn đôi tình nhân đang ôm nhau, trong lòng Kỷ Sơ Hạ sinh ra một tia hâm mộ. Mấy năm nay cậu luôn mệt mỏi bên ba kiếm tiền, ngược lại có đóng phim tình cảm vài lần, nhưng trong hiện thực, ngay cả tay con gái còn chưa nắm lần nào. Hôm qua Kỷ Thu Vũ hỏi cậu khi nào tìm chị dâu cho cô bé, Kỷ Sơ Hạ không có gì để nói. Tuy cậu chưa từng thích ai, nhưng nếu có cơ hội, cậu thật sự muốn nếm thử tư vị tình yêu một lần.

Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi.

Ra khỏi quán cà phê, cơn mưa phùn dần dần thành mưa lớn, Kỷ Sơ Hạ không muốn chờ thêm nữa, mấy phút trước Kỷ Thu Vũ nhắn Wechat bảo chờ cậu cùng về ăn cơm, xe bus cũng vừa đến.

Đuổi theo dòng người qua đường vài giây trước khi đèn xanh chuyển sang đỏ, cậu bất chấp trời mưa chạy về phía trạm xe bus đối diện bên kia đường. Một chiếc xe vội vã lên đường, thắng kết lại ngay trước mặt cậu, tài xế về mặt hung dữ vươn đầu ra khỏi cửa xe mắng: “Muốn chết sao? Vội đi đâu thai hả?!”

Kỷ Sơ Hạ đang có tâm trạng tốt không so đo với hắn, cậu mỉm cười chấp hai tay trước ngực, hời cong eo, sau đó tiếp tục chạy về phía trước, lưu lại sau lưng tiếng còi xe vang liên tục.

Chuyện này làm cậu chậm một chút, xe bus đã đi mất, Kỷ Sơ Hạ dừng lại dùng sức lắc đầu, bọt nước văng ra khỏi tóc.

Cả người đã ướt đầm, Kỷ Sơ Hạ dứt khoát không vào trạm xe bus trú mưa chờ chuyển xe tiếp theo, đập mấy vũng nước ven đường vui đùa, nhắm mắt lại cười thật vui vẻ.

Dù bên chân bị thương lại ân hận cậu cũng không thêm để ý.

Một chiếc Maybach màu xám bạc bị kẹt xe dừng ở giao lộ đã mười mấy phút, từ lúc Kỷ Sơ Hạ băng qua đường lớn, Tần Ý đã nhìn thấy cậu, nhưng hắn cũng không phát hiện, ánh mắt hắn luôn dừng trên người cậu chưa từng dời đi.

Kỷ Sơ Hạ đắm chìm trong thế giới riêng giống như đứa bé chưa mất đi tính trẻ con, một mình đập nước chơi thật vui vẻ. Mưa bay đầy trời như tách Kỷ Sơ Hạ khỏi dòng người vội vã qua đường và hàng xe cộ nối dài, ánh đèn dãn sáng trong màn mưa chiều ra những hình ảnh loang lổ nhiều màu sắc, quanh thân cậu như được bao phủ một vầng sáng.

Đây là lần đầu tiên Tần Ý cảm thấy hắn không nhìn thấu một người, vẻ đơn thuần không tranh sự đời không nên xuất hiện trên người Kỷ Sơ Hạ mới đúng, nhưng một màn trước mắt lại thần kỳ không mang cảm giác không đúng.

Trợ lý ngời ghế phó lái quay đầu lại, theo tầm mắt Tần Ý nhìn ra ngoài cửa sổ, lời đến bên miệng lại nuốt vào, theo bản năng không quấy rầy Tần Ý.

Lưu Bằng đã bị Tần Ý tiện tay chuyển đến một công ty con không quan trọng trong một ngành cũng không trọng yếu, làm một phó quản lý không có thực quyền. Hiện tại nam trợ lý sinh hoạt là một người trung niên khôn khéo giỏi quan sát, tuy ông không biết thanh niên trẻ chơi đập nước trong cơn mưa tạnh tã còn cười hi hi ha ha như điên ngoài cửa sổ là ai, có quan hệ thế nào với ông chủ, nhưng rất sáng suốt không hỏi nhiều.

Tối đó Kỳ Sơ Hạ lại nhận được điện thoại của người đã giới thiệu cậu đi đua xe, đối phương hỏi cậu có hứng thú đua một trận nữa không, nói thù lao lần này lên đến năm mươi vạn, Kỳ Sơ Hạ dứt khoát từ chối: “Xin lỗi, quá nguy hiểm, tôi không đua nữa.”

Đối phương cho là mình nghe nhầm: “Cậu mà cũng thấy nguy hiểm?”

Kỳ Sơ Hạ cười cười: “Tôi chưa từng nói tôi không sợ chết.”

Nguy hiểm là một mặt, một lý do khác là cậu không muốn có bất cứ liên hệ gì với thiếu gia nhà họ Tề. Bạn bè với kẻ có tiền, người như cậu không có tư cách, cậu đã sớm hiểu rõ điểm này.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 15

Một tuần sau, Kỷ Sơ Hạ tiến vào đoàn phim, Con ma ấy là tiểu thuyết trinh thám thần quái, nam chính là một thiếu niên thiên sư bẩm sinh có mắt âm dương, kịch bản cũng do tác giả nguyên tác viết, không cải biến gì nhiều, hình tượng nhân vật rất phù hợp với Kỷ Sơ Hạ.

Quá trình quay phim cũng rất thuận lợi, vì kinh phí eo hẹp, đoàn làm phim tiết kiệm mọi phương diện. Mỗi ngày Kỷ Sơ Hạ đều đi lại bằng xe bus giữa trường quay và nhà, nhưng cậu lại rất vui vẻ. Cậu là bảng hiệu lớn nhất trong đoàn làm phim, mấy diễn viên khác đều là sinh viên học viện điện ảnh, cũng rất dễ ở chung.

Ngày hôm đó, đoàn làm phim lấy bối cảnh trong một bãi đỗ xe ngầm khu trung tâm thương mại, có vài người vây xem, là Tần Tranh và vài tên đàn em của hắn. Tuy Kỷ Sơ Hạ thấy lúng túng nhưng vẫn đi qua chào hỏi.

“Anh quay phim tiếp đi, chúng tôi chỉ đi ngang qua, đừng xem một chút thôi.”

Khoảng thời gian này Tần Tranh đã thu liễm rất nhiều, không còn ra ngoài ăn chơi nữa, nhưng hôm nay là cuối tuần, dù sao tiểu thiếu gia cũng phải ra ngoài hóng gió, không ngờ lại gặp một đoàn làm phim đang quay ở đây, nghe nói có Kỷ Sơ Hạ liền đến nhìn xem.

Có người hỏi Kỷ Sơ Hạ: “Các anh quay phim ma hả? Nhìn yêu quái này rất đáng sợ.”

Kỷ Sơ Hạ cười cười trả lời: “Cũng không tính là phim ma.”

Cậu trò chuyện vài câu liền quay lại tiếp tục diễn. Mà thiếu gia nhà giàu kia lại không đi, như trước hưng trí bừng bừng đứng đó xem, Kỷ Sơ Hạ

cũng lười quản bọn họ, cứ kệ đi.

Quay được một nửa, Đặng Thiên Nghiệp gọi điện thoại nói gì đó, dường như rất lo lắng, Kỷ Sơ Hạ thuận miệng hỏi một câu: “Anh Thiên, sao vậy?”

“Xe đạo cụ đã mượn tạm thời có vấn đề không đến được, kế tiếp phải quay thế nào đây?!”

Đặng Thiên Nghiệp đau khổ nhăn mặt, cảnh tiếp theo cần một chiếc siêu xe làm đạo cụ, vốn bọn họ đã mượn được xe, nhưng tạm thời bên kia xảy ra vấn đề, cảnh quay hôm nay đã dựng xong, nếu không quay lại lãng phí tiền của.

Vừa khéo mấy người Tần Tranh nghe được câu này, không đến năm phút sau, một chiếc Lamborghini màu xanh lục cực ngầu và lóa mắt chạy tới, Tần Tranh vỗ vỗ lên nắp capo xe, nói với Kỷ Sơ Hạ: “Xe này thường thôi, các anh nhìn xem có thể dùng được không.”

Kỷ Sơ Hạ: “...”

Cũng chỉ có Tần Thiệu mới dám nói xe hơn tám triệu tệ là thường thôi.

Đặng Thiên Nghiệp sắp chảy nước miếng đến nơi, đi đến yêu thích sờ sờ: “Có thể, có thể!”

Kế tiếp quay phim rất thuận lợi, Tần Tranh cho mượn xe càng không rời đi, tùy tiện kéo cái ghế đính đặc ngỗ xuống, cứ vậy chăm chú xem Kỷ Sơ Hạ đóng phim. Thiệu gia nhà giàu đáng vẻ hoàn mỹ làm rất nhiều diễn viên nhỏ liếc mắt nhìn, nhưng hình như người ta chỉ tới vì Kỷ Sơ Hạ, có tâm tư gì chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi.

Mãi cho đến tám giờ tối, kết cuộc kết thúc một ngày quay phim, mấy tên đàn em của Tần Tranh đã đi cả, chỉ còn một mình hắn vẫn ở lại. Kỷ Sơ Hạ thu dọn đồ đạc xong, đi qua cảm ơn hắn: “Tranh thiệu, hôm nay cảm ơn cậu, tôi mời cậu ăn cơm tối nhé.”

Mặc dù không muốn có nhiều liên hệ với vị thiếu gia nhà giàu này, nhưng người ta đã giúp đỡ, vẫn phải làm đủ lễ nghĩa.

Tần Tranh rất sáng khoái đồng ý, lái xe chở Kỷ Sơ Hạ đến khu phố đi bộ, cuối cùng chọn một quán tương đối lớn ở ven đường, ăn cá nướng – Chính Tần nhị thiếu chọn.

Kỷ Sơ Hạ không nói gì, đi xe Lamborghini ăn cá nướng, phẩm vị của Tần nhị thiếu thật không bình thường.

Tần Tranh kêu mấy chai bia, rót cho Kỷ Sơ Hạ một ly, rồi lại tự rót cho mình một ly đầy, Kỷ Sơ Hạ nhắc nhở hắn: “Lát nữa cậu còn lái xe mà?!”

“Không sao, tìm tài xế là được.” Tần Tranh uống một hơi hơn phân nửa, rất cao hứng nói: “Anh tôi chưa bao giờ cho phép tôi đến mấy chỗ như vậy ăn cơm, nói quá hẳn, mấy thằng nhóc thối kia cũng chướng mắt chỗ này. Thật ra tôi đã sớm muốn ném thử, thơm quá.”

Kỷ Sơ Hạ nhớ lại gương mặt lạnh băng vạn năm không đổi của Tần Ý, chướng mắt nơi khói lửa phố phường như vậy cũng thật bình thường: “Đúng là nơi này cũng thường thôi, lại không sạch sẽ.”

“Anh không cần nói giống anh tôi, anh ta cũng không ở đây, anh vượt mong ngựa cũng vô dụng.” Tần Tranh cười nói: “Anh tôi rất phiền phức, suốt ngày cần nhần, tôi nghi ngờ có phải anh tôi đến thời kỳ mãn kinh rồi không.”

Kỷ Sơ Hạ: “...”

Cậu và Tần Tranh cũng không thân, đối phương lại ngay trước mặt kẻ xấu anh hắn, cậu vẫn là không nên tiếp lời. Tuy cậu cũng biết Tần Ý không phải người tốt, là một bạo quân kiêu ngạo tự đại.

“Thế nhưng tôi cũng biết, anh cả như cha, ba mẹ tôi mất sớm, tôi và chị gái sinh đôi từ nhỏ lớn lên bên cạnh ông nội. Khi còn bé, ông nội còn có công việc, nào có nhiều thời gian quản chúng tôi, đầu là anh tôi tự tay chăm sóc hai chúng tôi, cho nên mới suốt ngày bận tâm cái này lo lắng cái

kia. Tôi cũng gây thất vọng, chỉ lo ăn chơi không làm chính sự. Mấy chuyện này tôi đều hiểu, nhưng yêu cầu của anh quá cao, căn bản là người giỏi cũng khó làm được.”

“Khi còn bé, anh tôi cũng rất ôn hòa với người khác, không giống bây giờ cả ngày làm mặt lạnh. Sau khi ra nước ngoài học vài năm, quay về lại thay đổi. Vào công ty làm việc, cả người đều lạnh băng như người máy, đối với tôi và chị gái càng hiếm khi tươi cười. Anh biết không, có một lần chúng tôi kéo anh cả đi xem một bộ phim hài, kết quả toàn bộ quá trình, ngay cả khóe miệng anh cũng không nhếch lên lấy một lần, anh nói xem có phải anh cả tôi bị lãnh cảm không?”

“Tôi không học vấn không nghề nghiệp mà anh nhất định bắt tôi đến công ty làm việc, ngoại trừ thêm phiền phức còn có thể làm gì ở đó, công ty có anh không được sao, tôi cũng không nghĩ đến việc thừa kế gia nghiệp, sau này để cho con anh đi. Thật sự không được thì còn một đám người muốn đó, tôi thật sự không có bản lĩnh đó.”

Tần Tranh liên miên cắn nhẩn mà tố khổ, đoạn thời gian này hẳn thật sự rất oán giận, đại khái chỉ muốn tìm một cái động để xả hết một trận. Bị Tần Tranh lựa chọn, tâm lý Kỷ Sơ Hạ đã có chút không cảm thụ nổi. Mặc dù Tần Tranh đang oán giận, nhưng có thể nghe ra, Tần Ý đúng là đặt hai anh em sinh đôi này trong mắt mà quan tâm và bảo vệ, điểm này làm cậu cũng cảm động lây.

Mà cậu lại có ý đồ không tốt tiếp cận Tần Dao, muốn được cô giúp đỡ, bị chỉnh cũng đáng. Nhưng vì vậy mà em gái cậu suýt không lên được bàn mổ cũng là chuyện cậu không thể không để trong lòng.

Thế nhưng từ lời nói của Tần Tranh, cậu nghĩ vị thiếu gia này hoàn toàn không hay biết gì về oan oán của cậu và Tần Ý, cũng như chuyện cậu quen biết Tần Dao. Nếu không hẳn sẽ không kể chuyện nhà một cách thản nhiên như vậy.

“Hắn cũng chỉ muốn anh em cậu tốt...”

“Đương nhiên tôi biết, tôi chỉ hy vọng anh tôi nhanh chóng kết hôn sinh con, dòi lực chú ý. Nhưng lão xử nam này hình như chưa thông suốt, thật đáng lo.”

Tần Tranh càng nói càng không có giới hạn, Kỷ Sơ Hạ không còn lời nào để nói.

Tần Ý... lão xử nam?

“Thôi, không nói chuyện này nữa, anh quay bộ phim kia lâu chưa? Sao tôi cứ có cảm giác đoàn làm phim của anh rất nghèo, ngay cả chiếc xe thông thường cũng không có?”

“Cũng sắp nửa tháng rồi. Quả thật rất nghèo, không đủ kinh phí, tác giả nguyên tác tự quay, không kéo được tài trợ, cũng chỉ có thể quay tiết kiệm.”

“Đây cũng quá tiết kiệm, hơn nữa các anh quay thể loại thần quái, hậu kỳ yêu cầu kỹ xảo đặc biệt rất cao đúng không, không đủ tiền làm chẳng đâu vào đâu, ai muốn xem chứ?”

Đây đúng là một vấn đề, Kỷ Sơ Hạ lắc đầu: “Tôi cũng không biết, chắc là sẽ có cách giải quyết.”

Tần Tranh đột nhiên vỗ bàn: “Tôi đầu tư cho các anh! Tôi có tiền!”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 16

Tần Tranh nói được làm được, thông báo với tác giả nguyên tác không quá ba ngày hẳn sẽ chuyển năm mươi triệu qua. Rõ ràng Kỷ Sơ Hạ không hào hứng gì việc này, nhưng cũng không nói gì, cậu không có bất cứ lý do gì để ngăn cản.

Từ hôm đó, cách vài ngày Tần nhị thiếu sẽ chạy đến trường quay theo dõi tiến độ. Có vài diễn viên nho nhỏ không biết tốt xấu còn muốn lôi kéo làm quen, không những bị quăng mặt lạnh, có người làm quá còn trực tiếp bị đá ra khỏi đoàn làm phim.

Vì thế có người lén lút bàn tán, sợ là Tần nhị thiếu coi trọng Kỷ Sơ Hạ, hai người có mối quan hệ bất chính. Kỷ Sơ Hạ không xem đây là chuyện lớn, mấy chuyện bịa đặt như vậy cậu đã trải qua nhiều nên không thèm để ý, nhưng cậu vẫn chú ý giữ khoảng cách với Tần Tranh, không phải vì những lời đồn đãi nhảm nhí kia, mà là không muốn Tần Ý đang nhìn chăm chăm nghĩ cậu bụng dạ khó lường lợi dụng Tần Tranh.

Việc này tất nhiên là không thể qua mặt Tần Ý, dù nhà họ Tần có tiền như thế nào đi nữa, Tần Tranh cũng chỉ là tiểu thiếu gia có cổ phần chia tiền lời, vung tiền như rác mua mấy chiếc siêu xe kia cũng là Tần Ý chi trả cho hắn, Tần Tranh một lần bỏ ra hơn năm mươi triệu tiền mặt, khẳng định sẽ có người báo cáo cho Tần Ý.

Khoảng thời gian này Tần Ý đang có một vụ làm ăn lớn, không rảnh quản Tần Tranh, đợi đến khi hắn rảnh tay, tiến độ quay phim đã sắp kết thúc. Một ngày nào đó, Tần Tranh đi chơi đến nửa đêm, vừa lén lút vào cửa liêu bị Tần Ý tóm được, kéo vào thư phòng nói chuyện.

Tần Tranh đã chuẩn bị một bụng lý do lí do và muốn giải thích hẳn lại đi đầu lêu lổng, nhưng Tần Ý lại không hỏi chuyện này, mở miệng liền nói đến năm mươi triệu kia: “Em cũng học theo người khác đầu tư phim ảnh? Tại sao không nói trước với anh một tiếng?”

“Anh, em đã hai mươi tuổi, không cần chuyện gì cũng phải báo cáo với anh chứ? Hơn nữa không phải anh luôn muốn em mà chuyện đang hoàng sao? Hiện tại em đang làm chính sự, em muốn tự mình kiếm tiền.”

“Ném ra một lần là năm mươi triệu, em nghĩ tiền dễ kiếm như vậy sao? Trước khi đầu tư em có đi đầu tra thị trường không?”

“Tại sao không có, tiêu thuyết nguyên tác của bộ phim này rất hot, nhân vật cũng rất nổi tiếng, diễn viên chính cũng nổi tiếng, không có khả năng sẽ lỗ. Là anh có thành kiến với Kỷ Sơ Hạ nên mới không thích em đầu tư phim hẳn đúng không? Rốt cuộc Kỷ Sơ Hạ làm gì anh?”

Trước đó Tần Tranh hoàn toàn không biết gì, nhưng đoạn thời gian này hẳn đã nghe được một ít tin đồn, vì Kỷ Sơ Hạ thân với Tần Dao nên bị Tần Ý chèn ép, quả thật rất giống chuyện mà anh hẳn có thể làm.

Nghe đến tên Kỷ Sơ Hạ, đồng tử Tần Ý hơi co lại, ánh mắt dần dần lạnh đi: “Em cách xa hẳn ra, người đó phẩm hạnh không đứng đắn, ít tiếp xúc với hẳn.”

“Hắn làm gì mà phẩm hạnh không đứng đắn? Tần Dao giúp hẳn cũng là chị ấy tự nguyện, em cũng tình nguyện đầu tư cho phim của hẳn. Có phải anh lại muốn phong giết hẳn lần nữa không?”

Cơn tức trong ngực Tần Ý không xả ra được, đây là lần đầu tiên Tần Tranh chống đối hẳn, còn vì một người ngoài.

“Vậy là, em sẵn lòng đầu tư cho hẳn, tiền của em là em tự kiếm được? Nếu em có hứng thú với lĩnh vực này, anh có thể để em vào Đông Hoàng, bọn họ có chuyên ngành đánh giá xem bộ phim nào đáng giá đầu tư, mà không phải giống như em, chỉ dựa vào ý thích là tiêu xài phung phí tiền trong nhà.”

Tần Tranh không hề có sức mạnh trong chuyện tiền bạc, hắn không dám làm ăn gì nhưng lại không cam lòng cứ như vậy bỏ dở nửa chừng, bèn đổi thái độ yếu đuối cầu xin: “Em đã chuyển tiền cho họ, hợp đồng cũng đã ký, không cách nào thu lại, chỉ lần này thôi được không?”

Tần Ý cúi đầu im lặng vài giây, cuối cùng mở miệng: “Chỉ một lần này, lần sau không được làm vậy nữa.”

Rốt cuộc tảng đá trong lòng Tần Tranh cũng rơi xuống, hắn cầm một cái đĩa CD đặt lên bàn Tần Ý: “Anh xem cái này đi, em vừa lấy được hai tập đầu, Kỷ Sơ Hạ diễn không tồi.”

Sau khi Tần Tranh rời đi, Tần Ý cầm cái đĩa CD vốn muốn ném vào sọt rác, nhưng lúc giơ tay lên hắn bỗng ngừng lại, ma xui quỷ khiến bỏ vào máy tính.

Đây là bản thô, hai tập đầu có thể nhìn ra kinh phí đoàn làm phim rất eo hẹp, bố cục cảnh trí đầu rất nhỏ, diễn viên diễn rất ngây ngô non nớt, nhưng từ vết không che được ánh ngọc, Kỷ Sơ Hạ diễn thiếu niên thiên sư thông minh khéo léo vô cùng sinh động, vẻ mặt thần thái đầy tự tin, một cái nhíu mày, một nụ cười đầu rất thu hút.

Tần Ý khẽ mím môi, sâu thẳm trong con người có một cảm xúc phức tạp không rõ. Cặp mắt quật cường phiếm lệ của Kỷ Sơ Hạ khi dùng việc nhảy lầu ép hắn từ từ thay thế ánh mắt đầy ý cười trước mặt. Nhất thời Tần Ý không phân biệt được, rốt cuộc cái nào mới là gương mặt thật của Kỷ Sơ Hạ.

Chớp mắt xem xong hai tập phim, máy tính đã chuyển sang màn hình bảo vệ, Tần Ý vẫn duy trì tư thế ngồi trước bàn như cũ, không hề cử động.

Kỷ Sơ Hạ quay liên tục đến mười giờ tối mới xong, trường quay cách nhà cậu không xa, cậu bèn dứt khoát đi bộ về. Tháng giêng là lúc thời tiết lạnh nhất, nhưng vì sắp đến năm mới, không khí lễ tết tràn đầy khắp phố, không tiêu đi đâu vắng vẻ chút nào.

Quay phim thuận lợi làm tâm trạng Kỷ Sơ Hạ rất tốt, đi ngang qua một cửa hàng bánh ngọt còn mua mấy cái bánh nhỏ, định để dành ngày mai làm bữa sáng cho Kỷ Thu Vũ.

Lúc đi ngang qua một vườn hoa nhỏ giữa đường để phân luồng giao thông, đột nhiên có một con mèo nhỏ chui ra khỏi bụi cây, rập khuôn từng bước đi theo sát Kỷ Sơ Hạ. Cậu đi đến chỗ đèn đường thì dừng lại, ngó xuống cẩn thận quan sát. Con mèo này nhiều nhất chỉ ba, bốn tháng tuổi thôi, cái đầu tròn tròn, hai mắt màu vàng, mặt dẹt dẹt, cả người màu trắng như tuyết, chỉ có một nhúm lông màu đen trên đỉnh đầu, cái đuôi cũng màu đen, là một con mèo Ba Tư lông ngắn thuần chủng, tuy rằng bản thủ nhưng nhìn là biết không phải mèo hoang.

Con mèo nhỏ không sợ người lạ, cọ cọ chân Kỷ Sơ Hạ kêu vài tiếng. Cậu lấy một cái bánh ngọt đặt xuống trước mặt nó, mèo nhỏ cúi đầu ngửi ngửi, dường như rất ghét bỏ, nhưng có lẽ là quá đói nên vẫn ăn hết.

Kỷ Sơ Hạ đoán con mèo này nhất định có chủ, có lẽ bị lạc, dù sao cậu cũng không có việc gì, liền ở lại chờ.

Một giờ sau, cậu ôm mèo con lên, đi đến cửa hàng thú cưng gần đó. Tiểu Diệp, bác sĩ thú y chủ cửa hàng thú cưng là con gái hàng xóm của Kỷ Sơ Hạ, cũng rất thân với cậu. Lúc cậu đến, cô đang chuẩn bị dọn cửa hàng.

Nhìn thấy con mèo trong tay cậu, cô kêu lên một tiếng rất khoa trương: “Cậu nhặt được ở đâu vậy? Mèo Ba Tư thuần chủng, còn dễ thương như vậy, có thể bán hơn mười vạn đó.”

“Nhặt được trên đường.” Kỷ Sơ Hạ đưa con mèo cho Tiểu Diệp: “Cậu kiểm tra nó một chút đi, nhìn xem có bị gì không, tôi nghĩ con mèo này bị lạc, mấy ngày nay cậu chú ý xem, có người tìm thì trả mèo cho người ta.”

“Mệ nó sao tôi không nhặt được con mèo đẹp như vậy?! Nếu không có người đến tìm, cậu định nuôi hả?”

“Tính sau đi.” Kỷ Sơ Hạ thích mèo, nhưng căn bản không có thời gian chăm sóc, hiện tại Kỷ Thu Vũ đã hết bệnh, nếu thật sự không có ai đến tìm

mèo về thì giữ nó lại nuôi cũng không phải không thể.

Tiểu Diệp bày vẻ mặt cực kỳ hâm mộ: “Cậu đúng là người đẹp tính tốt, mèo nhặt được cũng là loại tốt nhất.”

Kỷ Sơ Hạ cười cười: “Cậu nói hươu nói vượn cái gì vậy?!”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 17

Tiến trình quay phim sắp kết thúc, nhiều nhất thêm một tuần nữa là có thể hơn khô thẻ tre.

*Hơn khô thẻ tre: có ý hoàn thành một tác phẩm, hồi xưa người ta viết lên thẻ tre, viết xong phải hơn cho khô mực.

Hôm nay đoàn làm phim quay ngoại cảnh ở bờ sông, là phân đoạn đấu pháp thuật, Kỷ Sơ Hạ làm động tác như phát ra chiêu thức, tay áo tung bay, diễn thiếu niên thiên sư tự tin và mạnh mẽ vô cùng nhuần nhuyễn.

Trên đường Kỷ Sơ Hạ đi trang điểm lại, bỗng một người đàn ông trung niên nho nhã lịch sự bước đến, rất khách sáo nói với cậu: “Ông chủ của chúng tôi muốn mời cậu đến trò chuyện vài câu.”

Kỷ Sơ Hạ kinh ngạc nhìn theo tầm mắt của đối phương, liền thấy đường lớn đối diện có một chiếc Maybach đậu dưới tàng cây cổ thụ – Chính là chiếc xe lần trước đụng phải cậu.

Đã tìm tới cửa thì nhất định không tránh được, Kỷ Sơ Hạ nói một tiếng với đạo diễn là Đặng Thiên Nghiệp rồi đi qua.

Thật ra Tần Ý đã tới một tiếng rồi, hắn ngồi trong xe nhìn Kỷ Sơ Hạ quay xong cảnh đó rồi mới bảo trợ lý gọi người tới.

Sau khi lên xe, Kỷ Sơ Hạ hơi thấp thỏm trong lòng, cậu đoán chắc chắn Tần Ý đến vì chuyện của Tần Tranh, nhưng lại không rõ rốt cuộc hắn muốn làm cái gì. Bộ phim sắp kết thúc, cậu không muốn có thêm bất cứ phiền phức gì.

“Chủ tịch Tần gọi tôi đến đây có chuyện gì?”

Tần Ý quay đầu lại nhìn cậu thật sâu, Kỷ Sơ Hạ thản nhiên chống lại tầm mắt của hắn.

“A Tranh đầu tư bộ phim này của cậu, đã ký hợp đồng và chuyển tiền qua, tôi cũng không thể lại ngăn cản. Đây là lần đầu tiên nó muốn làm việc dành hoàng kiếm tiền, tuy là do cậu. Tôi hy vọng cậu có thể chú tâm quay cho tốt, đừng lãng phí tâm ý của nó.”

Kỷ Sơ Hạ hơi bất ngờ, tuy cách nói của Tần Ý vẫn cao cao tại thượng như trước, nhưng không phải tìm cậu gây phiền phức vẫn là chuyện ngoài dự kiến của cậu.

“Đây là công việc của tôi, cần phải chú tâm là chuyện đương nhiên, chủ tịch Tần lo lắng quá rồi.”

“Hy vọng sau khi xong việc này cậu có thể cách A Tranh xa một chút.”

Loại cảm giác bị người khác căm thù và khinh thường thật sự khiến người ta khó chịu, nhưng Kỷ Sơ Hạ vẫn rất sáng suốt lựa chọn theo ý hắn: “Ngài yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không chủ động làm phiền Tần nhị thiếu bất cứ chuyện gì.”

Tần Ý gật đầu, im lặng không nói gì, trong lúc nhất thời hai người đều không lên tiếng.

Tầm mắt Tần Ý dời ra ngoài cửa sổ, con đường bị tuyết phủ trắng thật vắng vẻ tiêu điều, ngay cả người đi đường cũng ít đến đáng thương.

Bóng dáng Kỷ Sơ Hạ chạy trốn trong tuyết mấy phút trước bất ngờ hiện lên trong đầu hắn, Tần Ý nhắm mắt lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy mệt mỏi.

Kỷ Sơ Hạ hơi khó hiểu, đoán không ra rốt cuộc Tần Ý đang nghĩ cái gì. Cậu thầm nghĩ chắc là hắn không còn gì muốn nói bèn quyết định xuống xe, đột nhiên chuông điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí quỷ dị.

“Kỷ Sơ Hạ! Chủ con mèo mà cậu nhặt được đã tìm đến, người ta nói muốn gặp cậu để cảm ơn, cậu có thời gian đến đây không?”

Đã qua mấy ngày, Kỷ Sơ Hạ sắp quên mất việc này: “Có người tìm là tốt rồi, không cần cảm ơn. Tôi còn phải quay phim, bây giờ không có thời gian đến đó đâu.”

Cậu vừa nói vừa ra dấu tạm biệt với Tần Ý, tỏ vẻ cậu phải xuống xe, sau đó lập tức xuống xe đóng cửa lại. Tần Ý nhìn bóng dáng cậu dần dần đi xa, ngừng trong chốc lát rồi mới bảo tài xế: “Đi thôi.”

Tiểu Diệp ở đầu dây bên kia hấp tấp nói: “Không được, người ta rất có thành ý, nói nhất định phải cảm ơn cậu. Cô ấy hỏi chừng nào thì cậu có thời gian, đến lúc đó cô ấy lại đến.”

“Vậy ngày mai đi, giờ cơm tối mai tôi sẽ đến cửa hàng của cậu.”

“Được, để tôi nói với cô ấy.”

Tối đó, sau khi quay phim xong về nhà, Kỷ Thu Vũ mặt mày hưng phấn báo cho Kỷ Sơ Hạ biết, cô đã tìm được một công việc. Hôm nay lúc cô bé đến công viên nhỏ gần nhà vẽ cây cối, có một bé trai khoảng bảy, tám tuổi đến xem, Kỷ Thu Vũ liền tùy tiện dạy bé. Sau đó chị gái của cậu bé kia đến, hỏi Kỷ Thu Vũ có đồng ý làm giáo viên dạy vẽ cho cậu bé đó không, thù lao tính theo giờ.

“Chị ấy nói một giờ ba trăm, nếu có thời gian, mỗi ngày sau giờ trưa sẽ dạy hai tiếng, chị ấy sẽ bảo tài xế lái xe đến đón em.”

Kỷ Sơ Hạ nghe xong cảm thấy không đáng tin. Dù Kỷ Thu Vũ vẽ không tệ, nhưng vẫn chưa đạt đến trình độ có thể dạy cho người ta, hơn nữa lương cao như vậy, vừa nghe liền biết đối phương là người có tiền, sao lại coi trọng Kỷ Thu Vũ. Hay là gặp kẻ lừa đảo gì đó?!

“Sao có thể, chị ấy rất dịu dàng và xinh đẹp, chắc chắn không phải là kẻ lừa đảo.”

“Em vừa mới phẫu thuật xong, không được để cơ thể quá mệt nhọc. Anh còn tí ền, đợi đến tháng chín sẽ cho em đi học, chuyện kiếm tí ền không cần em quan tâm.”

Kỷ Thu Vũ hơi thất vọng: “Em cũng muốn tự mình kiếm tí ền. Mỗi ngày chỉ hai tiếng, sẽ không mệt đâu, anh suy nghĩ thêm một chút đi mà.”

Kỷ Sơ Hạ vỗ vỗ đầu cô bé, vẫn không đồng ý.

Gần tối hôm sau, Kỷ Sơ Hạ đúng hẹn đi đến cửa hàng thú cưng, chủ của con mèo kia đã đến, đang ôm mèo con trò chuyện với Tiểu Diệp.

Kỷ Sơ Hạ vừa vào cửa, Tiểu Diệp liền gọi cậu: “Sơ Hạ, đến đây!”

Người kia cũng cười, giơ tay ra nói: “Xin chào, tôi tên là Dương Văn Thanh, cảm ơn cậu đã giúp tôi tìm được con mèo.”

“Không cần cảm ơn đâu ạ, nhắc tay chi lao mà thôi.” Kỷ Sơ Hạ cũng cười bắt tay với cô.

*Nhắc tay chi lao: chỉ việc nhẹ và dễ, không tốn tí sức lực nào, chỉ như nhắc cánh tay.

Cô gái trước mặt hẳn là lớn hơn cậu vài tuổi, gương mặt tinh xảo, dịu dàng đoan trang, vừa nhìn liền biết đây là một tiểu thư khuê các xuất thân rất tốt.

Con mèo trong tay cô nhìn thấy Kỷ Sơ Hạ liền nhào vào lòng cậu, Kỷ Sơ Hạ nhìn không được vuốt ve bé mèo kia, Dương Văn Thanh cười khẽ: “Nó rất thích cậu.”

Kỷ Sơ Hạ gật đầu, sau khi được tắm rửa sạch sẽ, mèo con càng thêm xinh đẹp cao quý, cậu cũng rất thích nó.

Dương Văn Thanh cần một tờ chi phiếu đưa cho cậu: “Đây là năm vạn, trên thông báo tìm mèo lạc có ghi rõ thù lao, hẳn là nên đưa cho cậu, thật sự rất cảm ơn cậu.”

Kỷ Sơ Hạ hơi bất ngờ, nhanh chóng từ chối: “Không cần đâu, quá nhiều tiền, tôi cũng không làm gì mà, chỉ vừa khéo gặp được nó mà thôi.”

Dương Văn Thanh kiên trì đưa, Kỷ Sơ Hạ không chịu nhận, cuối cùng vẫn là Tiểu Diệp dàn xếp: “Sơ Hạ, cậu lấy năm trăm tệ tượng trưng đi, vừa lúc mời tôi uống nước, thế nào?”

“Tôi đi mua cho, lúc đến tôi có thấy một quán nước trái cây ở đầu đường.” Dương Văn Thanh thấy Kỷ Sơ Hạ thật sự không muốn lấy tiền liền thôi, tuy rằng cô vẫn còn băn khoăn.

Dương Văn Thanh nhiệt tình như vậy, Kỷ Sơ Hạ cũng không từ chối nữa, cười cười đồng ý. Cô vừa đi, Tiểu Diệp liền cầm lấy sổ tay cười hì hì nói: “Cậu nhìn nè, tôi vừa xin chữ ký của chị ấy.”

“Cậu xin chữ ký người ta làm gì?”

“Cậu không biết hả? Chị ấy chính là nhà thiết kế thời trang rất nổi tiếng lại đặc biệt xinh đẹp, là một người rất thành công trong giới thời trang, uống công cậu cũng là người lẫn lộn trong giới giải trí.”

“Tôi thật sự không biết.” Kỷ Sơ Hạ nghĩ thầm, khó trách Dương Văn Thanh có khí chất như vậy, thì ra là nhà tiết kiệm.

“Còn nữa, chị ấy chính là vợ sắp cưới của ông chủ tập đoàn Tần thị, hôn nhân gia tộc môn đăng hộ đối nha.”

“Chuyện này mà cậu cũng biết hả?”

Kỷ Sơ Hạ nghĩ nghĩ, Dương Văn Thanh dịu dàng xinh đẹp như vậy, Tần Ý như ngọn núi băng làm sao xứng? Hơi đáng tiếc.

“Tôi là fan của boss Tần, tuổi trẻ đẹp trai lại nhiều tiền, cậu biết có bao nhiêu người muốn gả cho anh ta không? Thế nhưng vợ sắp cưới của người ta vừa xinh đẹp vừa có bản lĩnh như vậy, mọi người cũng chịu thua.”

“Con gái học cái gì không học, lại học theo người ta hoa si thiếu gia nhà giàu, cậu có biết bên trong bọn họ rốt cuộc là cái dạng gì không?”

Kỷ Sơ Hạ nghiêm trang chặc dạy bảo, Tiểu Diệp lại khịt mũi khinh bỉ: “Cậu chính là hâm mộ ghen tỵ người ta mà thôi.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 18

Vì chuyện làm gia sư kiếm tiền mà Kỷ Thu Vũ giận đối Kỷ Sơ Hạ mấy này. Tính tình cô bé còn rất cứng, Kỷ Sơ Hạ dỗ dành không được, chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý. Nhưng cậu vẫn rất lo lắng, thế nên lúc đối phương cho xe đến đón cậu cũng đi theo.

Chiếc xe chạy vào một khu nhà giàu rất nổi tiếng, mặc dù cách nhà hai anh em không xa nhưng khác biệt như trời và đất. Từng căn biệt thự riêng biệt liên kề nhau, cây to đường lớn thông suốt bốn phương, ngoại trừ thỉnh thoảng gặp vài chiếc siêu xe chạy qua, ngay cả người đi đường cũng rất ít, vô cùng vắng vẻ.

Chiếc xe chạy vào một căn biệt thự rộng lớn rồi dừng lại. Kỷ Thu Vũ xuống xe tò mò nhìn đông ngó tây, lần đầu tiên đến một nơi như vậy, cô gái nhỏ thấy thật kinh ngạc. Kỷ Sơ Hạ lại thêm vài phần cảnh giác, cho đến khi hai anh em nhìn thấy nữ chủ nhân của căn biệt thự ra đón.

Dương Văn Thanh nắm tay một cậu bé khoảng bảy, tám tuổi đi ra chào đón bọn họ, cô cười thật dịu dàng nói: “Hoan nghênh đến làm khách, không ngờ hai người là anh em, thật là trùng hợp.”

Kỷ Thu Vũ cười tí mắt hỏi: “Chị biết anh của em à?”

“Đúng vậy, mèo của chị bị lạc, anh của em giúp chị tìm thấy nó.”

Kỷ Sơ Hạ cũng rất bất ngờ, tuy vẫn còn nhiều nghi vấn nhưng cũng yên tâm hơn phân nửa. Cậu nhìn bé trai mà Dương Văn Thanh đang nắm tay, đứa bé kia đặc biệt yên tĩnh, gương mặt không hề có chút cảm xúc, thậm chí không liếc nhìn bọn họ lấy một cái, hoàn toàn không có vẻ nhanh nhẹn hoạt bát mà những đứa trẻ cỡ tuổi này nên có.

Dương Văn Thanh xoa xoa đầu cậu bé, nhắc nhở nói: “Tiểu An, chào anh chị đi.”

Cậu bé kia không chút phản ứng, Dương Văn Thanh hơi xấu hổ cười cười nói: “Thật ngại quá, Tiểu An chính là như vậy.”

Kỷ Thu Vũ không hiểu ra sao, còn Kỷ Sơ Hạ lại gật gật đầu, cậu đã đoán được đại khái vì sao Dương Văn Thanh trả lương cao mời Kỷ Thu Vũ đến dạy cậu bé vẽ rồi.

Sau khi vào cửa, Kỷ Thu Vũ hưng trí bừng bừng đi qua bàn vẽ cạnh cửa sổ sát đất trong phòng khách, rốt cuộc Tiểu An cũng có phản ứng, đứng một bên nhìn chăm chú, lúc Kỷ Thu Vũ nói chuyện, cậu bé cũng sẽ lắc đầu hoặc gật đầu.

Dương Văn Thanh thấy vậy cũng yên tâm, ngồi xuống sofa trò chuyện với Kỷ Sơ Hạ.

“Tiểu An bị tự kỷ, cha mẹ chị bận công việc không quản nó, là một tay chị nuôi nó. Nhiều năm như vậy, dùng vô số biện pháp, Tiểu An cũng chỉ miễn cưỡng hơi phản ứng với chị. Ngày đó chị dẫn thằng bé đến công viên chơi, nó trông thấy Tiểu Vũ vẽ, thế mà lần đầu tiên có hứng thú với sự việc xung quanh, Tiểu Vũ nói chuyện nó cũng có phản ứng. Chị vừa bất ngờ vừa vui mừng, bèn mời Tiểu Vũ đến dạy Tiểu An, có thể làm nó tiến bộ một chút cũng tốt.”

Kỷ Sơ Hạ tỏ vẻ hiểu được, quả nhiên không khác lắm so với suy đoán của cậu. Bọn họ là anh là chị, đối xử với em trai em gái đầu như vậy, cậu rất thấu hiểu cảm thụ của Dương Văn Thanh.

“Bé sẽ khá hơn thôi.”

“Ừm, nói thật phải cảm ơn hai em, lại lần nữa giúp chị đại ân.”

“Không có gì đâu ạ.” Kỷ Sơ Hạ khách sáo nói, đối với bọn họ, chuyện này chẳng đáng là gì. Nếu quả thật Tiểu Vũ có thể giúp Tiểu An thì đúng là chuyện tốt.

Mèo con của Dương Văn Thanh lại cọt đến, nhảy vào lòng Kỷ Sơ Hạ rồi nằm im không thèm động đậy mặc cậu vuốt ve nó. Dương Văn Thanh thấy thế nhin không được mỉm cười, thuận miệng hỏi cậu: “Sơ Hạ, em làm nghề gì vậy?”

“Em là diễn viên, đi đóng phim.”

“Ồ, giỏi thật. Hôm nào chị tìm mấy bộ phim của em xem thử. Chị có một người bạn là đạo diễn, hay là chị giới thiệu cho hai người biết nhau, sau này cô ấy có muốn quay phim gì thì có thể tìm em.”

Kỷ Sơ Hạ hơi bất ngờ, đồng thời có chút lo lắng: “Có phiền chị không?”

“Không sao cả, thuận tiện mà thôi.”

Dù sao đối phương cũng là vị hôn thê của Tần Ý, Kỷ Sơ Hạ không thể không bắn khoăn chuyện này, sau khi do dự, cậu quyết định nói thật: “Trước kia em đắc tội người ta, có liên quan đến chủ tịch Tần, sau đó gần như không có công việc, em thật sự sợ gây phiền phức cho chị.”

Dương Văn Thanh hiểu rõ, cô không hỏi cụ thể, chỉ nói để Kỷ Sơ Hạ yên tâm: “Không sao đâu, chị nói được là được, em đừng lo lắng.”

Kỷ Sơ Hạ không biết, thật ra Dương Văn Thanh đã biết rõ tình huống của cậu. Sau khi mời Kỷ Thu Vũ đến dạy vẽ, cô đã cho người đi điều tra nhà bọn họ, biết Kỷ Sơ Hạ là anh của Kỷ Thu Vũ, là idol của mấy cô gái trẻ, còn rất nổi tiếng, nhưng vì thân với Tần Dao mà bị Tần Ý phong giết. Đương nhiên sau đó Kỷ Sơ Hạ giúp cô tìm được mèo con thì đúng là do tình cờ.

Tuy không biết rốt cuộc Kỷ Sơ Hạ làm gì mà đắc tội Tần Ý đến thế, nhưng Dương Văn Thanh tin tưởng ánh mắt của cô, cô cảm thấy Kỷ Sơ Hạ là người tốt, Kỷ Thu Vũ cũng là một cô bé ngoan, có thể giúp đương nhiên cô muốn giúp hai anh em một tay.

Đối với ý tốt của Dương Văn Thanh, Kỷ Sơ Hạ từ chối không được. Quả thật cậu rất cần cơ hội, nếu Dương Văn Thanh giúp cậu, Kỷ Sơ Hạ nghĩ dù là Tần Ý cũng không thể làm gì cậu.

Từ hôm đó trở đi, chiều nào nhà họ Dương cũng cho tài xế đến đón Kỷ Thu Vũ đi dạy Tiểu An vẽ, Kỷ Sơ Hạ không đi cùng nữa. Bộ phim Con ma ấy đã hơi khô thê tre, vài ngày nữa là đến Tết âm lịch, cậu không vội tìm công việc mới. Đây là cái Tết đầu tiên sau khi Kỷ Thu Vũ hết bệnh, cậu muốn chuẩn bị thật nhiều thứ để chúc mừng.

Trước Tết âm lịch hai ngày, Dương Văn Thanh gọi điện thoại đến, nói đã hẹn đạo diễn kia cùng uống trà nên mời Kỷ Sơ Hạ đến bàn chuyện.

Kỷ Sơ Hạ không ngờ Dương Văn Thanh thật sự đề bụng chuyện này, nhanh như vậy đã hành động. Cậu vô cùng cao hứng, uyển chuyển từ chối lời đề nghị bảo tài xế đến đón của cô, cậu nhanh chóng gọi xe đến quán trà gặp mặt.

Khi nhìn thấy vị đạo diễn đang trò chuyện vui vẻ trước mặt Dương Văn Thanh, Kỷ Sơ Hạ vô cùng kinh ngạc. Cậu thật không ngờ người bạn làm đạo diễn mà Dương Văn Thanh nói lại chính là Tăng đạo, nữ đạo diễn duy nhất trong nước từng đạt ba giải thưởng điện ảnh lớn ở Châu Âu. Ngồi cạnh chính là Ứng Hoa Hâm, nữ diễn viên ba lần đoạt giải ảnh hậu vốn đã tránh bóng nhiều năm.

*Ba giải thưởng lớn Châu Âu gồm các giải thưởng ở ba liên hoan phim Venice, Berlin và Cannes.

Tổ hợp này trước kia Kỷ Sơ Hạ trèo thế nào cũng không tới, thế nhưng hiện tại lại có thể cùng ngồi uống trà, cậu cảm thấy như đang nằm mơ, lúc chào hỏi còn kích động đến nỗi nói lắp. Có lẽ đời cậu đã chuyển vận rồi.

Sau khi Dương Văn Thanh giới thiệu đơn giản mọi người với nhau, Ứng Hoa Hâm cười nói cô đã xem qua mấy bộ phim Kỷ Sơ Hạ đóng, con gái cô cũng rất thích cậu. Tăng đạo cũng nói đã xem phim điện ảnh của cậu, tuy diễn xuất còn phải cải thiện hơn nhưng rất có hồn, cực kỳ thích hợp với một vai diễn trong bộ phim sắp tới của cô.

Cô định quay một bộ phim về tình cảm gia đình, Ưng Hoa Hâm diễn vai nữ chính, Kỷ Sơ Hạ sẽ là nam phụ, con trai của nữ chính. Cậu và ảnh hậu sẽ diễn chung rất nhiều cảnh, Tăng đạo đích thân làm đạo diễn, đối với tư lịch của Kỷ Sơ Hạ, đây tuyệt đối là cơ hội ngàn năm có một.

Dương Văn Thanh cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ: “Sơ Hạ rất nghiêm túc, rất kiên định, chỉ thiếu một cơ hội mà thôi. Có gì không hiểu hai người cứ dạy bảo, Sơ Hạ nhất định sẽ ngoan ngoãn học tập.”

Kỷ Sơ Hạ nhanh chóng gật đầu, khiêm tốn nói: “Cháu sẽ chăm chỉ, xin hai vị tỉn bồi chỉ dạy.”

Mọi chuyện quyết định bước đầu như vậy, sau khi Tăng đạo và Ưng Hoa Hâm rời đi, Kỷ Sơ Hạ chân thành cảm ơn Dương Văn Thanh, cậu biết cơ hội như vậy là người ta nể mặt Dương Văn Thanh mới cho cậu, chỉ cảm ơn thôi là không đủ.

“Đó là chuyện nên làm, Tiểu Vũ mới đúng là người giúp chị đại ân, chuyện phim ảnh này chỉ là nhắc tay chị lao mà thôi, em không cần cảm thấy có gánh nặng.”

“Cảm ơn chị.”

“Đừng nói mấy lời khách sáo như vậy nữa, bây giờ em về nhà hả? Chị đưa em về nhé?”

Kỷ Sơ Hạ nhìn bầu trời vẫn còn sáng bên ngoài, bèn từ chối ý tốt của cô: “Không cần đâu, làm phiền chị quá, chị Văn Thanh cứ về trước đi, em định đi siêu thị mua đồ Tết.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 19

Mấy năm trước, vì mải lo kiếm tiền, Kỷ Sơ Hạ thường ở đoàn làm phim đến sắp giao thừa mới về nhà. Còn Kỷ Thu Vũ vì không khỏe mà thường xuyên đón giao thừa trong bệnh viện, nhà bọn họ thật lâu rồi chưa từng có một cái Tết âm lịch đúng nghĩa.

Năm nay lại không giống, Kỷ Thu Vũ phẫu thuật thay tim thành công, cậu cũng không còn lo lắng công việc xảy ra vấn đề. Tâm trạng Kỷ Sơ Hạ rất tốt, sau khi rời khỏi quán trà, thừa dịp thời gian còn sớm, cậu đến siêu thị gần đó tranh mua mấy gói quà to cần dùng trong ngày Tết.

Siêu thị vô cùng đông đúc náo nhiệt, Kỷ Sơ Hạ đội mũ đeo khẩu trang thông thả lựa chọn đồ. Cậu đã yên tĩnh gần một năm, không lo có người nhận ra cậu.

Vì quá đông người nên xếp hàng trả tiền rất lâu, lúc ra khỏi siêu thị, trời đã tối đen, đèn đường vừa lúc bật lên.

Kỷ Sơ Hạ nhắn tin bảo Kỷ Thu Vũ đói bụng thì ăn cơm tối trước, sau đó cậu cất di động, ngẩng đầu nhìn tuyết bay trên không trung, hơi hồi hận vừa rồi chọn đồ lâu như vậy.

Trên đường người xe đông nghịt, kẹt xe xếp thành hàng dài. Kỷ Sơ Hạ thẩn nghĩ, trong thời tiết xúi quẩy này, đợi xe bus một giờ cũng không được một chuyến. Giờ này cũng không dễ gọi taxi, trái lại có thể ngửi tàu điện ngầm, nhưng ga tàu điện lại cách nhà quá xa, cậu cần nhiều đồ như vậy rất không tiện, trong lúc nhất thời cậu hơi chán nản.

Tuyết rơi ngày càng nhiều, rất nhanh liền có xu thế che kín cả bầu trời, Kỷ Sơ Hạ không mang dù, cậu đứng ở ven đường, gói to gói nhỏ đặt dưới

chân, thỉnh thoảng lại chà xát hai tay hà hơi nóng, liên tục ngoắc ngoắc muốn đón xe taxi, lại không có một chiếc nào còn trống.

“Người kia là Kỷ Sơ Hạ đúng không?”

Tần Tranh đột nhiên lên tiếng, Tần Ý theo ngón tay hắn nhìn ra ngoài xe, thấy một người sắp thành người tuyết còn như thẳng ngốc muốn đón xe ở đầu đường đối diện, quả nhiên đúng là Kỷ Sơ Hạ.

“Sao anh ta lại đứng trên đường trong trời tuyết rơi như vậy, chỗ này sao đón xe được?!” Tần Tranh nhanh chóng bảo tài xế: “Quay đầu đi qua đón người đứng ở ven đường đối diện kia.”

Tài xế bất đắc dĩ nhắc nhở: “Tranh thiếu, trên xe hết chỗ rồi.”

Xe này có bốn chỗ ngồi, ghế phó lái là trợ lý của Tần Ý, quả thật không còn chỗ trống.

Tần Ý không tỏ thái độ, tầm mắt dừng trên bóng dáng ngoài cửa xe, không ai chú ý thấy lông mày hắn hơi nhíu lại.

Trợ lý rất hiểu ý quay đầu lại, đề nghị với hai người: “Hay là tôi xuống xe đi tàu điện ngầm về, dù sao nhà tôi gần ga tàu điện, rất thuận tiện.”

“Được đó.” Tần Tranh sáng khoái đồng ý: “Trở về bảo anh tôi thanh toán cho anh.”

“Tranh thiếu cứ nói đùa.”

Trợ lý thấy Tần Ý không phản đối bèn coi như hắn chấp nhận, mở cửa bước xuống xe. Tài xế quay đầu xe hướng về phía đối diện.

Khi chiếc xe đã gấp qua nhiều lần dừng trước mặt, Kỷ Sơ Hạ hơi sửng sốt, kính thủy tinh trên cửa xe hạ xuống, gương mặt tươi cười của Tần Tranh xuất hiện: “Nhanh lên xe đi, chúng tôi đưa anh về.”

Kỷ Sơ Hạ biết đây là xe của Tần Ý, có khả năng rất lớn hắn cũng ở trên xe, cậu do dự trong chốc lát.

“Nhanh lên, hay là muốn tôi xuống xe mở cửa cho anh, phía trước có chỗ trống đó.”

Tần Tranh đưa một câu, Kỷ Sơ Hạ nghĩ cậu cứ đứng chờ ở đây cũng không được, nếu Tần Tranh đã kiên trì, cậu không do dự nữa, phủ sạch tuyết trên người rồi mở cửa ghế phó lái.

Hệ thống sưởi ấm trong xe làm Kỷ Sơ Hạ cảm thấy như được sống lại, cậu quay đầu cảm ơn Tần Tranh, nhìn thấy gương mặt không cảm xúc của Tần Ý, Kỷ Sơ Hạ dừng một chút rồi cũng nói một tiếng cảm ơn.

Thấy cậu xách theo bao lớn bao nhỏ, Tần Tranh tò mò như một đứa trẻ, nhào người lên bám vào lưng ghế phó lái nhìn xem Kỷ Sơ Hạ mua cái gì.

Cậu cần một cái gói to tùy tiện lật cho hắn xem, là nấm hương, con mực, hoa quả khô hoa linh tinh các loại.

“Sơ Hạ, anh biết nấu ăn hả?”

“Ừ.” Kỷ Sơ Hạ gật đầu, con nhà nghèo sớm biết lo việc nhà, việc nội trợ cơ bản cậu đều biết làm hết.

“Wow, có cơ hội tôi muốn nếm thử thức ăn anh làm.”

Kỷ Sơ Hạ cười cười không tiếp lời. Ông chủ Tần đã bảo cậu không được đến gần vị thiếu gia này, tất nhiên cậu sẽ không xu nịnh.

Tần Tranh thấy cái gì cũng ngạc nhiên, kéo đông kéo tây trò chuyện với Kỷ Sơ Hạ suốt dọc đường. Hắn thấy Tần Ý không nói gì, phớt lờ gương mặt lạnh lùng của anh cả nhà hắn, cười hì hì đề nghị: “Hay chúng ta cũng đi mua đồ Tết đi?”

Tần Ý lạnh giọng nhắc nhở: “Trong nhà sẽ có người chuẩn bị.”

Bọn họ là thiếu gia nhà hào môn, không đến nỗi áo mặc vụn tay, cơm đến há mồm, nhưng cơ bản cũng không kém là mấy, mấy chuyện lật vật này từ đó đến giờ không cần bọn họ tự mình ra tay.

Tần Tranh lập tức cảm thấy mất mặt, lúc chờ đèn đỏ, bạn hắn nhắn Wechat hẹn đi đánh billiards ngay hội sở tư nhân gần đó. Tần Tranh nói một tiếng với Tần Ý, sau đó bảo tài xế dừng bên đường, trước khi xuống xe còn đặc biệt dặn dò Tần Ý: “Anh chịu trách nhiệm đưa Sơ Hạ về nhà đó, đừng có ném người giữa đường.”

Chiếc xe lên đường lần nữa, sau khi Tần Tranh rời khỏi, trong xe không còn tiếng nói chuyện ồn ào huyên náo, bầu không khí trở nên yên tĩnh. Kỷ Sơ Hạ hơi ngại, thấy nơi này cách nhà cậu không xa, hai con đường đi cũng nhanh thôi, vì thế cậu nhỏ giọng nói với tài xế: “Phiền anh dừng xe ở giao lộ phía trước để tôi xuống, cảm ơn.”

“Không phải còn chưa tới sao?” Tài xế hỏi Kỷ Sơ Hạ, lúc cậu lên xe nói địa chỉ không phải chỗ này.

“Không sao, ở đây đi, cũng rất gần rồi.”

“Bên ngoài tuyết đang rơi rất lớn.”

Kỷ Sơ Hạ còn muốn nói gì đó, Tần Ý ngoảnh phía sau bỗng nhiên mở miệng, chỉ nói ba chữ: “Tiếp tục lái.”

Đương nhiên tài xế nghe theo lời Tần Ý, đạp mạnh chân ga.

Kỷ Sơ Hạ không nói gì nữa, đối với ông chủ Tần vui buồn thất thường, tâm tư khó lường này, cậu không muốn trêu chọc gây thêm phiền phức.

Cuối cùng chiếc xe dừng ở trước ngõ nhỏ nhà cậu, Kỷ Sơ Hạ quay đầu cảm ơn Tần Ý lần nữa, sau đó cầm mấy gói to gói nhỏ xuống xe, bước nhanh vào trong ngõ nhỏ.

Tần Ý vẫn luôn nhìn theo bóng lưng Kỷ Sơ Hạ, cho đến khi bóng dáng cậu biến mất ở sâu trong ngõ nhỏ mới thu hồi tầm mắt, hắn nhắm mắt lại bảo tài xế lái đi.

Kỷ Thu Vũ đã chuẩn bị xong cơm tối đang chờ Kỷ Sơ Hạ về, cô bé đưa một tấm thiệp mời rất tinh xảo cho cậu xem: “Mùng tám là sinh nhật Tiểu

An, chị Văn Thanh mời chúng ta cùng đi.”

Xế chiều hôm nay là ngày cuối cùng trước Tết Kỷ Thu Vũ đến nhà họ Dương, lúc rời đi Dương Văn Thanh đưa cho cô bé một tấm thiệp mời, còn nói hai anh em nhất định phải đến. Kỷ Sơ Hạ nhìn nhìn, thầm nghĩ tiệc sinh nhật của thiếu gia hào môn chắc chắn không giàu thì sang, hơn nữa Tần Ý là chồng sắp cưới của Dương Văn Thanh, có khả năng rất lớn cũng sẽ xuất hiện, cậu thật sự không muốn đến bữa tiệc này.

“Em muốn thì cứ đi, anh không đi đâu.”

“Tại sao vậy?” Kỷ Thu Vũ bĩu môi: “Chị Văn Thanh nói mời hai chúng ta mà, đến lúc đó có rất nhiều tiểu thư xinh đẹp, không chừng anh còn tìm được chị dâu cho em.”

“Nói cái gì ngốc nghếch vậy.” Kỷ Sơ Hạ cười xoa đầu cô bé: “Anh không trèo cao được đâu.”

Lúc này, tài xế dừng xe trước nhà chính Tần gia, bỗng phát hiện có vật gì đó rơi ở ghế phó lái, hắn nhặt lên nhìn thoáng qua, thì ra là một sợi dây mèo chiêu tài, hắn là rơi từ móc chìa khóa, phỏng chừng là thanh niên vừa rồi làm rơi.

Thấy không phải là vật gì đáng giá, tài xế định ném đi, Tần Ý đang chuẩn bị xuống xe thấy động tác của hắn đột nhiên lên tiếng: “Đưa cho tôi.”

Tài xế rất bất ngờ, nhưng Tần Ý đã nói thì tất nhiên phải đưa.

Đó là một cái móc hình mèo chiêu tài bằng gốm sứ rất nhỏ, thoát nhìn rất ngây thơ đáng yêu, dựa theo tính cách của Tần Ý, hắn sẽ không thích món đồ như vậy. Tần Ý nhẹ nhàng vôn vê, rốt cuộc vẫn không ném đi.

Sau khi vào thư phòng, hắn tiện tay đặt dây mèo chiêu tài bên cạnh ống đựng bút, nhìn chằm chằm một lúc rồi mới dời tầm mắt.

Mèo chiêu tài

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 20

Tối hôm mừng bảy, Dương Văn Thanh gọi điện thoại đến, một lần nữa mời hai anh em Kỷ Sơ Hạ đến dự tiệc sinh nhật của Tiểu An: “Tiểu An chỉ có Tiểu Vũ là bạn, Tiểu Vũ nhất định phải đến nha, cả em cũng phải đến nữa, dù sao cũng không phải đi làm mà.”

“Chị Văn Thanh, em cảm ơn chị, nhưng mà...”

“Chị biết em do dự cái gì, quả thật hẳn sẽ đến, nhưng không sao cả, có chị ở đó, hẳn dám làm gì em. Em không cần lo lắng, nếu em ngại thì để chị bảo hẳn đừng đến.”

“Không cần đâu ạ.” Kỷ Sơ Hạ nhanh chóng ngăn cản, dù sao người ta cũng là vợ chồng sắp cưới, nếu vì cậu mà cãi nhau thì cậu có lỗi lớn, đến lúc đó chỉ sợ Tần Ý càng không bỏ qua cho cậu: “Được, em đi.”

Dương Văn Thanh nói rất đúng, cậu không trộm không cướp, đứng đắn giao thiệp với người ta, có gì mà lo lắng.

Chạng vạng hôm sau, nhà họ Dương cho xe đến đón hai anh em, Kỷ Thu Vũ mặc một bộ váy thật xinh, đeo một cái băng đô tai thỏ lên mái tóc dài, mặt mày hồng hào, thiếu nữ mười sáu độ nhất vô nhị với dáng dấp phổ thông xen lẫn vẻ tươi trẻ. Kỷ Sơ Hạ thấy cô bé vui vẻ như vậy cũng vui lây, cậu thay quần áo rồi cùng cô ra cửa.

Hôm nay nhà họ Dương rất náo nhiệt, khách mời đầu là những người trẻ tuổi, quà tặng chất đầy bàn trà trong phòng khách lẫn dưới đất. Nhân vật chính là Tiểu An lại không phản ứng với ai, yên tĩnh ngồi bên cạnh Dương Văn Thanh không hề ồn ã, chỉ khi Kỷ Thu Vũ xuất hiện, ánh mắt cậu bé mới sáng lên, ngoan ngoãn đi đến bên cạnh, dính lấy cô bé không nói lời nào.

Dương Văn Thanh giới thiệu hai anh em cho mọi người, ai cũng rất khách sáo. Dựa theo phản ứng của Tiểu An, người sáng suốt sẽ biết hai anh em là khách quý của nhà họ Dương. Dù không giàu có nhưng có thể lọt vào mắt của Dương Văn Thanh, bọn họ không được phép xem nhẹ.

Quả nhiên Tần Ý cũng đến, hắn ngồi một góc trong phòng khách, cầm ly rượu lắc lư trong tay, thỉnh thoảng thờ ơ nhấp một ngụm, hoàn toàn không hợp với những người khác.

Kỷ Sơ Hạ được mọi người vây quanh trò chuyện, vài cô gái trẻ biết cậu, hi hi ha ha hỏi thăm chuyện bát quái trong giới giải trí, Kỷ Sơ Hạ nửa thật nửa giả nói những chuyện có thể. Vài lần cậu quay đầu nhìn xung quanh, cậu có cảm giác như có ánh mắt đi theo sau lưng, nhưng chỉ nhìn thấy Tần Ý lạnh nhạt tự rót tự uống một mình.

Tần Ý tránh được ánh mắt tìm kiếm của Kỷ Sơ Hạ, lại rót thêm một ly rượu, hơi buồn bực kéo kéo nơ cổ. Không biết đây là lần thứ mấy rồi, người này cứ bất ngờ xuất hiện xung quanh hắn, quấy nhiễu tâm tư của hắn. Loại cảm xúc không thể khống chế này làm hắn vô cùng mâu thuẫn, lại không có cách nào giải quyết.

Kỷ Sơ Hạ đi toilet, lúc quay lại, tại ngọn đèn mờ mờ ở hành lang bất ngờ không kịp đề phòng bị một người nắm tay kéo đi thẳng đến ban công.

Thấy rõ người trước mắt là Tần Ý đang hí mắt nhìn cậu chằm chằm, Kỷ Sơ Hạ thật bất ngờ: “Chủ tịch Tần, anh làm gì...”

Kỷ Sơ Hạ còn chưa nói hết câu đã bị Tần Ý dùng sức đẩy vào tường, đây là góc chết trong ban công, người trong phòng khách không nhìn thấy được.

Sức lực Tần Ý rất lớn, nắm chặt làm cổ tay cậu phát đau, Kỷ Sơ Hạ bị đè lên tường, đối phương ép người tới, hơi cúi đầu, chóp mũi hai người gần như chạm vào nhau, Kỷ Sơ Hạ ngửi được mùi rượu rõ ràng, trong nháy mắt đó cậu suýt nữa cho là Tần Ý muốn hôn cậu.

Có phải người này bị điên rồi không, nhìn hai mắt tối đen ánh lên một tia khó hiểu của hắn, Kỷ Sơ Hạ hơi sửng sốt, câu mắng chửi nghẹn trong miệng, bị đối phương giành nói trước.

“Rốt cuộc cậu muốn gì?”

“Không phải tôi mới là người nên hỏi câu này sao? Chủ tịch Tần say rồi? Anh muốn làm gì?”

Tần Ý giơ tay kia lên, nắm chặt lấy cổ Kỷ Sơ Hạ, cậu bị ép ngẩng đầu lên, hung hăng trừng hắn. Tần Ý cao hơn cậu đến nửa cái đầu, mà ánh mắt từ trên cao nhìn xuống này, cậu đã từng lĩnh giáo qua khi bị sỉ nhục trên bàn rượu ngày đó, nhưng hiện tại khoảng cách giữa hai người quá gần, ánh mắt Tần Ý cũng không phải tia chán ghét rõ ràng như lần trước, mà lại thêm cảm xúc gì đó cậu nhìn không thấu.

“Đầu tiên là Tần Dao, sau đó là Tần Tranh, bây giờ lại là Dương Văn Thanh, trăm phương nghìn kế như vậy, rốt cuộc cậu muốn cái gì?”

“Tôi trăm phương nghìn kế? Trong mắt chủ tịch Tần, tôi làm cái gì cũng sai, tôi chỉ là một con kiến có thể bóp chết bất cứ lúc nào, không đáng được đối xử giống bất cứ người nào bên cạnh anh. Nếu đã vậy, chủ tịch Tần cần gì phải để ý đến tôi, tôi có thể gây rối gì anh sao? Anh đường đường là chủ tịch một tập đoàn đa quốc gia, so đo với một kẻ nhỏ nhoi như tôi, anh không thấy rất mất giá, rất buồn cười sao?”

“Cậu hiểu rất rõ vị trí của bản thân thì không nên trêu chọc tôi, nếu tôi thật sự muốn bóp chết cậu, ngay ngày mai cậu có thể sẽ biến mất trên thế giới này, dù là Tần Tranh hay Dương Văn Thanh cũng không cứu được cậu, cậu nghĩ cái gọi là phát trực tiếp tự tử có thể uy hiếp được tôi sao?”

Kỷ Sơ Hạ cười lạnh: “Vậy sao? Rốt cuộc tôi phải làm thế nào ngài mới hài lòng, cầu chủ tịch Tần chỉ cho tôi con đường sáng suốt.”

Tần Ý ngẩn ra, im lặng vài giây ngẩn ngui, sau đó hắn chậm rãi lùi ra, nhìn Kỷ Sơ Hạ, lúc mở miệng giọng nói của hắn đã khôi phục sự bình tĩnh

lạnh lùng thường ngày: “Cách xa những người bên cạnh tôi, không được để tôi thấy cậu lại xuất hiện cạnh bọn họ.”

“Nếu tôi có thể làm được, chủ tịch Tần đồng ý thả tôi một con đường sống?”

“Cậu tự giải quyết cho tốt.” Giọng nói của hắn đã không còn chút phập phồng nào nữa.

“Tôi sẽ làm được, cũng hy vọng chủ tịch Tần có thể nói thì giữ lời.”

Tần Ý nhìn Kỷ Sơ Hạ thật sâu, sau đó xoay người rời đi.

Lúc Kỷ Sơ Hạ quay lại phòng khách, Tần Ý đã không còn ở đó, có lẽ đã rời đi rồi. Dương Văn Thanh thấy cậu đi toilet xong quay lại, cảm xúc hơi hạ xuống, cô kéo cậu qua một bên nhỏ giọng hỏi: “Vừa rồi em đi đâu vậy? Có phải lại xung đột gì với Tần Ý?”

“Không có việc gì.” Kỷ Sơ Hạ miễn cưỡng cười cười: “Đã khuya lắm rồi, em dẫn Tiểu Vũ về đây, cảm ơn chị hôm nay đã chiêu đãi.”

Dương Văn Thanh vẫn hơi lo lắng: “Thật sự không có việc gì chứ?”

Kỷ Sơ Hạ lắc lắc đầu: “Không có chuyện gì đâu ạ, chị đừng lo lắng.”

Đêm nay Kỷ Thu Vũ chơi rất vui, lúc ra về còn hơi lưu luyến. Trên đường về, cô bé ngồi trên xe lú lú kể lại những chuyện lúc nãy. Kỷ Sơ Hạ không yên lòng lắng nghe, trong đầu nhớ lại những câu nói của Tần Ý. Cậu tự kiểm điểm, cậu quả thật có chút đắc ý, tuy rất nhiều việc chỉ là trùng hợp, nhưng liên tục nhìn thấy cậu, trong mắt loại người ngạo mạn khinh người như Tần Ý, cậu liên thành kẻ bụng dạ khó lường. Nếu còn có lần nữa, chắc chắn sẽ không chỉ cảnh cáo miệng như hôm nay, sợ là lại đóng băng hủy diệt tiềm thức của cậu, đó mới là chuyện cậu khó có thể chịu đựng.

Kỷ Sơ Hạ mệt mỏi nhắm mắt lại dựa vào ghế, trong lòng đột nhiên có chút uất ức. Cậu chỉ muốn nghiêm túc làm việc, kiếm tiền nuôi em gái, không muốn đắc tội bất kỳ người nào, sao lại khó như vậy.

“Tiểu Vũ...”

“Sao ạ?”

Kỷ Sơ Hạ muốn nói sau này không cần đến nhà họ Dương nữa, nhưng nghĩ đến cậu bé Tiểu An luôn bám lấy Kỷ Thu Vũ, cậu lại không nhẫn tâm. Hơn nữa Dương Văn Thanh đã giúp cậu nhiều như vậy, bệnh của Tiểu An mới khá hơn một chút, Kỷ Sơ Hạ thật sự không đành lòng đánh nát hy vọng của cô.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 21

Giữa ánh nến lay động trong một nhà hàng kiểu tây tinh xảo, cao cấp và thanh lịch, một đôi nam thanh nữ tú đang ng ồi đối diện tao nhã hưởng thụ bữa tối. Ngẫu nhiên nhỏ giọng trò chuyện vài câu, như là một cặp trời sinh vô cùng xứng đôi.

Dương Văn Thanh nói một ít chuyện công việc, T ần Ý nhìn như nghe rất nghiêm túc, thỉnh thoảng còn đưa ra kiến nghị, nhưng sự mất tập trung trong câu nói của h ắn lại không che dấu được Dương Văn Thanh.

Cô c ần ly rượu đỏ nhẹ nhàng nhấp một ngụm, khóe môi luôn mang theo ý cười dịu dàng, đây là điểm mà T ần Ý vừa lòng nhất ở Dương Văn Thanh, hào phóng khéo léo, tao nhã thông dong.

Bọn họ là hôn nhân gia tộc, Dương gia và T ần gia là hai nhà thế gia đứng đ ầu, nhà cao cửa rộng sự nghiệp to lớn. Cha mẹ Dương Văn Thanh là người c ần quy ền hiện tại, hôn ước của họ đã được định từ khi ông nội T ần Ý còn sống. T ần Ý cũng không c ần dựa vào chuyện hôn nhân để phát triển, nhưng là nguyện vọng của ông nội, h ắn không muốn vi phạm.

Bọn họ đã đính hôn được tám năm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sang năm, T ần Ý vừa đúng ba mươi sẽ thành hôn. Người vợ trong lý tưởng của h ắn không phải là một người phụ nữ mạnh mẽ như Dương Văn Thanh. H ắn càng muốn một người vợ hi ền lành chăm lo cho gia đình giúp ch ồng dạy con, có lẽ h ắn sẽ không yêu người đó, nhưng sẽ tôn trọng cô và cho cô tất cả sự tôn vinh mà T ần phu nhân nên có. Đương nhiên, nếu người đó là Dương Văn Thanh, cô có sự nghiệp riêng, h ắn sẽ không ép cô phải từ bỏ vì lấy h ắn.

Thời gian tám năm giúp bọn họ rất hiểu ý nhau, tuy rằng không có tình yêu nam nữ, nhưng làm bạn bè và bạn đời tương lai lại rất hòa thuận. Hàng năm, vào ngày kỷ niệm đính hôn, hai người sẽ cùng nhau dùng bữa, giống như một loại nghi thức phải hoàn thành. Mà trong những trường hợp xã giao cần đối phương phối hợp, bọn họ sẽ lấy thân phân vợ chồng sắp cưới đến tham dự. Trong suy nghĩ của Tần Ý, sinh nhật em trai Dương Văn Thanh cũng là một loại xã giao, vì thế hắn không vắng mặt. Giống như đa số hôn nhân gia tộc khác, bọn họ sẽ giữ mối quan hệ như vậy kéo dài đến sau khi kết hôn, tương kính như tân, thứ duy nhất không có chính là tình yêu.

Sau khi ăn tối xong, Tần Ý vốn tưởng nhiệm vụ tối nay đã kết thúc. Lúc đi ra khỏi nhà hàng kiểu tây, Dương Văn Thanh bỗng nhiên đề nghị đi xem phim với hắn.

Tần mất cô dừng trên bảng cáo ở trạm xe bus đối diện, ngày hôm qua nơi đó vừa dán áp phích một bộ phim điện ảnh mới chiếu, là bộ phim cuối cùng Tần Dao tham gia diễn xuất trước khi ra nước ngoài, Kỷ Sơ Hạ cũng có tham gia.

Dương Văn Thanh chưa từng đề nghị hẹn hò bên ngoài sau khi dùng bữa, nhưng nếu cô muốn thì Tần Ý cũng không từ chối.

Suất chiếu chín giờ tối không quá đông người, Dương Văn Thanh chọn vị trí khá gần màn hình. Đây có lẽ là lần đầu tiên Tần Ý đến rạp chiếu phim công cộng, dù không có hứng thú gì nhiều nhưng hắn cũng cố để tâm xem.

Đây là một bộ phim thương mại điển hình, nội dung kể về chuyện gián điệp kinh tế, mặc Tần Ý nghĩ tính logic của câu chuyện rất có vấn đề, nhưng mâu thuẫn trong đó vẫn đủ hấp dẫn người khác xem tiếp. Nam chính là ảnh đế Ngụy Minh Tuấn, Tần Dao đóng vai em gái của hắn, còn Kỷ Sơ Hạ là bạn trai của Tần Dao, thiếu gia nhà giàu bị nam chính lừa bịp và lợi dụng.

Bộ phim này là Đông Hoàng và Diệu Tinh cùng đầu tư, phần diễn của Kỷ Sơ Hạ bị cắt hết còn không được mấy phút, không thể cắt hết tất cả vì

nếu không có nhân vật này thì lại hỏng mạch chuyện.

Mãi cho đến khi bộ phim chiếu được hơn một tiếng, Kỷ Sơ Hạ mới xuất hiện lần đầu tiên. Trong màn ảnh, tiểu thiếu gia ngang ngược vênh váo hung hăng, so với bản thân Kỷ Sơ Hạ hoàn toàn không giống. Nhưng cậu vừa xuất hiện, mấy nữ sinh ngồi ở góc rạp liền nhỏ giọng hét lên.

Tiểu thiếu gia mặc bộ quần áo chuyên dụng cho xe máy, chở Tần Dao trong vai bạn gái xuyên qua dòng xe cộ xếp hàng thật dài với tốc độ cực cao, thoát nhìn cực kỳ ngầu, khi cậu ngừng đầu nhếch môi nở nụ cười, hình ảnh đặc tả làm vô số fan trước màn ảnh muốn ngất xỉu luôn.

Tần Ý khẽ nhún mày, Dương Văn Thanh bên cạnh nhỏ giọng cười nói: “Sơ Hạ quả thật diễn không tồi.”

Tần Ý khẽ mỉm môi không tiếp lời.

“Sơ Hạ nói sau khi cậu ấy quay bộ phim này thì không nhận được công việc nào nữa, vì bị một người chen ép đóng băng. Sơ Hạ nói có liên quan đến anh, tuy rằng cậu ấy không nói rõ lý do, nhưng rất nhiều người đều biết là vì Dao Dao. Thật ra em muốn hỏi anh, rốt cuộc có chuyện gì giữa Sơ Hạ và Dao Dao làm anh nhắm vào cậu ấy như vậy?”

Trên màn ảnh, cặp tình nhân vẫn đang ngọt ngào, ánh mắt Tần Ý dần dần lạnh xuống, Dương Văn Thanh dường như đã sớm quen với việc hắt trăn mắt ít lời, cô nói tiếp: “Anh không muốn nói cũng không sao, nhưng dù là chuyện gì, anh nhất định đã hiểu lầm Sơ Hạ. Cậu ấy là một người rất thông minh và kiên cường, nhưng tuyệt đối không phải người xấu, còn rất lương thiện, nếu không em đã không giúp cậu ấy như vậy.”

“Nếu hẳn chỉ giả vờ thì sao?”

Dương Văn Thanh nhỏ giọng thở dài, không nói thêm nữa.

Bộ phim một trăm phút nhanh chóng đến đoạn kết, mà kết cuộc của Kỷ Sơ Hạ, sau khi tất cả lừa dối đều bị vạch trần, vì người con gái mà cậu yêu thương, cậu dứt khoát vọt vào mưa bom bão đạn. Trong cảnh cuối cùng,

Kỷ Sơ Hạ quay đầu lại cười nhẹ với cô gái, giờ ngón tay làm động tác im lặng, ánh mắt dịu dàng mà lại kiên định.

Không hiểu sao Tần Ý lại cảm thấy như trái tim bị bóp chặt, ánh mắt như thế làm hắn nhớ lại lần Kỷ Sơ Hạ uy hiếp hắn muốn nhảy lầu kia, thật sự cũng chỉ là diễn thôi sao?

“Dao Dao đã ra nước ngoài, nếu có thể, anh bỏ qua cho Sơ Hạ đi. Em không biết anh có đi đâu tra hoàn cảnh nhà Sơ Hạ chưa, anh đã gặp em gái của cậu ấy rồi đó, là một cô bé rất xinh đẹp, bị bệnh tim bẩm sinh. Khoảng thời gian mà anh phong giết Sơ Hạ, cậu ấy rất cần tiền làm phẫu thuật thay tim cho em gái, tiền tiết kiệm nhiều năm lại phải trả nợ bài bạc cho cha. Có lẽ anh chỉ muốn hủy đi tiền đồ của Sơ Hạ, nhưng lại suýt chút nữa gián tiếp làm cô bé kia không có cơ hội cứu mạng. Tuy rằng không biết Sơ Hạ kiếm được tiền bằng cách nào, nhưng nhất định đã phải trả giá rất đắt. Nếu em quen biết bọn họ sớm một chút là tốt rồi, có thể giúp đỡ một tay.”

Giọng nói của Dương Văn Thanh rất nhỏ, nhưng từng chữ lại như đâm thẳng vào tim gan. Tần Ý sửng sốt, vô thức mà siết tay thành nắm đấm. Không phải hắn không cho người đi đâu tra Kỷ Sơ Hạ, hắn biết cậu xuất thân không tốt, có em gái kéo chân sau, mẹ mất sớm còn cha thì bài bạc, ngộ độc rượu mà chết. Chuyện duy nhất hắn không biết chính là em gái cậu bị bệnh tim rất nặng, nhất định phải làm phẫu thuật thay tim.

Hắn cho rằng Kỷ Sơ Hạ muốn dựa vào Tần Dao để từ tầng lớp thấp nhất bò lên trên, tiếp cận Tần Dao chỉ vì lợi ích, Có lẽ Tần Dao cũng biết điểm này, cho nên khi Tần Ý tỏ vẻ sẽ không để ý đến xuất thân, hỏi cô vì sao không dẫn người về, Tần Dao chỉ khóc lóc lắc đầu nói: “Không được, anh sẽ không vừa lòng hắn.” Nếu những chuyện này là sự thật, Tần Ý không cho là hắn làm sai, nhưng liên lụy đến một cô gái vô tội, rốt cuộc vẫn làm tâm lý hắn bất an.

Ra khỏi rạp chiếu phim, tài xế của Tần Ý đã lái xe dừng ngay trước cửa rạp, hắn mở cửa xe cho Dương Văn Thanh, nhưng cô không lên mà chỉ cười lắc đầu: “Có người đến đón em.”

Tần Ý nhú mày, ý thức được Dương Văn Thanh có chuyện muốn nói. Quả nhiên cô nhìn hắn trịnh trọng nói: “Hôn ước của chúng ta dừng ở đây đi. Năm đó chúng ta đã giao hẹn, hiện tại em đã tìm được người muốn kết hôn, thật xin lỗi.”

Lúc mới đính hôn hai người có giao hẹn: trước khi kết hôn, chỉ cần một trong hai người tìm được tình yêu đích thực thì hôn ước liền hủy bỏ. Tần Ý chưa bao giờ nghĩ hắn sẽ là người bội ước trước, sự thật đúng là như vậy. Thật ra hắn đã sớm có dự cảm, hắn và Dương Văn Thanh sẽ không đi đến cùng được.

Thật sự nghe được Dương Văn Thanh nói ra miệng, Tần Ý cũng không tiếc nuối, trái lại có cảm giác như trút được gánh nặng.

Mấy phút sau, một chiếc Audi rất phổ thông dừng bên cạnh xe bọn họ. một người đàn ông trẻ tuổi trông rất lịch sự bước xuống. Dương Văn Thanh nắm tay người kia giới thiệu với Tần Ý: “Đây là Lưu Khải Tinh, bạn trai của em, chúng em dự định giữa năm nay sẽ kết hôn.”

Lưu Khải Tinh không giàu như Tần Ý, thậm chí không đẹp trai bằng Tần Ý, nhưng hắn yêu thương Dương Văn Thanh, mà Tần Ý không yêu, thế nên cô chọn Lưu Khải Tinh.

Tần Ý bắt tay hắn, chân thành chúc phúc: “Chúc mừng hai người.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 22

Tần Tranh đi chơi đến hơn nửa đêm mới về đến nhà, lúc đi ngang qua thư phòng ở lầu hai, thấy cửa phòng đang mở và vẫn sáng đèn, hắn vội xoay người muốn chuồn đi nhưng vẫn bị Tần Ý đang ngồi ngăn người trước bàn làm việc gọi lại.

Tần Tranh sượng mặt tiến vào phòng: “Anh, sao thế rồi anh còn chưa ngủ?”

“Em đi đâu vậy?”

“Đến quán bar uống rượu với vài người bạn...”

Tần Ý hiếm khi không trách mắng Tần Tranh, vẻ mặt hắn hơi uể oải, dường như rất mệt mỏi. Lúc Tần Tranh đang do dự xem có nên đi hay không, Tần Ý lại mở miệng lần nữa, khàn giọng nói: “Dao Dao ra nước ngoài lâu như vậy, em có nói chuyện với nó không?”

“Chỉ gọi vài cuộc điện thoại.” Tần Tranh ăn ngay nói thật, dù hắn và Tần Dao là chị em song sinh, nhưng từ nhỏ đã không chơi cùng, không quá thân mật, chuyện của Tần Dao hắn biết rất ít.

“Nó có đề cập đến chuyện của Kỳ Sơ Hạ không?”

“Hả? Nói Kỳ Sơ Hạ cái gì?”

Tần Tranh không hiểu hỏi lại, Tần Ý chỉ lắc lắc đầu bảo hắn về phòng.

Sau đó hắn ngồi trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng mở máy tính, bấm video gọi cho quản gia nhà họ Tần ở nước A.

“Dao Dao có ở đó không? Gọi nó đến đây, tôi có chuyện muốn hỏi.”

“Vâng, ngài chờ một lát.”

Mấy phút sau, gương mặt tươi cười của T`ân Dao xuất hiện trên màn hình. Hơn nửa năm trôi qua, dù là thân thể hay là tâm lý của T`ân Dao cũng đã hoàn toàn hồi phục, ở nước ngoài còn quen biết thêm bạn mới, gương mặt cô lại trở nên sáng sủa.

“Anh tìm em à? Có chuyện gì vậy?”

“Em và Kỷ Sơ Hạ còn liên lạc không?”

Nụ cười trên mặt T`ân Dao cứng lại, qua loa nói: “Không có... Từ lâu rồi.”

“Em có biết Kỷ Sơ Hạ có một cô em gái không? Trước đây em gái hắn bị bệnh tim, phải phẫu thuật thay tim, hắn không có tiền không có công việc, suýt chút nữa bị ép vào đường cùng.”

T`ân Dao sửng sốt, cô hiểu ý của T`ân Ý. Lúc trước anh trai chất vấn cô cha đứa bé là ai, cô buộc miệng thốt ra tên Kỷ Sơ Hạ, sau đó lại nói dối úp úp mở mở để T`ân Ý cho rằng Kỷ Sơ Hạ tiếp cận cô vì mục đích, không đáng để phó thác cả đời. Cô biết dựa theo tính cách của anh trai, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Kỷ Sơ Hạ. Nhưng cô cũng biết anh trai không phải người độc ác, cùng lắm là làm Kỷ Sơ Hạ bớt đi vài bộ phim và đại ngôn, chờ một thời gian trôi qua hắn là không sao, lại không ngờ rằng sẽ vì vậy mà liên lụy người vô tội.

Quả thật cô không biết em gái Kỷ Sơ Hạ bị bệnh nghiêm trọng như vậy, cậu chưa bao giờ “bán thân” trước mặt người khác, cũng sẽ không lấy em gái ra làm đề tài câu chuyện.

“Em không biết.” T`ân Dao đỏ mắt nói: “Em thật sự không biết, em không cố ý...”

Hai mắt Tần Ý trềnh xuống, phản ứng này của Tần Dao gần như đã xác nhận suy đoán trong lòng hắn: “Em thành thật nói cho anh biết, rốt cuộc đứa bé có phải là con của Kỷ Sơ Hạ không?”

Tần Dao cúi đầu khóc nức nở, một lúc lâu mới nghẹn ngào nói: “Không... Không phải... Em không dám nói, em sợ anh thất vọng vì em nên không dám nói thật.”

“Rốt cuộc là ai?”

“Là... Ngụy Minh Tuấn.”

Tần Dao nức nở ngắt quãng kể lại, cuối cùng cũng nói rõ ràng mọi chuyện, cô và Kỷ Sơ Hạ chỉ là bạn bè, không có bất kỳ quan hệ ái muội nào, đứa bé là con của nam chính trong bộ phim ấy.

Ngụy Minh Tuấn là ảnh đế thành danh đã hơn hai mươi năm, đã đến tuổi trung niên nhưng vẫn phong độ hào phóng và rất hài hước. Thiếu nữ mới lớn như Tần Dao bị hắn hấp dẫn cũng không kỳ quái, nhưng đối phương là người đã có gia đình, hơn nữa con trai con gái đủ cả, là một người chồng người cha mẫu mực trong giới giải trí. Tần Dao là thiên kim đại tiểu thư, tất nhiên cũng có kiêu ngạo của bản thân, biết không có khả năng, trên phim trường luôn lý trí giữ khoảng cách với đối phương. Nhưng đêm đó, sau khi đoàn làm phim liên hoan với nhau, rất nhiều người đều say rượu, hai người mơ mơ hồ hồ mà xảy ra tình một đêm.

Chuyện này chỉ có hai người trong cuộc biết. Nửa đêm Tần Dao tỉnh lại liền chạy về phòng của cô, không bị bất kỳ ai nhìn thấy. Vì thế mà khi Tần Ý gọi người đại diện và trợ lý của Tần Dao đến hỏi chuyện, không ai thấy đại tiểu thư thân thiết với người nào khác trừ Kỷ Sơ Hạ.

“Em không dám nói, hắn có vợ rồi... Em không dám nói cho anh biết em là tiểu tam còn mang thai, chúng em say rượu không biết gì cả, em thật sự không ngờ, em nghĩ nói là Kỷ Sơ Hạ thì ít nhất sẽ không quá hổ thẹn, thật xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.”

Tần Dao khóc không thành tiếng, Tần Ý nhắm mắt lại, tâm trạng nặng nề, không biết là nên trách Tần Dao hay tự trách bản thân. Tần Dao có thể làm chuyện như vậy, nói cho cùng cũng là do cách giáo dục của hắn có vấn đề.

“Làm sai đúng cảm nhận lỗi không hề xấu hổ, đáng xấu hổ chính là làm sai còn oan uổng người vô tội, em làm vậy sẽ khiến anh càng thêm thất vọng.”

Bảy giờ sáng, Kỷ Sơ Hạ thức dậy nhìn ra bên ngoài, rốt cuộc tuyết đã ngừng rơi, cậu cao hứng xuống lầu mua sữa đậu nành bánh quẩy ở đầu phố. Kỷ Sơ Hạ cầm cái chai ngâm nga đi ra ngõ nhỏ, liếc mắt một cái liền thấy chiếc xe màu xám bạc quen thuộc kia.

Kỷ Sơ Hạ định giả vờ không thấy trực tiếp rời đi, trợ lý của Tần Ý đã xuống xe đi đến, khách sáo mời cậu qua đó.

Tài xế và trợ lý đều chờ ở bên ngoài, trong xe chỉ có hai người. Kỷ Sơ Hạ cảm thấy bầu không khí hơi quỷ dị, lại nhìn sang Tần Ý, tuy rằng vẫn tây trang giày da tóc tai chỉnh tề như trước, nhưng hai mắt đen thui vừa nhìn là biết nghỉ ngơi không tốt. Kỷ Sơ Hạ cảm thấy kỳ quái, cậu lại đắc tội gì hắn nữa sao mà không ngủ trời vừa sáng đã đến chặn người?

“Nếu chủ tịch Tần đã tự mình đến, vậy vừa lúc nói cho anh biết một tiếng, lát nữa tôi sẽ chuyển số tiền ba mươi vạn cả gốc lẫn lãi mà tôi còn thiếu trước kia cho anh, anh nhớ kiểm tra xem.” Tuy rằng cậu nghĩ chút tiền đó đối với Tần Ý không đáng để hắn phải mở tài khoản ngân hàng ra xem.

Cậu đã nhận được thù lao bộ phim chiếu mạng kia, tuy không nhiều lắm nhưng cũng đủ trả nợ.

“Không cần trả lại.” Giọng nói của Tần Ý hơi khàn, hắn nhìn Kỷ Sơ Hạ, đồng tử sâu thẳm che giấu tâm tình của hắn: “Số tiền này nên bồi thường cho cậu, chuyện lúc trước, tôi nên xin lỗi cũng như bồi thường, cậu còn muốn gì có thể nói thẳng.”

Kỷ Sơ Hạ theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời không mọc phía tây, sao ông chủ Tần lại đột nhiên đổi tính vậy?

“Anh muốn xin lỗi tôi?”

“Cậu có thể không nhận, nhưng tôi phải nói lời xin lỗi.”

Tần Ý thật thành khẩn nói, tuy vẫn là gương mặt than như trước, nhưng có thể nghe ra hẳn đang nghiêm túc xin lỗi, trong nhất thời Kỷ Sơ Hạ không biết nên nói gì mới đúng.

Vì danh dự của Tần Dao, Tần Ý không nói ra chân tướng làm hấn hiểu lầm, nhưng có một số việc phải nói rõ: “Lần trước cậu gặp cướp, bị đánh gãy chân là do trợ lý của tôi làm. Tuy không phải tôi bày mưu tính kế, nhưng nguyên nhân bắt nguồn từ tôi, tôi phải chịu trách nhiệm. Ba mươi vạn này coi như tôi bồi thường ti tiền thuốc men, xin cậu nhận lấy, nếu cậu muốn báo cảnh sát tôi cũng sẽ phối hợp.”

Tần Ý quả thật rất hối hận, không chỉ có Tần Dao làm sai, hấn cũng không thể trốn tránh trách nhiệm. Hấn không nên niệm tình cha Lưu Bằng từng cứu em trai em gái hấn trước kia mà dung túng Lưu Bằng, biết hấn không đủ năng lực vẫn giữ lại bên người. Vốn tưởng Lưu Bằng có thể miễn cưỡng làm một trợ lý sai vặt, không ngờ đi đầu tra tình huống của Kỷ Sơ Hạ cũng để sót tin tức quan trọng nhất. Chuyện sai nhất chính là, hấn không nên nuông chiều khi Lưu Bằng tự chủ trương hành động.

Kỷ Sơ Hạ sửng sốt, dù thế nào cậu cũng không ngờ, thì ra chuyện cậu gặp cướp còn bị đánh gãy chân có liên quan đến người đàn ông trước mặt này, phần nộ chất chứa trong lòng hơn nửa năm qua dâng trào lên, làm cậu tức giận đến cả người phát run.

“Vậy tôi đánh gãy chân anh rồi xin lỗi, anh thấy có được không? Đồ thần kinh.”

Kỷ Sơ Hạ mắng xong liền mở cửa xe, bước nhanh rời đi.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 23

Tuy phần diễn trong bộ phim điện ảnh mới chiếu của Kỳ Sơ Hạ bị cắt hết chỉ còn năm phút, nhưng nhân vật lại khá đặc sắc. Sau một năm yên tĩnh, Kỳ Sơ Hạ quay lại màn ảnh lần nữa lại tạo nên một làn sóng không nhỏ, fan của cậu càng cao hứng.

Sau khi khởi chiếu một tháng, bộ phim thu được doanh thu mười tỷ, hoàn mỹ kết thúc. Thừa dịp độ hot còn chưa tan, sáng sớm ngày thứ hai nào đó, Weibo của một paparazzi nổi tiếng đột nhiên không hề báo hiệu đăng một video, trong đó nam chính của bộ phim, ảnh đế Ngụy Minh Tuấn trong đêm tối ôm eo một cô gái ngực bự, sờ mông hôn lưỡi nóng bỏng, internet nháy mắt nổ mạnh.

Ngụy Minh Tuấn và vợ cùng là người trong giới giải trí, coi như là một cặp vợ chồng kiểu mẫu, còn dẫn theo con trai con gái nhiều lần tham gia chương trình giải trí show âm ái, được truyền thông gọi là đàn ông gương mẫu chăm lo cho gia đình. Hiện giờ video xuất quỷ bị tung ra, trước được nâng lên bao nhiêu, hiện tại bị đập thê thảm bấy nhiêu, nói là người chửi người đánh cũng không đủ.

Ngụy Minh Tuấn sút đầu mẻ trán tìm các mối quan hệ xung quanh, paparazzi và các đài truyền thông cũng không bị hấn mua chuộc. Vợ hấn lên tiếng nói lời tha thứ cũng bị mọi người chế giễu. Cứ như vậy suốt ba, bốn ngày, vấn đề này còn chưa giải quyết, chuyện khác lại xảy ra, có một nữ diễn viên trong đoàn làm phim dùng tên thật phát một bài Weibo rất dài tố cáo Ngụy Minh Tuấn cưỡng bức, cũng tuyên bố còn giữ chứng cứ, nhất định phải đòi công đạo.

Khắp internet lập tức ồ lên, có người nghi ngờ nữ diễn viên kia bám vào chuyện này cộ độ nổi tiếng, nhưng cục cảnh sát nhanh chóng phát

thông báo chính thức, hình ảnh Ngụy Minh Tuấn bị còng tay áp giải lên xe cảnh sát lập tức lan truyền như điên.

Có lẽ đến lúc hắn vào tù tỉnh táo lại, sẽ nghĩ ra vì một lần hắn nổi lên sắc dục mà đụng đến người không nên đụng, mới lưu lạc đến nông nổi này.

Lúc ăn cơm tối, Kỷ Thu Vũ hưng phấn tám chuyện bát quái đang hot mấy ngày nay với Kỷ Sơ Hạ: “Anh, lúc anh đóng phim với hắn có nhìn ra hắn là người như vậy không?”

“Không có, hắn rất biết diễn.”

Dù sao cũng là người đoạt giải ảnh đế mấy lần, hai mươi mấy năm như một, ngày nào cũng đóng vai một người đàn ông tốt, thật sự nghĩ có thể che giấu bản chất mặt người dạ thú cả đời.

Rất rõ ràng những chuyện này là do ông chủ Tần ra tay, lúc trước là đóng băng cậu, lần này là trực tiếp đưa người vào chỗ chết. Kỷ Sơ Hạ nhin không được tự giấu, cậu có nên cảm ơn Tần Ý đã thủ hạ lưu tình hay không?

Một ngày sau khi Tần Ý xin lỗi cậu, Kỷ Sơ Hạ nhận được điện thoại vượt đại dương của Tần Dao. Nhiều tháng trôi qua, rốt cuộc cô cũng khóc lóc nói ra đầu đuôi chân tướng, lý do làm cậu phải chịu nhiều chuyện xui xẻo suốt cả năm nay. Kỷ Sơ Hạ không còn gì để nói, ngay cả giận cũng giận không nổi.

Cậu không thể hiểu nổi mạch não của thiên kim đại tiểu thư như Tần Dao. Cậu chỉ hối hận trước kia không nên đến gần cô, hiện giờ coi như nhận được một bài học. Mà đối với Tần Ý, đứng ở góc độ của hắn, trái lại Kỷ Sơ Hạ hoàn toàn thấu hiểu, nếu Kỷ Thu Vũ bị một gã đàn ông không có trách nhiệm là tổn thương, chắc chắn cậu cũng sẽ trả thù. Nhưng nói cho cùng cậu chẳng làm gì sai, lại xui xẻo bị gán tội, vì thế mà bị gãy chân, em cậu còn suýt không lên được bàn mổ. Miễn cưỡng nuốt xuống cơn giận, cậu không muốn lại chọc phải bất kỳ người họ Tần nào nữa.

Kỷ Sơ Hạ không trả lại ba mươi vạn kia, cậu cũng không phải thánh, dù là tiền thuốc men hay phí tổn tinh thần cũng là tiền bõ thường mà cậu nên có.

Lần đầu tiên Tần Ý thất thần trong cuộc họp cấp cao ở công ty, với hấn mà nói đây là chuyện có một không hai. Mười mấy quản lý cấp cao của tập đoàn đang ng ồi phía dưới, không ít người nhận ra hấn phân tâm.

Trước khi cuộc họp bắt đầu, Tần Ý đã nhận được điện thoại của Tần Tranh, nói tháng sau tổ chức sinh nhật, hỏi ý hấn có được phép mời Kỷ Sơ Hạ hay không.

Tần Tranh không phải kẻ lỗ mãng, biết anh trai không muốn thấy Kỷ Sơ Hạ, muốn mời người đương nhiên phải hỏi ý trước, Tần Ý chỉ trả lời một câu: “Tùy em.”

Cái tên Kỷ Sơ Hạ luôn ở trong đầu hấn không bỏ ra được, Tần Ý biết hấn để tâm đến cậu quá nhiều, lại không có cách nào khống chế cảm xúc này.

Tựa như ngày đó ở nhà họ Dương, đối mặt với Kỷ Sơ Hạ, phản ứng kịch liệt và những lời nói đó căn bản không giống hấn thường ngày chút nào.

Cuộc họp chấm dứt, nữ thư ký tiến lên thu dọn tài liệu. Tần Ý cũng đứng lên, sau vài giây do dự ngẩn ngui, hấn bảo nữ thư ký: “Gọi Chu Vĩ bên Đông Hoàng đến công ty.”

Hồ mưa gọi gió trong giới giải trí, ai gặp cũng phải hô một tiếng Chu tổng, Chu Vĩ nhận được lệnh của Tần Ý liền trực tiếp ném hết công việc trong tay chạy đến tổng công ty Tần thị.

Đông Hoàng là công ty con do Tần thị nắm đa số cổ phần toàn quyền khống chế, là đầu r ồng trong giới giải trí cả nước. Chu Vĩ được hội đồng quản trị bổ nhiệm là tổng tài của Đông Hoàng. Sau vài năm thu mua mấy công ty điện ảnh quy mô tầm trung, Đông Hoàng ngày càng phát triển không ngừng. Nhưng đối với Tần thị mà nói, chuyện này cũng không quan

trọng lắm. Dù sao lợi nhuận lớn nhất hàng năm của Đông Hoàng cũng chỉ góp thêm 1% lợi nhuận hàng năm của cả tập đoàn, thật sự rất khó làm tổng công ty chú ý. Thông thường Chu Vĩ chỉ đến tổng công ty tham gia cuộc họp báo cáo tình hình công tác mỗi quý. Số lần Tần Ý chủ động gọi hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Chào chủ tịch.”

Được nữ thư ký dắt vào phòng, Chu Vĩ hơi câu nệ, tuy người trước mặt còn nhỏ hơn ông đến mười mấy tuổi, nhưng từ nhỏ Tần Ý đã đi theo bên cạnh người sáng lập Tần thị, chính là ông nội hắn, đáng vẻ lạnh như băng, ăn nói thận trọng giống hệt ngài Tần trước kia. Hơn nữa so với ngài Tần thích dụ dỗ lôi kéo người, thủ đoạn của Tần Ý càng thâm rình gió cuốn. Từ lúc bắt đầu quản lý tập đoàn, không đến ba năm sau, Tần Ý đã có thể dần dần đoạt quyền của chú hai hắn, người có thể lực ngang ngửa, căn cơ còn sâu hơn hắn. Làm cho đối phương hoàn toàn không thể vùng lên được nữa, những người chứng kiến khoảng thời gian gió tanh mưa máu kia đều sợ hãi trong lòng, tất nhiên càng kính sợ Tần Ý.

“Ông ng ồi đi.”

Chu Vĩ gật đầu ng ồi xuống, ông biết Tần Ý gọi ông đến không phải vì chuyện công việc, tám chín phần là việc tư. Giống như lần trước, Tần Ý nói với ông không muốn thấy một thằng nhóc cố ý tiếp cận đại tiểu thư trong giới giải trí một lần nào nữa. Trước kia thì bảo ông thu mua công ty giải trí Thanh Ảnh và Thăng Bình, đại khái là muốn cảnh cáo chú ba hắn không cần duỗi tay quá dài. Lần trước nữa là giao đại tiểu thư cho ông, bảo ông giúp Tần Dao hoàn thành giấc mộng làm minh tinh.

Chu Vĩ không biết nhiều về chuyện của Tần Dao, nhưng Tần Dao đột nhiên lui giới, lúc ấy người đại diện và trợ lý của cô còn bị Tần Ý gọi đến hỏi chuyện, bọn họ đoán được ít nhiều là Tần Ý không vui khi có người muốn mượn đại tiểu thư mà trèo cành cao. Vì thế sau khi được Tần Ý ra lệnh chèn ép phong giết Kỷ Sơ Hạ, ông hoàn toàn không nường tay chút nào.

Nhưng bây giờ Tần Ý lại đặt ảnh chụp của Kỷ Sơ Hạ trước mặt ông rồi nói: “Dù bất cứ giá nào cũng phải ký hợp đồng với hắn. Sắp xếp đội ngũ tốt nhất cho hắn, dùng tài nguyên tốt nhất nâng hắn lên. Không được ép hắn làm những chuyện hắn không thích, cho hắn quyền lựa chọn lớn nhất.”

Hai mắt Chu Vĩ lập tức tối đen, suýt chút nữa cho là ông nghe nhầm.

Đại khái một năm trước, cũng trong căn phòng này, Tần Ý từng nói muốn từ nay về sau người này biến mất khỏi giới giải trí. Thế mà không đến một năm sau, lại muốn bọn họ dùng hết sức lực nâng đỡ người này? Người được đãi ngộ như vậy trước kia chính là thiên kim đại tiểu thư Tần Dao, thanh niên trong ảnh hạ cổ ông chủ Tần rồi sao?

Chu Vĩ khó xử nói: “Chủ tịch Tần, ngài cũng biết những chuyện trước kia rồi đó, nếu cậu ta ghi thù không chịu ký với Đông Hoàng, chúng ta cũng không thể ép cậu ta ký.”

“Ông nghĩ cách đi, còn nữa, tôi không muốn nghe người ngoài bàn tán về chuyện này.”

“Tôi biết rồi.”

Tần Ý rất rõ ràng đây là làm việc tốt không muốn lưu tên, trước kia đóng băng Kỷ Sơ Hạ bị người khác đồn đãi ồn ào là hắn sai khiến, đại khái đã làm hắn bức bối. Về điểm này Chu Vĩ lại cảm thấy rất oan ức, đương nhiên ông sẽ không nói lung tung với người khác, nhưng Đông Hoàng bỗng nhiên thay đổi thái độ, từ muốn ký hợp đồng với Kỷ Sơ Hạ biến thành ra sức chèn ép, người có chút đầu óc đầu óc có thể đoán được lý do đằng sau có liên quan đến ông chủ Tần, căn bản là không giữ kín được.

Vì thế chuyện lần này ông cần phải làm thật tốt để Tần Ý vừa lòng, Chu Vĩ lên tiếng lần nữa: “Ngài yên tâm, tôi sẽ nghĩ cách, nhất định ký hợp đồng với hắn.”

Tần Ý gật đầu, ngón tay chạm nhẹ vào bờ môi Kỷ Sơ Hạ trong ảnh chụp trên bàn, hai mắt tối đen sâu thẳm, ngón tay chỉ nhẹ nhàng lướt qua bờ môi đỏ tươi kia.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 24

Kỷ Sơ Hạ vừa về đến nhà liền nhận được điện thoại của Tần Tranh, đầu tháng sau là sinh nhật của hắn, Tần Tranh sẽ tổ chức tiệc ở làng du lịch gần biển, mời Kỷ Sơ Hạ tham dự.

“Tôi sắp quay phim mới, không có thời gian, thật ngại quá, Tranh thiếu.”

Cậu không biết mấy tên nhà giàu có tật xấu gì, nhất định phải tổ chức sinh nhật thật lớn, tốn rất nhiều tiền. Kỷ Sơ Hạ thật sự không muốn đi đến nơi náo nhiệt như vậy. Tuy cậu cảm thấy Tần Tranh cũng không tệ, xem như là người bình thường duy nhất trong ba anh em nhà họ Tần, nhưng cậu vẫn không muốn tiếp xúc với hắn quá nhiều.

Bộ phim mới của cậu dự định khởi quay vào tuần tới, trong khoảng thời gian này, Kỷ Sơ Hạ luôn đi theo đạo diễn Tăng học diễn xuất, thu hoạch được rất nhiều. Cậu không muốn lại dính líu gì với thiếu gia tiểu thư nhà họ Tần nữa.

“Anh học vào ban ngày đúng không? Xin nghỉ nửa ngày không được sao? Hay anh học xong lại đến, tôi đi đón anh.”

“Tranh thiếu, thật xin lỗi, tôi thật sự không muốn đi.”

Kỷ Sơ Hạ kiên trì như vậy, Tần Tranh cũng không miễn cưỡng nữa, lại khuyến khích cậu vài câu rồi mới cúp điện thoại.

Kỷ Thu Vũ vừa trở về từ nhà họ Dương, vừa vào cửa liền nói cho Kỷ Sơ Hạ biết một tin động trời, Dương Văn Thanh có bạn trai mới, cô đã đá ông chủ Tần.

Kỷ Sơ Hạ hơi bất ngờ, trong lòng lại nhin không được vỗ tay khen ngợi Dương Văn Thanh. Trong suy nghĩ của cậu, Dương Văn Thanh tốt như vậy, kết hôn với Tần Ý rất đáng tiếc, cô xứng đáng có được người tốt hơn.

Sau khi ăn tối xong, Kỷ Sơ Hạ quay về phòng mở máy tính, thông báo thư mới lập tức nhảy ra, cậu tùy tiện bấm mở. Lúc nhìn thấy logo của Đông Hoàng, cậu cho là bản thân bị hoa mắt rồi, nhìn kỹ lại thì đúng là tổng giám nghệ nhân của Đông Hoàng gửi thư đến. Đông Hoàng có ý muốn ký hợp đồng với cậu, hẹn cậu đến công ty nói chuyện, cuối thư còn để lại phương thức liên lạc với đối phương.

Tâm trạng Kỷ Sơ Hạ rất phức tạp, nếu như một năm trước nhận được bức thư này, không chừng cậu sẽ cao hứng chạy ra ngoài đốt hai quả pháo. Nhưng hiện tại, cậu có ngực cũng biết đây là ý của Tần Ý, có ký với cậu hay không, kỳ thật đều là quyết định của ông chủ Tần.

Kỷ Sơ Hạ không trả lời, dứt khoát xóa luôn bức thư. Bây giờ Tần Ý không làm khó cậu nữa, tùy tiện tìm một công ty giải trí cũng không phải là việc khó, không cần thiết phải vào Đông Hoàng, lại bị Tần Ý gây khó dễ.

Hai ngày trôi qua, sáng sớm lại bị xe của Tần Ý chặn ngoài đầu ngõ, Kỷ Sơ Hạ không còn cách nào khác. Lần này Tần Ý tự lái xe tới, là một chiếc Bugatti Veyron màu trắng, nhìn qua có chút đáng yêu, hoàn toàn không giống kiểu xe mà người có tính cách như Tần Ý sẽ lái. Nếu không nhìn thấy gương mặt lạnh lùng ký hiệu của Tần Ý, Kỷ Sơ Hạ còn tưởng người tới là Tần Tranh.

Bugatti Veyron

“Lên xe đi.”

Kỷ Sơ Hạ do dự một lúc, biết bản thân chắc chắn không thể chạy trốn khỏi chiếc siêu xe này, không nói rõ ràng Tần Ý sẽ không bỏ cuộc, cậu sáng suốt không hề giây dựa mở cửa lên xe.

“Lần này chủ tịch Tần muốn làm gì?”

“Đông Hoàng gửi thư cho cậu, cậu nhận được chưa? Tại sao không trả lời?”

Sau khi giao việc cho Chu Vĩ, ba ngày sau Tần Ý gọi điện thoại qua, Chu Vĩ đau khổ nói cho hắn biết, tổng giám nghệ nhân của công ty đã gửi thư cho Kỷ Sơ Hạ, nhưng đối phương căn bản không phản ứng bọn họ. Nếu thật sự không được thì hai ngày nữa ông sẽ tự mình tới cửa mời người. Tần Ý cũng không nói nhiều, sáng sớm hôm sau liền tự mình chạy tới.

“Vì sao tôi nhất định phải ký? Ký công ty nào là quyền lựa chọn của tôi đúng không?”

Tần Ý quay đầu lại, ý tứ không rõ nhìn cậu thật sâu.

“Thật ra anh không cần phải làm như vậy, tôi nhận ba mươi vạn bồi thường, coi như việc này huỷ nhau, anh không cần lại bồi thường chuyện khác cho tôi.”

Đèn đỏ chuyển sang xanh, Tần Ý quay đầu lại tiếp tục lái về phía trước.

Giống như đàn gảy tai trâu, Kỷ Sơ Hạ nhụt chí, dứt khoát ngậm miệng không nói nữa.

Cuối cùng chiếc xe dừng lại ở bãi đậu xe ngầm của toàn nhà Đông Hoàng. Đúng giờ đi làm, rất nhiều người ra ra vào vào, chiếc Bugatti Veyron màu trắng vừa xuất hiện liền hấp dẫn vô số ánh mắt, dù sao có tiền như Chu tổng cũng sẽ không lái chiếc siêu xe hơn ba, bốn chục triệu như vậy. Tất cả mọi người đều muốn nhìn xem vị khách quý nào đại giá quang lâm.

Tần Ý đeo kính râm thông thả xuống xe, Kỷ Sơ Hạ sáng sớm ra cửa muốn đi mua đồ ăn sáng, vẫn còn mặc áo ngủ mang dép lê. Cậu co rút khóe miệng, ngồi trong xe không chịu động. Tần Ý khom lưng, một cánh tay khoát lên cửa xe, mặt không thay đổi nhìn cậu: “Xuống xe.”

“Anh nghĩ bây giờ tôi xuống xe đi theo anh vào là thích hợp hả? Anh có thấy anh lại làm khó người khác không?”

Tần Ý đánh giá Kỷ Sơ Hạ từ trên xuống dưới, dường như cảm thấy cậu nói có lý, hần ng ẫ lại vào xe r ẫ nổ máy.

Cách Đông Hoàng hai con đường có một trung tâm thương mại, Tần Ý gọi điện thoại cho ai đó, đến khi hần đậu xe trong bãi xe của khu trung tâm, đã có một cô gái nhìn rất khôn khéo đứng chờ sẵn.

“Đi lên giúp cậu ấy chọn quần áo và giày, cô xem r ẫ mua là được.”

Nữ trợ lý giữ đúng phép tắc, không hỏi nhiều mà chỉ lịch sự đánh giá dáng người Kỷ Sơ Hạ, phỏng chừng là đoán số đo và giày của cậu. Sau khi nói một câu: “Xin chờ một chút.” li ền bước nhanh vào trung tâm thương mại.

Kỷ Sơ Hạ biết cậu phản đối cũng vô dụng, vì thế cậu cũng không phản đối, chỉ hỏi Tần Ý: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Về việc ký hợp đ ồng với Đông Hoàng, không phải cậu luôn muốn tiến vào Đông Hoàng sao? Tại sao bây giờ lại từ chối?”

“Tôi ký hợp đ ồng với ai là tự do của tôi. Tôi cũng không phải là cấp dưới của anh, không c ần phải nghe lệnh của anh.”

“Cậu như vậy chỉ làm người khác thấy như cậu đang cáu kỉnh, không xem trọng ti ền đ ồ của bản thân.”

“Tôi hiểu chủ tịch Tần làm sai đ ối lý muốn b ẫ thường để yên ổn trong lòng, nhưng không phải anh làm gì tôi cũng phải nhận. Đúng là anh rất giàu, nhưng thế giới này cũng không phải xoay quanh một mình anh.”

“Cậu c ần phải có lý trí, ít nhất đến Đông Hoàng bàn chuyện với bọn họ r ẫ hãy quyết định.”

Không đến mười phút sau, nữ trợ lý đã cầ n mấy gói to quay lại bãi đậu xe, đưa cho Kỷ Sơ Hạ một bộ âu phục thoải mái, đều là nhãn hiệu tầ n trung mà thanh niên hiện nay rất thích, số đo cũng rất vừa vặn.

Tầ n Ý nhận đ ờ ỉ đưa cho Kỷ Sơ Hạ: “Cho cậu mượn, không cầ n trả lại.”

Kỷ Sơ Hạ không tranh luận với hắ n nữa, nếu Tầ n Ý nhất định đưa cậu đến Đông Hoàng một chuyến, quả thật phải thay quầ n áo, cũng không thể mặc đ ồngủ mà vào.

Nhanh nhẹn cởi quầ n áo ngủ, cơ thể trắng nõn của Kỷ Sơ Hạ dần dần hiện ra trước mắt Tầ n Ý. Cậu rất gầy nhưng không ốm yếu, bụng và cánh tay còn có chút cơ bắp, thân hình thon dài cao ráo, hai chân vừa dài vừa thẳng, đường cong cơ thể rất đẹp.

Tầ n Ý đảo mắt nhìn một cái r ồi thu h ồi tầ n mắt, nhìn thẳng về phía trước, đáy mắt lại lóe lên một tia sáng.

Chiếc xe lầ n nữa chạy vào bãi đậu xe ở Đông Hoàng, Chu Vĩ đã biết tin dẫn theo vài vị phó tổng tự mình xuống lầ u tiếp đón. Kỷ Sơ Hạ đi theo bên cạnh Tầ n Ý, đón nhận đủ loại ánh mắt, có lẽ không quá lâu sau, toàn bộ công ty đầ u sẽ biết ông chủ Tầ n thị đích thân đưa cậu đến Đông Hoàng.

Đây là lầ n đầ u tiên Tầ n Ý đến đây, mấy năm trước Tầ n Dao cũng không được đắ i ngộ như vậy.

Kỷ Sơ Hạ thở dài trong lòng, trải qua trận ầ n ĩ này, tin đầ n cậu bị đóng băng sẽ tự tiêu tán, nhưng rất nhanh sẽ có người loan truyền lời đầ n mới về cậu.

Tổng giám nghệ nhân – người đã người thư cho Kỷ Sơ Hạ – Lương Ba cũng ở đây. Hắ n cũng là phó tổng của công ty, tung hoành trong giới giải trí gầ n ba mươi năm, là người đại diện kim bài, dẫn dắt hơn sáu, bảy ảnh đế ảnh hậu, siêu sao thiên vương cấp bậc đại bài. Từ bảy, tám năm trước, ngoại trừ Tầ n Dao hắ n đã không còn dẫn người mới, cho dù trước đó Tầ n Dao giúp Kỷ Sơ Hạ bắc cầ u cũng không đủ trình độ được hắ n dẫn dắt.

Nhưng hiện tại, Chu Vĩ đưa hợp đồng đến trước mặt Kỷ Sơ Hạ, tỏ vẻ nếu cậu vào Đông Hoàng, vị này sẽ là người đại diện tương lai của cậu.

Ngày đó đến tổng công ty Tần thì được Tần Ý truyền lệnh xong, Chu Vĩ âm thầm cân nhắc, không chừng tiểu minh tinh này đã đáp lên ông chủ, đại boss chỉ đơn giản là muốn tiểu tình nhân vui vẻ mà thôi. Dù sao loại chuyện này ông đã làm không ít nên ông cũng không xem đây là chuyện gì to tát, ai biết qua nửa năm Tần Ý có chán hay không. Nhưng ngày hôm qua Tần Ý lại gọi điện thoại hỏi ông, hôm nay còn đích thân lái xe đưa người tới. Chu Vĩ nghĩ Kỷ Sơ Hạ này xem ra có chút sức nặng trong lòng ông chủ, lập tức thay đổi ý định, vốn định để Lương Ba nghĩ cách mời người, hiện tại lại thuyết phục Lương Ba tự mình ra trận, làm người đại diện của Kỷ Sơ Hạ.

Kỷ Sơ Hạ nhìn những điều kiện ưu việt đến khó có thể tin trong hợp đồng, tâm trạng càng phức tạp. Tần Ý nhìn cậu cúi đầu lật tới lật lui bản hợp đồng mỏng manh lại không nói lời nào, liền bảo những người khác trong phòng họp ra ngoài trước.

“Tôi hy vọng cậu có thể bình tâm mà nghiêm túc suy xét, trước đó cậu muốn vào Đông Hoàng, không phải đối với cậu Đông Hoàng là lựa chọn tốt nhất sao?”

Kỷ Sơ Hạ ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của hắn, trong mắt thêm một tia nghi hoặc: “Nếu chủ tịch Tần chỉ muốn bồi thường, cần làm đến trình độ này sao?”

“Bởi vì cậu đáng giá.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 25

“Cậu có đánh giá qua giá trị thương mại của cậu chưa?”

Nhìn vẻ mờ mịt trong mắt Kỷ Sơ Hạ, lần đầu tiên khoe miệng Tần Ý cong lên một nụ cười nhẹ: “Rất nhiều thương nhân truy tìm thông và một vài công ty có vai vế đều phân tích giá trị kinh tế của minh tinh, giống như xí nghiệp bình thường phân tích giá trị sản phẩm vậy. Cậu làm nghề này cũng biết, thương gia chọn người phát ngôn đơn giản là người này có thể thu hút sức mua cho sản phẩm hay không, có thể kéo lợi nhuận tiêu thụ sản phẩm lên hay không, đó chính là giá trị thương mại của người đó. Mà giá trị thương mại là dựa vào lực ảnh hưởng của fan và các tác phẩm tích lũy được. Vài ngày trước, tôi lấy được một báo cáo quyên lực nhất toàn quốc, phân tích giá trị kinh tế của những minh tinh đang hot tron độ tuổi hai mươi tuổi và dưới ba mươi. Trong độ tuổi này, hai nam minh tinh có giá trị kinh tế cao nhất chắc cậu cũng biết, đó là Hứa Ánh Dương và Phương Đường. Cậu đoán được đại khái bản thân mình đang ở vị trí nào hay không?”

“Quả thật tôi không bằng hai người kia, nhưng cũng còn tạm được. Tôi biến mất gần một năm, mất không ít fan.” Kỷ Sơ Hạ biết rất rõ vị trí của cậu trong giới giải trí. Idol trẻ tuổi cạnh tranh kịch liệt, ngoại trừ hai người đang hot nhất, những người khác không chênh lệch nhiều với nhau, ai mà không cố hết sức, sơ suất một chút là tụt lại phía sau.

“Cùng cấp bậc với cậu có tổng cộng sáu người, tôi chỉ tổng hợp sức mua của fan, số lần xuất hiện trên truyền thông, hình tượng cá nhân, thành tích tác phẩm, các giải thưởng đạt được, số lượng các đại ngôn chất lượng, phân tích cho ra kết quả. Ưu điểm của cậu là sự trung thành của fan, sức mua cũng rất khá. Hình tượng cá nhân đứng đầu, nhưng xuất hiện trên truyền thông lại quá thấp, chất lượng tác phẩm và thành tích không đồng đều, không có bất kỳ giải thưởng nào. Các sản phẩm làm đại ngôn lại

không có độ phổ biến nhưng có thể thắng ở số lượng. Tóm lại, công ty quản lý trước kia có lẽ không xem trọng cậu, chỉ theo đuổi hiệu quả và lợi ích ngắn hạn mà không có kế hoạch lâu dài, theo đuổi số lượng mà không để ý chất lượng, cơ bản không làm quan hệ xã hội và phương diện tuyên truyền, vì thế độ truyền thông của cậu kém xa những người khác, cậu có thể nổi tiếng thật ra toàn dựa vào chính mình.”

Kỷ Sơ Hạ cười khở: “Đúng là như vậy.”

“Nhưng cá nhân tôi cho rằng, so với sáu người kia, cậu càng có giá trị hơn, thậm chí tương lai phát triển chưa chắc kém hai người Hứa – Phương.”

Kỷ Sơ Hạ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hai mắt Tần Ý ánh lên một tia tự tin thường thấy khi lập kế hoạch, nhưng hiện tại sự tự tin này lại vì cậu mà có.

“Tuy ngoại hình của cậu không nổi bật như Hứa – Phương, làm người khác gặp một lần là khó quên, nhưng nhìn chung cũng không kém hơn bọn họ. Khi cậu rũ mắt xuống nhìn rất đặc biệt, hai mắt lại rất đẹp, làm người khác có cảm giác sạch sẽ đáng yêu nhưng lại không buồn khổ, lúc cười lộ lên hai mắt sẽ thành hình bán nguyệt rất hấp dẫn người khác. Đôi môi đầy đặn như châu ngọc dễ làm người khác chú ý là điểm đẹp nhất trong ngũ quan của cậu.”

Khóe miệng Tần Ý hơi nhếch lên, tầm mắt theo từng câu nói di chuyển trên mặt Kỷ Sơ Hạ, hai mắt thoát nhìn như bình tĩnh của hắn lộ ra ý cười: “Tổng thể mà nói, ngoại hình của cậu rất tinh xảo, lên màn ảnh sẽ rất đẹp, hơn nữa dáng người thon thả cao ráo, làn da lại hiếm có trắng hơn những nam diễn viên khác. Sau này dù thay đổi hình tượng, chỉ cần phôi nắn đen một chút là được. Chiều cao một mét tám vậy là được rồi, rất lý tưởng khi diễn cùng các bạn diễn nữ. Gương mặt này của cậu đúng là ông trời ban bất cớ, có thể diễn đáng yêu, cũng có thể giả vờ đẹp trai cool ngầu gì đó, phương hướng phát triển của cậu rất rộng so với những người khác. Tuy bây giờ fan của cậu đa số là phụ nữ trung niên và các cô gái lớn tuổi hơn cậu, nhưng đó là vì cậu luôn đi theo phong cách đơn thuần ngây thơ trước ống kính, cậu đừng ngại biểu hiện tính cách chân thật trước ống kính, hoặc

là thử diễn nhân vật đẹp trai mạnh mẽ gánh vác trách nhiệm như tính cách của cậu, tin chắc sẽ có rất nhiều nữ sinh, thậm chí là nam sinh yêu thích.”

Kỷ Sơ Hạ hơi không được tự nhiên, cậu chưa bao giờ nghĩ ông chủ Tần lạnh như băng sẽ nói nhiều như vậy. Nghe hắn bình tĩnh thản nhiên đánh giá ngoại hình của cậu như vậy thật kỳ quái.

“Diễn xuất của cậu không tính là tốt nhất trong số những người này, nhưng chắc chắn không phải là kém nhất. Cậu diễn rất có hồn, dù là người thường cũng nhận ra được, chỉ thiếu một người thầy dạy bảo mà thôi.”

“Tôi đang học...”

“Cậu có một ưu thế lớn nhất chính là cậu mới hai mươi hai tuổi, so với mấy người kia thì trẻ hơn, nhưng đã có sáu năm kinh nghiệm, cho dù mấy tác phẩm trước đó không tốt đi nữa, nhưng tôi đã xem qua, bộ phim mới nhất của cậu tiến bộ rất nhiều.”

“Tổng hợp lại, tố chất của cậu cao hơn sáu người kia, chỉ cần có một công ty tốt và một người đại diện giỏi là có thể giúp cậu bổ sung tác phẩm, đại ngôn, hoặc là chỉ số truy cập thông. Trước kia cậu muốn vào Đông Hoàng, vậy chứng tỏ công ty có thể giúp cậu những phương diện này chỉ có Đông Hoàng. Đứng ở góc độ của công ty, cậu có tiềm lực đáng giá để công ty bỏ tiền tài và sức lực nâng đỡ, tương lai có thể mang lại lợi nhuận không thể đếm nổi cho công ty. Trong những nghệ nhân mà Đông Hoàng ký vẫn chưa có hình mẫu như cậu, không ký với cậu cũng sẽ ký với người khác. Nếu thật có thể đạt được hiệu quả mong muốn, cậu và công ty đều có lợi, vậy nên tôi mới nói, cậu đáng giá.”

Kỷ Sơ Hạ khẽ cắn môi, trước đó cậu quả thật không muốn tiếp tục dây dưa với Tần Ý, cũng không muốn nhận ý tốt của hắn. Nhưng bây giờ, không thể không nói, Tần Ý thao thao bất tuyệt thuyết phục cậu, hắn đường đường là chủ tịch tập đoàn mà có thể phân tích về cậu và hiểu rõ các quy tắc trong giới giải trí rõ ràng mạch lạc như vậy, hẳn là đã bỏ công sức nghiên cứu. Hơn nữa Tần Ý nói rất đúng, nếu cậu thật sự có giá trị như vậy đối với Đông Hoàng thì việc ký hợp đồng này hai bên đều có lợi.

“Thế nhưng chủ tịch Tầnn, trước giờ anh không quản chuyện của Đông Hoàng phải không? Chỉ là ký một nghệ nhân mới mà thôi, cũng cần anh phải tự mình nói chuyện sao?”

“Trước kia gây tổn thất cho cậu, tôi quả thật muốn bồi thường. Nhưng cậu có tiền lực, tôi trải con đường bằng phẳng cho cậu thì tôi cũng sẽ không thiệt thòi gì. Tôi biết cậu lo lắng, không biết một ngày nào đó tôi có đột nhiên trở mặt hay không, tôi sẽ không làm vậy, cậu có quyền quyết định đi hay ở bất cứ lúc nào, tôi sẽ không làm khó dễ cậu, cũng sẽ không để bất cứ kẻ nào làm vậy.”

Ánh mắt Tầnn Ý quá mức chân thành, Kỷ Sơ Hạ khó có thể nhẫn tâm nói lời cự tuyệt. Cậu cũng có dã tâm, muốn sự nghiệp thành công, quả thật Đông Hoàng là lựa chọn tốt nhất. Nếu Tầnn Ý đơn phương bồi thường và ban ơn thì sẽ làm tâm lý cậu sẽ có gánh nặng, nhưng nếu Đông Hoàng cũng có lợi từ cậu, có lẽ Kỷ Sơ Hạ sẽ thoải mái và yên tâm hơn.

“Để tôi suy nghĩ thêm, mấy ngày nữa sẽ có câu trả lời thuyết phục.”

“Được, lúc nào Đông Hoàng cũng hoan nghênh cậu gia nhập.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 26

Hai ngày sau, bộ phim điện ảnh Vì hắt tổ chức lễ khai máy.

Đạo diễn Tăng đích thân lên kế hoạch và làm đạo diễn. Diễn viên Ứng Hoa Hâm vắng mặt bốn năm lần nữa quay lại màn ảnh, truyền thông và fan nghe tin lập tức hành động. Hôm tổ chức lễ khai máy có hơn một trăm phóng viên có mặt ở hiện trường, còn phát trực tiếp lên mạng, khán giả xem trực tiếp tăng vọt, trong thời gian ngắn đã vượt hơn một triệu người xem.

Trong đó có một phần là fan của Kỳ Sơ Hạ, tuy rằng dưới ánh hào quang của Ứng Hoa Hâm và đạo diễn Tăng, cậu có vẻ không quan trọng lắm, toàn bộ quá trình tuyên bố cũng không nói mấy câu, nhưng có thể lấy được tài nguyên tốt như vậy cũng đủ làm fan của cậu sung sướng.

Trong giới đã có lời đồn Kỳ Sơ Hạ sắp ký hợp đồng với Đông Hoàng, tuy chuyện Tân Ý đích thân đưa cậu đến Đông Hoàng bị Chu Vĩ che giấu không bị lan truyền, nhưng quan hệ quanh co khúc mắc của cậu và Đông Hoàng vẫn bị đồn đãi rất nhiều. Đông Hoàng đột nhiên ra tay đầu tư cho bộ phim Vì hắt càng chứng minh tin đồn này là thật, Chu Vĩ cũng đích thân có mặt trong buổi lễ khai máy.

Sau khi kết thúc buổi lễ, Kỳ Sơ Hạ về phòng nghỉ phía sau sân khấu, gặp được Dương Văn Thanh đến từ sớm đang chờ cậu.

Cậu cũng biết chuyện Dương Văn Thanh có bạn trai mới và sắp kết hôn, mở miệng liền nói: “Chúc mừng chị.”

Dương Văn Thanh tươi cười đón nhận lời chúc, sau đó nói mục đích cô đến đây: “Thật ra hôm nay chị đến đây là do có người nhờ vả, tới khuyên em ký hợp đồng với Đông Hoàng.”

Kỷ Sơ Hạ vừa nghe liền biết ngay là ai nhờ cô, tuy Dương Văn Thanh và Tần Ý đã hủy bỏ hôn ước nhưng vẫn làm bạn bè như cũ. Cậu thật sự không ngờ Tần Ý sẽ nhờ Dương Văn Thanh đến thuyết phục cậu.

Rốt cuộc có vào Đông Hoàng hay không, cậu vẫn chưa quyết định được. Vừa rồi Chu Vĩ còn rất khách sáo mời cậu lần nữa, cứ tiếp tục kéo dài như vậy lại có vẻ kỳ cục, cứ như là cậu đang làm bộ làm tịch.

“Chị không biết rốt cuộc em và hấn xảy ra chuyện gì, chắc chắn là trước đó có hiểu lầm gì, hiện tại hấn đã hiểu rõ, muốn bồi thường cho em, hy vọng em có thể ký hợp đồng với Đông Hoàng, nhưng em lại sợ gặp phiền phức lần nữa nên do dự, đúng không? Theo ý kiến riêng của chị, chị thấy em có thể ký với Đông Hoàng, em đã có tâm đi theo nghề này, nên vì sự nghiệp của em mà lựa chọn con đường tốt nhất.”

“Đạo lý này thật ra em đều hiểu, em chỉ lo lắng sau này không cần thận lại chọc gù hấn...” Tuy rằng Tần Ý đã cam đoan, nhưng nói miệng thì có ích gì chứ, nói cho cùng cậu vẫn không quá tin tưởng Tần Ý.

Dương Văn Thanh nở nụ cười: “Em đó, đừng nghĩ hấn như là một tên bạo quân. Chị đã quen hấn tám chín năm rồi, chị biết tính tình hấn thế nào. Tuy hấn hơi lạnh lùng nhưng thật sự không phải là người xấu, ai cũng nói hấn bụng dạ nham hiểm, thật ra nhiều năm như vậy, ngoại trừ ba người nhà chú hai hấn, hấn chưa từng ra tay ác độc với ai. Nhưng đó cũng là chú hai hấn có lỗi trước, thật ra Tần Ý rất phân rõ phải trái đúng sai. Trước kia hấn hiểu lầm em, hiện tại biết mình nghĩ sai, không phải đang cố hết sức bồi thường cho em sao? Nếu đổi là người có lương tâm khác, nhiều nhất chỉ đưa cho em chút tiền bồi thường mà thôi, ai lại vì chuyện của em mà hao tâm tốn sức đến như vậy.”

Kỷ Sơ Hạ cắn môi, không phải cậu không hiểu những lời Dương Văn Thanh vừa nói. Tần Ý cao cao tại thượng lại có tiền như vậy, dù đúng là hấn hiểu lầm, nhưng nếu hấn không thừa nhận thì cậu cũng bó tay không thể làm gì được hấn. Nhưng Tần Ý lại đích thân xin lỗi cậu hai lần ba lượt, cũng nghĩ cách bồi thường và giúp đỡ con đường phát triển sau này của cậu, dù trong lòng vốn còn bất mãn nhưng cậu cũng ngại nói thêm.

“Hơn nữa em cũng không cần lo lắng sẽ tiếp xúc nhiều với Tần Ý. Mặc dù Đông Hoàng là công ty con của Tần thị, nhưng dù em ký với Đông Hoàng, căn bản cũng sẽ không gặp được hắn. Những chuyện em lo lắng thật ra đều không cần thiết.”

Nói đến câu này, trong lòng Dương Văn Thanh lại sinh ra cảm giác kỳ quái. Tần Ý đúng thật là người biết phân rõ phải trái, biết sai lầm sửa, nhưng đối với Kỷ Sơ Hạ, hắn lại chú ý và để tâm hơi quá mức, ít nhất vượt qua mức độ hiểu biết hiểu của cô về hắn.

Kỷ Sơ Hạ lại cảm thấy câu này có lý, có lẽ cậu đã quá xem trọng bản thân. Sau này có lẽ cậu và Tần Ý sẽ không đụng mặt nhau nữa, kỳ thật không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy. Sau khi do dự một lúc, cuối cùng cậu cũng gật đầu: “Dạ, chị Văn Thanh, em nghe lời chị.”

Dương Văn Thanh mời cậu cùng ăn cơm tối, Kỷ Sơ Hạ cũng không từ chối, mới vừa ra ngoài liền thấy xe của Tần Ý.

Lần này Tần Ý cũng tự lái xe đến, là một chiếc Land Rover rất khiêm tốn. Hắn vẫn luôn đậu ở ven đường không ai chú ý, nếu hắn không bước xuống xe bọn họ cũng không phát hiện đó là xe hắn.

Land Rover

“Tôi đưa hai người đi ăn tối.”

Dương Văn Thanh và Kỷ Sơ Hạ: “...”

Sau khi lên xe, Kỷ Sơ Hạ như hồn vía trên mây. Tần Ý liếc nhìn cậu nhiều lần qua kính chiếu hậu mà cậu cũng không phát hiện. Dương Văn Thanh ngồi bên ghế phó lái lại chú ý đến động tác của Tần Ý, cảm giác quái dị trong lòng càng sâu.

Tần Ý dẫn bọn họ đến một nhà hàng rất nhỏ nhưng đặc sắc, phong cảnh tịch mịch mà lại tao nhã, rất thích hợp để hẹn hò trò chuyện, tuy tổ hợp ba người bọn họ hơi kỳ quái.

Thật ra Kỷ Sơ Hạ không muốn đi, nhưng mới vừa đồng ý với Dương Văn Thanh, giờ lại nói không có thời gian cũng quá trắng trợn. Huống chi nếu cậu đã quyết định vào Đông Hoàng thì cũng nên giữ phép lịch sự trước mặt đại boss.

Trên bàn cơm, Dương Văn Thanh và Kỷ Sơ Hạ trò chuyện với nhau, Tần Ý gần như không nói tiếng nào, chỉ yên tĩnh nghe, thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho hai người. Kỷ Sơ Hạ cảm thấy không được tự nhiên nhưng không biểu hiện gì ra ngoài.

Dương Văn Thanh bày tỏ, từ khi Tiểu Vũ được Kỷ Thu Vũ đến dạy, quả nhiên bệnh tình tiến triển. Cô vốn không hề hy vọng gì, nhưng hiện tại cậu bé dần dần khôi phục làm cô lại có niềm tin: “Tiểu Vũ rất có năng khiếu hội họa, chị thấy hiện tại sức khỏe cô bé đã khá hơn rất nhiều, em có cân nhắc cho Tiểu Vũ học chuyên ngành gì chưa?”

“Tháng chín này em định cho Tiểu Vũ đi học lại, trước kia nó ở nhà, đứt quãng tự học bài vở cấp một và cấp hai, hiện tại em muốn cho nó đi học cấp ba, sau này có thể thi đại học.”

“Nhưng chị nghe Tiểu Vũ nói cô bé càng muốn học vẽ, hơn nữa chị cho cô bé xem qua bản thiết kế của chị, Tiểu Vũ cũng rất có hứng thú, nếu cho cô bé phát triển phương diện này thì cũng là một nghề sau này.”

“Đề em suy nghĩ, chỉ cần Tiểu Vũ thích thì không có vấn đề gì, cảm ơn chị.”

Kỷ Sơ Hạ chân thành cảm ơn Dương Văn Thanh, không chú ý thấy Tần Ý đang ngồi bên cạnh khẽ nhủ mào, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

“Em đừng nói cảm ơn chị mãi, chị còn có chuyện muốn làm phiền em đây. Người yêu chị bị mắc cảm với lông mèo, chị định tặng bé mèo kia, nhưng giao cho người khác chị không yên tâm, nó lại rất thích em, hay là em nuôi nó nha?”

“Chuyện này không thành vấn đề, nhưng có thể em không có nhiều thời gian... Lúc em không ở nhà để Tiểu Vũ chăm sóc nó đi.”

“Được.”

Tần Ý luôn im lặng đột nhiên hỏi Kỷ Sơ Hạ: “Cậu thích mèo à?”

“Ừ.”

Tần Ý gật gật đầu, không nói gì thêm.

Ăn gần xong, Dương Văn Thanh đi toilet, chỉ còn lại hai người im lặng không nói chuyện, bầu không khí có chút lúng túng. Kỷ Sơ Hạ không yên lòng nhìn lên phía trước, liền thấy nửa gương mặt nghiêng của một người đàn ông đang ôm một cô gái xinh đẹp hướng ra cửa nhà hàng, đồng tử cậu co rút lại, Kỷ Sơ Hạ đứng bật dậy.

Đối phương đã ra khỏi cửa, Kỷ Sơ Hạ gần như không chút do dự đuổi theo. Người đàn ông kia đã nhanh chóng lên xe rời đi. Tần Ý cũng chạy ra tới, thấy Kỷ Sơ Hạ như hồn bay phách lạc đứng ở ven đường. Hắn bước nhanh đến đè lên vai cậu, trầm giọng hỏi: “Kỷ Sơ Hạ, cậu làm sao vậy?”

Cả người Kỷ Sơ Hạ như khúc gỗ, cơ thể lại run nhè nhẹ, Tần Ý dùng sức nắm chặt bả vai cậu: “Rốt cuộc cậu làm sao vậy?”

Kỷ Sơ Hạ lấy lại tinh thần hất mạnh tay hắn ra rồi xông về phía đường lớn trước mặt. Tần Ý nhảy dựng trong lòng, muốn đuổi theo lại bị dòng xe cộ chặn ngang, tiếng còi xe và tiếng chửi bậy vang lên inh ỏi. Đây là lần thứ ba hắn thấy Kỷ Sơ Hạ như người điên, không để ý gì mà xông ra đường lớn, quả nhiên là không sợ chết.

Một chiếc taxi dừng bên cạnh Kỷ Sơ Hạ, cậu mở cửa lên xe, không một tiếng chào hỏi, bóng dáng liền biến mất trong dòng xe đông nghịt.

Dương Văn Thanh thanh toán xong bước ra, chỉ thấy Tần Ý đen mặt đứng ở ven đường: “Sơ Hạ đâu?”

“Đi r`ũ.” Giọng nói T`ân Ý hơi khàn khàn.

Hai hàng lông mày thanh tú của Dương Văn Thanh hơi nhíu lại, nhìn gương mặt nghiêng bình tĩnh của T`ân Ý, nhớ lại phản ứng của hắn từ khi gặp ở lễ khai máy đến bây giờ, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một tia hối hận, có lẽ cô không nên khuyên Kỷ Sơ Hạ đến Đông Hoàng.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 27

Kỷ Sơ Hạ ngơ ngơ ngác ngác về đến nhà, Kỷ Thu Vũ thấy dáng vẻ như người mất hồn của cậu liền hoảng sợ: “Anh làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Kỷ Sơ Hạ ngơ ngẩn nhìn cô, giờ tay xoa xoa đầu cô bé, giọng nói cũng khàn khàn lặp lại lần nữa: “Không có việc gì.”

Tối đó cậu lại mơ thấy cơn ác mộng từng xuất hiện nhiều đêm suốt mười năm qua. Màn đêm tối đen, ngã tư không có ánh đèn đường, mưa to trắng xóa, mẹ cậu ngã trong vũng máu, gã đàn ông say khướt lao đảo xuống xe nhìn thoáng qua, quay vào xe nổ máy, đạp mạnh chân ga lần nữa cán qua người mẹ cậu.

Mà ngay giờ phút nguy cấp, cậu bị mẹ đẩy qua một bên, tránh được cú đâm trí mạng, té xuống đất không đứng dậy nổi, chỉ có thể mở to hai mắt mà nhìn. Cảnh tượng trong cục cảnh sát lại hiện lên lần nữa, dù đã mười lăm năm trôi qua, cậu vẫn nhớ như in gương mặt dữ tợn của gã đàn ông kia.

Bình tĩnh giữa cơn ác mộng lúc nửa đêm, Kỷ Sơ Hạ giờ tay lau nước mắt trên mặt, kéo chăn lên che kín đầu, không tiếng động mà ghen ngào.

Nhiều năm như vậy, cậu chỉ có hai nguyện vọng duy nhất chính là chữa bệnh cho Kỷ Thu Vũ và báo thù cho mẹ, cho dù việc báo thù gần như hoàn toàn không có hy vọng.

Mười lăm năm trước cậu mới bảy tuổi, sau khi xảy ra tai nạn, lời khai của cậu không được ghi chép lại, hiện trường cũng không có người chứng kiến, vụ án được xác định là tai nạn giao thông ngoài ý muốn. Dù cậu tận mắt chứng kiến hung thủ say rượu đi ngược chiều còn cố ý mưu sát, nhưng

lão cha khốn nạn lại hòa giải với kẻ gây tai nạn, lấy được một số tiền lớn, mà mẹ cậu cứ như vậy chết oan, hơn mười năm qua không thể nhắm mắt.

Thậm chí cậu còn không biết tên của hung thủ.

Bộ phim Vì hã đã chính thức bấm máy, trường quay ngay tại Bắc Kinh. Để tiện việc quay phim, hôm sau Kỷ Sơ Hạ liền chuyển vào ở khách sạn gần phim trường.

Đối với việc quay phim, đạo diễn Tăng yêu cầu rất cao. Kỷ Sơ Hạ đã theo cô học một khóa diễn xuất suốt một tháng, nhưng lúc chính thức quay phim cậu vẫn rất mệt mỏi. Không chỉ vì đạo diễn Tăng yêu cầu nghiêm khắc, mỗi một cảnh quay đều phải tốt hơn nữa, mà tâm trạng của cậu cũng là một vấn đề lớn.

Bộ phim Vì hã nói về tình mẫu tử, bối cảnh là thập niên 70, 80. Nội dung bộ phim kể về vợ một liệt sĩ ngậm đắng nuốt cay nuôi đứa con mồ côi cha từ khi con trong bụng thành một người nổi bật hơn người, đồng thời chứng kiến dòng đời thay đổi suốt ba mươi mấy năm. Kỷ Sơ Hạ đóng vai người con trai, từ một cậu thiếu niên, trải qua thời kỳ thanh niên và trung niên, cũng trải qua thời kỳ trưởng thành phản nghịch, ngang ngược không chịu nghe lời. Thanh niên mê mang đau khổ không biết tiền đồ ở đâu dấn dấn chân chính trưởng thành đội trời đạp đất, vì người mẹ mà anh hùng tạo nên một vùng trời.

Bộ phim này không chỉ khảo nghiệm kỹ năng diễn xuất của Kỷ Sơ Hạ, mà đạo diễn Tăng còn thường yêu cầu cậu nhớ lại những chi tiết nhỏ nhất giữa hai mẹ con cậu ngoài đời, lấy tình cảm mẹ con chân chính mà nhập diễn. Đạo diễn Tăng không biết cậu mất mẹ từ nhỏ, Kỷ Sơ Hạ cũng không muốn nói. Nhưng quả thật lúc quay phim có rất nhiều cảnh tượng và chi tiết làm cậu nhớ về mẹ, lúc đang quay cậu thường xuyên không phân rõ rốt cuộc là đang diễn hay là hiện thực.

Hôm nay quay cảnh Kỷ Sơ Hạ đánh nhau với bạn ở trường, mặt mày bầm tím về nhà, mẹ cậu không hề trách móc, chỉ bảo cậu ngủ nghỉ xuống rồi luộc trứng gà lăn lên trán. Kỷ Sơ Hạ ngủ trên giường đất, về mặt buồng bình không phục của tuổi thiếu niên, Ưng Hoa Hâm búi tóc, mặc quần áo

bằng vải thô giản dị, không trang điểm nên gương mặt ít khi có dấu vết năm tháng, cô thật cẩn thận giúp con trai xoa xoa nơi bị thương trên trán. Kỷ Sơ Hạ hơi ngẩng đầu, cứ như vậy yên tĩnh nhìn cô. Hai mắt Ứng Hoa Hâm dịu dàng mà lại chăm chú, dù là đang diễn cũng rất dễ khiến người ta sa vào. Từ góc độ này, Kỷ Sơ Hạ nhìn đường cong ở cằm của Ứng Hoa Hâm, thật sự rất giống với dáng vẻ của mẹ cậu trong ký ức.

Giường đất, có bếp lò ở dưới

Lúc còn nhỏ Kỷ Sơ Hạ không cẩn thận té bần đầu gối, mẹ của cậu cũng luộc trứng gà lăn lên chân cho cậu. Một màn trước mặt và trong trí nhớ dần dần trùng khớp lên nhau, Kỷ Sơ Hạ quên là cậu đang diễn, yên lặng không lên tiếng mà đỏ mắt.

Đạo diễn không hề dừng lại, cảm xúc này của Kỷ Sơ Hạ không có trong kịch bản, nhưng biểu hiện chân thật như vậy cũng không sai, ngược lại vừa khớp lại đây lôi cuốn. Mãi cho đến khi Ứng Hoa Hâm nói xong lời thoại, Kỷ Sơ Hạ vẫn còn ngơ ngác ng ẩ ở đó, thật lâu mới tỉnh táo lại.

“Sơ Hạ, em khỏe không?” Ứng Hoa Hâm hơi lo lắng nhìn cậu. Con gái của cô nhỏ hơn Kỷ Sơ Hạ một chút, đóng phim chung một thời gian, cô thật sự xem Kỷ Sơ Hạ như con trai.

Cậu lắc lắc đầu, miễn cưỡng cười nói: “Không có việc gì, cảm ơn chị Hâm, em không sao.”

Tần Ý đeo kính râm xuất hiện ở trường quay cũng không tạo nên sóng gió gì, trên thực tế rất nhiều người không nhận ra hắn. Đạo diễn Tăng là bạn của Dương Văn Thanh, vì thế hắn cũng quen biết, hai người trò chuyện vài câu. Tần Ý nói hắn đến tham ban Kỷ Sơ Hạ, đạo diễn Tăng bèn bảo trợ lý dẫn hắn đến phòng nghỉ của cậu, còn buột miệng nói một câu: “Không biết thằng nhỏ Sơ Hạ làm sao nữa, hôm nay tâm trạng của Sơ Hạ không tốt như ngày thường.”

Kỷ Sơ Hạ nghỉ một mình trong phòng, trợ lý cũng bị cậu đẩy ra. Mấy ngày trước cậu đã âm thầm ký hợp đồng với Đông Hoàng, hiện tại mỗi

ngày tới trường quay đầu có trợ lý và xe bảo mẫu đưa đón, tuy rằng cậu cũng không quá để ý mấy chuyện này.

*Xe bảo mẫu là xe chuyên chở hàng hóa hoặc chở nhiều người, đa số trên bảy chỗ, hoặc là loại xe chuyên nấu cơm, trang điểm, hóa trang cho minh tinh. Vì xe có thể làm nhiều việc như bảo mẫu nên gọi là xe bảo mẫu. Trên xe phòng nghỉ, phòng thay quần áo, chủ yếu là do công ty cung cấp cho nghệ nhân.

Lúc Tần Ý đẩy cửa bước vào, Kỷ Sơ Hạ đang cong lưng cúi đầu, vùi mặt vào đầu gối ngất trên sofa không nhúc nhích, không biết đang suy nghĩ cái gì. Tần Ý đóng cửa lại, bước đến gần ngất xuống trước mặt cậu, nhỏ giọng lên tiếng: “Kỷ Sơ Hạ.”

Cậu chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ bừng, trong mắt còn ngấn lệ, Tần Ý căng thẳng trong lòng, trầm giọng hỏi: “Cậu sao vậy?”

Kỷ Sơ Hạ hơi ngẩn ra nhìn hắn, dường như không rõ vì sao hắn lại xuất hiện ở đây, sau vài giây ngẩn ngui, rốt cuộc cậu hồi phục tinh thần, lung tung lau mặt rồi ngất thẳng người lại.

“Sao chủ tịch Tần lại ở đây?”

“Đi ngang qua, thuận tiện đến xem.”

Đối với Tần Ý, Kỷ Sơ Hạ thật sự không làm được vẻ mặt hòa nhã, mà Tần Ý cũng không ngại: “Khi tôi tới, đạo diễn nói cảm xúc của cậu không tốt lắm, xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có.”

“Có phải vì quay bộ phim này làm cậu nhớ đến mẹ cậu không?” Tần Ý biết tình huống trong nhà Kỷ Sơ Hạ, đoán được cậu thất thố như vậy ở trường quay là do nhìn cảnh nhớ người.

Kỷ Sơ Hạ trầm mặt, vì câu này của Tần Ý mà tăng thêm một tầng đè phòng. Tần Ý giải thích: “Tôi không có ý gì, tôi chỉ muốn nói, cậu có cảm

xúc như vậy là bình thường. Tôi có thể hiểu được, vì tôi cũng giống cậu.”

Kỷ Sơ Hạ khẽ nhú mày, dường như không hiểu lời hắn: “Giống cái gì?”

“Cha mẹ tôi cũng gặp tai nạn qua đời năm tôi mười tuổi, để lại tôi và hai đứa em, ông nội tôi bận công việc, không có nhiều thời gian chăm sóc chúng tôi. Mặc dù trong nhà có nhiều người giúp việc, nhưng dù sao cũng không bằng cha mẹ. Hai đứa em là một tay tôi nuôi lớn, tôi vẫn luôn rất nuông chiều chúng nó, muốn cho chúng nó những thứ tốt nhất, thậm chí là quá mức nuông chiều. Tôi nói vậy cũng không phải bào chữa cho những việc tôi làm trước kia. Thực tế Dao Dao đúng là đã sai rất quá đáng, là tôi không dạy bảo nó cho tốt. Đôi khi tôi nghĩ, nếu cha mẹ tôi còn sống thì tốt rồi, gánh nặng dạy dỗ hai đứa nó sẽ không đè lên người tôi, vinh quang gia tộc cũng không cần tôi gánh vác, có lẽ tôi sẽ được thoải mái một chút.”

Giọng nói của Tần Ý vẫn trầm thấp như trước, nhưng lại có thêm vài tia cảm xúc. Có lẽ hắn không phải là người trầm mặc ít lời như cậu nghĩ, hắn cũng muốn tâm sự với người khác, chỉ là những lời này làm Kỷ Sơ Hạ hơi bất ngờ: “Tôi còn tưởng anh rất hưởng thụ cảm giác hô mưa gọi gió không gì không làm được chứ.”

Tần Ý cười khở: “Ai nói với cậu không gì tôi không làm được. Nhà họ Tần là gia tộc lớn, một chi của ông nội tôi cũng có đến ba mươi, bốn mươi miệng ăn. Vì tiền tài mà rất nhiều người âm thầm làm những chuyện xấu xa mà cậu không cách nào tưởng tượng được. Thế nhưng tôi vẫn may mắn hơn cậu, ít nhất tiền tài có thể bù đắp rất nhiều thứ. Những chuyện cậu đã trải qua làm tôi nhìn không được cảm động lắm, tôi có thể thấu hiểu cậu, dù có khổ sở thế nào đi nữa, cậu vẫn hướng về phía trước. Cậu phải sống tốt mới không làm mẹ cậu thất vọng.”

Khóe miệng Kỷ Sơ Hạ nhếch lên ý cười như có như không, trong lòng lại thoải mái hơn một chút: “Ngài đây là đặc biệt đến cho tôi một bát *canh gà sao? Nói cho tôi biết mấy người có tiền cũng rất khổn khổ, vậy nên tôi không tính là quá thảm?”

“Nếu canh gà thật sự có tác dụng với cậu cũng không có gì là không thể.”

* 心灵鸡汤: Canh gà đây là mấy câu chuyện trong Chicken soup for the soul.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 28

Có lẽ do thấy tâm trạng Kỷ Sơ Hạ không tốt nên đạo diễn Tăng hủy bỏ cảnh quay đêm đó, bảo cậu về nghỉ ngơi cho tốt. Trì hoãn tiến độ làm Kỷ Sơ Hạ thật ngại, nhưng đạo diễn lại vỗ vỗ vai an ủi cậu: “Không sao, cảm xúc em không tốt, cho dù quay cũng vô dụng, vẫn nên về nghỉ ngơi đi, ngày mai ổn định tinh thần rồi đến.”

“Dạ, cảm ơn đạo diễn.”

Từ trường quay đi ra, Kỷ Sơ Hạ định về khách sạn, Tần Ý vẫn chưa rời đi bỗng lái xe đến trước mặt, là một chiếc Bugatti Veyron màu trắng rất đáng yêu: “Lên xe đi.”

“Có lẽ không cần làm phiền chủ tịch Tần đâu, lát nữa xe bảo mẫu sẽ đến.” Kỷ Sơ Hạ lúng túng cười nói, bị Tần Ý nhìn thấy đáng vẻ thất thố vừa nãy làm cậu không được tự nhiên.

“Cùng ăn một bữa đi, ngay gần đây thôi, lát nữa tôi đưa cậu về.”

Kỷ Sơ Hạ do dự một lúc, cuối cùng vẫn mở cửa lên xe.

Đương nhiên cậu có thể từ chối, nhưng có lẽ mấy câu nói vừa nãy của Tần Ý làm cậu cảm thấy dường như người này không đến nỗi đáng ghét như trong suy nghĩ của cậu, mà xui quẻ khiến thế nào liền lên xe của hắn.

Tần Ý đưa Kỷ Sơ Hạ đến một hội sở tư nhân, ông chủ ở đây là bạn của hắn. Hội sở này được thiết kế theo kiểu kiến trúc lâm viên, đình đài lầu các cổ kính, có cầu nhỏ nước chảy lờ lờ, là nơi mà người bình thường có tiền cũng không vào được. Nữ nhân viên mặc sườn xám dẫn bọn họ đi qua một cổng vòm, xuyên qua hành lang gấp khúc đi sâu vào một căn phòng cạnh gốc cây hạnh sâu trong lâm viên.

Hoa hạnh, tham khảo thêm

Một cái bàn gỗ tinh xảo khắc hoa được đặt cạnh cửa sổ, ng ồi ở đó có thể ngắm nhìn cảnh sắc hoa lệ ngoài cửa sổ. Ánh tà dương chiếu lên khung cửa gỗ, ánh lên nhiều màu sắc khác nhau, một cảnh hoa vườn tới bên cửa sổ, mùi hương thoang thoảng quanh quẩn nơi đầu mũi, Kỷ Sơ Hạ nhìn không được giơ tay chạm nhẹ lên cánh hoa, khẽ nở nụ cười.

Ánh mắt Tần Ý dừng lại trên cặp mắt cười cong cong của cậu, trong mắt hắn cũng hiện lên ý cười nhẹ. Tần Ý cầm ấm trà rót cho Kỷ Sơ Hạ và hắn, cậu thu hồi tầm mắt, cúi đầu cầm tách trà nhấp một ngụm, hơi nóng lượn lờ bay lên, gương mặt cậu cũng trở nên nhu hòa.

Thức ăn Giang Nam tinh xảo có thể so với các tác phẩm nghệ thuật được mang lên. Trước kia Kỷ Sơ Hạ luôn cảm thấy đồ ăn Giang Nam không mùi không vị, hiện tại mới biết được, không phải thức ăn không ngon, mà là cậu chưa ăn được thức ăn Giang Nam chính tông.

Có tiện thật tốt, cậu yên lặng cảm thán trong lòng.

Bữa cơm này bọn họ không nói chuyện với nhau mấy câu, cứ yên tĩnh mà ăn, làm Kỷ Sơ Hạ thả lỏng rất nhiều. Ngẫu nhiên giương mắt nhìn, chỉ một ánh mắt đã biết đối phương muốn nói cái gì, mười phần ăn ý.

Ăn tối xong, Tần Ý hỏi Kỷ Sơ Hạ có muốn đi hóng gió không.

“Đi đâu?”

“Sườn núi ở ngoại thành.”

Kỷ Sơ Hạ nhướng nhướng mày, không từ chối.

Đây là lần thứ hai cậu đến nơi này, lần trước cậu lái chiếc Ferrari của Tần Tranh biểu diễn một màn không sợ chết kiếm được tám mươi vạn. Lần này cậu ngồi trong xe của Tần Ý, cảm nhận sự phấn khích tương tự. Cửa kính hạ xuống phân nửa, gió mạnh liên tục thổi vào, xuyên qua mái tóc gào thét vào tai cậu.

Áp lực và đau khổ trong lòng rốt cuộc tìm được nơi muốn trút ra, Kỷ Sơ Hạ hưng phấn gần như muốn hét chói tai.

Tần Ý trấn định bình tĩnh mà đi đầu khiến vô lăng. Hắn tăng tốc, chiếc xe lao nhanh nhưng vẫn rất vững vàng, về mặt Tần Ý lại bình thản như thường, dù đang lái với tốc độ cực hạn hắn vẫn có thể tao nhã thong dong.

Sau khi đến đỉnh núi, Tần Ý tìm một nơi ngắm cảnh không t ã dừng xe lại. Hắn xuống xe châm một điếu thuốc, dựa vào cửa xe, tư thế biếng nhác mà lại tùy ý, trong sương khói lượn lờ, hắn híp mắt ngắm nhìn hàng nghìn hàng vạn ánh đèn ở thành thị xa xa.

Kỷ Sơ Hạ bên ghế phó lái cũng xuống xe vòng qua, hướng Tần Ý hơi nâng cằm: “Chủ tịch Tần, cho tôi một điếu đi.”

“Cậu cũng hút?”

“Đương nhiên.”

Tần Ý đưa thuốc cho cậu, Kỷ Sơ Hạ ngậm điếu thuốc vào miệng, lại giơ tay muốn bật lửa. Tần Ý cong cong khóe môi, ngậm điếu thuốc k ề sát vào mặt cậu, Kỷ Sơ Hạ bị động tác đột ngột này làm kinh ngạc ngây người ra. Điếu thuốc đã được châm lửa, làn khói tỏa ra bao phủ làm gương mặt Tần Ý trở nên mơ hồ không rõ, chỉ có hai mắt tối đen lập lòe như ánh lửa lại phá lệ rõ ràng, có cảm xúc gì đó tận sâu trong đáy mắt của hắn lướt qua trong chớp mắt.

Khi Kỷ Sơ Hạ h ồi phục tinh thần thì đối phương đã lùi ra.

Hai người sóng vai dựa vào cửa xe nói chuyện câu được câu không, Kỷ Sơ Hạ thuận miệng hỏi: “Xe này là của anh hả?”

“Sao vậy?” Tần Ý quay đầu nhìn cậu hỏi.

“Tôi còn tưởng đây là xe của Tranh thiếu.”

Đối diện với ánh mắt pha lẫn một tia trêu ghẹo, Tần Ý hiếm khi không được tự nhiên, quay đầu nói: “Là của tôi.”

Kỷ Sơ Hạ bật cười, trong mắt cậu, đầu xe này nhìn y hệt cái mặt 囧, vừa buồn cười vừa thú vị, lại rất đáng yêu, không ngờ đây thật sự là xe của Tần Ý.

Bugatti Veyron, đúng là nhìn giống 囧 thật

“Cậu thích à?”

“Thích cũng vô dụng, mua không nổi.”

Tần Ý phun một ngụm khói, than nhẹ: “A Tranh đặc biệt thích sưu tập xe, còn thích nửa đêm đua xe với người ta. Trước kia tôi không rõ lắm vì sao nó lại thích cái trò nguy hiểm như vậy, bây giờ bỗng nhiên có chút thấu hiểu.”

Loại kích thích cực hạn có thể làm cho máu trong người sôi trào lên thế này quả thật rất hấp dẫn, nhất là trong đường núi tối đen, chạy như điên đuổi theo cơn gió, giống như có thể đi đến tận cùng của thế giới.

“Đáng tiếc từ khi anh không cho Tranh thiếu đua nữa, đường núi này dường như cũng trở nên lạnh lẽo buồn tẻ.”

Không có Tần Tranh – đại thiếu gia ăn chơi phá sản có nhiều xe nhất – những người khác dù chơi cũng không vui, quả thật ban đêm nơi này đã trở nên thanh tĩnh rất nhiều. Thế nên hai người mới có thể an tĩnh trò chuyện ở đây vào nửa đêm.

“Thấu hiểu thì thấu hiểu, tôi vẫn không tán thành nó chơi trò này.”

Kỷ Sơ Hạ gật đầu: “Tôi hiểu được.”

Dù những chuyện nguy hiểm có thú vị đến cỡ nào đi nữa thì cậu cũng sẽ không cho Kỷ Thu Vũ tham gia.

Trời ngày càng tối đen, hai người theo đường cũ trở về Lầu này Tần Ý lái xe rất chậm, còn mở nhạc, tiếng hát thong thả tràn ra khắp xe. Kỷ Sơ Hạ híp mắt dựa vào ghế ngâm nga, đây là một bài hát cũ từ thế kỷ trước, giai điệu thật êm tai, giọng hát trong trẻo của cậu như hạt mưa rơi trên tảng đá bắn lên tiếng vang, không nhẹ không nặng mà đánh vào lòng Tần Ý.

Tần Ý đưa Kỷ Sơ Hạ về lại khách sạn, trước khi xuống xe, hắn dặn dò cậu một câu: “Trở về nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ nhiều, tập trung quay phim.”

Kỷ Sơ Hạ cười cười: “Tôi biết Đông Hoàng đầu tư bộ phim này, anh yên tâm, tôi sẽ không để anh lỗ vốn.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 29

Sáng sớm vừa đến công ty, di động của Tần Ý liền nhảy ra một thông báo, mấy phút trước Kỷ Sơ Hạ vừa đăng Weibo.

Hắn tiện tay bấm mở, Kỷ Sơ Hạ đăng một tấm ảnh, chính là hình con mèo Dương Văn Thanh đưa cho cậu, phỏng chừng vừa mới ăn no nên thỏa mãn nằm cuộn tròn dưới đất phe phẩy đuôi.

“Rốt cuộc Cục Bông cũng đã tốt hơn rồi, thì ra là làm ăn ít kén ăn, nó chỉ ăn loại thức ăn nhập khẩu này, đúng là khó hiểu hạ.”

Nhóm fan nhao nhao bình luận khen mèo con thật đáng yêu, cần thêm ảnh chụp của mèo con, cũng cần hình chụp của chính Kỷ Sơ Hạ.

Thời gian này Kỷ Sơ Hạ luôn duy trì mỗi tuần đăng hai Weibo, là người đại diện mới yêu cầu, không thể không đăng, tránh việc nhóm fan cho rằng các cô bị vứt bỏ, cũng không được đăng quá thường xuyên, phải duy trì cảm giác mới mẻ trong lòng fan. Cậu thường đăng ảnh chụp cảnh và đồ vật, không đăng nhiều ảnh của cậu. Sau khi mèo con của Dương Văn Thanh tên là Cục Bông chuyển cho cậu, cậu liền đăng vài tấm.

Hai ngày trước nữ trợ lý down app Weibo về di động cho Tần Ý, lúc ấy cô còn hỏi hắn có muốn đăng ký chứng nhận không, Tần Ý không đồng ý, nói hắn chỉ muốn tùy tiện xem, nữ trợ lý thông minh lập tức hiểu được dụng ý của hắn, ID và avatar đều tùy tiện, nhìn giống như là account ảo, chỉ follow duy nhất một mình Kỷ Sơ Hạ.

Từ năm năm trước Kỷ Sơ Hạ đã bắt đầu đăng Weibo, đến bây giờ đã hơn một trăm bài, Tần Ý đều lật xem từ đầu đến cuối. Kỷ Sơ Hạ rất thích bán manh trên Weibo, đại khái là vì làm nhóm fan vui vẻ, phần lớn ảnh tự chụp đều rất đáng yêu, thiếu niên mười mấy tuổi nháy mắt nháy mắt với

ống kính quả thật rất mạnh, khiến người khác nhìn vào cũng nhìn không được cong khéo miệng.

Tần Ý nhìn tấm hình Kỷ Sơ Hạ vừa đăng một lúc lâu, sau đó bấm điện thoại gọi nữ trợ lý vào: “Cô tra xem thức ăn cho mèo này là loại nào, đi mua một ít, thêm vài món đồ chơi mà mèo thích rồi gửi qua, không cần ký tên.”

Nữ trợ lý nhìn tấm hình, túi thức ăn đã bị che gạch men làm mờ bên cạnh cõn mèo, nhưng đại boss ra lệnh không thể không làm: “Vâng, em đi mua liền đây.”

Cũng may gạch men làm mờ kia không nhiều lắm, có thể nhìn thấy chút ít hình dáng, cần so sánh với mấy cửa hàng ở trung tâm mua sắm, tìm ra nhãn hiệu cũng phải là vấn đề lớn.

Chập choạng tối gần kết thúc công việc, trợ lý đến báo cho Kỷ Sơ Hạ biết vừa nhận được chuyển phát nhanh cùng thành phố, có người tặng cho cậu hai thùng thức ăn cho mèo và mấy món đồ chơi, còn có một cái nhà cây cho mèo cực to: “Không để tên người tặng, chắc là fan rồi, nhưng tôi cẩn thận lật xem cũng không tìm được thư của fan, thật kỳ quái.”

Nhà cây cho mèo

Mấy món quà fan gửi đến thường sẽ kèm theo một bức thư, ít nhất cũng sẽ ký tên, đây là lần đầu tiên bọn họ nhận được một món quà mà không để lại tin tức gì.

Lúc Kỷ Sơ Hạ quay lại khách sạn, trợ lý đã mang nhà cây lên, Cục Bông thích thú nhảy tới nhảy lui, hai thùng thức ăn cũng là loại nó thích, không hề rẻ.

Cục Bông đã được đưa cho Kỷ Sơ Hạ một tuần rồi, đặc biệt dính cậu. Cậu vốn muốn để nó ở nhà cho Kỷ Thu Vũ chăm sóc, nhưng Cục Bông cắn ống quần cậu không chịu nhả, cậu chỉ có thể ôm nó đến khách sạn nhờ trợ lý chăm sóc. Cục Bông vẫn còn rất yếu ớt, đến đây vài ngày rồi mà cứ ỉu xiu, hỏi Dương Văn Thanh mới biết nó rất kén chọn, chỉ ăn đồ hộp nhập

khẩu đất ti ền. Sáng sớm hôm nay Dương Văn Thanh cho người mang một ít tới, rồi cuộc bé mèo mới có tinh th ần. Kỷ Sơ Hạ cao hứng li ền đăng Weibo, không ngờ cậu cố ý che tên nhãn hiệu r ồi mà vẫn bị người khác để ý nhận ra.

Kỷ Sơ Hạ nghĩ nghĩ, sau đó chụp vài tấm Cục Bông đang nhảy lên nhảy xuống trên nhà cây đăng Weibo, tuy không nói rõ nhưng đối phương nhất định sẽ nhìn thấy.

Tan t ần T ần Ý ng ồi trên xe ra về, nhìn thấy bài đăng mới trong di động, khoe miệng yên lặng cong lên.

Hôm nay là sinh nhật của một vị phó đạo diễn trong đoàn làm phim nên ông mời khách tối nay, mọi người liên tục chiến đấu từ nhà hàng đến KTV, chơi cực kỳ high. Kỷ Sơ Hạ uống một ly rượu, hát hai bài r ồi trốn trong góc phòng không giành micro, mọi người cũng săn sóc không làm khó cậu. Kỷ Sơ Hạ lấy điện thoại ra lướt Weibo, bài đăng lúc chàng vạng vẫn không có fan nào ra mặt nhận, chẳng lẽ không phải là fan tặng sao?

Ứng Hoa Hâm ng ồi bên cạnh thấy cậu ngây ra nhìn chằm chằm di động, còn cau mày lại bèn nhỏ giọng gọi cậu: “Sơ Hạ, em sao vậy?”

“À, không có gì.” Kỷ Sơ Hạ lắc đầu, hỏi lại cô: “Chị Hâm, có người đưa mấy thứ đất ti ền cho mèo của em nhưng lại không để tên hay lưu lại vài dòng, dường như không phải fan của em, chị nghĩ là ai?”

“Là người th ần mến em chứ ai, mà còn nhất định quen biết em, không muốn bị em phát hiện nên mới làm mấy chuyện muộn tao như vậy.”

“Không đến mức đó chứ...”

“Sao lại không đến mức, tặng quà cho người mình thích rất bình thường mà.”

“Vậy tại sao lại không cho em biết tên, em không biết là ai thì làm vậy có ích gì?”

“Có lẽ đối phương còn chưa nghĩ ra phải thổ lộ với em như thế nào, giai đoạn này chỉ muốn đối xử tốt với em, lại sợ em biết sẽ bị dọa chạy mất, không thể tiến thêm bước nữa.”

Hoàn toàn không có kinh nghiệm yêu đương, Kỷ Sơ Hạ: “...”

Ứng Hoa Hâm thấy vẻ mặt mờ mịt của cậu, khẽ nở nụ cười, kè sát vào cậu nói: “Nói cho chị biết đi, rốt cuộc là ai, trong lòng em không nghĩ đến ai sao?”

Trong đầu Kỷ Sơ Hạ thoáng hiện lên gương mặt lạnh như băng của Tần Ý, sau đó cậu hoảng sợ, lập tức ngượng ngùng nói: “Sao em biết được, lại không có để tên.”

Thấy Ứng Hoa Hâm còn muốn trêu ghẹo, Kỷ Sơ Hạ nhanh chóng lấy cớ đi toilet để rời đi. Ra khỏi phòng, Kỷ Sơ Hạ cúi đầu đi dọc hành lang về phía toilet, vừa đi vừa tự hỏi, tại sao khi nghe câu hỏi của Ứng Hoa Hâm vừa nãy, phản ứng đầu tiên của cậu lại nghĩ đến Tần Ý. Có lẽ trong khoảng thời gian này, số lần vô tình gặp ông chủ Tần quá nhiều làm cậu sinh ra ảo giác.

Lại nói tiếp, coi như Tần Ý có ý gì với cậu thì cũng không thể xem là thật được. Kỷ Sơ Hạ đã vào giới giải trí sáu năm, chuyện tương tự như vậy đã gặp không biết bao nhiêu lần, nam hay nữ, dù ra tay hào phóng thế nào đi nữa, đơn giản chỉ là giao dịch tình tiền. Cậu chưa từng cúi đầu, dù lần đó cần tiền cho em gái phẫu thuật mà suýt nữa đi vào bước đường kia, nhưng nếu lúc đó cậu cần kiên trì được thì hiện tại lại càng không thể để bản thân sa vào vũng bùn.

Do suy nghĩ quá tập trung nên lúc đến cửa toilet, Kỷ Sơ Hạ không cẩn thận đụng phải một người. Cậu nhanh chóng lùi ra sau một bước, hẳn là nên nói lời xin lỗi, nhưng khi nhìn thấy rõ gương mặt của người đàn ông say khướt đối diện, Kỷ Sơ Hạ sững sờ, đứng tử co rụt lại, hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm.

Gã đàn ông người đầy mùi rượu vốn muốn chửi ầm lên, nhưng sau khi mơ mơ màng màng thấy rõ dáng vẻ Kỷ Sơ Hạ, gã bỗng nhiên nhếch môi

nở nụ cười, lấy danh thiếp trong túi quần đưa cho cậu, còn vỗ vỗ lên vai cậu, phun đầy mùi rượu trong miệng nói: “Cần đi, có rảnh liên hệ nha, có lợi cho cậu đó.”

Kỷ Sơ Hạ dùng hết sức kiềm chế bản thân, cố nén xúc động muốn cho hẳn một đấm. Cậu giơ tay nhận danh thiếp, lúc bàn tay đối phương muốn nắm cầm, cậu nhanh chóng né người qua.

Gã đàn ông quét mắt đánh giá cậu từ trên xuống dưới, cười cười ái muội rồi vừa lòng rời đi.

Kỷ Sơ Hạ cúi đầu, danh thiếp trong tay gần như bị bóp nát: Chương Hướng Minh, quản lý trưởng tập đoàn ẩm thực Nhất Phẩm Vinh Thịnh.

Kỷ Sơ Hạ cười lạnh, trông mong mười lăm năm, rốt cuộc đã tìm được gã, đúng là hao hết sức lực tìm không thấy, vô tình lại tìm thấy. Nên đến thì sẽ đến.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 30

Kỷ Sơ Hạ không ngủ cả đêm, lên internet tìm tài liệu về Chương Hướng Minh. Tập đoàn ẩm thực Nhất Phẩm Vinh Thịnh là tập đoàn ẩm thực rất nổi tiếng trong cả nước, được thành lập đã hai mươi mấy năm, dưới trướng có vài nhà hàng và khách sạn xa hoa nổi tiếng. Người sáng lập là cha của Chương Hướng Minh. Sau khi tốt nghiệp đại học, ngoài ba mươi tuổi Chương Hướng Minh mới vào công ty của cha làm việc.

Tài sản gia tộc họ Chương có khoảng ba, bốn chục triệu, không thể so với những nhà hào môn khác, nhưng đối với người bình thường thì chỉ có thể ngược mắt nhìn lên. Năm năm trước Chương Hướng Minh trở thành rể của nhà họ Từ, nương theo mạng lưới quan hệ của nhà vợ mà mở rộng công ty, bắt đầu kinh doanh đầu tư bất động sản, tài sản cá nhân ngày càng nhiều, càng ngày càng thăng quan tiến chức.

Tần, Hoắc, Dương, Từ là bốn nhà thế gia giàu có nhất Bắc Kinh, kết hợp chính trị và kinh tế, gần như độc quyền các ngành nghề. Chương Hướng Minh giỏi luồn cúi, cho dù gã chỉ cưới con gái chi thứ của nhà họ Từ, gã vẫn đáp lên được con thuyềן Từ gia. Bên ngoài không ai dám khinh thường gã, sự nghiệp phát triển thuận buồm xuôi gió, không biết bao nhiêu người đổ kỵ đỏ mắt.

Kỷ Sơ Hạ nhìn những tài liệu giới thiệu vắn tắt tìm được, cắn chặt môi muốn chảy máu. Mẹ cậu chết không nhắm mắt, mười mấy năm qua, cậu gần như gặp ác mộng mỗi đêm, vậy mà hung thủ lại sống sung sướng thong dong, tại sao?!

Một đêm không ngủ làm hai mắt Kỷ Sơ Hạ khô khốc đỏ bừng, hừng đông cậu gọi điện thoại cho đạo diễn xin nghỉ rỗi ra ngoài.

Kỷ Sơ Hạ đến quán cà phê đối diện với công ty của Chương Hướng Minh ng ỡ cả ngày, không chớp mắt nhìn chằm chằm tòa nhà cao t ầng kia, các ý nghĩ xoay chuyển trong đ ầu. Cậu đang nghĩ cách báo thù cho mẹ, cuối cùng lại bị ai phát hiện, năng lực của cậu thật sự quá nhỏ, hơn nữa đã nhiều năm trôi qua, cậu không hề có bằng chứng gì, gần như không có nửa phần hy vọng lật lại bản án.

Lúc trời gần tối, Kỷ Sơ Hạ cần di động bấm dãy số điện thoại trên danh thiếp gọi cho Chương Hướng Minh, vừa reo hai tiếng, đ ầu dây bên kia đã bắt máy: “Ai đó?”

Hai bàn tay đang siết chặt của Kỷ Sơ Hạ run lên nhẹ nhẹ, cậu cố gắng hết sức kiềm chế bản thân, bình tĩnh lên tiếng: “Chương tiên sinh, là tôi, hôm qua chúng ta đã gặp nhau ở KTV, ngài còn đưa danh thiếp cho tôi.”

“Ồ, là cậu à.” Giọng nói của gã trở nên dễ chịu hơn rất nhiều, còn mang theo ý cười: “Có việc gì thế?”

“Hôm qua Chương tiên sinh nói có rảnh thì liên lạc...”

“Cậu rất có mắt nhìn đó, được r ồi, vừa lúc hôm nay tôi cũng không có việc gì làm, coi như cậu may mắn. lát nữa tôi sẽ gửi số phòng khách sạn, cậu trực tiếp đến qu ầy tiếp tân lấy thẻ, tôi sẽ nói chuyện với bọn họ trước. Vào đến phòng ngoan ngoãn chờ tôi, một giờ sau tôi sẽ đến.”

Kỷ Sơ Hạ cúp điện thoại, bên kia nhanh chóng gửi tin nhắn đến, địa chỉ là một khách sạn năm sao rất đẳng cấp, cậu cười lạnh một tiếng, bấm tắt điện thoại.

Còn mười phút đến giờ hẹn, Kỷ Sơ Hạ ng ỡ trong phòng ăn kiểu tây ở lầu một khách sạn bấm số điện thoại của Chương Hướng Minh lần nữa: “Chương tiên sinh không ngại mời tôi bữa tối trước chứ? Tôi đang ở phòng khách trong khách sạn chờ ngài.”

Không lâu sau Chương Hướng Minh xuất hiện, gã ng ỡ xuống sô pha đơn đối diện Kỷ Sơ Hạ, ánh mắt càn rỡ đánh giá cậu từ trên xuống dưới. Tối qua trong KTV gã uống rất say, chỉ mơ h ớnh đó là một người đẹp,

hôm nay nhìn kỹ lại, quả thật ngoại hình này rất hợp khẩu vị của gã. Chương Hướng Minh ăn cả nam lẫn nữ, có chút nhan sắc đâu có thể bỏ lên giường gã, loại cực phẩm tự đưa đến cửa như vậy không ăn thì thật lãng phí.

“Cậu tên gì? Làm nghề gì?”

“Kỷ Sơ Hạ, tôi là diễn viên.” Kỷ Sơ Hạ gọi hai bình rượu nồng độ rất cao, rót cho hai người rồi nâng ly, nhếch môi cười: “Kính Chương tiên sinh một ly trước.”

Sau khi nghe Kỷ Sơ Hạ nói nghề nghiệp của cậu, tia nghi ngờ cuối cùng trong lòng Chương Hướng Minh cũng tiêu tan. Tiểu minh tinh tiểu người mẫu là dễ dụ dỗ nhất, tùy tiện cho chút lợi ích là cái gì cũng bán, chơi những người này không cần lo lắng sẽ gặp phiền phức, dưới con mắt của gã, con hát và kỹ nữ không khác gì nhau.

Chương Hướng Minh rất nể mặt mà uống hết ly rượu, có mỹ nhân như vậy nịnh nọt làm gã vô cùng đắc ý. Dù sao ở rể nhà cao cửa rộng, ở nhà thường bị bà vợ khinh bỉ, gã sẽ ra ngoài bù đắp, vì thế gã cực kỳ hưởng thụ những giây phút như thế này.

“Không ngờ Chương tiên sinh là quản lý trưởng một công ty lớn như vậy, quả nhiên làm người khác ngưỡng mộ.”

“Nào có, kinh doanh nhỏ mà thôi.”

Kỷ Sơ Hạ tiếp tục rót rượu cho Chương Hướng Minh, gã uống cạn hai ly đã hơi choáng váng, không chú ý Kỷ Sơ Hạ chỉ uống không đến nửa ly rượu. Sau khi Chương Hướng Minh nói gã chỉ kinh doanh nhỏ, dưới sự dẫn đường của Kỷ Sơ Hạ, gã không ngừng thổi phồng gia thế và tài sản nhà gã, thấy ánh mắt cậu toát lên vẻ hâm mộ không thêm che dấu, cả người gã đều lâng lâng.

Ánh mắt Chương Hướng Minh nhìn Kỷ Sơ Hạ ngày càng trắng trợn, bàn tay cũng bắt đầu giở trò, muốn sờ bên chân để cạnh bàn của cậu. Kỷ

Sơ Hạ không dấu vết tránh đi, nháy mắt với gã một cái, nhỏ giọng nhắc nhở: “Chương tiên sinh, đây là nơi công cộng, ngài đừng nóng vội.”

Ngón tay Kỷ Sơ Hạ ấn nhẹ hai cái lên mu bàn tay của Chương Hướng Minh, không nặng không nhẹ làm trong lòng gã ngứa ngáy khó chịu, cũng không để ý việc cậu tránh né, tiếp tục uống rượu mà Kỷ Sơ Hạ liên tục rót đưa qua.

Sau khi uống gần say mềm, Kỷ Sơ Hạ thấy Chương Hướng Minh đại khái sắp mơ hồ, rốt cuộc đồng ý ám chỉ của gã đi lên phòng.

Chương Hướng Minh muốn choàng tay qua vai cậu, Kỷ Sơ Hạ vẫn không thuận theo, giờ tay chỉ chỉ về phía trước, ý bảo đi lên lại nói. Chương Hướng Minh cười ái muội, cho rằng thằng nhóc này chơi trò lạt mềm buộc chặt, cũng không cưỡng ép. Hai người lôi lôi kéo kéo một đường đi qua hành lang khách sạn, hướng về phía thang máy.

Tần Ý bước ra khỏi phòng tiệc ở lầu hai, dọc theo cầu thang xoắn ốc đi xuống dưới, liếc mắt liếc nhìn thấy Kỷ Sơ Hạ và một gã đàn ông say khướt trong đại sảnh dưới lầu, dù cậu có đội mũ và đeo khẩu trang nhưng hẳn tuyệt đối không nhìn lầm.

Khách sạn này cũng thuộc Tần thị, hôm nay tổng công ty mở tiệc khen thưởng nhân viên, thân là chủ tịch, Tần Ý lên sân khấu nói vài câu rồi rời đi. Không ngờ xuống dưới lầu lại chứng kiến cảnh Kỷ Sơ Hạ và một người nữa lôi kéo nhau chuẩn bị lên phòng.

Nhìn hai người thân mật cười nói vào thang máy, bấm nút lên tầng trên, đồng tử Tần Ý co rút lại, ánh mắt trầm xuống.

“Đi tra xem hai người vừa đi qua vào phòng nào.” Sau khi thang máy khép lại, Tần Ý lạnh lùng ra lệnh cho trợ lý bên cạnh.

Chương Hướng Minh đặt một căn phòng cao cấp, vừa vào cửa liền khẩn cấp muốn ôm Kỷ Sơ Hạ về phía giường. Cậu đẩy gã ra, lấy một chai rượu nhập khẩu trên kệ xuống, cười nói: “Chương tiên sinh, lại uống với tôi hai ly nha?”

“Cậu còn chưa uống đủ hả?”

“Uống chút rượu trợ hứng mà.”

Kỷ Sơ Hạ mở nắp chai, lấy hai cái ly trong ngăn tủ ra. Trong lúc rót rượu, cậu lén pha thuốc ngủ vào một ly, nhẹ nhàng quơ quơ, thuốc bột nhanh chóng tan vào chất lỏng màu nâu không còn tung tích. Chương Hướng Minh đã say mơ mơ màng màng, căn bản không thấy rõ động tác của Kỷ Sơ Hạ, cậu đưa ly rượu qua gã liền trực tiếp uống cạn.

Kỷ Sơ Hạ cố ý kéo dài, trò chuyện câu được câu không với gã, rất nhanh thuốc ngủ có tác dụng, Chương Hướng Minh ngã xuống giường ngủ mê mang.

Kỷ Sơ Hạ đặt ly rượu xuống, gương mặt không hề có ý cười. Cậu dùng sức kéo tay áo của Chương Hướng Minh, lúc nhìn thấy hình xăm con rết màu đỏ chói mắt, cơn phẫn nộ xông lên gần như cắt đứt lý trí của cậu.

Nếu như trước đó còn không xác định chắc chắn, sợ nhận sai người, thì hiện tại cậu không còn chút nghi ngờ nào nữa. Tai nạn xe cộ năm đó xảy ra vào ban đêm, hung thủ mặc áo ngắn tay, ngoại trừ gương mặt dữ tợn, ký ức mà Kỷ Sơ Hạ khắc sâu nhất chính là trên cánh tay trái của gã có hình xăm con rết.

Cảnh tượng mẹ cậu ngã vào vũng máu bị chiếc xe cán qua một lần nữa không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu cậu. Cả người Kỷ Sơ Hạ phát run, cậu cắn chặt răng, đảo mắt nhìn khắp căn phòng, cuối cùng dùng sức dùng sức cạy cái đèn bàn bên tường đến. Không biết đèn bàn được làm bằng chất liệu gì mà rất nặng, cậu đứng bên cạnh Chương Hướng Minh, hai tay giơ cao, có một giọng nói điên cuồng kêu gào trong đầu cậu:

“Đập xuống đi, nện mạnh xuống đầu gã! Đập xuống mày liền báo được thù!”

Kỷ Sơ Hạ không ngừng run rẩy, hai tay cạy đèn bàn giơ cao, bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, là tiếng chuông của Kỷ Thu Vũ, cậu đã cài đặt tiếng chuông đặc biệt dành riêng cho cô bé. Trong nháy mắt đó, cả

người Kỷ Sơ Hạ như bị mất hết sức lực, cậu buông lỏng hai tay, đèn bàn rơi xuống thảm, cậu trượt ngã xuống đất, bấm máy nghe điện thoại.

“Anh, hôm nay anh quay xong chưa?”

“Nhanh thôi, còn một lúc nữa, em nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai anh gọi điện thoại cho em.”

Sau khi trò chuyện vài câu, Kỷ Sơ Hạ cúp máy, cậu dùng sức lau mặt một phen. Giọng nói của Kỷ Thu Vũ đã kéo lý trí không thể khống chế của cậu lại. Nếu cậu chỉ có một mình, dù mất cái mạng cậu cũng không tiếc, nhưng em gái cậu vẫn chưa thành niên, sức khỏe lại không tốt cần phải có người chăm sóc, cậu không thể vì một gã khốn nạn mà lấy bản thân và em gái b ấ i thường.

Trước khi rời đi, Kỷ Sơ Hạ vẫn nhặt đèn bàn lên hung hăng đập vài phát lên vai Chương Hướng Minh. Đối phương say như chết, lại uống thêm thuốc ngủ nên gã chỉ l ầ b ầ hai tiếng r ầ ngủ tiếp. Đặt đèn lại chỗ cũ, Kỷ Sơ Hạ đứng dậy nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa đã đụng ngay T ầ Ý đang lạnh mặt ở hành lang, Kỷ Sơ Hạ bị hấn dùng sức nắm cổ tay lại, trông thấy vẻ mặt hoảng hốt của cậu, giọng nói của T ầ Ý g ầ như lạnh muốn đông thành băng: “Cậu tới đây làm gì?”

“Không làm gì hết, buông ra.” Kỷ Sơ Hạ vừa hoảng sợ vừa rối loạn trong lòng, không đập chết Chương Hướng Minh làm cậu không cam lòng, căn bản không có tâm trạng dây dưa với T ầ Ý.

“Vừa r ầ cậu vào phòng với ai?! Cậu muốn làm gì?!” T ầ Ý hơi cao giọng, siết tay cậu càng chặt hơn.

“Anh bị th ầ kinh hả? Tôi tới đây với ai, làm cái quái gì thì liên quan gì đến anh!” Kỷ Sơ Hạ đá lung tung v ề phía đùi hấn, thừa dịp T ầ Ý hơi buông lỏng, cậu dùng sức gạt hấn ra r ầ bỏ chạy.

Lúc Tậ̀n Ý đụ̃i đén nơi thì cửa thang máy đã khép lại, hậ̃n tức giận mà không có chỗ xả ra, bèn hung hăng đá lên cánh cửa kim loại trước mặt một cái.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 31

Hôm nay Kỷ Sơ Hạ quay phim không thuận lợi, luôn thất thần còn liên tục bị NG, đạo diễn cũng bắt đầu nhú mày.

Sau một lần bị NG, Ứng Hoa Hâm nhỏ giọng hỏi cậu: “Sơ Hạ, có phải cơ thể em không khỏe không? Hay là xin nghỉ một ngày, quay về nghỉ ngơi cho tốt đi?”

Kỷ Sơ Hạ lắc đầu nói: “Thật xin lỗi.”

Cậu miễn cưỡng ổn định tinh thần ngồi lên xe đạp. Cảnh này cậu và bạn học cãi nhau, vì thể diện mà cá cược đua xe, phải đạp xe từ trên dốc núi lao thẳng xuống. Vốn không có vấn đề gì lớn, nhưng vì hôm trước nghỉ ngơi không tốt, cộng thêm việc cậu không yên lòng, cứ phân tâm nên cậu không kịp phản ứng khi chiếc xe nhả vào một tảng đá to trên sườn núi.

Cho đến lúc những người khác phát hiện không đúng lớn tiếng kêu tên Kỷ Sơ Hạ, lúc này dường như cậu mới bừng tỉnh, nhưng đầu xe đã va vào tảng đá mất thăng bằng, cả người cậu ngã xuống đất, trán đập vào tảng đá, chân cũng tẹo luôn.

Nghe được tin Kỷ Sơ Hạ bị thương, Tần Ý lập tức xuống xe bước nhanh về phía đám người đang tụ tập.

Sau khi tan tãn Tần Ý đã đến nhưng hấn không lộ diện, chỉ dừng xe ở một vị trí khá xa nhìn Kỷ Sơ Hạ quay phim. Tuy chuyện tối qua làm hấn buồn bực và tức giận, nhưng sau vụ hiểu lầm Kỷ Sơ Hạ lần đó, hấn đã cho người đi điều tra thật cẩn thận về cậu một lần nữa, biết mấy năm nay Kỷ Sơ Hạ lăn lộn trong giới giải trí không dễ dàng gì, nhưng từ đầu đến cuối chưa từng cúi đầu. Chỉ có một lần duy nhất lại đụng phải hấn, mà lần đó là do bị ép đến đường cùng, vì muốn kiếm tiền chữa bệnh cho em gái. Cũng vì Tần

Ý là người khởi xướng nên hẳn càng áy náy, một lòng muốn bồi thường cho cậu. Rốt cuộc tối qua xảy ra chuyện gì, trước khi biết rõ ràng hẳn sẽ không vội kết luận.

Trán Kỷ Sơ Hạ bị rách, chảy máu đầy mặt, thoát nhìn rất dọa người, chân bị trật vô cùng đau đớn ngã dưới đất không dậy nổi. Nhân viên đoàn làm phim khẩn cấp cần máu cho cậu. Tần Ý đẩy đám người ra, đi đến ngã xồm xuống trước mặt Kỷ Sơ Hạ, hẳn cau mày cẩn thận giúp cậu hoạt động cẳng chân.

Xuyên qua tầm mắt bị máu làm mờ hồ, Kỷ Sơ Hạ nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của người đàn ông trước mặt, dường như không rõ vì sao hẳn lại đột nhiên xuất hiện ở đây. Tần Ý nhẹ giọng hỏi: “Có thể cử động không?”

Kỷ Sơ Hạ theo bản năng lắc đầu, Tần Ý liền ôm cậu lên, chỉ bỏ lại một câu “Tôi đưa cậu ấy đến bệnh viện” rồi xoay người rời đi.

Hắn đưa cậu đến một bệnh viện tư nhân thuộc tập đoàn Tần thị, đã sắp xếp xong xuôi phòng bệnh cao cấp và bác sĩ hàng đầu, tuy nhìn có chút chuyện bé xé ra to. Vết thương trên trán Kỷ Sơ Hạ không sâu, may bốn mũi, chẳng qua máu chảy nhiều nhìn dọa người mà thôi. Cũng may vị trí vết thương gần mép tóc, sau này dùng tóc mái che lại cũng không thành vấn đề.

“Mắt cá chân bị trật, thoa thuốc rồi nghỉ ngơi hai ngày sẽ khỏi. Nhưng bắp chân bên trái từng bị gãy xương, lúc ấy hẳn là áp dụng cách bó thạch cao, thoát nhìn vẫn không bình phục hoàn toàn, khớp xương chỉ bị lệch một khoảng rất nhỏ. Nếu hoạt động bình thường thì không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu chạy bộ hoặc hoạt động mạnh sẽ bị đau, sợ là dễ bị thương lần nữa, xác suất bị gãy xương nhiều lần tương đối cao.”

Tần Ý nhìn phim X – quang trong tay bác sĩ, vẻ mặt ngày càng nghiêm trọng, trầm giọng hỏi: “Có thể chữa khỏi không?”

“Bình thường chú ý một chút, cứ như vậy cũng không sao, nhưng muốn chữa hết thì phải làm phẫu thuật. Trái lại sẽ rất phiền phức cho bệnh nhân, chưa chắc cậu ấy sẽ đồng ý.”

Tần Ý gật đầu không hỏi thêm nữa, đứng dậy trở về phòng bệnh.

Kỷ Sơ Hạ đang ngồi trên giường bệnh, vết thương trên trán đã được may lại và băng bó. Thoạt nhìn dường như cậu không thèm để ý đến vết thương, không chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình tivi LCD treo trên tường trước mặt, gương mặt tái nhợt không cảm xúc, ánh mắt lại âm trầm đến đáng sợ.

Tần Ý nhìn thoáng qua tivi, đài truyền hình đang đưa tin, mười hai huyện phía tây cùng nhau làm lễ khai trương nhà phúc lợi trẻ em. Chương Hướng Minh, quản lý trưởng tập đoàn Nhất Phẩm Vinh Thịnh quyên góp năm mươi triệu giúp đỡ xây dựng, dẫn theo vợ là Từ Nhu đích thân tham dự. Bản tin hết lời ca ngợi Chương Hướng Minh, hai vợ chồng trở thành tấm gương và hình mẫu điển hình của những xí nghiệp thường xuyên làm từ thiện. Tần Ý vừa nhìn liền biết trong này có vấn đề.

Trước tiên là đài truyền hình phát bản tin, sau đó tất cả báo giấy đều đưa tin, bỏ ra năm mươi triệu làm tên tuổi công ty nổi tiếng, vụ làm ăn này không mất gì mà còn được tiếng thơm, so với việc mời mình tinh quảng cáo lời hơn rất nhiều. Thật ra hàng năm Tần thị cũng làm từ thiện, quyên góp cả trăm triệu, còn có quỹ từ thiện riêng, nhưng chưa từng khoe khoang như vậy.

Bản tin vẫn còn tiếp tục, Kỷ Sơ Hạ đột nhiên cần đi đâu khiến ném mạnh về phía màn hình tivi, không thèm che dấu tức giận và căm hận trong mắt.

Tần Ý nhíu mày, nhặt điếu khiến lên tắt tivi, sau đó đi đến bên giường, một tay đề lên bả vai Kỷ Sơ Hạ: “Rốt cuộc cậu và Chương Hướng Minh có quan hệ thế nào? Sao nhìn thấy hắn cậu có phản ứng lớn như vậy? Tại sao hôm qua cậu đến khách sạn cùng với hắn?”

“Liên quan gì đến anh?! Không phải mấy kẻ có tiền các anh đều như vậy sao?! Cho là có tiền thì rất giỏi hả?! Người nghèo thì đáng bị chà đạp?! Chỉ vì các người có tiền sao?! Người nghèo không phải là con người hả?! Dựa vào cái gì các người làm sai còn có thể sống thoải mái ra vẻ đạo đức, người vô tội thì xui xẻo thôi?! Dựa vào cái gì?!”

Kỷ Sơ Hạ vô cùng kích động, cậu dùng hết sức gạt tay Tầ Ần Ý ra, phần nộ chất vẩn hẩn, hai mắt đỏ cả lên. Không đợi Tầ Ần Ý trả lời, Kỷ Sơ Hạ xì cười một tiếng: “Anh cho là tôi không biết anh nghĩ cái quái gì sao? Nếu anh đã xác định như vậy thì còn hỏi tôi làm cái gì? Tôi đi thuê phòng với hẩn đó, thế nào?! Chẳng lẽ đây là lần đầu tiên anh thấy tôi làm chuyện này sao?! Anh nghĩ tại sao tôi phải làm vậy?! Cho dù tôi truy lạc cũng do đám ngục quân tử các người d ồ ền ép! Tôi thấp hèn thì các người là lũ khốn nạn! Rác rưởi! Tôi hận không thể giết chết các người! Thấy bộ mặt giả nhân giả nghĩa của mấy người là tôi buồn nôn! Cút! Anh cút đi!”

Hai tay Kỷ Sơ Hạ đẩy mạnh Tầ Ần Ý, vì động tác quá mạnh làm cơ thể cậu mất thăng bằng suýt nữa từ trên giường té xuống đất. Tầ Ần Ý dùng sức đè vai cậu, không cho cậu giãy dụa, hẩn cúi người nhìn vào mắt Kỷ Sơ Hạ, trầ ầm giọng nói: “Cậu bình tĩnh một chút, tôi biết cậu không phải là loại người như vậy, cậu không sa đoạ càng không thấp hèn, không được phỉ báng bản thân. Cậu có thể nói chuyện gì đã xảy ra, tôi sẽ giúp cậu giải quyết.”

Giọng nói của Tầ Ần Ý hơi cứng ngắt, trong lòng mớ ồ h ồ có chút tức giận, nhưng càng nhiều hơn chính là cảm giác đau lòng. Kỷ Sơ Hạ thất thố chửi mắng hẩn, Tầ Ần Ý cũng không thêm để ý, nhưng hẩn không thể chịu được việc cậu tự coi thường bản thân.

Kỷ Sơ Hạ giống như mất hết sức lực nhắm hai mắt lại, một lát sau mới khàn khàn yếu ớt nói: “Anh cút đi, tôi không cần anh thông cảm. Cút.”

Tầ Ần Ý cảm thấy như lồng ngực bị thứ gì đó đè nặng, lần đầu tiên hẩn có cảm giác lực bất tòng tâm. Tầ Ần Ý biết Kỷ Sơ Hạ không tin hẩn, không muốn nói cho hẩn biết đã xảy ra chuyện gì, việc này làm hẩn rất khó chịu.

Không muốn lại làm Kỷ Sơ Hạ phiền lòng, Tầ Ần Ý dặn dò cậu nghỉ ngơi rồi ra khỏi phòng bệnh. Trước khi đóng cửa, hẩn quay đầu lại nhìn dáng vẻ gầy yếu, ôm đầu gối cúi đầu của cậu trên giường bệnh lần cuối, ẩn sâu trong mắt hẩn hiện lên tia dịu dàng và kiên định.

Trợ lý đến nói cho Tầ Ần Ý biết đã xử lý xong xuôi mọi thủ tục, lát nữa trợ lý của Kỷ Sơ Hạ sẽ mang quần áo và đồ dùng sinh hoạt đến. Đồng thời

hắn còn đặc biệt dặn dò không được nói cho người nhà của Kỷ Sơ Hạ biết chuyện.

Tần Ý gật đầu: “Đi thăm dò xem Kỷ Sơ Hạ và Chương Hướng Minh của Nhất Phẩm Vinh Thịnh có quan hệ như thế nào, nhất định phải đi đầu tra rõ ràng.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 32

Trán Kỷ Sơ Hạ bị thương không quá nghiêm trọng, sau khi nghỉ ngơi một đêm chân cậu cũng không còn đau. Tuy đoàn làm phim đã cho cậu nghỉ một tuần, nhưng cậu không muốn tiếp tục ở trong bệnh viện.

Lúc đang thu dọn đồ đạc, Tần nhị thiếu đã lâu không thấy bỗng xuất hiện trong phòng bệnh, là đặc biệt đến thăm Kỷ Sơ Hạ.

“Sáng sớm ra cửa đụng phải anh của tôi, anh nói anh bị thương, bảo tôi rảnh thì đến bệnh viện thăm anh. Sao mới ở một đêm mà anh đã định xuất viện rồi?”

Kỷ Sơ Hạ miễn cưỡng cười nói: “Tôi không sao, không cần nằm viện, lãng phí tiền bạc.”

Cậu có thể giận chó đánh mèo Tần Ý, nhưng lại không thể làm mặt lạnh với Tần Tranh. Hôm qua đúng là cậu thất thố, nói cho cùng vì cậu vẫn còn bất mãn chuyện trước kia nên mới có thể trút hết tất cả phần nộ ứ đọng trong lòng lên Tần Ý. Nhưng làm vậy thì có ích gì chứ, ngoại trừ biểu hiện giống một tên điên thì không hề có chút ý nghĩa gì. Cậu cũng không muốn làm ồn ã như bệnh nhân tâm thần để được thông cảm.

Hôm qua, sau khi Tần Ý rời đi cậu cũng tỉnh táo lại. Thật ra Kỷ Sơ Hạ có nghĩ qua, nếu nói hết mọi chuyện cho Tần Ý thì hẳn có thật sự giúp cậu hay không?! Nhưng suy nghĩ này nhanh chóng bị chính cậu phủ định. Không nói đến việc cậu không thật sự tin tưởng Tần Ý, Chương Hướng Minh là con rể của nhà họ Từ, dựa vào cái gì Tần Ý sẽ vì một kẻ nhỏ nhen như cậu mà xé mặt với nhà họ Từ chứ, không có bất kỳ người nào có nghĩa vụ bất chấp nguy hiểm mà giúp cậu như vậy.

Vì thế Kỷ Sơ Hạ cũng không muốn làm phiền đến Dương Văn Thanh, bởi vì đối phương đã giúp cậu rất nhiều rồi, cậu càng không thể làm cô khó xử.

“Này, rốt cuộc anh và anh trai tôi có chuyện gì vậy? Trước kia anh nhìn anh không vừa mắt mà? Sao hôm nay lại bảo tôi đến thăm anh?”

Nhớ lại lúc ra khỏi nhà sáng nay, anh cả lúc nào cũng bày dáng vẻ cao thâm khó dò của hắn lần đầu tiên lộ ra vẻ do dự luống cuống, muốn nói lại thôi, Tần Tranh cảm thấy như có hàng trăm móng vuốt đang cào trong lòng hắn. Hắn vô cùng tò mò, không biết Kỷ Sơ Hạ đã làm gì mà có thể làm anh cả hắn... nóng ruột nóng gan?

Vẻ mặt Kỷ Sơ Hạ lạnh nhạt: “Tôi và chủ tịch Tần chỉ quen biết sơ sơ, không cần anh ta nhọc lòng quan tâm như vậy.”

“Được rồi được rồi, không muốn nói thì thôi, tôi không hỏi nữa. Ngày một là sinh nhật của tôi, anh thật sự không đến sao?”

Từ một tháng trước cậu ấm Tần Tranh đã giống trống khua chiêng bắt đầu chuẩn bị tiệc sinh nhật, Kỷ Sơ Hạ đã từ chối một lần, cậu quả thật không muốn đi. Lời từ chối lần thứ hai đã ra đến miệng bỗng dừng lại, Kỷ Sơ Hạ suy nghĩ một chút rồi hỏi Tần Tranh: “Tranh thiếu có quen Chương Hướng Minh không?”

“Ai cơ?”

“Quản lý trưởng tập đoàn ẩm thực Nhất Phẩm Vinh Thịnh.”

“À, con rể nhà họ Từ à, gặp qua vài lần.”

“Hắn cũng sẽ đến tiệc sinh nhật của cậu à?”

Kỷ Sơ Hạ đột nhiên nhớ lại, ngày đó Chương Hướng Minh khoác lác về gia thế của gã có nói qua, gã từng mua được một chiếc xe bản giới hạn, nhị thiếu gia nhà họ Tần cũng rất thích, muốn mua một chiếc giống như vậy lại không có hàng. Thế là Tần nhị thiếu vừa hâm mộ vừa ghen tỵ với

gã, nhiều lần muốn mượn xe lái một vòng. Mặc kệ chuyện này có mấy phần là sự thật, nhưng trong câu nói của Chương Hường Minh đã chứng tỏ gã rất thân với nhóm thiếu gia hào môn.

“Anh biết Chương Hường Minh hả? Hắn ta chẳng tốt lành gì đâu, hơn ba mươi mà chẳng được tích sự gì cả, quản lý trưởng công ty hắn chỉ là tạm giữ chức thôi, cả ngày chỉ ăn uống chơi gái bài bạc. Sau khi cưới con gái nhà họ Từ, hắn ta cho rằng hắn cũng là người họ Từ, dựa vào thể diện cha vợ mà giả danh lừa bịp bên ngoài, còn thích mặt dầy dính lấy mấy thằng nhóc nhà họ Từ, dựa hơi bọn chúng tiến vào vòng lân cận của mấy người trẻ tuổi tui tui. Cũng không nhìn lại xem hắn đã bao nhiêu tuổi rồi. Tôi không biết hắn ta có đến tiệc sinh nhật của tôi hay không, tôi không có mời hắn, thế nhưng cơ hội có thể khoe khoang như vậy chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua.”

Tuy Tần Tranh cũng là một thiếu gia ăn chơi, nhưng nói về người khác lại không đả mạt chút nào. Dù sao trong mắt hắn, Chương Hường Minh không có phong độ một chút nào, đáng về nhà giàu mới nổi không phóng khoáng thật sự rất low.

Kỷ Sơ Hạ hoàn toàn không bất ngờ với đánh giá của Tần Tranh về Chương Hường Minh, từ trong gốc rễ gã đã là một tên căn bã thối nát, dù bên ngoài có tô vàng nạm ngọc thế nào đi nữa thì cũng chỉ là vàng thau lẫn lộn.

Tần Tranh thấy Kỷ Sơ Hạ cau mày như đang suy nghĩ đi đâu gì bèn hỏi cậu: “Sao anh biết Chương Hường Minh, hắn có ý gì với anh hả? Anh yên tâm, có tôi ở đây hắn ta không dám làm vậy với anh đâu.”

Kỷ Sơ Hạ làm vẻ mặt ngượng ngập, như là chấp nhận câu nói của Tần Tranh.

“Vậy rốt cuộc anh có đi hay không?”

“Tranh thiếu đã đích thân mời, sao tôi có thể từ chối lần nữa, tôi sẽ đi, cảm ơn cậu.”

“Được, đến lúc đó tôi bảo vệ anh, không ai dám bắt nạt anh đâu, đừng lo lắng.”

Kỷ Sơ Hạ gật gật đầu, trên thực tế cậu cũng không biết gặp Chương Hướng Minh rồi thì cậu có năng lực làm được gì, nhưng không làm gì cậu lại không cam lòng.

Sau khi hoàn tất thủ tục xuất viện, Kỷ Sơ Hạ ngồi xe Tần Tranh quay về khách sạn. Chuyện hôm qua cậu đóng phim bị thương cũng không truyền ra, cậu không muốn Kỷ Thu Vũ ở nhà nhìn thấy lại lo lắng. Đoàn làm phim cho nghỉ, Kỷ Sơ Hạ chỉ có thể ở trong khách sạn không có việc gì làm.

Kỷ Sơ Hạ lướt lướt internet, gần như lật xem tất cả tư liệu về Chương Hướng Minh mà cậu tìm được. Đúng như Tần Ý dự đoán, tin tức vợ chồng Chương Hướng Minh quyên góp làm từ thiện xây nhà phúc lợi cho trẻ em đã lan truyền khắp nơi. Loại đóng kịch giả nhân giả nghĩa kiểu này thật sự làm người ta buồn nôn, càng xem Kỷ Sơ Hạ càng muốn giết chết tên khốn nạn này.

Trời dần tối, Kỷ Sơ Hạ chống cơ thể cứng ngắc đứng lên khỏi bàn máy tính, trên bàn là phần cơm mà trợ lý đã mua một tiếng trước, hiện tại cũng đã nguội. Kỷ Sơ Hạ không có khẩu vị bàn dứt khoát ném vào thùng rác. Trong miệng không có mùi vị gì cả làm cậu muốn hút thuốc, tìm khắp phòng lại không có, vì thế cậu đeo khẩu trang rồi ra cửa.

Kỷ Sơ Hạ vừa ra khỏi khách sạn liền thấy một chiếc xe màu đen đậu đối diện trên đường, Tần Ý mở cửa bên ghế lái đi về phía cậu.

Hai tay cậu dút trong túi quần, đứng tại chỗ híp mắt nhìn Tần Ý đang chậm rãi đến gần.

“Lại là chủ tịch Tần à.”

Giọng nói của Kỷ Sơ Hạ mang theo tia giễu cợt. Tần Ý nghiêm túc đánh giá cậu, thấy vẻ mặt cậu tốt hơn hôm qua không ít, hẳn yên tâm hơn một chút.

Tần Ý dừng xe ở dưới lầu đã hơn hai giờ, sau khi tan tãn hẳn liền tới đây, chỉ muốn nhìn Kỷ Sơ Hạ một cái. Đến nơi rồi hẳn lại phát hiện không tìm ra lý do để đi lên, đợi lâu như vậy, không ngờ Kỷ Sơ Hạ đi xuống.

“Nếu chủ tịch Tần đã đến, cho tôi một liều thuốc đi, tôi khỏi đi mua.”

Kỷ Sơ Hạ giơ một tay hướng hẳn đòi thuốc lá, Tần Ý khẽ nhún mày: “Bớt hút thuốc lại đi.”

Cậu nhắc chân muốn đi, Tần Ý giữ chặt cánh tay cậu lại: “Đừng hút thuốc, tôi đưa cậu đi hóng gió.”

Kỷ Sơ Hạ theo Tần Ý lên xe, lần này hẳn không đưa cậu ra ngoại thành mà đến một hồ nước gần đó. Kỷ Sơ Hạ dựa vào lưng ghế, không chớp mắt nhìn những ánh đèn rực rỡ ngoài cửa sổ, cảnh đêm và ánh sáng thành phố lại gần như không tiến vào sâu trong mắt cậu.

Tần Ý dừng xe ở một nơi trống trải bên bờ hồ. Hai người không xuống xe, im lặng mà nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Một lúc lâu sau, Kỷ Sơ Hạ quay đầu qua, nhỏ giọng hỏi Tần Ý: “Trên xe của anh có rượu không?”

“Cậu vừa bị thương, uống rượu ít thôi.”

“Chủ tịch Tần, anh như vậy là làm khó dễ đó, thuốc lá không cho hút, rượu cũng không cho uống...”

Tần Ý bất đắc dĩ mở tủ lạnh trong xe, lấy một lon bia đưa cho cậu.

Kỷ Sơ Hạ nhanh nhẹn khai lon bia, bọt bia màu trắng tràn ra, cậu duỗi đầu lưỡi ra liếm, sau đó ngửa đầu uống một ngụm. Ánh mắt Tần Ý dừng lại trên đầu kết lên xuống của cậu, sau đó thâm trầm dõi theo mắt.

“Hôm qua bác sĩ nói, khớp xương bên chân trái cậu hơi sai vị trí, vẫn luôn bình phục hẳn, sợ là sau này sẽ lại bị thương lần nữa, muốn chữa khỏi hoàn toàn phải làm phẫu thuật.”

“Không cần, tôi thấy không ảnh hưởng gì, không cần phiền phức như vậy.”

“Thật xin lỗi.” Dù hắn hối hận rất nhiều, có ngàn lời muốn nói nhưng chỉ nói ra được ba chữ kia.

Kỷ Sơ Hạ bấu môi, Tần Ý còn muốn khuyên nhủ, cậu lắc lắc đầu nói: “Thật sự không quan trọng, tôi tự biết chân tôi thế nào, tôi không muốn làm phẫu thuật.”

Tâm trạng Tần Ý như bị thứ gì đè nặng, cũng không thể bức bách Kỷ Sơ Hạ, là hắn mắc nợ cậu. Hắn đau khổ trong lòng không phải chỉ vì áy náy mà thôi.

Uống hết một lon bia làm Kỷ Sơ Hạ hơi say, tửu lượng của cậu vốn không đến mức như thế, nhưng tối nay cậu chưa ăn gì, tâm trạng lại không tốt, hiện tại đầu óc hơi choáng váng.

Tần Ý giơ tay lấy lon bia rỗng trong tay cậu, chạm phải ngón tay lạnh lẽo của cậu, khoe miệng hắn khẽ nhếch lên. Kỷ Sơ Hạ nở nụ cười, hai mắt có chút mờ lung nhìn chằm chằm Tần Ý, lên tiếng hỏi: “Rốt cuộc chủ tịch Tần muốn làm gì, năm lần bảy lượt ngẫu nhiên gặp mặt? Anh đường đường là chủ tịch một tập đoàn lớn như vậy, hẳn là sẽ không rảnh rỗi như thế?”

Tần Ý nhìn Kỷ Sơ Hạ, cậu cười cười như không hề để ý, giọng nói vẫn mang theo tia giễu cợt như trước.

“Rốt cuộc chủ tịch Tần muốn thứ gì trên người tôi?”

Ánh mắt Tần Ý rất phức tạp, sâu thẳm trong con người hoàn mỹ ẩn giấu tất cả cảm xúc của hắn. Lúc hắn mở miệng, giọng nói cũng khàn đi: “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Tôi cảm thấy cái gì? Tôi thấy anh hành động quá rõ ràng. Thật ra anh không cần phải làm vậy, anh có thể nói thẳng, tôi cũng có thể thẳng thắn từ

chối. Tôi nói cho anh biết, tôi không bán. Anh có nhiều tiền hơn nữa tôi cũng không bán.”

Tần Ý không trả lời mà im lặng một lúc, sau đó hắn nổ máy xe.

Hắn đưa Kỷ Sơ Hạ về lại khách sạn, trước khi xuống xe, Tần Ý nói một câu: “Có rất nhiều thứ không nhất định phải mua bằng tiền, có rất nhiều loại giao dịch công bằng, sau này cậu sẽ rõ.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 33

Tần Tranh tổ chức tiệc sinh nhật tại một làng du lịch biển gần Tần gia, mời rất nhiều người, gần như tất cả thiếu gia tiểu thư giàu có rảnh rỗi ở Bắc Kinh đều đến.

Kỷ Sơ Hạ uyển chuyển từ chối ý tốt muốn cho xe đến đón của Tần Tranh, tự lái xe được công ty cấp đến đó. Đến nơi cậu dừng xe lại, híp mắt đánh giá xung quanh một vòng. Trong số những chiếc siêu xe số lượng có hạn, xe của Kỷ Sơ Hạ quá giản dị, mà cách đó không xa, một ngôi biệt thự tráng lệ không thua gì cung điện càng không giống nơi mà người như cậu có thể đến.

Kỷ Sơ Hạ lắc lắc đầu, nếu đã đến thì không nên suy nghĩ nhiều nữa, thế là cậu mở cửa bước xuống xe.

Trong biệt thự rất náo nhiệt, khắp nơi đều là người. Party của người trẻ tuổi không có quá nhiều câu nệ, thích chơi thế nào thì cứ chơi thế đó. Phòng giải trí, phòng chiếu phim, bãi cỏ sân trước, bãi tắm thiên nhiên ven biển phía sau đều có rất nhiều người tụ tập, cũng có người đi đến sân cưỡi ngựa phía sau núi.

Kỷ Sơ Hạ được người dắt vào trong, Tần Tranh đang uống rượu tán gẫu với vài thiếu gia trẻ tuổi trong đại sảnh lầu một. Hắn thấy Kỷ Sơ Hạ đến, cao hứng khoát vai cậu giới thiệu với mọi người. Thật ra Kỷ Sơ Hạ đã gặp qua vài người trong cuộc đua xe ở sườn núi lần trước, có anh họ của Tần Tranh, cũng có mấy thiếu gia hào môn khác nữa.

“Sơ Hạ là bạn của tôi và anh tôi, cũng rất thân với chị Văn Thanh, mấy cậu đừng bắt nạt anh ấy đó nha.”

Tần Tranh nửa đùa nửa thật giới thiệu, mấy thiếu gia vốn không thèm để ý nghe đến tên Tần Ý và Dương Văn Thanh đầu nhìn Kỷ Sơ Hạ nhĩ nhĩ hơn một cái. Mặc kệ những người này đang nghĩ gì trong lòng, nhưng tất cả đều được giáo dục không t ồi, biểu hiện rất lịch sự và khách sáo, không tìm ra chút lỗi sai nào.

Kỷ Sơ Hạ cầm ly nước trái cây im lặng nghe bọn họ trò chuyện, đề tài của những người này cậu không góp ý nổi, cũng không muốn dính vào.

Tần Tranh là nhân vật chính trong tiệc sinh nhật hôm nay, đa số đề tài đều quay quanh hắn. Có lẽ những người này tương đối thân với hắn nên mở miệng không hề kiêng dè gì, có người trêu ghẹo nói: “Tranh thiếu, hôm nay vị hôn phu của cậu có đến không?”

Tần Tranh vốn đang cười hi hi ha ha, nghe thế gương mặt rõ ràng cứng lại một chút, nhưng hắn nhanh chóng pha trò cho qua chuyện: “Là sinh nhật của tôi chứ không phải của hắn, hắn đến làm chi?”

Những người khác ái muội cười vang, Kỷ Sơ Hạ tò mò nhìn vẻ xấu hổ buồn bực hiếm thấy trên mặt Tần Tranh, thì ra tiểu thiếu gia này đã dính hôn với một người đàn ông?!

Nhưng Kỷ Sơ Hạ nhanh chóng không còn tâm trạng bất quái, lúc cậu lơ đãng liếc nhìn ra bãi cỏ bên ngoài qua cửa sổ sát đất, thấy Chương Hướng Minh đang trò chuyện với vài người ở đó. Hai mắt cậu lạnh đi, đặt ly nước trái cây xuống rồi đứng lên, nói với Tần Tranh cậu đi ra ngoài ăn chút gì rồi nhanh chóng rời đi.

Kỷ Sơ Hạ cầm cái đĩa đi đến trước vỉ nướng lấy thịt, cậu đứng cách Chương Hướng Minh không xa nên có thể nghe được giọng của gã. Vài người hỏi Chương Hướng Minh có muốn ra biển bơi mấy vòng hay không, gã mỉm cười nói bản thân là một con vịt cạn không dính nước. Kỷ Sơ Hạ nghe thế hai mắt trầm xuống, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu cậu.

Chương Hướng Minh vừa quay đầu liền thấy Kỷ Sơ Hạ, cậu chống lại ánh mắt của gã, hai mắt hơi lóe lên rồi nhanh chóng cúi đầu, cầm đĩa thức ăn muốn rời đi.

Nhưng Chương Hướng Minh đã đi tới, vẻ mặt như cười như không nói: “Sao thấy tôi li ền trốn vậy? Làm việc gì chột dạ không dám gặp tôi sao?”

“Chương tiên sinh cứ nói đùa, là tôi sợ có người biết Chương tiên sinh có quan hệ với tôi, sẽ ảnh hưởng không tốt đến ngài.”

“Tôi với cậu có quan hệ gì? Không phải ngày đó cậu chạy trốn rất nhanh sao? Hửm?”

Kỷ Sơ Hạ cắn môi, nhỏ giọng nói: “Đêm đó Chương tiên sinh say rượu ngủ mất, tôi không biết phải làm gì nên mới đi trước...”

Kỷ Sơ Hạ biết Chương Hướng Minh không phát hiện cậu đã giở trò. Sự thật là đêm đó Chương Hướng Minh say quá cần câu, sau khi tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt ra gã cũng chỉ nghĩ là do say rượu, bả vai bị đau là do tư thế ngủ không đúng. Gã chỉ hơi tức giận không ngủ được tiểu minh tinh kia, không ngờ hôm nay lại đụng mặt trong tiệc sinh nhật của Tần nhị thiếu, li ền cho là đối phương bám vào kẻ khác trèo cành cao nên mới được người khác đưa đến đây.

“Cậu đi cùng ai tới đây?”

“Tôi là nghệ nhân của Đông Hoàng, đi theo phó tổng công ty tới.”

Lúc Kỷ Sơ Hạ vừa đến có thấy một vị phó tổng trẻ tuổi của Đông Hoàng, đối phương cũng là thông qua vài mối quan hệ mới có cơ hội tham gia buổi tiệc sinh nhật này. Vì biết gần đây Tần Tranh có hứng thú với việc đầu tư phim ảnh, hẳn muốn kéo quan hệ với Tần Tranh để phát triển sự nghiệp sau này ở Đông Hoàng. Đương nhiên mấy chuyện này không liên quan gì đến Kỷ Sơ Hạ, cậu chỉ muốn mượn tên đối phương để Chương Hướng Minh không suy nghĩ nhiều nữa.

Quả nhiên, vừa nghe Kỷ Sơ Hạ được một phó tổng nho nhỏ ở Đông Hoàng dẫn đến, tâm tư gã lại nổi lên, không đợi gã nhiều lời, cậu đã chủ động nói: “Vừa rồi tôi nghe người ta nói phía sau núi có một nơi ngắm mặt trời lặn không t ỉ, hiếm khi có được cơ hội đến một nơi như vậy, Chương tiên sinh có hứng thú đi ngắm cảnh không?”

Kỷ Sơ Hạ chớp chớp mắt nhìn gã, Chương Hướng Minh bị câu nói kia làm ngửa ngáy trong lòng, ma xui quỷ khiến li ền gật đầu.

“Vậy Chương tiên sinh cứ giải quyết công việc ở đây, tôi đến đó trước chờ ngài.”

Kỷ Sơ Hạ cười cười với gã rồi xoay người rời đi. Chương Hướng Minh th ần nghĩ, phía sau núi vắng người như vậy, lát nữa không chừng có thể làm một trận dã chiến, gã đắc ý trong lòng. Đương nhiên Chương Hướng Minh không gấp, dù sao người cũng chạy không thoát, gã có thể đi xa giao một vòng rồi mới đến đó.

Kỷ Sơ Hạ chậm rãi đi dọc trên con đường ven biển hướng về phía sau núi, rời xa đám người ền ào ền ỉ ven bờ biển, hai tay đút túi quần từng bước đạp lên cát, gió biển thổi làm tóc tai cậu lộn xộn hết cả lên, khoe miệng cậu lại nhếch lên ý cười nhẹ, hiếm khi tâm trạng không t ối.

Bờ biển đẹp dài kéo đến ngọn núi này là tài sản riêng của nhà họ T ần, bên kia ngọn núi là sân cưỡi ngựa, một bên là sân golf, không ít người đang chơi ở đó, nhưng cách khá xa chỉ có thể thấy bóng dáng mơ hồ, không có bất kỳ kẻ nào chú ý đến Kỷ Sơ Hạ đang đi lên ngọn núi thoát nhìn trụi lủi không có gì vui kia.

Cậu ng ồi xuống sát vách đá, dưới chân là sóng cao biển rộng, nắng chói ền ền nghiêng, ánh chói ền tà lúc mặt trời sắp lặn bao phủ khắp bờ biển.

Nửa giờ sau, Chương Hướng Minh xuất hiện. Gã nhìn xung quanh, không hiểu tại sao Kỷ Sơ Hạ lại chọn nơi này ngắm mặt trời lặn: “Chỗ này thì có gì đẹp, lúc tôi đi lên thấy một khe núi phía dưới, ở đó ngắm phong cảnh không t ối, cậu đi theo tôi đến đó.”

Chương Hướng Minh nở nụ cười ái muội, giọng nói đầy ám chỉ, rõ ràng là đã chọn một chỗ bí mật không muốn người khác nhìn thấy. Kỷ Sơ Hạ đứng lên, chẹp miệng nói: “Chương tiên sinh đến gần đây xem đi, nơi này rất đẹp.”

Chương Hướng Minh rất có kiên nhẫn với cậu, dù sao phải dỗ dành người ta vui vẻ thì ăn mới ngon miệng. Thế là gã đi đến sát vách đá, híp mắt nhìn chân trời xa xa.

Kỷ Sơ Hạ không tiếng động lùi ra sau một bước, tảng đá ở chỗ này rất trơn, chỉ cần cậu đẩy nhẹ một cái là người này sẽ lập tức ngã xuống, rơi vào sóng to gió lớn, con vịt cạn như gã chỉ còn đường chết.

Nơi này chỉ có hai người bọn họ, sẽ không có bất cứ ai biết Kỷ Sơ Hạ đã ra tay, nếu may mắn, thì thể tên khốn nạn này sẽ rơi vào miệng cá, thậm chí không bị ai phát hiện, vô cùng hoàn mỹ.

Kỷ Sơ Hạ chậm rãi vươn tay, khoe miệng không khống chế được cong lên, gần như hưng phấn muốn hét to.

Ngay lúc ngón tay Kỷ Sơ Hạ chạm vào Chương Hướng Minh, bỗng nhiên phía sau có người hô to tên cậu: “Kỷ Sơ Hạ!”

Chương Hướng Minh quay đầu lại trước tiên, bàn tay Kỷ Sơ Hạ siết chặt thành nắm đấm thu về, ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cậu đã lỡ mất cơ hội.

Thấy rõ người trước mặt thế mà là Tần Ý, gương mặt không vui của Chương Hướng Minh nhanh chóng đổi thành vẻ nịnh nọt, gã tiến lên chào hỏi. Tần Ý lạnh lùng liếc gã một cái, chỉ nói ba chữ: “Ông đi trước.”

Chương Hướng Minh quay đầu nhìn thoáng qua Kỷ Sơ Hạ đang cứng ngắt cả người, cúi đầu đứng ở đó, rốt cuộc cũng cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhưng lại không thể hỏi gì, vì thế gã ảo não rời đi.

Tần Ý đi đến trước mặt cậu, trầm giọng hỏi: “Vừa rồi cậu định làm gì?”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 34

Bầu không khí im lặng như tờ, hai người đều trăn mặc, Kỷ Sơ Hạ cúi đầu, hai tay siết chặt thành nắm đấm run nhè nhẹ.

Tần Ý nắm cằm cưỡng ép cậu ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy hai mắt đỏ bừng và nước mắt sắp tràn mi của cậu, con ngươi của hắn co rút lại, mở miệng hỏi lại lần nữa: “Rốt cuộc vừa rồi cậu định làm gì?”

Kỷ Sơ Hạ đẩy mạnh hắn ra, hai mắt đỏ ngầu: “Tôi muốn đẩy gã xuống! Tôi muốn giết chết gã! Tại sao anh lại tới đây?! Tại sao lại ngăn cản tôi?! Đi làm chuyện của anh đi! Anh nhiều chuyện như vậy làm gì?! Anh dựa vào cái gì mà quản tôi!”

Kỷ Sơ Hạ kích động liên tục lùi ra sau đến sát mép vách đá, Tần Ý nhanh chóng kéo cậu lại ôm vào lòng, dùng sức ôm thật chặt: “Cậu bình tĩnh lại, nghe lời, bình tĩnh một chút.”

Kỷ Sơ Hạ dựa vào lồng ngực hắn sụp đổ khóc lớn, luôn lặp đi lặp lại một câu, hỏi hắn tại sao lại tới đây.

Tần Ý nói không nên lời. Chiều nay hắn ở trong sân golf, vô ý nhìn thấy dường như có bóng người trên vách núi, hắn cầm ống nhòm lên nhìn, thấy rõ là Kỷ Sơ Hạ, lo lắng cậu xảy ra chuyện lập tức chạy đến đây, không ngờ sẽ thấy một màn như vậy. Nếu hắn đến trễ một chút, Kỷ Sơ Hạ sẽ thật sự phát điên làm ra chuyện không thể cứu vãn.

Kỷ Sơ Hạ khóc đến muốn ngất đi, Tần Ý bế cậu lên đi xuống núi, rồi lên xe đánh golf lái về khu biệt thự.

Hai người tránh những nơi đông người ồn ào náo nhiệt, từ một hướng khác đi về một căn biệt thự riêng biệt của Tần Ý.

Lúc khăn nóng đắp lên mặt, rốt cuộc Kỷ Sơ Hạ mới tìm về được chút lý trí, luống cuống mờ mịt nhìn Tần Ý. Hắn giúp cậu lau vết nước mắt, ngón tay nhẹ nhàng điểm nhẹ lên trán cậu. Kỷ Sơ Hạ trốn tránh rũ mắt xuống.

“Cậu không muốn nói thì để tôi nói, hành động hôm nay của cậu rất không có lý trí. Cậu nghiêm túc suy nghĩ xem, dù may mắn thành công không bị phát hiện, nửa đời sau của cậu có thể trải qua an ổn không? Vì một gã khốn nạn mà trả giá cả cuộc đời à?”

Kỷ Sơ Hạ cắn chặt môi, Tần Ý vỗ nhẹ lên lưng giúp cậu thả lỏng: “Tôi nói vậy là muốn cho cậu biết, tôi đã biết mọi chuyện và thật sự muốn giúp cậu. Tôi đã nói sẽ giúp cậu giải quyết thì nhất định sẽ làm được, cậu có thể thử tin tưởng tôi.”

“Anh định... giúp tôi thế nào?”

Cổ họng Kỷ Sơ Hạ khàn khàn vì khóc quá nhiều, cậu ngơ ngác nhìn Tần Ý, khóe mắt hơi rũ xuống phiếm lệ, thoạt nhìn vô cùng đáng thương. Trái tim Tần Ý như bị bóp chặt, lúc mở miệng giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Tôi tìm được bằng chứng, gã không chạy thoát được đâu, cứ dựa theo pháp luật, nên xử thế nào thì xử thế đó, không cần chúng ta ra tay.”

“Đã nhiều năm như vậy, còn có bằng chứng gì?”

Tần Ý thở dài: “Ngốc quá, vẫn luôn có bằng chứng. Năm đó nhà hắn bỏ tiền rửa sạch mọi chuyện, lần này có tôi ở đây, gã không thể làm vậy lần nữa được đâu.”

Quả thật trợ lý của Tần Ý phải bỏ khá nhiều công sức mới tra được rốt cuộc Kỷ Sơ Hạ và Chương Hướng Minh có ân oán gì. Dù sao cũng là chuyện xảy ra mười năm trước, trong lúc vô tình hắn phát hiện, người gây tai nạn xe cho mẹ Kỷ Sơ Hạ là tài xế của nhà họ Chương, thế là xâu chuỗi câu chuyện lại.

Sáng sớm hôm sau ngày xảy ra tai nạn, tài xế nhà họ Chương đến cục cảnh sát tự thú, thừa nhận hắn đi ngược chiều gây tai nạn rồi bỏ trốn. Vì người nhà của nạn nhân, cũng chính là lão cha khốn nạn của Kỷ Sơ Hạ có

thư hòa giải, hắn chỉ bị xử vài năm, sau khi chấp hành hình phạt xong liền rời đi, mà người gây tai nạn chân chính vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật.

“Tuy con đường đó không có camera giám sát, nhưng cửa hàng tiện lợi bên đường có một camera chống trộm ngoài cửa, vừa lúc quay được mọi chuyện. Lúc đó cảnh sát đã lấy được đoạn băng kia, Chương Hướng Minh đâm trúng mẹ cậu còn cố ý cán qua lần thứ hai rồi bỏ chạy, nhưng bằng chứng quan trọng này bị xóa đi trong báo cáo đi điều tra, mà ngay cả khám nghiệm tử thi cũng không viết mẹ cậu bị cán qua lần thứ hai. Cuối cùng vụ án mới kết luận đơn giản là gây tai nạn bỏ trốn như vậy.”

“Khốn nạn, tại sao bọn chúng có thể làm như vậy...”

Kỷ Sơ Hạ cắn môi gần như muốn chảy máu, phần nộ đến cả người phát run. Tần Ý đè bả vai cậu xuống, cưỡng ép Kỷ Sơ Hạ tỉnh táo lại: “Cậu đừng nóng, tôi nói những chuyện này, ý là nếu chúng ta lật lại bản án thì sẽ không để chuyện này dễ dàng lừa gạt cho qua như vậy lần nữa.”

“Vậy bằng chứng kia đâu? Thật sự còn sao?”

“Năm đó một viên cảnh sát giao thông bị cấp trên ra lệnh sửa bản báo cáo, xóa video. Nhưng có lẽ là lương tâm bất an, hắn trộm lưu lại một phần, sau đó hắn từ chức ra biển kinh doanh buôn bán. Tôi đã cho người tìm được hắn, hắn đồng ý giao đoạn video ra.”

“Thật sự có tác dụng chứ? Năm đó chắc chắn có quan chức rất cao cấp mới có thể giúp Chương Hướng Minh như vậy, hiện tại...”

“Cậu yên tâm, nếu tôi có thể đi điều tra rõ ràng mọi chuyện từ mười năm trước trong thời gian ngắn như vậy, tất nhiên tôi có cách riêng của tôi, Chương Hướng Minh không chạy thoát được đâu.”

Quả thật Kỷ Sơ Hạ không biết rõ cụ thể thế lực của nhà họ Tần. Cảnh sát giao thông, quan chức cấp cao tổng cục nhận hối lộ, bóp méo báo cáo đi điều tra vụ án, xóa bỏ bằng chứng quan trọng, chuyện động trời như vậy mà Tần Ý có thể đi điều tra rõ ràng trong vòng ba ngày ngắn ngủi, đó không phải là chuyện mà người thường có thể làm được. Thực tế chuyện này đối

với nhà họ Tầ như một cơ hội tự đưa đến cửa vậy. Chú họ của Tầ Ý muốn thăng chức lên vị trí cục trưởng cục cảnh sát giao thông nhưng luôn không có cơ hội, lần này nương theo vụ án mẹ của Kỷ Sơ Hạ, rốt cuộc có thể xé một lỗ hồng từ trong nội bộ.

“Cậu cho tôi chút thời gian, rất nhanh sẽ có kết quả mà cậu muốn thấy. Cậu đừng làm chuyện gì điên rồ nữa, cũng không được một mình tiếp xúc với Chương Hướng Minh.”

Sau khi được Tầ Ý trấn an và cam đoan, Kỷ Sơ Hạ dần dần bình tĩnh lại. Nhớ lại một màn kịch động và thất thố vừa rồi đều bị hấn nhìn thấy, hơn nữa còn bị hấn bế trở về, Kỷ Sơ Hạ lập tức cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Tầ Ý nhìn hai mắt lóe lên tia bất an của cậu, khóe miệng hơi nhếch lên, cũng không vạch trần: “Cậu nghỉ ngơi ở đây đi, lát nữa tôi dẫn cậu đi ăn tối, đừng đến chỗ A Tranh góp vui. Cậu ngủ ở đây một đêm đi, sáng mai trở về”

Kỷ Sơ Hạ khó hiểu nhìn hấn: “Không phải chủ tịch Tầ đến chúc mừng sinh nhật Tranh thiếu sao?”

“Nó có bạn bè rồi, không cần tôi. Cuối tuần tôi thường đến đây nghỉ ngơi, không liên quan gì đến A Tranh.”

Thật ra vì biết Kỷ Sơ Hạ đồng ý đến tiệc sinh nhật của Tầ Tranh nên hấn mới cố ý đến đây, nhưng không cần thiết phải nói chuyện này ra.

Tầ Ý rất rõ bản thân hấn có cảm giác với Kỷ Sơ Hạ, có lẽ ánh mắt quật cường lại vô cùng kiên định của cậu lúc cậu dùng việc nhảy lầu uy hiếp hấn đã khắc sâu vào lòng hấn. Tầ Ý không tự giác mà dõi theo Kỷ Sơ Hạ, để ý đến cậu, sau đó là tiếp cận cậu. Mới đầu hấn rất phản cảm cảm xúc không thể khống chế này, thậm chí ấu trĩ mà cảnh cáo Kỷ Sơ Hạ không được đến gần hấn. Sau đó, khi biết bản thân hiểu lầm cậu, những tình cảm vi diệu bị hấn cố sức đè nén liền bắt đầu điên cuồng sinh trưởng tràn lan. Tầ Ý áy náy, đau lòng, quý trọng, càng hiểu rõ về cậu, hấn càng không thoát ra được.

Hắn biết loại tình cảm này có lẽ chính là thích và yêu, hắn càng hiểu rõ, Kỳ Sơ Hạ gần như không có khả năng đón nhận hắn. Nhưng hắn vẫn muốn thử một lần, dù thế nào cũng phải thử một lần.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 35

Thấy cuối cùng Kỷ Sơ Hạ cũng hồi phục cảm xúc, Tần Ý dẫn cậu đến phòng ăn dùng bữa tối, là bữa cơm gia đình bình thường bốn món mặn một món canh.

Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có tiếng cười nói và tiếng nhạc vọng vào, chắc là đã đến giai đoạn cao trào trong bữa tiệc, giờ phút thoải nển cắt bánh náo nhiệt nhất, trái ngược với hai người bọn họ ở đây lại quá mức yên tĩnh.

Kỷ Sơ Hạ không yên lòng, vả lại cũng không có khẩu vị, gầy gầy hai cái lên bát cơm không muốn ăn. Tần Ý múc cho cậu một chén canh nóng: “Ăn được bao nhiêu thì ăn.”

Kỷ Sơ Hạ giương mắt nhìn hắn, ánh mắt phức tạp, Tần Ý lại nhẹ giọng trấn an: “Đừng nghĩ nhiều, ăn gì trước đi.”

“Anh giúp tôi như vậy thì có phiền phức gì không? Chương Hường Minh là con rể nhà họ Từ, mà Từ thị hắn là cũng rất có bối cảnh.”

“Không sao đâu, ngài Từ không phải là người không phân rõ thị phi. Hơn nữa gã chỉ cưới con gái một chi phụ của nhà họ Từ, không có mặt mũi gì lớn đâu. Chỉ cần có bằng chứng chính xác, bọn họ sẽ không bao che khuyết điểm.”

Kỷ Sơ Hạ vẫn khó yên lòng, miễn cưỡng uống hết chén canh liền buông bát. Tần Ý thật bất đắc dĩ nhưng cũng không khuyên cậu nữa, thàn nghĩ lát nữa sẽ bảo đầu bếp làm thức ăn khuya, buổi tối cậu đói bụng cũng sẽ có sẵn.

“Tôi đã bảo người chuẩn bị phòng cho cậu, tối nay cậu ngủ ở đây. Có yêu cầu gì có thể nói với tôi bất cứ lúc nào, ngày mai chúng ta trở về”

Kỷ Sơ Hạ không cự tuyệt, đứng dậy đi lên lầu. Tần Ý đi theo phía sau, phòng của cậu ngay đối diện phòng hắn. Trước khi vào cửa, bỗng nhiên cậu xoay người lại, nhìn chằm chằm Tần Ý.

Kỷ Sơ Hạ cắn môi muốn nói lại thôi, Tần Ý im lặng chờ cậu, một lát sau, rốt cuộc Kỷ Sơ Hạ ngập ngừng mở miệng: “Chuyện này có phải... chính là giao dịch công bằng mà anh nói?”

Tần Ý khẽ cau mày, giọng nói của Kỷ Sơ Hạ rất nhỏ: “Trong mắt chủ tịch Tần, tôi thật sự có giá này sao?”

Cậu biết dù Tần Ý nói nhẹ nhàng đơn giản như vậy, nhưng giải quyết chuyện này giúp cậu tất nhiên sẽ không dễ dàng gì. Cậu không phải là người không biết đi đâu, Tần Ý không có nghĩa vụ phải giúp cậu, nhưng nếu hắn đồng ý giúp, cậu biết dù thế nào cũng phải trả một thứ gì đó qua lại, thế mới hoàn thành giao dịch công bằng này.

Tần Ý im lặng nhìn Kỷ Sơ Hạ, hai mắt tối đen, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Nếu đây là anh muốn, tôi sẽ không quỵ nọ.” Cậu chậm rãi giơ tay lên, bắt đầu từ nút áo trên cùng, từ từ cởi bỏ từng nút một.

Cậu nhắm hai mắt lại, lông mi run rẩy, bàn tay đang cởi nút áo run nhè nhẹ.

Ba nút áo được cởi ra, lồng ngực trắng nõn hiện ra hơn phân nửa trước mặt Tần Ý, hai điểm hồng hồng như ẩn như hiện sau lớp vải.

Hiệu ứng thị giác quá mức mãnh liệt, Tần Ý nhìn chằm chằm động tác của Kỷ Sơ Hạ, hai mắt tối đen sâu không thấy đáy, gương mặt như trải qua một trận lốc xoáy, nhiều lần biến ảo cuối cùng mới trở lại bình tĩnh.

Tần Ý giữ tay Kỷ Sơ Hạ, ngăn cản động tác của cậu, sau đó cẩn thận giúp cậu cài lại từng nút áo rồi vuốt vuốt cho thẳng. Kỷ Sơ Hạ vẫn nhắm mắt, lông mi run rẩy càng kịch liệt.

Cuối cùng hắn nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, cứ yên tĩnh ôm cậu như vậy trong chốc lát, sau đó hắn ghé vào tai cậu nhỏ giọng nói: “Tôi nói giao dịch công bằng không phải là ý này, tôi sẽ không cưỡng ép cậu, đừng sợ.”

Bờ môi hắn cọ qua vài sợi tóc mai của Kỷ Sơ Hạ, sau đó buông cậu ra lùi ra ngoài.

Kỷ Sơ Hạ ngơ ngơ ngác ngác vào trong phòng, sau khi đóng cửa phòng lại, cậu ngẩn xụp xuống đất, gãi hai tay che mặt, lòng bàn tay đầy mồ hôi, ngực trái đập điên cuồng, dường như trên người vẫn còn hơi thở của Tần Ý sau cái ôm lúc nãy.

Đúng như Tần Ý dự đoán, bữa tối không ăn bao nhiêu, nửa đêm Kỷ Sơ Hạ đói bụng tỉnh dậy, lúc này còn chưa qua mười hai giờ khuya, trong điện thoại có tin nhắn Tần Ý gửi đến:

“Nếu đói bụng muốn ăn gì đó thì đến phòng ăn dưới lầu, tôi đã bảo người chuẩn bị đồ ăn khuya.”

Sau khi do dự vài giây, cậu đứng lên mặc áo khoác ra khỏi phòng.

Có một người đang đứng ở ban công cuối hành lang, Kỷ Sơ Hạ theo bản năng đi qua, là Tần Ý đang dựa vào ban công hút thuốc. Hắn mặc áo choàng tắm rộng thùng thình, có lẽ vừa mới tắm xong, đầu tóc còn ướt đẫm, không giống ngày thường luôn chỉnh tề, lộn xộn rũ xuống trán, kết hợp với động tác phun mây nhả khói của hắn trong vô cùng gợi cảm mà lại cuồn cuộn, hoàn toàn không giống Tần Ý trong ấn tượng của cậu.

Cậu nhìn thoáng qua rồi dời tầm mắt ra ngoài, trước khoảng sân chính là bãi biển. Giờ phút này, thoạt nhìn đại dương rộng lớn có nhiều thêm vài phần trang trọng và uy nghiêm, biển tối đen mênh mông không thấy bờ, thỉnh thoảng xa xa có vài chiếc thuyền chạy ngang, ánh sáng chớp tắt xuất hiện lại nhanh chóng biến mất. Thứ không hòa hợp duy nhất chính là tiếng

nhạc rung trời của đám người đang chơi rất high trên bờ biển, là tiệc khuya của mấy thiếu gia thiếu thư viễn viễn tình lực tràn đầy.

Tần Ý dụi tắt điếu thuốc vào gạt tàn trong tay, hỏi cậu: “Đói bụng à?”

Kỷ Sơ Hạ xấu hổ gật đầu một cái.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn khuya.”

Món ăn khuya đêm nay là mì sốt, thức ăn kèm và nước sốt đã làm xong, sau khi mì chín thì rưới lên rồi bung lên bàn. Tay nghề đầu bếp nhà họ Tần rất khá, Kỷ Sơ Hạ ăn rất ngon miệng, có hương vị mà mẹ cậu từng làm cho cậu khi còn bé.

Tần Ý nhìn cậu ăn như vậy khóe miệng cũng nhếch lên, ánh mắt tràn ngập ý cười.

Kỷ Sơ Hạ vừa ăn xong thì Tần Tranh đến, hẩn uống hơi nhiều đến nỗi không đứng thẳng được. Nhìn thấy cậu ở đây, Tần Tranh hơi bất ngờ: “Sơ Hạ, anh ở chỗ của anh tôi à, tôi còn tưởng anh đi về sớm.”

Tần Ý nhíu mày hỏi: “Sao em uống nhiều như vậy? Không phải em đã nói sẽ uống ít sao?”

“Sinh nhật em mà, tất cả mọi người đều đến, em thật cao hứng. Anh gọi em đến đây có chuyện gì? Không có gì thì em đi chơi tiếp đây.”

Tần Tranh mơ mơ màng màng ồn ào nói, Tần Ý càng cau mày chặt hơn, Kỷ Sơ Hạ nhìn ra hai anh em bọn họ có chuyện muốn nói bèn buông bát đứng lên, nói một tiếng với Tần Ý rồi đi lên lầu.

Sau khi cậu rời đi, Tần Tranh đi đến trước mặt Tần Ý cười hi hi ha ha: “Anh và Sơ Hạ có vấn đề...”

“Em lo cho bản thân là được rồi. Tâm trạng không tốt sao? Sao uống nhiều rượu như vậy?”

“Em nói em cao hứng...”

Nói được nửa câu, đối diện với ánh mắt như nhìn thấu của Tần Ý, Tần Tranh cười gượng một tiếng, không mạnh miệng nữa.

Tần Ý đưa quà sinh nhật đã chuẩn bị từ trước cho hắn, là chìa khóa một chiếc siêu xe vài chục triệu. Ở phương diện này, Tần Ý đặc biệt hào phóng với em trai: “Đừng chơi mấy trò điên rồ, đi ngủ đi, lát nữa nhớ gọi điện thoại cho Dao Dao, hôm nay cũng là sinh nhật của nó.”

“Dạ.”

Tần Ý nói xong định đi lên lầu, Tần Tranh do dự mà gọi hắn lại: “Anh... Anh không phải chỉ vui đùa với Sơ Hạ chứ?”

“Em hỏi chuyện này làm gì?”

“Tùy tiện hỏi thôi, chỉ là không ngờ cây vạn tuế lại có thể nở hoa, Sơ Hạ thật lợi hại, ngay cả anh mà cũng có thể thu phục được, em phải tìm Sơ Hạ học mấy chiêu.”

Tần Tranh lại bắt đầu ăn nói lung tung, Tần Ý lười nhiều lời, chỉ nhắc nhở hắn: “Đừng lấy cậu ấy ra nói đùa, sau này tôn trọng cậu ấy một chút. Sơ Hạ lớn tuổi hơn em, em phải xem như anh trai.”

“Cái gì mà anh trai, anh muốn em gọi là chị dâu mới đúng.”

Đáy mắt Tần Ý chợt lóe lên một tia sáng, giọng nói mang theo vài phần vui sướng: “Em say rồi, nhanh về phòng ngủ đi.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 36

Tháng năm, bộ phim *Vì hân* hơn khô thể tre. Kỷ Sơ Hạ nghỉ ngơi không đến một tuần lại tiếp tục không ngừng nghỉ tiến vào đoàn làm phim tiếp theo, lần này là một bộ phim võ hiệp do Đông Hoàng đầu tư sản xuất, cậu đóng vai nam chính.

Đây là lần đầu tiên Kỷ Sơ Hạ đóng vai chính, còn là nam chính trong bộ phim điện ảnh được đầu tư lớn. Sau khi công bố tin tức, trên internet bàn tán sôi nổi. Còn có một vài người tuôn ra tin tức, một năm lên voi xuống chó của cậu bị truyền vô cùng kỳ diệu, quần chúng bắt quái đầu đoán xem rốt cuộc là ai bỏ nhiều công sức như vậy nâng đỡ cậu.

Lúc Kỷ Sơ Hạ buồn chán cũng lên mạng xem mấy lời bàn tán thị phi này. Bị truyền nhiều nhất chính là tổng tài Chu Vĩ của Đông Hoàng. Dù sao trước đây người này vùng tiền rộng rãi, thường xuyên ăn cỗ gần hang, nhưng vẫn có người biết tin tức trong nội bộ truyền ra.

“Mấy người rất ngốc, rất ngây thơ. Lúc trước Kỷ Sơ Hạ bị đóng băng là vì dụ dỗ thiên kim đại tiểu thư Tần Dao, người mà hân đặc tội rất rõ ràng là ông chủ lớn của Tần thị, mấy người nghĩ Chu Vĩ dám trái lệnh ông chủ Tần thị mà nâng đỡ Kỷ Sơ Hạ sao? Lương Ba là người đại diện có địa vị gì, bảy tám năm nay, ngoại trừ Tần Dao, hân có dẫn dắt người nào khác không? Chu Vĩ nhiều người như vậy, tại sao Kỷ Sơ Hạ lại có thể diện đến nỗi Lương Ba tự mình dẫn dắt hân?”

“Trên thực tế, người đóng băng Kỷ Sơ Hạ trước kia và người nâng đỡ hân bây giờ là cùng một người. Ngày đó Kỷ Sơ Hạ đến Đông Hoàng bàn chuyện hợp đồng là ông chủ Tần thị đích thân lái xe đưa hân đến, lúc ấy rất nhiều người ở Đông Hoàng đầu nhìn thấy nhưng đầu bị Chu Vĩ bịt

miệng. Một người bạn của tôi vừa nghỉ việc ở Đông Hoàng mới kể lại chuyện này, tuyệt đối chính xác.”

Một tên nặc danh *bạo liêu Kỷ Sơ Hạ trên diễn đàn lại làm cậu càng thêm hot, người tin vào chuyện này lại không nhiều, tuy tên kia nói rất có lý, nhưng chuyện đống băng r ồi lại nâng đỡ này nghe rất khó tin. Huống chi T ần Ý làm người rất khiêm tốn, chưa từng có tin tức nào như vậy, cũng rất ít khi xuất hiện trước màn ảnh công chúng, thật sự rất khó khiến người ta tin tưởng hẳn sẽ coi trọng Kỷ Sơ Hạ mà chơi trò quy tắc ngầm.

* Bạo liêu là một hành động tố giác hành vi phạm tội của người nào đó, khác với chính thức tố giác, cũng không có giá trị về mặt pháp luật. Bên ngoài bạo liêu là tố giác t ệ nạn, nhưng thật tế là đấu đá trong giới chính trị hoặc là lũng đoạn giới truyền thông hay một hiện tượng xã hội nào đó.

Ngày bộ phim điện ảnh mới tuyên bố bấm máy, T ần Ý lại ngoài dự kiến của mọi người xuất hiện ở hiện trường. Toàn bộ quá trình hẳn rất khiêm tốn ng ời người khán đài, nhưng đám phóng viên giải trí có khứu giác rất mẫn cảm với bất quái vẫn phát hiện ra hẳn đầu tiên. Cho dù có người không biết T ần Ý, nhưng có thể từ thái độ cung kính của Chu Vĩ mà nhìn ra dấu vết,

Buổi lễ còn chưa kết thúc, ảnh HD của T ần Ý ở hiện trường đã lan truyền trên mạng, hoàn toàn đoạt hết nổi bật của nhân vật chính là Kỷ Sơ Hạ. Vô số thiếu nữ mê mết mấy tấm ảnh đẹp trai của hẳn, mà cũng có rất nhiều người nhiệt tình bàn tán về quan hệ của hẳn và Kỷ Sơ Hạ, chuyện bạo liêu trước kia lại được moi ra bàn luận.

T ần Ý tuổi trẻ đẹp trai lại có tiền, chưa từng có tin tức xấu nào, vị hôn thê thì hủy bỏ hôn ước, tuyên bố sắp cưới người khác. Cho dù quan hệ giữa T ần Ý và Kỷ Sơ Hạ bị người khác nghi ngờ là giao dịch tình tiền, nhưng không có bằng chứng rõ ràng, nhiều người vẫn mang thiện ý trêu chọc, thậm chí có fan bắt đầu ship cp.

Sau khi buổi lễ kết thúc, Kỷ Sơ Hạ ng ời xe T ần Ý rời đi. Khoảng thời gian này T ần Ý thường tìm cậu cùng ăn một bữa cơm, hoặc là dẫn cậu ra ngoài chơi. Kỷ Sơ Hạ không từ chối lần nào, cậu lười suy nghĩ xem rốt

cuộc Tàn Ý có tâm tư gì, cho dù đêm đó hắn không nhận giao dịch, cậu vẫn rất nghiêm túc mà thực hiện nghĩa vụ.

Vụ án của mẹ cậu đã được đi đầu tra lại. Cha con Chương Hướng Minh, một người thì say rượu đi ngược chiều, cán người rồi chạy trốn, hoài nghi cố ý mưu sát, còn một người thì đưa hối lộ quan chức nhà nước, tìm người cấp cao bao che gây trở ngại tư pháp công bằng chính trực, hai người đều bị tổng vào tù. Chuyện này được đưa lên bản tin, quần chúng phản ứng rất kịch liệt, mạnh mẽ công khai lên án. Nhà họ Chương đi khắp nơi xin giúp đỡ, Từ gia rũ sạch quan hệ không nhúng tay vào, hai cha con Chương Hướng Minh đều bị pháp luật nghiêm trị.

Kỷ Sơ Hạ không có thứ gì có thể báo đáp Tàn Ý, nếu hắn thật sự có ý với cậu, vậy trước khi hắn nhàm chán, cậu sẽ hết sức mà làm hắn vừa lòng.

Lúc làm lễ tuyên bố, cậu mặc trang phục trong phim, sau khi kết thúc thì vội vàng rời đi, còn chưa kịp tẩy trang. Tàn Ý nhiều lần nghiêng đầu nhìn Kỷ Sơ Hạ, lông mày cậu được vẽ sắc nét hơn lúc bình thường, hình như còn vẽ eyeliner, cặp mắt vốn đã rất đẹp lại càng thêm phần quyến rũ, đôi môi đầy đặn kiêu diễm ướt át, thảo nào nhóm fan nói hoá trang của Kỷ Sơ Hạ trong bộ phim này đặc biệt đẹp trai.

“Trên mặt em có gì à? Anh nhìn em như vậy làm chi?”

Kỷ Sơ Hạ không hiểu ra sao sờ sờ lên mặt, khước miệng Tàn Ý nhếch lên: “Không có gì, rất đẹp.”

“Chủ tịch Tàn không bận công việc à? Sao lại có thời gian tham dự buổi lễ?”

Sau hôm nay, cậu không cần nhìn cũng biết quan hệ của cậu và Tàn Ý sẽ bị sáng tác thành cái dạng gì. Tuy nhiên cậu không quá để ý, dù sao lời đồn như vậy cũng không phải hoàn toàn là giả.

“Công việc của anh rất thoải mái, không trăm công nghìn việc như em nghĩ đâu. Cấp dưới của anh cũng rất tài giỏi, không phải chuyện gì cũng cần anh nhìn chăm chăm.”

Tần Ý rất kiên nhẫn giải thích, sau đó hỏi cậu: “Anh xuất hiện ở đây sẽ gây phiền phức lớn cho em à?”

“Cũng không phải, thế nhưng không chừng sẽ ảnh hưởng đến danh dự của chủ tịch Tần.”

Yến tổng nhíu mày: “Danh dự anh thế nào?”

Kỷ Sơ Hạ cười nói: “Anh đừng giả ngu, đường đường là chủ tịch tập đoàn lại dính với một tiểu minh tinh không đủ tư cách, vốn dĩ đi đâu không nói ra được là do không êm tai mà.”

Em đừng luôn xem thường bản thân như vậy, anh cảm thấy em rất tốt, vậy là đủ rồi.”

Khóe miệng Kỷ Sơ Hạ khẽ nhếch, cậu chỉ nói đúng sự thật khách quan, nhưng bản thân Tần Ý không quan tâm thì cũng không ảnh hưởng gì đến cậu.

Hai người lại đến hội sở tư nhân lần trước ăn món ăn Giang Nam. Trời đã vào hè, khung cảnh khu vườn càng trở nên rực rỡ tươi đẹp hơn lần trước. Sau khi màn đêm buông xuống, vừa uống rượu vừa thưởng thức cảnh đêm trong đình giữa hồ quả thật là việc mà người ta yêu thích nhất.

Thấy tâm trạng Kỷ Sơ Hạ không tệ, Tần Ý nhỏ giọng hỏi: “Có phải sắp đến sinh nhật của em không?”

Kỷ Sơ Hạ uống chút rượu nên hơi mơ màng, cậu chống đầu nghiêm túc suy nghĩ một lúc, sau đó mới gật gật đầu nói: “Hình như là vài ngày nữa.”

“Trước kia em mừng sinh nhật thế nào?”

“Năm trước quay phim ở đoàn làm phim, hôm sinh nhật về nhà ăn một bữa cơm với em gái tôi, trên đường quay lại đoàn phim thì gặp cướp, bị đánh gãy chân còn bị mất việc.”

Tần Ý: “...”

Kỷ Sơ Hạ tiến đến gần trước mặt hắn, hai mắt mông lung hiện lên ý cười: “Anh ấy này à?”

Tần Ý giơ tay xoa xoa đầu cậu, sau đó bàn tay dần dần trượt xuống, vuốt ve sau gáy cậu. Hai người kề vào nhau rất gần, dường như có thể nghe được tiếng hô hấp của nhau.

Kỷ Sơ Hạ chớp chớp hai mắt, nếu lúc này Tần Ý hôn cậu, Kỷ Sơ Hạ sẽ không cự tuyệt, từ đầu đến cuối cậu đâu nhớ còn thiếu hắn món nợ chưa trả.

“Em đây là đang cố ý quyến rũ anh sao?” Giọng nói Tần Ý hạ xuống rất nhỏ, dường như là đang cực lực kiềm chế gì đó.

Kỷ Sơ Hạ hí mắt cười: “Định lực của chủ tịch Tần rất tốt, như vậy mà cũng có thể ng ẩ yên không loạn, hay là em không có sức hấp dẫn.”

“Em có biết rốt cuộc em đang nói cái gì không?”

“Chủ tịch Tần cảm thấy thế nào?”

Đối mặt vài giây ngắn ngủi, Tần Ý buông tay ra, Kỷ Sơ Hạ nghiêng nghiêng đầu, ng ẩ thẳng người lại.

Giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, Tần Ý vô cùng tự nhiên gấp thức ăn cho Kỷ Sơ Hạ. Cậu buồn bực trong lòng, thật ra bản thân cậu cũng không rõ rốt cuộc là cậu đang muốn cái gì, dường như nếu làm giao dịch với người này thì cậu cũng không bài xích. Ngày đó trong biệt thự Tần gia, Kỷ Sơ Hạ cũng chỉ khản trương, mà không phải là sợ hãi như Tần Ý đã nghĩ.

Huống chi giống như mấy cô gái trên mạng nói, ông chủ Tần tuổi trẻ đẹp trai, ngủ với hắn hình như là cậu được lời.

Chẳng qua thái độ của Tần Ý quá ái muội không rõ ràng, trong nhận biết của Kỷ Sơ Hạ, mấy kẻ có tiền coi trọng ai, muốn ngủ với ai, không phải đâu rất trực tiếp sao? Cậu không muốn thiếu nợ Tần Ý, mà rõ ràng

hắn có ý kia rồi lại kiên trì từ chối cậu, nhất định muốn làm Liễu Hạ Huệ... Chẳng lẽ là hắn không được?

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 37

Buổi sáng họp xong trở lại văn phòng, Tần Ý nhận được điện thoại của Kỷ Sơ Hạ. Từ khi cho Kỷ Sơ Hạ số di động riêng này, đây là lần đầu tiên cậu chủ động gọi tới, khước miệng Tần Ý cong lên, nhanh chóng nhấn nút nghe.

Kỷ Sơ Hạ đầu dây bên kia do do dự dự hỏi hần: “Ngày mai chủ tịch Tần có rảnh không?”

“Sao vậy?”

“Ngày mai là sinh nhật của em, đoàn làm phim cho em nghỉ một ngày, em mời anh ăn cơm được không?”

Tần Ý đã giúp cậu đại ân, Kỷ Sơ Hạ luôn cảm thấy rất ngại, nếu ngày đó lúc ăn cơm đối phương chủ động nhắc đến sinh nhật cậu, vậy cậu liề biết thời biết thế mà mời khách một lần.

Đương nhiên Tần Ý biết ngày mai là sinh nhật Kỷ Sơ Hạ, hần đã ghi nhớ ngày này rất lâu rồi. Cậu chủ động mời làm hần thật cao hứng: “Em muốn mời anh ăn cơm?”

“Anh có thời gian không?”

“Em mời anh ăn cái gì?”

“Chủ tịch Tần muốn ăn món gì cũng được, anh chọn đi.”

“Anh muốn ăn thức ăn em làm.”

“Được, vậy ngày mai tan t ãn, chủ tịch T ãn đến nhà của em đi. Em chuẩn bị trước một chút.”

Kỷ Sơ Hạ cảm thấy kỳ quái, làm sao T ãn Ý biết cậu biết nấu ăn. Cậu dường như hoàn toàn quên mất, lần tình cờ gặp hai anh em hấn trên đường, chính miệng cậu đã nói chuyện này với T ãn Tranh. Lúc ấy T ãn Ý ngồi ngay bên cạnh, nhìn như không để ý nhưng thật ra lại nhớ rõ mỗi câu nói của cậu.

Chiều hôm sau, T ãn Ý rời khỏi công ty sớm nửa tiếng, tránh được giờ cao điểm kẹt xe, tự lái xe đến nhà Kỷ Sơ Hạ.

Hấn đã tới gõ nhỏ này rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên chân chính bước vào. Nơi này cũ kỹ vượt qua suy nghĩ của hấn, nghĩ đến việc Kỷ Sơ Hạ đã lớn lên ở nơi này, trong lòng hấn cảm thấy rất khó chịu.

Lúc T ãn Ý vào nhà, Kỷ Sơ Hạ đang bận rộn trong phòng bếp, không có thời gian đón tiếp hấn bèn để hấn tùy tiện ngồi trong phòng khách. Kỷ Thu Vũ trót cho T ãn Ý tách trà, lên đánh giá hấn vài lần. Lúc T ãn Ý nhìn qua, cô bé lại nhanh chóng cúi đầu, xoay người chen vào phòng bếp.

T ãn Ý đảo mắt nhìn quanh khắp căn nhà, hai phòng ngủ một phòng khách có diện tích thật sự rất nhỏ, hơn nữa căn nhà thoát nhìn vô cùng cũ kỹ đồ nát, chẳng qua được dọn dẹp tương đối sạch sẽ. Rất khó có thể tưởng tượng hai anh em Kỷ Sơ Hạ có thể chen chúc ở một nơi thế này nhiều năm như vậy.

Cục Bông meo một tiếng chui ra khỏi bàn, ngồi xổm trước mặt T ãn Ý mắt to tròn mắt nhỏ. Hấn cúi người vươn tay ra, mèo con méo một tiếng rồi xoay người chạy mất.

T ãn Ý: “...”

Trong phòng bếp, Kỷ Thu Vũ nhỏ giọng hỏi Kỷ Sơ Hạ: “Rốt cuộc anh và chủ tịch T ãn có quan hệ thế nào? Sao sinh nhật còn mời anh ta tới dùng cơm?”

“Chỉ là bạn bè thôi.”

“Cái gì chứ, anh đừng có gạt em, anh ta là ông chủ Tầٰn thị đúng không? Lầٰn trước đã thấy ở nhà chị Vầٰn Thanh. Trên mạng nói rất nhiều về quan hệ của anh và anh ta, có phải là thật không?”

“Nghĩ đi đâu vậy.” Kỷ Sơ Hạ giơ tay gõ đầu cô bé một cái: “Anh của em là hạng người như vậy sao?”

Kỷ Sơ Hạ chợt dạ, cứng rắn chống đở bằٰy khí thế che dấu cho qua chuyện.

Kỷ Thu Vữ chẹp miệng, hơi mất hứng nói: “Trước kia anh bị đống bằٰng, người khác cũng nói là anh ta làm. Sao anh ta lại xấu xa như vậy?!”

“Em đó, không thể phân biệt tốt xấu đơn giản như vậy. Ngoại trừ một vài tên thật sự xấu xa, còn lại đa số những người khác, em sẽ phát hiện điểm tốt của họ ở góc độ khác.” Kỷ Sơ Hạ nghiêm trang giáo dục em gái: “Hơn nữa anh của em có chừng mực, em đừng bằٰn tâm vớ vẩn, bùng thức ăn lên bàn đi.”

Trên kệ bếp đã bằٰy vài món được làm xong, cá lư hấp, hào hấp tỏi và miến, sò biểٰn hấp chao, tôm bạch chược, hào rang, hải sâm chưng trứng... Tất cả đầu là hải sản.

“Lát nữa em đừng ăn nhiều quá, anh xào cho em hai món khác, con gái ăn nhiều hải sản không tốt.” Kỷ Sơ Hạ nghiêm túc dặn dò Kỷ Thu Vữ.

Lúc cô bé bùng thức ăn lên bàn cơm, Kỷ Sơ Hạ cũng làm xong hai món cuối cùng và sốt tương dằٰm chua, mở một chai rượu trắng rầٰi mang tất cả lên bàn.

“Đầu là các món ăn gia đìnհ bình thường, không biết chủ tịch Tầٰn có quen ăn không.”

Kỷ Sơ Hạ hiểٰm khi ngượٰng ngườٰng, Tầٰn Ý gạt đầu nói: “Tốt lắm rầٰi, em vất vả quá.”

Bữa cơm này ba người ăn rất yên tĩnh, Kỷ Thu Vũ không thân với Tần Ý, lại hơi không thích hắn, còn cảm thấy ngoại hình hắn rất hung dữ, không dám nói chuyện với hắn, cứ một mực yên lặng cúi đầu ăn. Có Kỷ Thu Vũ ở đây, Tần Ý và Kỷ Sơ Hạ cũng không tiện nói gì nhiều, dứt khoát ngậm miệng luôn.

Kỷ Thu Vũ ăn no xong đặt đũa xuống về phòng trước. Kỷ Sơ Hạ rót một chung rượu cho Tần Ý: “Chủ tịch Tần ăn nhiều một chút, em làm nhiều như vậy, đừng lãng phí.”

“Em cũng ăn nhiều một chút.”

“Anh ăn đi, em làm cho anh mà.” Kỷ Sơ Hạ cười cười gấp thức ăn cho Tần Ý.

Tay nghề của cậu rất tốt, dù Tần Ý không thích hải sản lắm cũng ăn rất nhiều, gần như hai phần ba thức ăn đầu vào bụng hắn.

Cơm nước xong, Kỷ Sơ Hạ để hắn ngồi đó, rót cho hắn tách trà còn cậu thì vào phòng bếp rửa chén, Tần Ý lên tiếng hỏi: “Anh có thể vào phòng em xem không?”

“Tùy anh.”

Lúc Kỷ Sơ Hạ rửa chén xong vào phòng, Tần Ý đang đứng trước giường của cậu cẩn thận xem tấm ảnh chụp chung ba mẹ con cậu trên đầu giường. Gương mặt tiểu Sơ Hạ mới vài tuổi không khác bây giờ là mấy, tuy cố làm ra vẻ ông cụ non nhưng kỳ thật lại rất đáng yêu.

Kỷ Sơ Hạ hơi xấu hổ, đi qua nhắc nhở hắn: “Trời tối rồi, chủ tịch Tần về trước đi.”

“Ăn cơm xong liền hạ lệnh đuổi khách à?”

Tần Ý nhìn hắn cười cười, Kỷ Sơ Hạ giơ tay chỉ chỉ: “Anh xem, ở đây nhỏ như vậy, anh ở lại cũng không thích hợp.”

Tần Ý giơ tay kéo người lại gần, tay kia đưa một túi hồ sơ rất to cho cậu: “Quà sinh nhật của em.”

Kỷ Sơ Hạ nghi hoặc mở ra, đó là một phần chứng nhận, cậu nhìn xem mà cái hiểu cái không, Tần Ý giải thích: “Anh lấy danh nghĩa của Kỷ Thu Vũ thành lập một quỹ cứu trợ những thiếu niên và trẻ em bị bệnh tim bẩm sinh, hy vọng có thể giúp đỡ được nhiều người, coi như tích phúc cho Tiểu Vũ, em đừng từ chối.”

Tâm trạng Kỷ Sơ Hạ hơi phức tạp, cậu không nghĩ Tần Ý sẽ làm vậy cho cậu: “Phần quà này quá nặng...”

“Không có gì, nếu là quà sinh nhật của em thì em cứ nhận đi.”

“Cảm ơn.”

Thấy Kỷ Sơ Hạ đồng ý nhận, Tần Ý thật vui vẻ, cầm một quyển tạp chí trên bàn lật lật, bỗng một tờ giấy từ bên trong rớt ra, hắn tiện tay nhặt lên, nháy mắt đã thấy rõ nội dung trên đó.

Thức ăn tráng dương? Dưới bốn chữ này còn được gạch vài nét, phía dưới là một loạt tên các món ăn, tất cả đều là những món hắn vừa ăn.

Chữ viết tay của Kỷ Sơ Hạ rất đẹp, chẳng qua nội dung này lại làm Tần Ý thật kinh ngạc, cậu muốn giật tờ giấy lại đã không kịp rồi.

Tần Ý nhíu mày không rõ nhìn cậu, Kỷ Sơ Hạ kiên trì giải thích: “Đây là em tra được trên mạng, cái này... đều rất bổ, ăn nhiều cũng không sao...”

Dương nhiên cậu không phải thật sự cho rằng Tần Ý không được, chẳng qua tối hôm qua cậu nghĩ xem nên chuẩn bị món gì chiêu đãi Tần Ý, bỗng nhớ lại chuyện này liền tiện tay search một chút, nhìn thấy người khác đề cử mấy món hải sản, cảm thấy cũng được thế là đơn giản ghi lại thực đơn, không ngờ bị Tần Ý thấy được, thật sự quá xấu hổ.

Về mặt Tầٰn Ý trở nên cồ quái, ánh mắt nhìn Kỷ Sơ Hạ cũng thay đổi. Cậu chột dạ cúi đầu, nhỏ giọng cầٰu xin tha thứ: “Em chỉ đùa thôi anh đừng xem là thật. Chủ tịch Tầٰn, anh đại nhân đại lượng, đừng so đo chuyện này...”

Tầٰn Ý bỗng nhiên nắm lấy cổ tay cậu, Kỷ Sơ Hạ kinh ngạc ngẩng đầu, hai mắt hần như một con mãnh thú đang theo dõi con mẫٰi, giọng nói cũng khàn đi: “Là anh quá chìều em, đúng là không biết chừng mực.”

Hải sâm chưng trứng

Tôm bạch chươc

*Tôm bạch chươc là món ăn truyềٰn thống nổi tiếng ở Quảng Đông. Nguyên liệu chủ yếu là tôm, hai chữ bạch chươc chính là trực tiếp bỏ tôm sống nguyên nước nguyên vị luộc trong nước trong. Người Quảng Châu thích dùng phương pháp này để bào trì độ tươi, ngọt, và vị của tôm, sau đó lột vỏ tôm nhúng vào nước sốt.

hào hấp tỏi và miến

Cá lư hấp

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 38

Kỷ Sơ Hạ theo bản năng lùi ra sau một bước, lưng đụng vào cái bàn phía sau. Tần Ý cúi người về phía trước, đầu gối chen vào giữa hai chân cậu. Nửa người dưới của hai người gần như dán vào nhau, Kỷ Sơ Hạ có thể cảm nhận được rõ ràng hình dáng nơi đó đang nhô ra của đối phương.

Cuối cùng cậu cũng biết cái gì là tự làm bậy không thể sống: "Hiệu quả nhanh như vậy sao..."

"Em đang đùa cái gì vậy." Tần Ý ghé sát vào tai cậu, khàn khàn nỉ non: "Em cố ý đúng không?"

"Không có." Kỷ Sơ Hạ nhỏ giọng, khí thế cũng yếu đi.

"Em muốn anh làm gì với em? Trước đây không phải em không thích mấy chuyện này sao?"

"Em không muốn nợ anh."

"Vậy nên nhất định phải dùng cách này trả nợ? Em chỉ có thứ này có thể cho anh sao?"

"Vậy anh muốn cái gì?" Kỷ Sơ Hạ nâng mắt, nhìn thẳng vào hai mắt của Tần Ý, cảm xúc trong con ngươi tối đen sâu không thấy đáy của hắn làm cậu mờ mịt không biết phải làm sao.

Ngón tay Tần Ý chạm vào vị trí trái tim Kỷ Sơ Hạ: "Nơi này."

Lông mi Kỷ Sơ Hạ run rẩy: "Em không dám."

"Tại sao?"

"Chủ tịch Tần muốn ai mà không được, người như em thì tính cái gì... Em rất cảm kích anh đã giúp em, anh có hứng thú thì em thỏa mãn, không phải như vậy rất tốt sao? Anh muốn em trao trái tim cho anh thì quá gây khó dễ rồi. Nếu em thật sự trao trái tim, một ngày nào đó anh chán em thì em phải làm sao? Đến lúc đó không phải em rất đáng thương sao?"

"Em không tự tin về bản thân như vậy?"

"Em có cái gì để tự tin?" Kỷ Sơ Hạ buồn cười nói: "Chẳng lẽ em nên nghĩ rằng dựa vào cái mặt đẹp thì sẽ bảo đảm chủ tịch Tần sẽ không chán? Trước kia anh đã bao nuôi mấy tiểu minh tinh rồi? Cảm giác mới mẻ nhất kéo dài bao lâu?"

"Không hề có một ai. Nếu anh giống như những lời em nói, cần thiết làm đến bây giờ sao?"

Kỷ Sơ Hạ rất khó hiểu: "Trước kia rõ ràng anh rất chán ghét em, rất khinh thường em, tại sao hiện tại lại có suy nghĩ này?"

"Em muốn nghe anh nói rõ sao? Muốn anh nói cho em biết, rốt cuộc em tốt đẹp đến cỡ nào?"

Tần Ý ép sát từng bước, Kỷ Sơ Hạ ngậm miệng không hỏi nữa. Những lời Tần Ý nói không phải là lời mà cậu muốn nghe, nếu còn kéo xuống như vậy sẽ không có khả năng đạt thành nhận thức chung. Cậu chỉ muốn trả nợ, không nguyện ý dẫn thân vào lao tù.

Tần Ý ôm Kỷ Sơ Hạ vào lòng, kéo tay cậu đề lên vị trí trái tim hắn, để cậu cảm nhận được nhịp đập trái tim: "Anh biết em hiểu, đây mới là giao dịch công bằng mà anh nói."

Kỷ Sơ Hạ vẫn lắc đầu, Tần Ý hiểu rõ không thể bức bách cậu. Kỷ Sơ Hạ có quá nhiều lo lắng, tính cảnh giác cũng rất cao, sẽ không dễ dàng tin tưởng hắn, nhưng hắn lại có kiên nhẫn.

Cậu em của hắn vẫn rục rịch góc đầu dãy như trước, ăn nhiều hải sản như vậy, quả thật cũng có hiệu quả. Nhưng nguyên nhân quan trọng nhất

chính là do người mà hắn đang ôm trong lòng, hắn cũng không phải là Liễu Hạ Huệ.

Kỷ Sơ Hạ cảm nhận được, do dự một lúc rồi nhỏ giọng đề nghị: "Hay là chúng ta vào phòng tắm... Em giúp anh."

Tần Ý ôm cậu càng chặt hơn, ghé vào tai cậu nói: "Được."

Phòng tắm rất nhỏ và chật chội, không đến mấy mét vuông, hai người đàn ông to lớn chen chúc có hơi khó khăn. Kỷ Sơ Hạ bị Tần Ý đè trong góc tường, cúi đầu chậm rãi kéo dây kéo quần tây, cách quần lót vuốt ve cậu nhỏ cứng rắn nóng bỏng của hắn.

Tần Ý nắm lấy tay Kỷ Sơ Hạ kéo vào trong quần lót. Đây là lần đầu tiên cậu chạm vào dương vật của người khác ngoại trừ bản thân, cảm giác trong tay làm cậu hoảng hốt, mặt đỏ rực như muốn chảy máu.

Tần Ý kề sát vào tai cậu thở dồn dập, âm thanh khàn khàn gợi cảm. Cậu cảm thấy lỗ tai hơi ngứa, muốn tránh lại không có đường lui. dương vật trong tay nặng trĩu, vừa thô vừa dài, một bàn tay cậu cần không hết, cậu nhanh chóng vuốt ve lên xuống, nhắm tịt mắt không dám nhìn.

Tần Ý cắn cắn vành tai Kỷ Sơ Hạ, rồi lại liếm láp tới lui, cố ý khiêu khích, cậu cắn chặt môi, dục vọng bên dưới không khống chế được mà bắt đầu ngóc đầu dậy.

"Anh cũng giúp em."

Giọng nói khàn khàn của hắn tràn vào tai cậu, Kỷ Sơ Hạ giống như bị mê hoặc, vô thức rên rỉ một tiếng. Bàn tay Tần Ý đã cởi nút quần cậu, kéo quần lót ra thâm dò vào, đầu yếm vuốt ve cậu nhỏ hơi cứng rắn của cậu.

Cơ thể Kỷ Sơ Hạ nhanh chóng nhũn ra, dựa vào vai Tần Ý, nước mắt muốn tràn ra, nhỏ giọng rên rỉ, đôi môi bị cậu cắn đỏ bưng. Tần Ý nhìn dáng vẻ lâm vào tình dục càng trở nên mê người của cậu, nhìn không được cúi đầu ngậm lấy đôi môi khe khẽ nhếch kia, cuốn lấy đầu lưỡi hồng hồng như ẩn như hiện trong hàm răng trắng sáng, liên tục mút hôn.

Một luồng tinh dịch bắn ra trong tay đối phương, cả người Kỷ Sơ Hạ run rẩy, sáng khoái đến cong ngón chân, dựa vào ngực Tần Ý mặc hắn muốn làm gì thì làm. Hắn ôm chặt eo cậu, thay đổi góc độ liên tục hôn môi, liếm láp từng vị trí trong miệng cậu, hấp thu hơi thở và hương vị của cậu.

Một lúc lâu sau Kỷ Sơ Hạ mới hồi phục tinh thần, nhanh chóng đẩy Tần Ý ra, rút khăn tay lung tung lau phía dưới rồi chỉnh đốn quần áo, sau đó xoay người sang chỗ khác rửa tay. Tần Ý ôm cậu từ sau lưng, nhỏ giọng hỏi: "Em có phản cảm không?"

Kỷ Sơ Hạ thành thật lắc đầu, cậu không những không ghét, trái lại còn rất trăn mê.

"Em rất tuyệt."

Giọng nói trầm thấp mang theo ý cười ái muội của Tần Ý vang lên, hai mắt Kỷ Sơ Hạ hơi lay động, ấp úng nói: "Anh cũng rất lợi hại."

Hắn có chỗ nào không được chứ, rõ ràng là rất được, cũng không biết đã ghen bao lâu rồi.

Hai người ra khỏi phòng tắm, Kỷ Sơ Hạ thúc Tần Ý nhanh về, hắn chep miệng nói: "Em đưa anh ra đi."

Kỷ Sơ Hạ đẩy hắn ra cửa, Cục Bông nằm trên sofa nhảy lên, cho rằng cậu muốn ra ngoài, cắn ống quần không cho cậu đi.

Tần Ý cười nhẹ nói: "Mèo của em rất đáng yêu, chẳng qua rất không biết đi đâu."

"Anh có biết cái gì gọi là đáng yêu không?"

Tần Ý vươn tay vuốt ve cằm cậu: "Em cũng rất đáng yêu."

Đúng là muốn chết, núi băng cũng biết trêu ghẹo người ta.

Kỷ Sơ Hạ đỏ mặt dờn tần mắt. Lúc hai người đứng ở cửa nói chuyện, ngoài trời bắt đầu tí tách đổ mưa, Kỷ Sơ Hạ ngẩng đầu nhìn trời, xoay

người vào nhà cần cái ô đi ra: "Đi thôi, em đưa anh ra xe."

Tần Ý nhận cái ô, ôm vai Kỷ Sơ Hạ, gần như ôm người vào lòng ngực, cùng cậu đi ra ngoài. Ngõ nhỏ không có đèn đường mờ tối, chỉ có chút ánh sáng rọi ra qua cổng tò vò hai bên. Hai người cùng che một chiếc ô chậm rãi đi về phía trước, yên tĩnh gần như có thể nghe được tiếng hô hấp và tiếng tim đập của nhau.

Tài xế của Tần Ý đã đến hai mươi phút trước, trông thấy hần đến liền xuống xe mở cửa. Hần không lên xe mà xoay người nhìn Kỷ Sơ Hạ.

Cậu cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Anh đi đi."

Tần Ý vươn tay ôm cậu, Kỷ Sơ Hạ nhắm mắt lại, cảm thụ từng nụ hôn trên mặt, trong lòng không hiểu sao lại có chút chua xót.

Cuối cùng Tần Ý thật cẩn thận hôn lên môi cậu, sau đó mới buông ra nói: "Trở về đi."

Chiếc xe rời đi, nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ tấp nập rồi biến mất không thấy bóng dáng. Kỷ Sơ Hạ cần ô đứng tại chỗ ngơ ngẩn một lúc mới xoay người đi về nhà.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 39

Giữa tháng sáu, vụ án của Chương Hướng Minh được phán tội cố ý giết người. Vì khi xảy ra vụ án Chương Hướng Minh đã thành niên, cộng thêm phạm tội với tính chất ác liệt, tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng cho xã hội, bị phán tử hình, tước quyền lợi chính trị suốt đời. Cha của gã cũng bị tuyên bảy năm tù vì tội đưa hối lộ.

Ngày xét xử, Tần Ý đưa Kỷ Sơ Hạ đến nghe phán quyết. Cậu vô cùng bình tĩnh, lúc bản án được tuyên, cha con Chương Hướng Minh trước vành móng ngựa mặt xám như tro tàn. Cậu có cảm giác như rút được gánh nặng, đã mười lăm năm, cuối cùng cơn ác mộng này cũng kết thúc.

Ra khỏi tòa án, ánh mặt trời trên đầu làm Kỷ Sơ Hạ nhìn không được nheo mắt lại, Tần Ý cần tay cậu nói: “Dù bọn họ chống án cũng không thay đổi được kết quả, em cứ yên tâm.”

Kỷ Sơ Hạ quay đầu cười nhẹ với hắn: “Cám ơn anh.”

Cậu biết chuyện này có thể thuận lợi như vậy, thậm chí kết quả cuối cùng còn vượt qua mong đợi của cậu, tất cả là nhờ vào Tần Ý. Dù là thỏa thuận với nhà họ Từ, kích động dư luận tạo áp lực cho chính phủ, hay là vận dụng quan hệ làm ảnh hưởng kết quả phán quyết, tất cả đều dựa vào Tần Ý.

“Nhắc tay chi lao mà thôi.”

Tần Ý nói nhẹ nhàng băng quơ, không nói cho Kỷ Sơ Hạ biết, thật ra vì thuyết phục ông Từ không nhúng tay vào việc này, hắn đã nhường một nửa hạng mục trị giá trăm tỷ mà Tần thị vốn có thể độc chiếm cho Từ gia. Nếu không làm vậy hắn cũng có thể làm chết hai cha con Chương Hướng Minh,

nhưng sẽ phải xé rách mặt với nhà họ Từ, tuyệt đối không dễ dàng như vậy mà đạt thành mục đích.

Đưa Kỷ Sơ Hạ đi ăn tối xong, Tần Ý lại đưa cậu về phim trường ở ngoại thành. Bộ phim võ hiệp này phải quay hơn ba tháng, khoảng thời gian này cậu luôn ở phim trường, sáng nay xin nghỉ mới ra ngoài được.

Trước khi xuống xe, Tần Ý nói với Kỷ Sơ Hạ: “Buổi tối anh đến đón em.”

Về mặt cậu lập tức trở nên vui vẻ, sau đó lại bình tĩnh gật đầu: “Được.”

Vì phải quay phim, gần như cậu và Tần Ý chỉ gặp nhau một tuần một lần, mỗi lần đều là hắn đến tìm cậu. Lần nào cũng là đi ăn tối rồi ra ngoài hóng gió, cuối cùng hắn đưa cậu về khách sạn ở phim trường, nhiều nhất chỉ hôn một cái lúc xuống xe.

Tần Ý muốn chơi trò ngây thơ yêu đương lãng mạn, Kỷ Sơ Hạ sẽ phối hợp với hắn. Trong suy nghĩ của cậu, dù hiện tại Tần Ý thật sự thích cậu, một ngày nào đó cũng sẽ tiêu hao hết hứng thú và kiên nhẫn, cậu không ngại từ từ chờ. Đương nhiên cậu càng hy vọng Tần Ý có thể trực tiếp một chút, dù sao chỉ ngủ với kim chủ cũng thoải mái hơn phải trả giá chân tình.

Tần Ý không biết, hắn thông cảm Kỷ Sơ Hạ mỗi ngày quay phim vất vả cực khổ lại bị cậu hiểu lầm như vậy, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không làm chính nhân quân tử.

Sau khi quay lại phim trường, Kỷ Sơ Hạ lập tức đi thay trang phục trong phim, quay phim cổ trang sẽ tốn hơn hai tiếng búi tóc mỗi ngày, cậu là nhân vật chính lại càng không thể qua loa. Hai ba nhân viên trang điểm vội trước vội sau trang điểm, làm tóc, thay quần áo cho cậu.

Hôm nay có người mới gia nhập đoàn làm phim, là Lý Khâu Cẩn, người quen cũ của Kỷ Sơ Hạ, hắn đóng vai nam số 3, phân đoạn không nhiều nhưng cũng hơi quan trọng. Diễn viên trước đây đóng vai này đã quay một tháng, đột nhiên bị đá ra, nhân vật tạm thời rơi xuống Lý Khâu Cẩn.

Lúc Lý Khâu Cầ xuất hiện, Kỷ Sơ Hạ đã hóa trang gần xong. Sáng nay hắn đã tới đây nhưng quay ở một tổ khác, lúc này biết Kỷ Sơ Hạ trở lại, lập tức đến chào hỏi.

Lý Khâu Cầ bày vẻ mặt vui vẻ khi gặp bạn cũ, thân thiện trò chuyện với cậu. Vẻ mặt Kỷ Sơ Hạ lạnh nhạt nhưng cũng không làm lơ hắn. Cậu không thể nào có thiện cảm với Lý Khâu Cầ, nhưng cũng không đặc biệt ác cảm. Hắn đã thấy đáng vẻ chật vật nhất của cậu, nhưng mặc kệ lần đó hắn có mục đích gì mà dẫn cậu đi hầu rượu, có thể gặp được Tần Ý, còn moi được một ít tiền cũng nhờ đi tham gia buổi tiệc rượu đó. Theo một nghĩa nào đó, quả thật Lý Khâu Cầ đã giúp cậu, vì thế cậu cũng không định làm khó hắn.

“Cậu rất có năng lực nha, không ngờ thật sự vào được Đông Hoàng, còn đóng vai chính bộ phim được đầu tư lớn này.”

Không có người ngoài nên Lý Khâu Cầ nói chuyện không kiêng dè gì, nói không được vài câu liền bắt đầu bốc dấm chua, Kỷ Sơ Hạ buồn cười trong lòng: “Đầu nhờ phúc của cậu.”

“Tôi thì liên quan gì. Chẳng lẽ cậu thật sự đi theo ông chủ Tần? Không phải là lần đó được hắn coi trọng chứ?”

Kỷ Sơ Hạ cười cười, dứt khoát thừa nhận: “Đúng vậy.”

Lý Khâu Cầ nghe vậy gương mặt liền trở nên vắn vẹo. Ngày đó nhìn thấy Kỷ Sơ Hạ bị chê cười hắn còn âm thầm sướng khoái một lúc lâu, lúc ấy ông chủ Tần phất tay áo rời đi, rõ ràng là do Kỷ Sơ Hạ chọc giận hắn, tại sao lại thành coi trọng Kỷ Sơ Hạ? Sớm biết như vậy hắn tuyệt đối sẽ không dẫn Kỷ Sơ Hạ đến đó. Hắn chỉ muốn kéo Kỷ Sơ Hạ cùng sa vào vũng bùn, nhưng đối tượng tuyệt đối không phải là cực phẩm chủ tịch Tần. Kỷ Sơ Hạ đáp lên được người như vậy càng làm hắn thêm điên cuồng ghen ghét.

Kỷ Sơ Hạ đứng lên, vỗ vỗ vai Lý Khâu Cầ rồi xoay người bước đi.

Lý Khâu Cầ thế vai cho Dư Hi Hâm, diễn viên mới vừa bị loại khỏi đoàn làm phim ba ngày trước, chỉ vì Tần Ý rảnh rỗi đến phim trường đợi

Kỷ Sơ Hạ cả buổi chiều, người mới kia tự cho bản thân không kém Kỷ Sơ Hạ, không sợ chết mà chạy đến trước mặt Tần Ý nịnh nọt. Nếu vậy thì cũng thôi đi, hắn còn cố tình trước mặt Tần Ý ám chỉ Kỷ Sơ Hạ cấu kết với nhà sản xuất phim. Lúc ấy Tần Ý không nói một câu, tối đó tổng đạo diễn loại trừ Dư Hi Hâm ra khỏi đoàn làm phim trước mặt mọi người.

Dư Hi Hâm kêu gào hắn không làm gì sai, tại sao vô duyên vô cớ khai trừ hắn. Đạo diễn lười nhiều lời, là người đại diện của Dư Hi Hâm kéo hắn trở về, đồng thời liên tục xin lỗi đạo diễn và Kỷ Sơ Hạ. Việc này toàn bộ đoàn làm phim đều nhìn thấy, vốn có nhiều tâm tư, trải qua chuyện này cũng yên tĩnh lại, thái độ với Kỷ Sơ Hạ càng không giống người thường.

Kỷ Sơ Hạ biết có rất nhiều người giống Lý Khâu Cần và Dư Hi Hâm. Khoảng thời gian này, dù là ở phim trường hay công ty, cậu đều gặp qua đủ loại ánh mắt ghen tỵ, ghen tỵ và khinh thường. Tất cả mọi người đều biết, vì Tần Ý cậu mới có cơ hội này, rất nhiều người vừa hâm mộ vừa không cam lòng, dựa vào cái gì là Kỷ Sơ Hạ mà không phải là bọn họ. Bản thân Kỷ Sơ Hạ cũng thường nghĩ, tại sao lại là cậu, rốt cuộc Tần Ý thích cậu ở điểm nào.

Đây đúng là một câu hỏi khó trả lời.

Cho dù bảo Tần Ý trả lời, chính hắn cũng không rõ. Lúc còn hiểu lầm Kỷ Sơ Hạ, hắn đã không tự giác bị cậu hấp dẫn, cho dù không phải là vừa gặp đã yêu nhưng thật ra cũng tương tự. Đại khái Kỷ Sơ Hạ trời sinh đã có sức hấp dẫn trí mạng đối với hắn.

Lý Khâu Cần chưa từ bỏ ý định, chạy theo hỏi Kỷ Sơ Hạ: “Hiện tại cậu theo hắn, còn khỏe khoắn như vậy, không lo lắng sau này hắn chơi chán sẽ đá cậu sao, cậu xuống đài sẽ còn thê thảm hơn những người khác?”

Kỷ Sơ Hạ cười lạnh một tiếng, cũng không giả vờ nữa: “Là cậu muốn nhìn tôi xuống đài như vậy đúng không?”

“Tôi cũng vì tốt cho cậu...”

“Nói thật dễ nghe, ghen tỵ thì cứ nói thẳng đi.”

Lý Khâu Cầ trầ mặ xuống: “Hiện tại cậu đắ ý như vậy, cậu cho là có thể đắ ý cả đời sao? Bây giờ ông chủ Tầ cừg chỉ ầu cậu, không chừng hai ngày nữa liề trở mặ.”

Kỷ Sơ Hạ thờ ơ nhún vai: “Cậu biết bây giờ hắ đang cừg chỉ ầu tôi là được r ầ. Cậu không nghe nói người diễn nhân vật của cậu trước kia bị đá ra khỏi đoàn làm phim như thế nào sao? Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng trêu chọc tôi, tính tình tôi không tốt đâu, chọc tôi bực mình tôi bảo ông chủ Tầ đá cậu ra...”

“Cậu hù dọa ai đó?” Lý Khâu Cầ không tin, hắ thật sự không cho là Kỷ Sơ Hạ có thể diện lớn như vậy trước mặ Tầ Ý.

Kỷ Sơ Hạ cầ điện thoại bấm số của Tầ Ý, mới vừa reo một tiếng bên kia đã bắt điện thoại. Cậu nhìn Lý Khâu Cầ cười cười, ấ loa ngoài.

“Có việc à?”

“A Ý, lại có một tên không có mắt chọc em mất hứng ở trường quay?”

Tầ Ý nhướng mày, đây là lần đầu tiên Kỷ Sơ Hạ gọi tên hắ, hơn nữa còn dùng giọng nói nũng nịu như vậy. Biết rõ cậu làm thế cho người khác xem, nhưng như vậy cũng đủ làm hắ cao hứng r ầ. Tầ Ý vui vẻ phối hợp: “Đừng nóng giận, anh gọi người xử lý, em ngoan ngoãn tập trung đóng phim đi, tối nay anh đến đón em.”

Kỷ Sơ Hạ cúp điện thoại, vẫn mỉm cười như trước nhìn Lý Khâu Cầ, đối phương đã hoàn toàn thay đổi vẻ mặ: “Cậu thật sự ác như vậy?”

“Cậu đừng đến trước mặ tôi nói mấy câu quái gở chọc tôi bực mình là được.”

“Xin lỗi.” Lý Khâu Cầ khẽ cắ môi nói lời xin lỗi, không dám tiếp tục chọc giận Kỷ Sơ Hạ, xám xịt rời đi.

Cậu bữ môi, do dự một lúc r ầ quyết định tối nay gặp mặ giải thích với Tầ Ý.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 40

Gần tối, Kỷ Sơ Hạ gọi điện thoại cho Tần Ý, nói đêm nay cậu phải quay phim, buổi sáng đã xin nghỉ nửa ngày, thật sự ngại bỏ bê công việc, đêm mai sẽ ăn cơm với hắn.

“Em đừng ăn cơm hộp, lát nữa anh đến dẫn em đi ăn cơm.”

Thái độ Tần Ý rất cứng rắn, Kỷ Sơ Hạ không thể từ chối liề n đ ồng ý. Một tiếng sau, Tần Ý xuất hiện ở phim trường, hai trợ lý sinh hoạt của hắn cũng đi cùng, xách theo hai hộp thức ăn thật lớn, trực tiếp đi vào phòng nghỉ của Kỷ Sơ Hạ.

Cậu chỉ có thời gian hai mươi phút để ăn cơm, một mâm thức ăn tinh xảo được bày trước mặt, cậu cũng không có lòng mà từ từ thưởng thức, ăn như gió cuốn mây trôi giải quyết cho xong bữa tối: “Chủ tịch Tần từ từ ăn, em đi quay phim trước. Nếu anh có việc thì cứ đi trước đi, phỏng chừng đêm nay em quay rất trễ.”

Tần Ý gật gật đầu nhưng vẫn không rời đi, ở lại xem cậu đóng phim. Vì đây không phải là lần đầu hắn đến, mọi người trong đoàn làm phim dường như đã quen, nhiều nhất cũng cảm thán một câu Kỷ Sơ Hạ thật lợi hại trong lòng. Dù sao trong cái vòng lẩn quẩn này, không ít người tìm kim chủ, nhưng có thể làm kim chủ nhiều lần tham ban lúc đóng phim lại không có mấy người, hơn nữa còn khoe khoang như vậy, không phải người bình thường có thể làm được.

Chín giờ rưỡi tối, cuối cùng buổi quay phim kết thúc. Có ông chủ Tần đứng sờ sờ ở đó, dù hắn không nói gì cũng có thể dọa người khác bị áp lực muốn tè ra quần, đạo diễn cho mọi người nghỉ sớm một chút. Kỷ Sơ Hạ

thay quần áo đi ra, thấy Tần Ý vẫn còn ở đây, hơi áy náy hỏi: “Anh chưa đi à?”

“Muốn ăn khuya không?”

“Thôi, tối nay ăn quá no, giờ ăn không vô.”

“Vậy em về nghỉ đi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Gần như mỗi ngày chưa đến sáu giờ sáng Kỷ Sơ Hạ sẽ rời giường đi hóa trang, quay bộ phim này thật vất vả. Nếu không phải thấy cậu thật sự quá thích, Tần Ý còn muốn thay công việc khác thoải mái hơn cho cậu.

Hắn đưa cậu quay về khách sạn, lúc xuống xe, Kỷ Sơ Hạ nhỏ giọng hỏi: “Anh có muốn đi lên uống tách trà không?”

Hai mắt Tần Ý tối lại, nhìn cậu nói: “Em chắc chắn?”

“Anh đừng nghĩ nhiều như vậy, chỉ là đơn thuần uống tách trà mà thôi.” Nếu không phải thấy Tần Ý đợi cậu cả buổi tối ở phim trường, hai người nói chuyện không được mấy câu, cậu cũng không đề nghị như vậy.

Tần Ý cong khóe miệng, cùng cậu xuống xe.

Đoàn làm phim sắp xếp cho Kỷ Sơ Hạ một căn phòng lớn có phòng ngủ nhỏ phía trong, chỉ có nam chính và nữ chính mới có đãi ngộ như vậy. Trong phòng hơi lộn xộn, Kỷ Sơ Hạ vừa vào phòng liền thu dọn đồ đạc trên sofa, sau đó mới mời Tần Ý ngồi xuống rồi đi pha trà.

“Cuộc điện thoại hôm nay, thật xin lỗi...” Kỷ Sơ Hạ ấp úng xin lỗi Tần Ý, hơi khó mở miệng: “Trước kia người đó cùng em theo một người đại diện, chúng em không hòa hợp lắm, hôm nay hắn cũng vào đoàn làm phim, nên em không thoải mái... Em muốn đuổi hắn đi nên mới...”

Tần Ý vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo Kỷ Sơ Hạ ngồi lại gần. Cậu do dự dịch qua, hắn nắm tay nhìn vào mắt cậu, nghiêm túc nói: “Tại sao phải xin lỗi anh?”

“Vì em lợi dụng anh, có lẽ sẽ làm ảnh hưởng không tốt đến anh...”

“Em có biết hành vi này của em gọi là gì không?”

Kỷ Sơ Hạ nghĩ nghĩ, không chắc chắn lắm trả lời: “Được sủng mà kiêu?”

Hai mắt Tần Ý ánh lên ý cười: “Vậy nên anh vui lòng cưng chiều em, ở bên ngoài em ngang ngược một chút cũng không sao, cần gì phải xin lỗi anh?”

Kỷ Sơ Hạ bỗng nhiên không dám nhìn thẳng vào hắn, dời tầm mắt đi, nhỏ giọng lầ bầ: “Anh như vậy là phạm quy.”

“Hửm?”

Cậu ngậm miệng không nói nữa.

Tần Ý ôm cậu vào lòng, giờ tay xoa xoa đầu cậu nói: “Sơ Hạ, sau này gọi tên anh giống như trong điện thoại nha.”

“Không tốt lắm đâu...”

“Không sao.”

“Được rồi, anh vui là được.”

“Anh cũng muốn làm em vui.” Hắn cúi đầu hôn lên mi tâm Kỷ Sơ Hạ: “Có phải anh đến tìm em, làm em bị nhiều người bình luận thị phi, hôm nay gây ồn ào với người ta cũng vì nghe được mấy lời không thoải mái?”

“Cũng không tính là phê bình gì, người ta nói cũng đúng mà, quan hệ của em và anh vốn là như vậy.”

“Như vậy là cái gì?”

Kỷ Sơ Hạ cười khẽ một tiếng: “Anh lại giả ngu à?”

Tần Ý thật bất đắc dĩ: “Người luôn giả ngu là em mới đúng, em biết anh muốn cái gì, tại sao lại không chịu tin?”

Kỷ Sơ Hạ rời khỏi lồng ngực hắn, ngẩng thẳng người: “Nói thật, ngay từ đầu em rất ghét anh, kiêu căng ngạo mạn, tự cao tự đại, không hiểu tình người. Sau đó anh lại chơi trò thâm tình làm người khác rất không tự nhiên. Nhưng anh đã giúp em, em rất cảm kích...”

“Ngoại trừ cảm kích còn gì khác?”

“Em không biết... Anh có thể không muốn nhiều như vậy không? Anh muốn em, em giao dịch, cứ hưởng thụ không được sao? Tại sao nhất định phải muốn trái tim? Em không muốn sau này có chuyện phiền lòng.”

“Có gì mà phiền?”

“Ví dụ như yêu đương rồi lại bị anh vứt bỏ, nghĩ thôi đã thấy rất thảm rồi.”

Kỷ Sơ Hạ nói xong lại bật cười. Lý Khâu Cần từng hỏi cậu có lo lắng thảm cảnh sau khi bị vứt bỏ không, cậu cũng từng nghĩ qua, bây giờ khỏe khoắn như vậy, đợi đến khi Tần Ý chán ngấy, những người không cam lòng và ghen tỵ hiện tại không làm gì được cậu sẽ tìm cơ hội đập cậu một cú. Chuyện đó cũng đương nhiên thôi, nhưng nếu trước khi bị Tần Ý đá, cậu leo lên được vị trí cao nhất trong giới giải trí, thì cho dù bị đá, những người khác chưa chắc đã chết được cậu. Vì thế cậu không quá lo lắng, đi đâu duy nhất lo sợ chính là cậu thật sự sa vào lưới tình.

Tần Ý không phải người bình thường, chênh lệch giữa bọn họ thật sự quá lớn, cậu rất sợ sau khi thật lòng yêu hắn, không biết lượng sức “trèo cao”, cuối cùng có một ngày ngã xuống vực sâu, tan xương nát thịt.

“Tại sao em chắc chắn anh sẽ thay lòng đổi dạ? Chỉ bởi vì anh giàu có? Cho dù em tìm một người có bối cảnh tương tự em, cũng không thể cam đoan nhất định sẽ thiên trường địa cửu mà?”

“Vậy mới nói yêu đương rất phiền phức, nếu có thể, em căn bản không muốn yêu đương.”

“Trước kia em kiên trì không bán mình, hiện tại lại đồng ý trả cho anh, hẳn là không phải chỉ vì anh đã giúp em. Em có thiện cảm với anh, chẳng qua chính em không thừa nhận mà thôi.”

Ngón tay Tần Ý chạm lên vị trí trái tim Kỷ Sơ Hạ: “Nhưng phần thiện cảm này lại không nhiều, ít nhất không đủ để em liều lĩnh không quan tâm đến lợi và hại mà ở bên anh.”

Bị chột trúng tâm sự, Kỷ Sơ Hạ hơi ngượng: “Anh đã biết rõ, tại sao còn ép em?”

“Nếu như anh không thúc đẩy, đến lúc nào em mới để anh vào lòng? Anh biết em băn khoăn đi đâu gì, nếu em không có cảm giác an toàn, vậy chúng ta kết hôn đi. Có lẽ quan hệ vợ chồng được pháp luật đảm bảo sẽ làm em an lòng hơn một chút.”

Kỷ Sơ Hạ sửng sốt: “Anh điên rồi.”

“Em xem, đây là lần thứ ba em mắng anh bệnh thần kinh, anh muốn kết hôn với người anh thích, sao lại bị điên?”

Kỷ Sơ Hạ cau mày, muốn nhìn ra dù là một tia đùa giỡn trong mắt Tần Ý, nhưng chỉ thấy sự nghiêm túc 100%.

Cậu cúi đầu: “Xin lỗi.”

“Thôi, là anh không nên ép em.”

Không hiểu sao Kỷ Sơ Hạ lại áy náy trong lòng, thế nhưng muốn cậu vì sự áy náy và chút tình cảm phức tạp mà ngay cả cậu cũng không rõ liên kết hôn với hắn, dù trong mắt người khác là cậu quá lời, nhưng trong mắt cậu, trừ phi cậu bị điên mới làm như vậy.

Im lặng qua đi, Kỷ Sơ Hạ vươn tay cởi quàng Tầm Ý: “Chúng ta làm đi, không đề cập đến những chuyện khác, anh muốn thế nào em cũng phối hợp theo anh.”

Tầm Ý giữ tay cậu lại: “Sơ Hạ, anh đã nói không muốn em dùng cách này trả nợ. Anh rất nghiêm túc, anh không muốn quan hệ của chúng ta trở nên như vậy, anh rất nghiêm túc với tình cảm này, em có hiểu không?”

Kỷ Sơ Hạ từ từ đỏ mặt: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Cậu biết ván này cậu vẫn thua, Tầm Ý quá mức thâm sĩ trắng thẩn, so sánh với hắn, cậu quả thật rất xấu hổ. Chỉ là cậu không muốn yêu đương với hắn, lại giống như gây tội ác tà trời, làm cậu thậm chí không mặt mũi đối diện với Tầm Ý.

Hắn vuốt ve gương mặt của cậu: “Em đừng tự gây áp lực lên bản thân. Trước kia là anh sai, còn hiện tại, trước khi em dùng trái tim tiếp nhận anh, đừng buông thả bản thân làm những chuyện này, sau này cũng không, anh tôn trọng em, em chỉ cần biết, anh nghiêm túc theo đuổi em với mục đích kết hôn, vậy là đủ rồi.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 41

Bộ phim chiếu mạng Con ma ấy đã được lên lịch chiếu độc quyền trên trang web của Ưu Kỳ vào đầu tháng bảy. Công tác tuyên truyền đã chính thức khởi động, mặc dù là phim chiếu mạng, nhưng vì có Tần nhi thiếu đầu tư, Đông Hoàng tiếp nhận phần tuyên truyền hậu kỳ, không chỉ ồ ồ ném bom trên internet, mà bên ngoài cũng tiến hành hùng hực khí thế, đường lớn, trạm xe bus đầu được dán đầy poster. Một bộ phim chiếu mạng đầu tư ít mà tuyên truyền khí thế như vậy thật làm mọi người ghé mắt nhìn.

Chu Vĩ làm vậy không chỉ đơn giản là nịnh nọt Tần nhi thiếu. Thật ra tuy bộ phim này được đầu tư không nhiều, nhưng nội dung cổ trang huyền huyền, phát vào mùa hè cũng coi như là một dòng nước mát, cho dù nó chỉ là một bộ phim chiếu mạng. Đông Hoàng có chút xem trọng bộ phim này mới bỏ nhiều sức lực tuyên truyền như vậy, vừa làm ông chủ vui lòng, vừa có thể kiếm tiền.

Trong trailer tuyên truyền trên internet, Kỷ Sơ Hạ đóng vai thiếu niên thiên sư vô cùng sinh động đầy sức sống, cứ như nhân vật trong nguyên tác bước ra. Chẳng những nhóm fan kinh ngạc thốt lên tiến hóa ngược, mà ngay cả người qua đường cũng hiếu kỳ, rốt cuộc Kỷ Sơ Hạ chăm sóc nhan sắc thế nào mà hai mươi ba tuổi vẫn không khác gì thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi.

Trailer ngắn ngủi vài phút đồng hồ, rất nhiều diễn viên mới dù diễn không thật sự xuất sắc nhưng cũng không tồi, nội dung bộ phim chặt chẽ, sắp đặt các phân đoạn hợp lý. Hiệu ứng kỹ xảo hậu kỳ cũng trên tiêu chuẩn, nếu quay thành phim điện ảnh mà vẫn giữ trình độ này, dù không thể cực hot nhưng cũng có thể tạo được chút tiếng tăm, thật đáng giá mong chờ.

Khoảng thời gian này, Kỷ Sơ Hạ luôn quay phim ở phim trường, có sự tuyên truyền của Con ma ấy, độ hot của cậu trên internet cũng không thấp, chân chính đẩy cậu lên đầu sóng ngọn gió. Vào một buổi sáng sớm, một Weibo hơn trăm vạn fan vô cùng sinh động bạo liệt cậu.

“Tiểu thối tươi họ J nhờ quan hệ tiến vào đoàn làm phim, trong phim trường đùa giỡn đại bài, bắt nạt nghệ nhân mới, thế lực sau lưng rất lớn, bộ phim đã quay gần nửa tháng bỗng đá một người mới vô tội ra khỏi đoàn.”

*Chữ Kỷ 纪 đọc là [jǐ]

Phía dưới Weibo là hình ảnh, giải thích tỉ mỉ tiểu thối tươi họ J ý thế hiếp người, đùa giỡn đại bài như thế nào. Cũng vì diễn xuất của người mới này còn tốt hơn hẳn, thế nên hẳn nhìn không vừa mắt, chỉ trích người mới cướp đất diễn, cưỡng ép đạo diễn đuổi người.

Bạo liệt này vừa đăng lên, mấy diễn đàn bát quái khác theo sát mà đăng lại. Vì nói quá rõ ràng, người trong cuộc nhanh chóng tập trung về phía Kỷ Sơ Hạ và Dư Hi Hâm một tuần trước vừa bị đuổi ra khỏi đoàn làm phim Khê Hoa Ngạn.

Dư Hi Hâm là tham gia một cuộc thi chọn diễn viên cấp tỉnh, lấy được giải quán quân debut, cũng là nghệ nhân của Diệu Tinh. Tuy là người mới nhưng có không ít fan trung thành, nghe nói sau lưng có người nâng đỡ, lúc trước đoạt giải quán quân chính là do sắp xếp nội bộ. Lúc này bị đoàn làm phim không chút lưu tình đá ra, tin tức bị truyền đi, trên mạng đều ồ lên.

Nghe đồn đêm bị đá ra khỏi đoàn, nửa đêm Dư Hi Hâm đăng lên Weibo một dòng Chicken soup for the soul, câu này cũng bị quàn chúng bát quái lật lại rồi điên cuồng share: “Gặp chuyện tàn khốc mới có thể trưởng thành, không oán trời không trách người, tôi phải càng cố gắng mới có thể đứng trên cao, cố lên.”

Fan của Dư Hi Hâm đau lòng vô cùng, gào khóc thảm thiết khắp nơi, tranh thủ sự đồng tình. Fan của Kỷ Sơ Hạ thì sốt ruột chỉ trích Weibo này không có chứng cứ đã bạo liệt, cố ý bôi đen người khác, quá vô sỉ. Nhưng

Weibo kia lại không chỉ tên nói họ, nhóm fan hò hét bị lừa vào tròng, bỗng đứng làm Weibo này hot thêm.

Bài này ám chỉ Kỷ Sơ Hạ và kim chủ sau lưng có quan hệ ái muội, quan hệ giữa Kỷ Sơ Hạ và Tần Ý không tránh khỏi bị người khác nhảy ra chỉ trích. Lần này vì có người dẫn đường cố ý hắc cẩu, có rất nhiều lời khó nghe.

“Không biết câu ‘Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân’ sao? Tiểu thית tươi họ J từng bị đóng băng, hiện tại trở mình lại bắt đầu khi dễ người khác, không sợ bị quả báo hả?”

* 己所不欲勿施于人: Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân là một câu nói của Khổng Tử, nghĩa là cái mà bản thân không muốn, không thích thì đừng áp cho người khác. hay nói khác hơn, mình muốn gì thì cho người khác cái đó. Nhân là yêu người, yêu người khác như yêu bản thân mình.

“Một tên dựa vào bán mộng lấy tài nguyên thượng vị, fan còn mỗi ngày khoe khoang tình yêu chân chính, cười chết.”

“Ai mà không biết tiểu thית tươi họ J là loại hàng gì, trước kia dựa vào bán hủ ôm đùi mà nổi tiếng, sau đó lại chạy đi dụ dỗ thiên kim đại tiểu thư bị đánh mặt, quay đầu liền bò lên giường anh trai đại tiểu thư. Thật buồn nôn. Ông chủ Tần cũng bị mù rồi, không phân biệt được thơm hay thối, uổng công trước kia tôi còn nghĩ anh ta cao phú soái, thanh cao lắm.”

“Từ khi theo đại kim chủ, tiểu thית tươi họ J liên tiếp tham gia hai bộ phim được đầu tư lớn là Vì hấn và Khê Hoa Ngạn, lấy địa vị và diễn xuất của hấn, hấn có đức hạnh và năng lực gì, đúng là sỉ nhục, sớm muộn gì cũng gặp quả báo.”

Ngôn ngữ ô uế ngày càng nhiều, từ khi Kỷ Sơ Hạ ký với Đông Hoàng, tài nguyên ngày càng tốt, mấy tiểu thית tươi cùng cấp bậc với cậu hơn phân nửa vừa ghen tỵ vừa căm hận. Lúc này bên ngoài là thông cảm Dư Hi Hâm, thực tế chính là mượn cơ hội nói cho hả giận, không có bất kỳ bằng chứng chính xác nào, chỉ bằng một bài bạo lưu liền kết luận Kỷ Sơ Hạ là một tên ác ôn, ai cũng hận không thể một cú đá chết cậu.

Kỷ Sơ Hạ sẽ lướt Weibo lúc nghỉ ngơi giữa giờ quay phim, nghe trợ lý bên cạnh tức giận bất bình nói: “Dư Hi Hâm này cũng hơi quá đáng, ai mà không biết tại sao hắn bị đá ra khỏi đoàn, đúng là không biết xấu hổ.”

Kỷ Sơ Hạ cười nói: “Cư dân mạng không biết nha, chỉ cần da mặt đủ dày là có thể bán thảm.”

Thật ra toàn bộ đoàn làm phim đều biết xảy ra chuyện gì, sáng sớm đã có không ít người hoặc thật hoặc giả đến an ủi cậu. Trái lại bản thân Kỷ Sơ Hạ không có cảm giác gì, nhìn những lời thóa mạ hướng về cậu trên mạng chỉ thấy buồn cười.

Thật ra đạo diễn và nhà sản xuất đã sớm muốn đá Dư Hi Hâm ra khỏi đoàn, mặc dù thẳng thắn này chỉ là người mới nhưng lại tự cao tự đại, không những cướp đất diễn mà còn thường xuyên không nói một tiếng đã bỏ bê công việc chạy đi làm chương trình khác. Quay phim hơn một tháng, thời gian hắn ở đoàn làm phim còn chưa tới nửa tháng, kéo dài tiến độ quay phim nghiêm trọng. Nếu không phải vì hắn có nhiều mối quan hệ thì đã sớm bị đá ra, kết quả hắn lại tự tìm đường chết chạy đi trêu chọc ông chủ Tần, quả nhiên bị đuổi cũng không oan uổng chút nào. Thế mà hắn còn có mặt mũi can ngược lại, ác nhân cáo trạng trước.

“Hắn cũng rất can đảm, không sợ đắc tội ông chủ Tần...”

Kỷ Sơ Hạ lắc đầu, thật ra tâm tư của Dư Hi Hâm rất dễ đoán, dù sao cũng đã đắc tội Tần Ý, dứt khoát đắc tội còn kiếm được chút lời, phỏng chừng còn một con đường sống. Hắn lợi dụng công chúng hất bát nước bẩn vào Kỷ Sơ Hạ, nếu hắn thật sự đạt được mục đích, dù Tần Ý giúp cậu làm gì hắn, hắn càng có thể ở trước mặt quần chúng bán thảm. Lần trước Tần Ý đóng băng cậu, Diệu Tinh hoàn toàn không để ý, nhưng tổng tài Diệu Tinh là cậu của Dư Hi Hâm, Diệu Tinh không thể nào bỏ mặc hắn, thế nên Dư Hi Hâm không hề kiên dè gì.

Đang lướt Weibo thì Tần Ý gọi đến, Kỷ Sơ Hạ đứng dậy đi đến chỗ vắng người mới nhấn nút nghe máy.

“Tần... A Ý, có chuyện gì sao?” Kỷ Sơ Hạ không được tự nhiên liếm môi, gọi tên Tần Ý cứ làm cậu không được tự nhiên.

“Em có thấy mấy tin tức trên mạng không?”

“Có, anh cũng thấy hả?”

“Muốn anh giúp em xử lý không?”

“Không cần đâu, vừa rồi anh Lương đã gọi điện thoại cho em, nói chuyện này trước tiên cứ để nguội, nếu đối phương không có chiêu sau thì không cần để ý, anh Lương sẽ tìm người khống chế hướng dư luận, bảo em không cần lên tiếng. Em nghĩ anh ấy có thể xử lý tốt.”

“Thật sự không thành vấn đề?”

“Không có gì đâu, anh phải tin tưởng nhân viên của anh không phải là kẻ lấy tiền ăn cơm khô, chút chuyện này còn làm không được thì phải lăn lộn làm việc thế nào?”

Giọng điệu Kỷ Sơ Hạ rất nhẹ nhàng, Tần Ý cũng yên tâm. Chuyện hần lo lắng nhất chính là tâm trạng cậu bị ảnh hưởng.

Đơn giản nói vài câu, Kỷ Sơ Hạ phải quay tiếp liền cúp điện thoại. Tần Ý gọi nữ trợ lý đến, bảo cô nặc danh gửi cho Kỷ Sơ Hạ thức ăn cho mèo: “Mua thêm chút thức ăn vật mà cậu ấy thích, lát nữa tôi sẽ liệt kê danh sách cho cô.”

Tần Ý chỉ muốn làm Kỷ Sơ Hạ vui vẻ, nữ trợ lý muốn nhắc nhở ông chủ, theo đuổi người ta như vậy là không được, nào có ai cứ yên lặng làm chuyện tốt mà không để tên, người ta căn bản không nhận ra tình yêu tràn đầy của anh biết không!

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 42

Bảy giờ tối, sự kiện tiểu thýt tươi họ J bắt nạt người mới náo nhiệt cả ngày lại thăng cấp lần nữa, Weibo bạo liều lúc trước đăng một video. Trong video, Dư Hi Hâm bị người đại diện lôi kéo, nước mắt giàn dụa xin lỗi đạo diễn và Kỷ Sơ Hạ, đạo diễn cau mày, vẻ mặt không kiên nhẫn, còn Kỷ Sơ Hạ thì ngẩng trên ghế gương mặt lạnh lùng, ngay cả mí mắt cũng không nâng. Dư Hi Hâm đứng khóc lóc xin lỗi, quả thật vừa đáng thương vừa uất ức.

Đoạn video này là trợ lý của Dư Hi Hâm trộm quay trong lúc hỗn loạn, không quay cảnh ban đầu hấn kêu gào cu ồng loạn, chỉ bắt đầu quay sau khi hấn bị người đại diện dạy bảo mới khóc sụt sùi xin lỗi. Thoạt nhìn quả thật rất giống bị Kỷ Sơ Hạ bắt nạt còn không thể không cúi đầu.

Từ trong cuộc thi, Dư Hi Hâm đã đi theo phong cách thanh thu ần ngưng ngưng, nói chuyện sẽ đỏ mặt, hơn nữa đặc biệt am hiểu “bán thảm”, thường xuyên té xỉu sinh bệnh phát thông báo, là tiểu đáng thương trong giới giải trí. Tuy có rất nhiều người trào phúng chỉ trích hấn, nhưng đúng là có rất nhiều fan thích loại nhu nhược hoa thố ti, hiện tại thấy video này, fan của hấn hoàn toàn bùng nổ.

* 菟丝花 hoa thố ti là loại dây leo bám vào cây khác hút chất dinh dưỡng.

Nếu ban ngày nhóm fan chỉ xé mặt trong diễn đàn, hiện tại video này vừa đăng, nhóm fan liền vọt đến Weibo của Kỷ Sơ Hạ mắng chửi. Ngay cả người qua đường cũng sôi nổi đứng v ề phía Dư Hi Hâm, thỉnh thoảng có người lên tiếng giúp Kỷ Sơ Hạ cũng bị nói là fan nảo tàn và thủy quân của Đông Hoàng.

Sau đó có một người tự xưng là nhân viên của đoàn phim Khê Hoa Ngầnhảy ra, nói thật ra ngày đó ông chủ Tần Ý đến tham ban Kỷ Sơ Hạ, Dư Hi Hâm nổi tâm tư muốn dụ dỗ Tần Ý, kết quả ngược lại chọc giận đối phương mới bị đoàn làm phim khai trừ. Lần này dư luận càng đẩy trò cười này lên cao trào.

Nhưng vì Dư Hi Hâm đi theo phong cách ngây thơ quá mức thành công, nhiều người đoán là Tần Ý coi trọng Dư Hi Hâm, Kỷ Sơ Hạ thấy có nguy cơ li hôn ra tay trước. Trong nháy mắt câu chuyện tiểu thụy tươi đang hot trở thành tiết mục máu chó hậu cung tranh giành kim chủ cao phú soái, càng làm quần chúng bất quá không dừng lại được.

Nửa giờ sau, Dư Hi Hâm phát bài Weibo đầu tiên, tỏ vẻ chuyện đã qua, nên nhìn về phía trước, kêu gọi fan của hắn giữ bình tĩnh, không cần tổn thương người khác. Kỷ Sơ Hạ vẫn luôn im lặng lại có vẻ có tật giật mình.

Kỷ Sơ Hạ quay xong cảnh đêm mới phát hiện sự tình đã phát triển đến nước này. Cậu xem qua video, cảm thấy không còn gì để nói. Ngày đó cậu quay cảnh treo trên không cả ngày, đến tối kết thúc công việc, mệt đến nỗi không muốn nói chuyện, lại mới vừa bị Dư Hi Hâm chỉ mặt mũi chửi là kỹ nữ, lúc hắn bị người đại diện áp đến giả vờ xin lỗi, cậu có vẻ mặt hòa nhã mới là kỳ quái.

Trợ lý đi đến nhỏ giọng nói chủ tịch Tần đang ở bên ngoài, Kỷ Sơ Hạ thu dọn đồ đạc xong ra khỏi trường quay li hôn nhìn thấy xe của Tần Ý.

Cậu mở cửa ngó lên xe, Tần Ý kéo cậu đến gần cẩn thận quan sát, thấy vẻ mặt cậu bình tĩnh mới yên tâm một chút.

Kỷ Sơ Hạ cười cười: “Đừng lo lắng, em không có trái tim thủy tinh, hắc hắc cũng là hắc hắc, có người hắc chứng minh em thật sự hot.”

“Đừng nói bậy.”

“Thật sự không sao đâu, anh Lương đã nói chuyện với đạo diễn rồi, tối nay sẽ đăng Weibo thanh minh.”

Tần Ý gật đầu, tuy Kỷ Sơ Hạ nói không cần hắn hỗ trợ, nhưng ban ngày hắn vẫn gọi điện cho Chu Vĩ hỏi về chuyện này, có Đông Hoàng tạo áp lực cho đoàn làm phim, hiện tại cũng rõ ràng đối phương có kế hoạch gì, việc này không qua đêm nay sẽ giải quyết xong.

Ngày mai Kỷ Sơ Hạ phải chụp ảnh cho tạp chí, đã xin đoàn phim nghỉ một ngày, Tần Ý hỏi cậu muốn về khách sạn hay là về nhà, không đợi cậu trả lời lại đề nghị: “Hay về nhà anh đi, ngày mai đi chụp ảnh tạp chí cũng gần một chút, sáng mai anh đưa em qua.”

Kỷ Sơ Hạ ngần người: “Đến nhà của anh?”

“Anh bảo người thu dọn phòng khách, em yên tâm, trong nhà chỉ có anh và A Tranh.”

Kỷ Sơ Hạ ngẫm lại, giờ này về nhà thì Kỷ Thu Vũ đã ngủ, không nên quấy rầy cô bé, về khách sạn thì mai phải dậy sớm, liền không từ chối: “Đi thôi.”

Đây là lần đầu tiên cậu đến nhà chính Tần gia, từ khi ông nội Tần Ý qua đời, mấy chú mấy cô của hắn đều dọn ra ngoài, ngôi nhà lớn như vậy chỉ có ba anh em Tần Ý ở. Hiện tại Tần Dao ra nước ngoài, chỉ còn lại Tần Ý và Tần Tranh. Tần Tranh không ở nhà cả ngày, hôm nay cũng không về nhà như trước, trong nhà càng hiện lên vẻ lạnh lùng tịch mịch.

Vừa vào cửa, Kỷ Sơ Hạ liền có chút e dè, Tần Ý để cậu ngồi đó, tự tay pha một ly sữa: “Thoải mái đi, uống xong thì lên lầu ngủ, đừng suy nghĩ nhiều. Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Kỷ Sơ Hạ chớp chớp hai mắt, hắn quá dịu dàng, cậu không biết nên nói gì mới tốt.

Lúc cậu nằm lên giường còn chưa đến mười một giờ, lướt qua lướt lại trên giường lớn không ngủ được bèn cầm di động lướt Weibo. Nửa giờ sau, Weibo chính thức của bộ phim Khê Hoa Ngạn đăng bày thanh minh đầu tiên, giải thích lý do Dư Hi Hâm bị khai trừ khỏi đoàn, là vì hắn bỏ bê công việc làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến độ quay phim, còn đăng kèm

bản ghi chép hoạt động mỗi ngày suốt một tháng nay, có lý do có bằng chứng, không chừa chút mặt mũi cho Dư Hi Hâm. Vừa nhìn ghi chép tiến trình hơn một tháng nay là hiểu, thời gian Dư Hi Hâm ở đoàn làm phim còn không đến nửa tháng.

Fan của Dư Hi Hâm còn mạnh miệng tranh luận, ý đồ lấp liếm trọng điểm, Weibo của đoàn phim Khê Hoa Ngạn lại đăng một video mới: “Vừa khéo không tắt máy quay, bóc được trò cười của ai kia.”

Video này là đoạn trước khi Dư Hi Hâm xin lỗi, hấn đỏ mặt tai h ồng, gương mặt vụn vẹo, kiêu ngạo la hét trước mặt đạo diễn: “Tôi cũng có hậu trường, mấy người ai dám đuổi tôi.”

So với boy ngây thơ, ngại ngùng đỏ mặt nói câu “Anh yêu các em” với fan cứ như là hai người khác nhau.

Video thanh minh vừa đăng, cư dân mạng đã thay đổi lập trường, hướng dư luận cũng lập tức thay đổi. Tuy có không ít người kiên trì, nói cả Dư Hi Hâm và Kỷ Sơ Hạ đều không phải là thứ gì tốt, nhưng rất nhiều người tin chuyện này chỉ là trò hề của Dư Hi Hâm, sau khi bị đá ra đoàn làm phim thì ôm hận, hất bát nước bắn lên người Kỷ Sơ Hạ cho hả giận.

Động tác của đoàn đội bên Kỷ Sơ Hạ cũng rất nhanh, đã đăng thông báo của luật sư, lên án Weibo bạo liêu kia tội phỉ báng, rất nhanh đã bị fan cậu kéo Weibo lên top.

Chuyện đến nước này, không cần thiết phải xem tiếp nữa, Kỷ Sơ Hạ tắt Weibo, ngáp một cái, nhàm chán gửi tin nhắn cho T ần Ý: “Anh ngủ chưa?”

“Ngủ không được à?” G ần như một giây sau, bên kia đã trả lời.

“Anh chưa ngủ hả?”

“Đang ở thư phòng.”

Kỷ Sơ Hạ lại trần trọc trên giường một lúc, vẫn không ngủ được, cậu dứt khoát đứng lên, mặc áo khoác ra khỏi phòng.

Thư phòng của Tần Ý là phòng đầu tiên bên tay trái, cậu đi đến gần, do dự không biết có nên gõ cửa hay không, cửa phòng bỗng nhiên mở ra từ bên trong.

Tần Ý đã thay bộ quần áo thoải mái ở nhà, thoát nhìn trẻ ra không ít. Kỷ Sơ Hạ ngây ra nhìn hắn, Tần Ý nghiêng người: “Vào đi.”

Thư phòng hắn rất rộng, kệ sách âm tường thoát nhìn rất có cảm giác cổ xưa, Kỷ Sơ Hạ nhìn lướt qua, cổ kim nội ngoại, loại nào cũng có.

“Anh thích đọc sách à?”

“Lúc rảnh rồi thì đọc.”

Tần Ý tắt Kỷ Sơ Hạ dừng trên màn hình máy tính trên bàn làm việc, hình như là giao diện Weibo.

“Anh cũng xem Weibo?”

Hai mắt Tần Ý lóe lên một tia xấu hổ: “Tùy tiện xem thôi.”

“Anh lên Weibo xem cái gì vậy?”

“Chỉ follow một người.”

Kỷ Sơ Hạ: “...”

Tần Ý cũng chú ý tình hình trên mạng, nhìn thấy chuyện của Kỷ Sơ Hạ đã được giải quyết, nhưng vẫn hơi bất mãn như cũ, những lời mắng chửi cậu làm hắn không thoải mái.

Kỷ Sơ Hạ đến gần máy tính nhìn nhìn, là trang điểm tin giải trí, bình luận nhiều like nhất là bàn và scandal tình ái của cậu và Tần Ý.

“Thật ra anh rất oan.”

Kỷ Sơ Hạ bày vẻ mặt khó hiểu, dường như không hiểu ý của hắn.

Giọng nói của hắn lại mang theo ý cười: “Anh nghiêm túc muốn yên đương với em, kết quả cả thế giới, bao gồm cả em đều nghĩ anh chỉ muốn ngủ với em, em thấy anh có oan không?”

Kỷ Sơ Hạ đỏ mặt: “Vậy anh muốn thế nào?”

“Nếu em đồng ý kết hôn với anh, anh lập tức bảo công ty thông báo, nói cho mọi người biết quan hệ của chúng ta là quang minh chính đại.”

Kỷ Sơ Hạ bất đắc dĩ nhắc nhở hắn: “Muốn cầu hôn, điều kiện đầu tiên là phải theo đuổi được người đó, anh giống như làm sai trình tự rồi.”

Khóe miệng Tần Ý nhếch lên, không nói tiếp.

Kỷ Sơ Hạ dời tầm mắt, hai mắt dừng trên món đồ trang trí mèo chiêu tài bằng gốm rất ngây thơ trên ống đựng bút, cậu cần lên nhìn kỹ, mèo chiêu tài còn được cột một sợi dây màu hồng, nhìn rất quen thuộc. Kỷ Sơ Hạ nghi hoặc nhìn Tần Ý: “Này giống... của em hả?”

Tần Ý ho nhẹ một tiếng: “Lần trước rơi trên xe, anh tiện tay nhặt lên.”

Lần trước là lần nào, món đồ trang trí này của cậu hình như bị rơi mất rất lâu rồi mà?

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 43

Sáng sớm Tần Ý đưa Kỳ Sơ Hạ đến studio rồi mới đến công ty. Đây là lần đầu tiên cậu chụp ảnh bìa cho ngũ đại tạp chí. Tòa soạn đã giúp cậu mượn quần áo trong bộ sưu tập thời trang thu đông cao cấp, tổng cộng ba bộ. Đối với Kỳ Sơ Hạ, mặc quần áo theo mùa sớm nửa năm là một chuyện rất mới mẻ. Trước kia ở Diêu Tinh, có thể mượn được quần áo cao cấp loại này cũng là người đại diện ban ơn.

Chuyên gia trang điểm làm tóc cậu hơi xoắn và chia lệnh qua một bên, tóc mái được sấy lên cao lộ ra vầng trán trơn bóng xinh đẹp. Mặc dù cậu rũ mắt xuống, nhưng hai mắt vẫn rất to và sáng, hai mí cũng rất rõ, khóe mắt hơi trĩu nhưng không có vẻ đau thương, tùy ý vẽ thêm vài nét bút liền vô cùng hoàn mỹ.

“Sơ Hạ thật đẹp trai nha.” Chị gái trang điểm nhìn tạo hình của Kỳ Sơ Hạ trong gương, nhin không được cảm thán.

Cậu ngại ngừng cười cười: “Cám ơn.”

Người đại diện muốn tạo các hình tượng hoàn toàn khác với Kỳ Sơ Hạ trước đây, lần chụp ảnh tạp chí này là một thử nghiệm, đi theo phong cách hơi thành thực, áo len và quần dài thoải mái, phối với nụ cười vô lại nơi khóe miệng, đơn giản mà lại không mất đi phần ý vị.

Nhiếp ảnh gia liên tục nhấn nút chụp, hướng dẫn Kỳ Sơ Hạ giơ tay nhắc chân, nháy mắt quyến rũ, trong lòng vô cùng thỏa mãn với người mẫu ưu việt như Kỳ Sơ Hạ.

Chụp ảnh xong còn phải trả lời phỏng vấn, thuận tiện biên tập viết bản thảo, đồng thời quay một vài video hậu trường, lúc tuyên truyền sẽ đăng lên mạng, xem như đưa phúc lợi cho các fan.

“Có thể nói về mối tình đầu của cậu không?”

Câu hỏi này cũng không tính là khó, Kỷ Sơ Hạ rất phối hợp trả lời, nghiêm túc nói: “Thật ra tôi chưa có mối tình đầu, trước kia tham gia chương trình giải trí, bị khách mời khác hỏi đầu là nói đùa thôi, ngoại trừ lúc quay phim, ngay cả tay con gái tôi còn chưa nắm qua.”

Nhưng đã hôn môi đàn ông rồi, đáng vẻ say mê động tình của bản thân khi được Tần Ý hôn thoáng hiện lên trong đầu cậu. Kỷ Sơ Hạ hơi thất thần, trái tim không tự giác đập nhanh hơn.

“Vậy cậu có tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm không? Cậu thích người có tích cách thế nào?”

“Dịu dàng, nội hàm, có thể hiểu tôi.” Kỷ Sơ Hạ nói xong lại bật cười trước, không thể không thừa nhận, cậu thật sự bị Tần Ý ảnh hưởng, ngay cả câu hỏi tiêu chuẩn tìm bạn đời, người đầu tiên cậu nghĩ đến cũng là hắn, đúng là có độc.

Ra khỏi studio đã là ba giờ chiều, lại ngựa không ngừng vó mà đến địa điểm làm việc tiếp theo. Năm giờ Kỷ Sơ Hạ phải tham gia event khai trương cửa hàng mới của một nhãn hiệu đồng hồ đẳng cấp. Người đại diện của cậu rất coi trọng chuyện này, đích thân đi theo xe bảo mẫu đến đón cậu, dọc đường còn dặn dò những việc cần chú ý: “Đây là lần đầu tiên cậu tham gia hoạt động của bọn họ, sau này sẽ còn nhiều lần hợp tác như vậy. Đợi đến cuối năm, khi vì hắc công chiếu, nếu danh tiếng không tồi thì không có vấn đề gì lớn, ít nhất cũng có thể làm đại sứ cho các nhãn hàng tên tuổi. Có thể nắm chắc cơ hội này hay không thì xem chính cậu.”

Kỷ Sơ Hạ gật đầu: “Em biết, cảm ơn anh Lương.”

Nhãn hàng xa xỉ mở rộng chi nhánh đầu có kỳ khảo sát, người ta vì hình tượng nhãn hiệu mà thận trọng cũng rất bình thường, cho dù hiệu đồng hồ này trong các hàng hiệu cũng chỉ là tuyến hai, nhưng cũng là nhãn hiệu nổi danh quốc tế. Trước kia Kỷ Sơ Hạ nghĩ cũng không dám nghĩ, hiện giờ có cơ hội như vậy, cậu thật sự cảm kích người đại diện.

Lương Ba nở nụ cười, hẳn rất vừa lòng Kỷ Sơ Hạ. Trước kia Chu Vĩ muốn hắn dẫn dắt người này, hẳn ngại mặt mũi chủ tịch Tân nên không thể từ chối, vẫn luôn lo lắng Kỷ Sơ Hạ khó hầu hạ. Nhưng sau khi tiếp xúc một đoạn thời gian, phát hiện Kỷ Sơ Hạ rất khiêm tốn lễ phép, phương diện công tác cũng rất chuyên nghiệp, không hề yếu ớt, thật sự là rất khó có được một người như vậy. Hơn nữa Kỷ Sơ Hạ cũng rất có tài năng, có khả năng hắn lại tạo ra được một ngôi sao tương lai.

“Weibo chính thức của bộ phim vừa đăng video hậu trường của cậu, cậu xem thử đi.”

Kỷ Sơ Hạ mở Weibo trên di động, refresh trang đầu, dòng đầu tiên chính là video hậu trường mà Weibo đoàn phim Hoa Khê Ngạn vừa đăng lên, là một video tổng hợp các cảnh cậu treo người trên dây cáp. Đây là phim võ hiệp, có rất nhiều cảnh đánh nhau, chính Kỷ Sơ Hạ yêu cầu cao, lúc quay phim cố hết sức không dùng diễn viên đóng thế, thường xuyên phải treo trên dây cáp cả ngày. Diễn viên còn trẻ, lại có hậu trường mà làm được như cậu đúng là không nhiều lắm, đối với tinh thần chuyên nghiệp của Kỷ Sơ Hạ, cả đoàn làm phim đều thừa nhận, vì thế lúc này đứng ra giúp cậu nói chuyện, không chỉ vì Đông Hoàng tạo áp lực. Thật ra từ đạo diễn đến camera man đều thật sự cảm thấy cậu bị hất băt nước bẩn, nói đùa giỡn đại bài gì đó thật sự quá oan uổng.

“Đây là lần thứ hai đánh mặt bạch liên hoa đúng không? 2333, rốt cuộc ai không chuyên nghiệp, ai đùa giỡn đại bài?”

“Sao Dư Bạch Liên có thể không xấu hổ nói tiểu thị tước họ J bắt nạt hắn nhỉ, bản thân hắn suốt ngày không thấy mặt mũi đâu, kéo dài tiến độ đoàn làm phim, để đạo diễn và các diễn viên khác chờ hắn, hắn mới là khi dễ người khác. Dù bị ép xin lỗi cũng nên như vậy, huống chi hắn còn ngạo mạn, la hét nói có hậu trường, người khác không dám đuổi hắn, thật nhìn không ra hắn giải thích có bao nhiêu thành ý.”

“Chính Dư Bạch Liên cũng là người có mối quan hệ riêng, sao lại không xấu hổ nói người khác. Ai mà không biết tổng tài Diệu Tinh là cậu của hắn. Lúc trước trong cuộc thi chọn diễn viên cũng là sắp xếp nội bộ mà

đạt quán quân, nếu không với tư chất của hắn, hát không biết hát, diễn không thể diễn, đạt giải nhất muốn lừa gạt ai đó? Tôi thấy bản thân hắn mới là sự sỉ nhục lớn nhất của Diệu Tinh.”

“Kỷ Sơ Hạ rất tốt, ít nhất chuyên nghiệp, cho dù dựa vào quan hệ được nhét vào đoàn cũng không ỷ vào chút quan hệ đó mà vênh mặt hát hàm, sai khiến cưỡng ép. Tôi đứng về phía Kỷ Sơ Hạ!”

Trải qua một ngày một đêm, dư luận đã hoàn toàn đảo chiều về phía Kỷ Sơ Hạ. Cậu không biết mấy bình luận được like lên top là người qua đường thật sự hay là công ty mua thủy quân, nhưng ít ra trò khôi hài này thoát nhìn đã có kết quả, Dư Hi Hâm tự lấy đá đập chân mình, ngược lại làm Kỷ Sơ Hạ càng hot và có thêm nhiều fan. Nói tới nói lui, cậu đúng là nên cảm ơn tên đần Dư Hi Hâm.

“Dư Hi Hâm này quả thật rất ngu. Từ cuối năm trước, Hứa Ánh Dương dẫn theo đoàn đội của hắn, gần một nửa người của Diệu Tinh rời đi lập công ty riêng. Diệu Tinh lâm vào hoàn cảnh thiếu hụt nhân lực, kết quả chọn đi chọn lại, cuối cùng chọn một tên ngu xuẩn không đỡ nổi tường mà ra sức nâng đỡ. Nghe nói chuyện lần này là do hắn muốn hả giận mà tự chủ trương, vì chuyện này mà cãi nhau với người đại diện của hắn, sau đó tìm một người đại diện họ Trần trong công ty giúp đỡ, cậu biết đó, chính là người đại diện cũ của cậu.”

Nghe Lương Ba bát quái như vậy, Kỷ Sơ Hạ lập tức hiểu ra, thì ra náo loạn như vậy là tác phẩm của đại diện Trần. Cậu gần như có thể tưởng tượng được vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi của tên Trần khi biết cậu ký với Đông Hoàng: “Chuyện này ngược lại không kỳ quái. Lúc em rời khỏi Diệu Tinh vốn đã tranh cãi ồn ã không vui với hắn, hơn nữa dù trong tay hắn dẫn dắt nhiều người, nhưng có chút nhân khí chỉ có một mình Lý Khâu Cần. Tên họ Trần cũng không có địa vị gì ở Diệu Tinh, muốn đập lên quan hệ của Dư Hi Hâm leo lên trên cũng rất bình thường.”

“Sáng nay Chu tổng tiết lộ với anh, chủ tịch Trần có ý thu mua Diệu Tinh, hơn nữa còn gia hạn deadline cho Chu tổng, nhất định trước cuối

năm nay phải hoàn thành mục tiêu. Đến lúc đó hoàn toàn tiếp thu tài nguyên của Diệu Tinh, mấy gã linh tinh kia sẽ bị đuổi ra khỏi cửa.”

Vì biết quan hệ của Kỳ Sơ Hạ và Tần Ý, Lương Ba cũng không giấu diếm, lúc nói đến chuyện này, khóe miệng hắn không kiềm được cong lên. Lương Ba là quản lý cao cấp của Đông Hoàng, hai năm nay, Tần thị bắt đầu để ý đến sự phát triển của Đông Hoàng, liên tục thu mua mấy công ty đối thủ vừa và nhỏ, lúc này có thể thôn tóm Diệu Tinh thì Đông Hoàng sẽ nâng cao một bước, hiển nhiên Lương Ba cũng được lợi.

Kỳ Sơ Hạ thật bất ngờ, nhưng cậu biết Tần Ý quyết định như vậy thì chắc chắn sẽ làm được. Diệu Tinh là công ty được đưa lên sàn chứng khoán, mà sau lưng Đông Hoàng có Tần thị giàu có, cho dù là dùng thủ đoạn ác ý thu mua, chỉ cần Tần Ý muốn thì chắc chắn có thể đạt được.

Vậy là, Tần Ý vì cậu mới quyết định như vậy sao?

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 44

Có không ít phóng viên đến hoạt động khai trương hôm nay, ngoại trừ Kỷ Sơ Hạ còn có một hoa đán có quan hệ tốt với nhân hàng. Kỷ Sơ Hạ thay bộ tây trang thoải mái, mái tóc chải đơn giản, vài lọn tóc mái rũ xuống, đeo đồng hồ được cung cấp, thần thái sáng sủa tươi cười đứng trước camera.

Hiện trường cho phép phóng viên truyền thông vào, cậu không thể tránh né bị hỏi chuyện ngày hôm qua, Kỷ Sơ Hạ cũng không kiêng dè, thoải mái trả lời: "Thanh giả tự thanh."

Có phóng viên hỏi: "Cậu nghĩ thế nào về những lời bán tán quan hệ giữa cậu và chủ tịch Tần thị?"

Kỷ Sơ Hạ nhìn phóng viên đặt câu hỏi, thật bất ngờ phóng viên này dám hỏi như vậy: "Chúng tôi là bạn tốt."

Kỷ Sơ Hạ nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm được từ nào thích hợp để định nghĩa mối quan hệ giữa cậu và Tần Ý, nhưng trước camera cũng không cần thiết phải nhiều lời.

Sau khi event kết thúc, Kỷ Sơ Hạ không lên xe bảo mẫu quay về mà lên xe Tần Ý đến đón.

Hắn lại tự lái tới, là chiếc Bugatti Veyron rất đáng yêu kia. Chưa kịp đi đã bị phóng viên tinh mắt nhìn thấy, giờ camera chụp lia lịa chiếc Bugatti Veyron vừa nghênh ngang rời đi, cảm thấy chụp được tấm ảnh độc nhất vô nhị làm tên phóng viên cực kỳ cao hứng.

"Bị chụp rồi." Kỷ Sơ Hạ nhắc nhớ Tần Ý đang lái xe bên cạnh.

"Không sao, chính em đã nói, chúng ta là bạn tốt." Giọng nói Tần Ý rất vui sướng.

Kỷ Sơ Hạ xấu hổ: "Em chỉ thuận miệng nói..."

"Anh thật cao hứng, ít nhất em chịu xem anh là bạn bè."

Kỷ Sơ Hạ bật cười: "Người nguyện ý làm bạn với anh, nếu xếp hàng có lẽ kéo dài một vòng trái đất."

"Ba ngàn con sông, chỉ quân duy nhất."

Kỷ Sơ Hạ không tiếp lời được, sáng suốt ngậm miệng, tim mắt dời ra ngoài cửa sổ, nhìn bóng dáng mờ hồ của bản thân trên cửa kính, nhin không được cười khẽ.

Lúc ăn cơm, Kỷ Sơ Hạ thật cao hứng đưa đồng hồ được cấp cho Tần Ý xem: "Anh nhìn đi, cửa nhân hàng đưa đó, đồng hồ này đến mười vạn, đẹp không?"

Tần Ý nắm tay cậu nghiêm túc xem, đây là một cái đồng hồ kiểu dáng theo trào lưu, là loại mà mấy thanh niên trẻ tuổi thích, dù trong mắt hắn nhìn cũng thường thường: "Đưa cho em một cái đồng hồ mười vạn đã vui vẻ như thế? Anh đưa cái tốt hơn, em có muốn không?"

"Thôi, anh đưa em cũng lãng phí, một năm rưỡi tiếp theo em phải đeo cái đồng hồ này, em còn muốn lấy được đại ngôn mà."

"Vậy không đưa đồng hồ, đưa cái khác được không? Nhà? Xe? Em muốn cái gì?"

Kỷ Sơ Hạ nghiêm túc suy nghĩ, cười nói: "Có mấy câu này của anh, em mới có cảm giác tìm được kim chủ."

"Vậy em có muốn không?" Thật ra Tần Ý đã sớm muốn tặng cho Kỷ Sơ Hạ, sau khi đến nhà cậu, hắn vẫn luôn suy xét chuyện này. Hoàn cảnh nhà cậu thật sự quá kém, Sơ Hạ của hắn không nên ở một nơi như vậy.

"Vẫn là thôi đi, chờ em lấy hết toàn bộ thù lao bộ phim hiện tại là đủ trả tiền thù phỏ. Em tính chờ bộ phim hơ khô thể tre li ền đi xem nhà."

* Thủ phỏ giống như mua trả góp, đầu tiên trả 30% giá gốc, còn lại ngân hàng hỗ trợ cho vay. Sau năm 2006, với nhà 90m² thì trả 20% giá gốc trước.

Tần Ý biết cậu chắc chắn sẽ không nhận, cũng không ép buộc: "Đến lúc đó anh bảo người dẫn em đi, địa ốc Tần thị có chung cư ở khắp các khu, em có thể chọn, chọn xong giảm giá cho em."

"Được, vậy anh bảo người ta giảm nhiều một chút." Kỷ Sơ Hạ cũng không phải người lập dị, chỉ cần không phải quà tặng thì cậu không ngại được Tần Ý giúp đỡ.

Ăn tối xong, Tần Ý đưa Kỷ Sơ Hạ về lại khách sạn, cậu mời hấn lên phòng uống trà lần nữa, ý trên mặt chữ.

Vừa vào cửa, Cục Bông hai ngày chưa gặp Kỷ Sơ Hạ đã kêu meo meo nhào tới, liên tục cọ tới cọ lui dưới chân cậu. Kỷ Sơ Hạ ôm Cục Bông, cúi đầu hôn nó một cái. Tần Ý nhìn thấy mà khó chịu trong lòng, cậu có thể chủ động với hấn như vậy thì thật tốt.

Sau đó hấn mới muộn màng nhận ra bản thân bắt đầu hâm mộ một con mèo, tâm trạng ngày càng phức tạp.

"Em chưa từng gặp con mèo nào dính người như Cục Bông." Kỷ Sơ Hạ vuốt ve mèo con, cười nói với Tần Ý: "Anh xem, nó tốt số lắm, còn có người nhớ thương, luôn mua thức ăn và đồ chơi cho nó, em cũng dính tỵ hào quang, có được chút đồ ăn vặt."

Tần Ý nghe vậy, hai mắt trở nên vi diệu, nương theo lời của Kỷ Sơ Hạ lên tiếng hỏi: "Ai gửi?"

"Không biết, chưa bao giờ để tên, em vốn tưởng là người nào đó thầm mến em, sau đó lại phát hiện có lẽ em tự mình đa tình, hấn là người thầm mến Cục Bông."

Cục Bông: "Meo."

Tần Ý: "..."

Nhìn vẻ mặt buồn bực không che dấu nổi của hắn, rốt cuộc cậu nín không được bật cười. Phát hiện bị đùa giỡn, Tần Ý nắm tay cậu kéo người đến gần, Cục Bông hoảng sợ nhảy xuống khỏi lồng ngực Kỷ Sơ Hạ chạy đi. Cậu vui vẻ chột chột bả vai Tần Ý: "Anh muốn làm gì?"

"Làm sao em biết?"

"Đoán, lần nào cũng chính xác đưa đến khách sạn em đang ở, làm chuyện tốt còn không muốn để tên, chắc chắn không phải là fan. Người như vậy bên cạnh em, ngoại trừ chủ tịch Tần thì không tìm được người thứ hai."

Tần Ý ôm lấy cậu, nhìn gương mặt tươi cười gần trong gang tấc trước mặt, yết hầu hơi khô: "Ngay từ đầu anh sợ dọa em, sau đó lại cảm thấy không cần thiết..."

Kỷ Sơ Hạ gật gật đầu: "Em hiểu mà."

Hắn ôm cậu vào lòng, khẽ sát vào tai nhỏ giọng nói: "Sơ Hạ, anh muốn hôn em."

"Chính anh nói sẽ không tiếp xúc thân mật với em, anh quên rồi sao?" Giọng nói của cậu mang theo tia trêu chọc.

"Vậy nên anh mới hỏi ý của em."

Tần Ý luôn hối hận đã từng nói sẽ không hành động thân mật với Kỷ Sơ Hạ, giữa chính nhân quân tử và lang sói, lý trí luôn nhắc nhở hắn phải làm người trước, nhưng về tình cảm thì hắn chỉ muốn ăn luôn Kỷ Sơ Hạ vào bụng.

Cậu từ từ nhắm hai mắt, cậu có thể từ chối, nhưng lại từ chối không được, dù là có tâm tư gì, cậu đều không thể từ chối người đàn ông vừa dịu

dàng vừa nghiêm túc hỏi ý kiến muốn hôn cậu.

Được Kỷ Sơ Hạ gật đầu đồng ý, Tần Ý không do dự nữa, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng có lực hấp dẫn trí mạng đối với hắn.

Môi lưỡi quần vào nhau kịch liệt, đầu lưỡi hắn liếm láp khắp khoang miệng Kỷ Sơ Hạ một lần lại một lần, liếm qua hàm trên cắn cảm, đùa giỡn phần thịt mềm mại dưới lưỡi, sau đó lại cuốn lấy lưỡi cậu triền miên mút hôn. Kỷ Sơ Hạ trong ngực hắn hơi run rẩy, không nhịn được nhỏ giọng rên rỉ, phía dưới hai người dán vào nhau, dục vọng tăng vọt.

Lúc hai người cùng ngã vào sofa, hai đôi môi vẫn dán vào nhau khó khăn tách ra. Kỷ Sơ Hạ nhìn không nổi trước, giờ tay xuống đứng quỳ yên tự sờ sờ cậu nhỏ, cấp bách muốn giải phóng dục vọng.

Tần Ý nắm lấy tay cậu, cởi nút quần và dây kéo, nắm luôn quần lót đồng thời kéo xuống ném ra. Hắn cũng nhanh chóng cởi quần của bản thân, dương v*т to lớn bùng bùng phấn chấn thẳng tắp vểnh lên, dán vào của Kỷ Sơ Hạ.

Nửa người dưới hoàn toàn trần trụi dây dưa với nhau, thịt dán thịt mà tuyệt động. Bàn tay to của Tần Ý cầm dương v*т của hai người cùng lúc vuốt ve lên xuống, Kỷ Sơ Hạ thở dồn dập, âm thanh phát ra lại bị ngăn cản, miệng lưỡi hai người lại dán vào nhau.

Cậu nhắm mắt lại, không dám nhìn hai mắt đầy tình dục và yêu thương của Tần Ý.

Không lâu sau, Kỷ Sơ Hạ bắn trước, tinh dịch dính dính bắn lên bụng Tần Ý. Hắn nhắm mắt lại gia tăng tốc độ bàn tay đang vuốt lên xuống, lại chậm chạp không lên đỉnh được.

Hắn dán vào lỗ tai cậu, giọng nói khàn khàn đầy mê hoặc: "Đổi tư thế khác được không?"

Kỷ Sơ Hạ vùi đầu vào vai hắn, xấu hổ không ngẩng đầu, cảm giác ở phía dưới phá lệ rõ ràng. Tần Ý khép hai chân cậu lại, dương v*т nặng trĩu

chen vào giữa hai đùi cậu, sát lên gốc rễ của cậu, dùng sức mà đưa đẩy.

Bên tai là tiếng Tần Ý nhỏ giọng thở dốc liên tục, Kỷ Sơ Hạ nghe thế, hai tai cũng nóng lên, cậu nhỏ mới bắn xong lại rục rịch có xu thế ngừng đầu. Cậu cắn môi, kéo tay Tần Ý sờ lên dương v*t của cậu.

Hắn cười khẽ một tiếng, lần thứ hai giúp cậu vuốt ve lên xuống, còn hắn thì không ngừng va chạm thịt non trên đùi cậu. Kỷ Sơ Hạ cảm thấy nơi đó như bị ma xát ra lửa, mà người đàn ông trên người cậu lại không có ý tứ dừng lại.

Sau khi cậu bắn lần thứ hai, cuối cùng Tần Ý cũng bắn, phía dưới hai người rối tinh rối mù, bộ lông dính tinh dịch ẩm ướt cuốn vào nhau, trông vô cùng dâm mỹ. Đùi trong của cậu bị ma xát đến đỏ bừng.

Cậu đẩy Tần Ý ra, hai chân yếu ớt đứng lên khỏi sofa, hàm hồ nói: "Em đi tắm, anh nhanh về đi."

Kỷ Sơ Hạ vọt vào phòng tắm, hắn cũng đi theo vào, rất tự nhiên cởi nút áo: "Dù sao em cũng phải để anh tắm rửa chứ, không thể như vậy mà về"

Cậu xoay lưng lại, gương mặt đỏ bừng gần như muốn chảy máu, ấp úng nói: "Tùy anh."

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 45

Suốt nửa tháng sau đó, Kỷ Sơ Hạ yên tâm đóng phim trong đoàn, Tần Ý ra nước ngoài, vì khác múi giờ nên hai người gần như không có thời gian nói chuyện.

Cậu cố gắng không nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm đó mới có thể không nghĩ đến bất cứ chuyện gì mà tập trung đóng phim. Nhưng mỗi buổi tối, vào đêm khuya tĩnh lặng, những hình ảnh làm người ta đỏ mặt tai hồng sẽ lơ đãng tiến vào đầu cậu, nhiều lần lôi kéo thần kinh của cậu. Thậm chí cậu còn không khống chế được mơ thấy hình ảnh Tần Ý ôm cậu mê say, thanh âm khàn khàn thở gấp bên tai.

Ngày đó tham gia event bị chụp cảnh Tần Ý lái xe đến đón cậu, trên mạng lại náo nhiệt vài ngày. Đối với quan hệ ái muội của hai người, quần chúng đã không còn thấy lạ nữa, có người thích náo nhiệt không sợ lớn chuyện còn mở cá cược, đánh cược xem rốt cuộc Kỷ Sơ Hạ có thể gả vào hào môn hay không. Đa số bình luận đều là trào phúng, dù sao rất nhiều người giàu có mua tình dục xác thịt, còn thật sự nguyện ý cưới một người đàn ông về nhà, đã ít lại càng ít.

Ngày cuối cùng của tháng sáu là hôn lễ của Dương Văn Thanh, nghi thức cử hành ở nhà chính Dương gia ở ngoại ô.

Từ tháng trước Kỷ Sơ Hạ đã nhận được thiệp mời, đầu tiên là xin đoàn làm phim nghỉ một ngày, trưa đó đi về nhà đón Kỷ Thu Vũ, rồi cùng cô bé đến nhà họ Dương.

Kỷ Sơ Hạ mặc một bộ tây trang chính thức, còn đặc biệt mua cho em gái một bộ váy dài rất sang trọng. Cậu cảm thấy may mắn bản thân sáng

suốt, yến tiệc của nhà hào môn như vậy, không giàu thì quý, không mặc trang phục lộng lẫy nhìn rất không thích hợp.

Dương Văn Thanh còn đang trang điểm, cố ý phái người đón hai anh em vào. Cô dâu mới đứng trước gương lớn soi toàn thân, bộ váy cưới cao cấp được làm riêng ôm lấy dáng người uyển chuyển, phối với gương mặt tươi cười rạng rỡ, cả người cô như phát ra ánh hào quang, xinh đẹp không gì tả nổi.

“Chị Văn Thanh đẹp quá.”

Kỷ Thu Vũ kinh ngạc mà khen ngợi, Dương Văn Thanh quay đầu lại cười với hai anh em: “Hoan nghênh hai em đến tham dự hôn lễ.”

“Chúc mừng chị Văn Thanh.” Kỷ Sơ Hạ chân thành chúc mừng, vừa rồi lúc tiến vào cậu đã gặp chút rắc rối, là một người đàn ông anh tuấn rất thân sĩ, cực kỳ xứng với Dương Văn Thanh.

“Cám ơn em.”

Trong phòng trang điểm chỉ có Dương Văn Thanh và đoàn phù dâu, cô giữ Kỷ Thu Vũ ở lại, Kỷ Sơ Hạ trò chuyện vài câu rồi định ra ngoài. Dương Văn Thanh bỗng gọi cậu lại, ý bảo qua một bên, dường như có chuyện gì đó muốn nói với cậu.

“Chị Văn Thanh, có chuyện gì thế?”

Dương Văn Thanh muốn nói lại thôi, do dự không biết nên mở miệng thế nào: “Kỳ thật chị vốn không nên xen vào chuyện của người khác... Trước đó Tiểu Vũ có nói, hiện tại em rất thân với Tần Ý, cô bé hơi lo lắng, sợ em bị bắt nạt. Khoảng thời gian này chị bận chuẩn bị hôn lễ nên không hỏi em, rốt cuộc em và hắn xảy ra chuyện gì... Em đừng chê chị nhàn chuyện, chị cũng giống Tiểu Vũ, đầu rất lo lắng em bị bắt nạt.”

“Em biết, cảm ơn chị quan tâm, không có gì đâu. Hiện tại quan hệ giữa em và hắn không tồi, đúng như chị nghĩ.” Cậu không thể nói dối Dương

Văn Thanh, dù sao đối phương cũng rất thông minh, hơn nữa lại là thật lòng quan tâm nên mới hỏi cậu.

Dương Văn Thanh khẽ nhún mày: “Em tự nguyện sao?”

Kỷ Sơ Hạ theo bản năng cắn môi, ánh mắt hơi lóe lên. Thấy cậu như vậy, Dương Văn Thanh khẽ thở dài: “Chị cũng không khuyên em phải làm cái gì, trong lòng em có chừng mực là được. Tần Ý là người không tởm, nhưng về phương diện tình cảm, suốt tám năm qua chị đều không nhìn thấu hắn. Nói không chừng em và hắn thật sự có duyên với nhau. Dù thế nào em cũng phải tự bảo vệ bản thân cho tốt, đừng làm Tiểu Vũ lo lắng.”

“Em hiểu, cảm ơn chị.”

Dương Văn Thanh tổ chức hôn lễ ngoài trời, bãi cỏ được trang trí màu sắc rực rỡ hoàn toàn mới, con đường hoa kéo dài hơn mười mét, còn có dàn nhạc đang biểu diễn. Nghiêng bên kia là một loạt lều hoa che khu tiệc đứng, khách mời đi tới đi lui giờ ly rượu trò chuyện xã giao, đàn ông thì mặc tây trang giày da, phụ nữ thì trang điểm tinh xảo, ai cũng treo nụ cười khéo léo trên mặt.

Kỷ Sơ Hạ không quen ai, cũng không muốn tham gia góp vui, cậu tìm một khu ít người, cầm mấy miếng điểm tâm nhỏ từ từ nhấm nháp, thỉnh thoảng nghe người ta nhỏ giọng bàn luận vài câu về nhân vật chính của hôn lễ hôm nay.

“Không biết con gái nhà họ Dương nghĩ cái gì nữa, đá đại thiếu gia nhà họ Tần, cuối cùng lại chọn một tên nhà nghèo.”

“Bà đừng nói vậy, tôi nghe nói chú rể rất có bản lĩnh, là sinh viên nhân tài ở nước E trở về, tự lập công ty riêng, còn là bạn học của tiểu thiếu gia nhà họ Hoắc đó, không thấy thiếu gia họ Hoắc làm phụ rể cho hắn sao?”

“Dù có bản lĩnh đi nữa, với xuất thân này thì làm được gì, nói ra cũng không dễ nghe.”

“Sau này còn chưa biết thế nào, có lẽ ông Dương nhìn trúng ti ền năng của hấn nên mới gả con gái.”

Kỷ Sơ Hạ giương mắt nhìn thoáng qua, người đang bàn chuyện bát quái là hai người phụ nữ trung niên cao quý. Cậu cúi đầu cười cười, trong mắt những người này chỉ có lợi ích, làm sao biết được trên thế giới này còn có cái gọi là chân tình.

“Em đang cười gì thế?”

Bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, Kỷ Sơ Hạ sửng sốt, lúc quay đầu lại, gương mặt cậu đã mang theo nụ cười tươi rói: “Anh đã trở lại?”

Tần Ý đứng trước mặt cậu, thoát nhìn hơi mệt mỏi phong trần, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời như trước, khóe miệng hơi cong lên: “Ừ, anh đã trở về”

Nửa tháng nay hấn từ Châu Âu lộn qua Châu Mỹ, đi thị sát công ty con của Tần thị ở nước ngoài. Vừa mới về nước, xuống máy bay liền chạy đến đây, nếu hôm nay không phải là hôn lễ của Dương Văn Thanh, hấn cũng sẽ không trở về nhanh như vậy, mà người hấn muốn gặp nhất chính là Kỷ Sơ Hạ.

Cậu nhìn người đàn ông cao lớn đang mỉm cười ôn hòa trước mặt, tâm lý vẫn luôn phập phồng bất an bỗng nhiên th ần kỳ mà an ổn.

Thấy dáng vẻ ngơ ngác của cậu, trong lòng Tần Ý mềm xuống, hơi cúi người về phía trước muốn nói gì đó với cậu, lại bị Tần Tranh đi đến cắt ngang.

Tần Tranh cũng vừa tới, dáng vẻ không yên lòng nhìn xung quanh, trông thấy hai người bèn miễn cưỡng cười cười chào hỏi: “Anh, chị dâu, hai người đều đến à.”

Kỷ Sơ Hạ tròn tròn mắt, khóe miệng Tần Ý lại càng cong hơn nữa, Tần Tranh kịp phản ứng bản thân lỡ miệng, ngượng ngùng nói: “Em đi qua bên

kia xem.”

Tần Tranh vừa dứt câu liền chạy, Kỷ Sơ Hạ quay đầu liếc Tần Ý một cái, còn hần thì cau mày.

Kỷ Sơ Hạ ngại nhiều lời quay đầu đi, chú ý thấy phía trước không xa, Tần Tranh đang nói chuyện với một người đẹp trai trong đoàn rể phụ, hình như nói chưa được vài câu đã cãi nhau. Cậu hơi ngạc nhiên, Tần Ý kéo cậu qua nói: “Đừng nhìn, anh dẫn em đi làm quen.”

“Vừa rồi là ai vậy?”

“Con trai thứ ba nhà họ Hoắc, vị hôn phu của A Tranh.”

Kỷ Sơ Hạ: “...”

Tần Ý dẫn cậu vào phòng nghỉ cho khách trong biệt thự, một nhóm người lớn tuổi đang ngỗ trò chuyện, hẳn giới thiệu từng người cho Kỷ Sơ Hạ, chú ba, cô tư, cô năm... Còn có bác họ, chú họ. Trán Kỷ Sơ Hạ đầy mồ hôi, Tần Ý bình tĩnh tự nhiên, cuối cùng giới thiệu với mọi người: “Cậu ấy là Kỷ Sơ Hạ.”

Dù chỉ có sáu chữ, nhưng vô số ánh mắt soi mói đều tập trung trên người cậu, Kỷ Sơ Hạ xấu hổ kéo kéo khóe miệng cố nở nụ cười, tay chân luống cuống.

Tần Ý giới thiệu xong lại nói thêm một câu: “Mọi người cứ ngỗ đi, chúng tôi ra ngoài ăn chút gì.” Sau đó liền dẫn Kỷ Sơ Hạ rời đi, hoàn toàn không để ai có cơ hội hỏi thêm gì nữa.

Đi đến chỗ không người, cậu nhỏ giọng hỏi Tần Ý: “Anh làm gì vậy?”

“Không có gì, chẳng qua để người trong nhà biết đến sự tồn tại của em, không cần lo lắng, anh sẽ không để bọn họ làm khó dễ em đâu.”

Nhớ đến tình huống phức tạp trong nhà Tần Ý mà Dương Văn Thanh từng đề cập qua, Kỷ Sơ Hạ nhin không được hỏi: “Quan hệ của anh với

mấy cô chú trong nhà không được tốt hả?”

“Nhìn ra được?”

“Mặc dù họ là bậc cha chú của anh, nhưng thoát nhìn đầu rất kiêng kị anh.”

“Bình thường thôi.”

Tần Ý châm một điếu thuốc, bọn họ đứng ở ven bờ hồ nhân tạo trong sân sau của biệt thự, so với hiện trường hôn lễ náo nhiệt ở sân trước, nơi này vắng vẻ hơn rất nhiều. Không bị người khác quấy rầy, rốt cuộc có thể yên tĩnh nói chuyện: “Sau khi ông nội anh qua đời, gia nghiệp liền rơi vào tay anh, đa số cổ phần Tần thị đều là của anh. Chú hai anh vốn cũng có một ít, sau đó hai vợ chồng bị anh tổng vào bệnh viện tâm thần, tất cả cổ phần đều phải giao ra mua cái mạng, những người khác vì vậy mà sợ anh cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

Kỷ Sơ Hạ nghe vậy hơi nhú mào, Tần Ý quay đầu lại nhìn cậu: “Em có sợ không?”

“Sợ anh đó hả?” Kỷ Sơ Hạ lắc lắc đầu: “Anh có thể nói cho em biết lý do không?”

Gương mặt Tần Ý thả lỏng hơn rất nhiều, hắn kéo cậu lại gần, nắm tay nói: “Thật ra cũng không có gì, đơn giản là tranh quyền đoạt lợi. Lúc anh đang học ở nước ngoài, ông nội hôn mê bất tỉnh, bệnh nguy kịch nằm trên giường bệnh. Trước đó ông đã lập di chúc, giao 70% cổ phần Tần thị cho anh, mấy người khác làm sao chịu được. Ông nội anh cưới tổng cộng ba người vợ, ba nội anh là vợ chính thức, lúc sinh ba anh, vì khó sinh mà bà qua đời, ông anh luôn thiên vị ba anh. Đến năm anh mười tuổi, ba mẹ gặp tai nạn máy bay qua đời, sự thiên vị này lại dời lên người ba anh em anh. Người vợ thứ hai của ông nội sinh chú hai, chú ba, cô tư, cô năm. Người vợ thứ ba thì sinh hai trai một gái. Không tính những đứa con riêng không lên được mặt bàn, ông nội anh có tổng cộng tám con gái, đời thứ ba có hai mươi, ba mươi miệng ăn. Hơn nữa con trai chú hai còn là cháu đích tôn,

em nghĩ bọn họ sẽ nguyện ý mở to mắt mà nhìn công ty rơi vào túi anh sao?”

Miệng Kỷ Sơ Hạ giật giật, nói không ra lời, trong lòng bỗng nhiên khó chịu, thì ra trước kia Tần Ý nói mấy câu kia an ủi cậu không phải là giả, tất cả đều là sự thật.

“Đương nhiên, đa số đều có tà tâm nhưng lại không có can đảm. Trong mấy cô chú của anh, người có dã tâm nhất và cũng có bản lĩnh nhất chính là chú hai. Thật ra ông nội anh từng do dự, không biết nên truyền gia nghiệp cho anh hay chú hai. Sau đó có lẽ ông nhìn thấu chú hai tính toán không tha cho ba anh em anh, mới để lại phần lớn cho anh. Dù vậy, 30% cổ phần còn lại cũng thuộc về chú hai. Chẳng qua là do sợ sau khi ông qua đời, chú hai sẽ làm ầm ỹ.”

“Đáng tiếc ông nội vẫn đánh giá thấp sự tàn nhẫn của chú hai. Lúc ông bệnh nặng không dậy nổi, chú hai đã thuê xã hội đen bắt cóc anh ở nước ngoài. Nếu không có người trùng hợp nhìn thấy báo cho quản gia, có lẽ anh đã sớm chết ở nước ngoài. Ông ta còn muốn tạo tai nạn giao thông muốn giết Dao Dao và A Tranh, may mà tài xế trong nhà xả thân cứu hai đứa nó.”

“Đó là lý do sau đó anh trả thù bọn họ?”

“Đúng vậy, anh bỏ ra ba năm, hoàn toàn đá vợ chồng chú hai ra khỏi công ty, tổng vào một nơi mỹ kỳ danh là viện dưỡng lão ở ngoài thành sống nửa đời người còn lại, con trai bọn họ thì tổng đi Châu Phi đào mỏ, nơi đó ôn dịch hoành hành, lại có chiến loạn. Cho dù hần may mắn sống sót cũng không thể về được, anh sẽ không để hần trở về, vì người bày ra trò bắt cóc và tai nạn xe chính là hần.”

“Còn những người khác thế nào?”

“Những người khác... Có lẽ bọn họ biết những việc làm của cả nhà chú hai, cũng có lẽ là không biết, tóm lại đều lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt. Nể tình ông nội, anh không truy cứu. Dù sao bọn họ cũng chỉ có chút cổ phần trên

danh nghĩa, ăn chia tiền hoa hồng, nuôi vài người mà thôi, anh còn nuôi rất tốt.”

“Chuyện anh bị bắt cóc ở nước ngoài, có phải anh chưa nói cho hai người kia biết không?”

“Chuyện đã qua, không cần phải nhắc lại.”

Kỷ Sơ Hạ thở ra một hơi, vòng tay ôm eo Tần Ý.

Hắn hơi ngây người, Kỷ Sơ Hạ đã buông hắn ra, tiện tay lấy điều thuốc trong tay hắn, rút một hơi cuối cùng rồi dùng sức ném vào hồ nước, quay đầu lại nhìn Tần Ý, nghiêm túc nói: “Đừng đau lòng, thật ra anh không ác độc chút nào, anh rất tốt, sau này cũng sẽ rất tốt.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 46

Trời gần tối, nghi thức hôn lễ chính thức bắt đầu, dưới ánh chiêu tà, cô dâu mặc váy cưới xinh đẹp khoác tay cha, dưới tiếng nhạc cưới réo rắt đi dọc theo con đường đầy hoa hướng về phía chú rể đang đứng mỉm cười chờ cô.

Kỷ Sơ Hạ và Tần Ý ngồi cạnh nhau, nhìn cô dâu chú rể thành kính tuyên thệ dưới sự chứng kiến của mọi người, sau đó đeo nhẫn cưới cho nhau. Tất cả khách khứa đều vỗ tay thật to, chân thành chúc phúc cho hai người. Có lẽ là do bị cảnh tượng này cảm động, khóe mắt Kỷ Sơ Hạ hơi ướt, lúc Tần Ý quay đầu qua nhìn, cậu cười cười với hắn, Tần Ý nắm lấy bàn tay đang để trên đầu gối của cậu, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Đêm xuống, nhà họ Dương cử hành tiệc rượu long trọng ở lầu hai biệt thự, nhân vật chính ngày hôm nay là Dương Văn Thanh và chú rể cùng khiêu vũ điệu nhảy đầu tiên. trong sàn nhảy, cặp đôi mới được ông trời tác hợp ôm nhau khiêu vũ dưới ánh mắt của công chúng. Sau đó có vài cặp đôi lục tục vào sàn nhảy, Tần Ý đặt ly rượu trong tay xuống, hỏi Kỷ Sơ Hạ đứng bên cạnh: “Em biết nhảy không?”

“Không biết.” Kỷ Sơ Hạ nhìn vào mắt hắn, trong mắt nổi lên ý cười: “Anh dạy em đi.”

Tần Ý nắm tay Kỷ Sơ Hạ, cúi người hôn lên ngón tay thon dài, sau đó kéo người lại gần, tay kia thì ôm eo, bắt đầu đưa cơ thể theo điệu nhạc.

Bọn họ không để ý đến ai mà ôm nhau thân mật, Tần Ý khẽ sát vào tai Kỷ Sơ Hạ, nhỏ giọng hỏi: “Em thấy hôn lễ hôm nay thế nào?”

“Rất long trọng, thật viên mãn.”

“Sau này lúc chúng ta kết hôn, còn làm tốt hơn.”

Kỷ Sơ Hạ nhỏ giọng lầu bầu: “Em đồng ý kết hôn với anh lúc nào...”

Hắn cười khê: “Vậy nên anh mới nói là sau này.”

Cậu không tranh cãi, lần đầu tiên phát hiện da mặt Tầu Ý dày như vậy.

Điệu nhạc kết thúc, hai người lặg lặ rời khỏi buổi tiệc ra ngoài sân thượng, cánh cửa ngăn cản hết tiếng nhạc và tiếng cười đùa bên trong.

Đối diện khoảnh sân là hồ nhân tạo phía sau biệt thự, đêm lạnh như nước, rõ ràng là tối mùa hè, nhưng ở nơi đây cây cối thế này trong biệt thự lại có cảm giác lạnh lạnh. Trên bầu trời tối đen ngẫu nhiên có vài vì sao không tiếng động lóe sáng rồi mờ đi, có loại cảm giác yên lặg như tờ.

Kỷ Sơ Hạ hít sâu, nghe mùi hương hoa và mùi cỏ xanh thoang thoặg trong không khí, vừa rồi hơi chướch choặg say cũng dần tiêu tan.

Tầu Ý ôm cậu vào lòng, đặt lên tường cúi đầu hôn xuống. Kỷ Sơ Hạ nhắm mắt lại, nếm mùi rượu thoang thoặg trong miệng hắn, đầu óc choặg vặg. Cậu cảm thấy như bản thân đang say rượu, cảm giác thân mật, quấn quýt say mê này làm cậu đắm chìm.

Khóe miệng tràn ra một sợi chỉ bạc dính dính, hai người dán vào nhau, hô hấp nặng nề. Lúc Tầu Ý lặ ra, Kỷ Sơ Hạ mơ mơ màng màng, theo bản năng tiến lên, chủ động liếm lên môi hắn. Khóe miệng Tầu Ý cong lên, ôm chặt lấy cậu, môi lưỡi lại quấn quýt lần nữa.

Thời gian trôi qua từng phút, tiệc rượu trong đại sảnh vẫn náo nhiệt như trước, hai người trốn ở một góc không người chú ý trong sân, trao nhau nụ hôn nồng nhiệt hết lần này đến lần khác.

Kỷ Sơ Hạ thở dốc dựa vào ngực Tầu Ý, miệng lưỡi gầu như tê dại, còn nếm được mùi máu tươi trên đôi môi bị cắn. Tầu Ý lại cúi đầu, cậu lắc đầu tránh né: “Không muốn.”

Tần Ý cũng không ép buộc, buông Kỷ Sơ Hạ ra. Hai người dựa vào nhau trên sân thượng, vừa cùng hút một điếu thuốc vừa trò chuyện, nhớ lại đề tài bị cắt ngang lúc hôn lễ bắt đầu, Kỷ Sơ Hạ lên tiếng hỏi: “Tại sao không nói chuyện đó cho Tranh thiếu và Tần Dao biết? Vì chuyện đã qua nên không nói? Có một lần Tranh thiếu nói, sau khi anh đi du học ở nước ngoài về thì trở nên cực kỳ lạnh lùng, hoài nghi anh bị lãnh cảm. Thật ra bọn họ cũng rất lo lắng cho anh.”

Tần Ý hỏi lại: “Nếu là em, em cũng nói những chuyện buồn bực cho Tiểu Vũ biết sao?”

Kỷ Sơ Hạ im lặng, nếu là cậu thì cậu cũng sẽ không nói. Nhưng chỉ nghĩ đến việc Tần Ý một mình chịu đựng tất cả áp lực và đau khổ, còn phải cố gắng chống đỡ vì em trai em gái, cậu lại nhin không được mà đau lòng.

“Vây ít nhất... Sau này có chuyện gì, anh có thể nói với em.” Kỷ Sơ Hạ nói xong lại cắn môi, thật ra cậu không có lập trường để nói như vậy, chẳng qua theo bản năng muốn chia sẻ với hắn, dù có lẽ cậu không làm được gì cả.

Tần Ý nở nụ cười, trong làn khói lượn lờ, gương mặt hắn mờ mờ không rõ, nhưng hai ánh mắt lại vì câu nói của cậu mà sáng lên.

“Được.”

Đêm đã khuya, mặt trăng cũng ló dạng, Kỷ Sơ Hạ nhìn ánh trăng sáng mà phát ngốc, Tần Ý nhẹ giọng hỏi: “Sơ Hạ, em có nghĩ đến sau này không?”

“Cái gì sau này?”

“Gia đình, sự nghiệp, hôn nhân.”

“Chuyện này à... Chuyện em muốn làm nhất mười mấy năm nay chính là trị bệnh cho Tiểu Vũ, chuyện thứ hai là báo thù cho mẹ. Hiện tại hai chuyện này đều đã hoàn thành, em muốn làm việc cho tốt. Ngay từ đầu, em vào giới giải trí là vì tiền, sau đó em thật sự thích đóng phim, có cơ hội thì

quay mấy bộ phim thật hay, hy vọng sau này được qu ần chúng khen ngợi, đạt giải thưởng, còn chuyện hôn nhân... Em chưa nghĩ qua, cho tới nay em đầu cảm thấy đó là một chuyện rất xa vời, còn anh?”

“Anh... Từ khi cha mẹ qua đời, trách nhiệm giáo dục hai đứa em rơi xuống người anh. Kỳ thật chuyện này anh đã thất bại, hai đứa nó không trưởng thành như trong kỳ vọng của anh. Hiện tại, hai đứa đã trên hai mươi, con đường sau này sẽ ra sao, anh không muốn quản nữa. Chúng nó phải tự gánh vác cuộc sống của chúng nó. Năm mười hai tuổi, mỗi ngày anh đã theo ông nội đến công ty nghe họp, đi theo ông học làm thế nào quản lý công ty, đo sức với người khác trong lĩnh vực kinh doanh, kiểm ti ền cho T ần thị. Thật ra anh không thích những việc này như người ngoài vẫn nghĩ, nếu có thể, anh muốn sống một cuộc sống thật thoải mái, cùng với người mà anh thích.”

Giọng nói T ần Ý rất nhẹ nhàng, tr ần thấp và chậm rãi, lại không hiểu sao rất có sức mê hoặc người khác. H ắn vừa nói vừa nhìn Kỷ Sơ Hạ, ánh mắt nóng rực, hai má cậu nóng lên, g ần như ngay cả hai mắt cũng nóng.

“Sơ Hạ, anh rất hy vọng người đó chính là em.”

Đây là lần thứ ba T ần Ý nói lời cầu hôn, dù Kỷ Sơ Hạ có nghi ngờ nhiều hơn nữa, nhưng đến giờ phút này, cậu không thể không thừa nhận, T ần Ý rất nghiêm túc, là 100% thật tâm, không phải là xúc động nhất thời.

“Anh để em suy nghĩ cẩn thận thêm một chút được không? Sẽ không lâu đâu, chờ em suy nghĩ rõ ràng sẽ cho anh một câu trả lời thuyết phục.”

T ần Ý quá mức nghiêm túc, Kỷ Sơ Hạ nghĩ, cậu cũng phải thận trọng mới không làm h ắn thất vọng, cũng không làm bản thân thất vọng.

T ần Ý vòng tay qua lưng cậu, nhẹ nhàng ôm: “Không sao, em từ từ suy nghĩ, chờ em suy nghĩ cẩn thận rồi lại nói cho anh biết.”

Lúc trở về, cậu dẫn Kỷ Thu Vũ lên xe của T ần Ý, còn xe cậu thì bảo tài xế lái về, trong xe ngoài bọn họ còn có T ần Tranh.

Tần nhị thiếu yên lặng ng ẩ băng ghế sau, nhìn cảnh đêm lướt qua bên ngoài cửa xe mà ngẩn người, hiếm khi hẩn im lặng như vậy. Ở hàng ghế trước, Kỷ Sơ Hạ ng ẩ cạnh Tần Ý, vì uống rượu mà mặt mũi hơi bu ần ngủ. Kỷ Thu Vũ chơi mệt đã dựa vào cậu ngủ say từ sớm.

Tần Ý vân vê bàn tay cậu, nhỏ giọng nhắc nhở tài xế chỉnh đi ầu hòa lên cao một chút. Cậu cọ cọ đi ầu lên vai hẩn: “Hơi nóng.”

“Không nóng đâu, là em uống say nên mới cảm thấy nóng.”

Trước khi buổi tiệc kết thúc, bọn họ quay lại đại sảnh uống vài ly rượu. Tử lượng Kỷ Sơ Hạ kém hơn Tần Ý, lúc lên xe đã thấy không thoải mái.

Cậu như vậy cũng không cách nào ngủ được, dứt khoát ng ẩ thẳng người trò chuyện với Tần Ý. Chú ý đến vẻ mặt cô đơn của Tần Tranh phía sau, Kỷ Sơ Hạ hiếm khi sinh ra tính bát quái, ghé vào tai hẩn nhỏ giọng hỏi: “Sao Tranh thiếu có vẻ như bị bội tình bạc nghĩa vậy, rốt cuộc hẩn và vị hôn phu kia có chuyện gì? Nhìn anh không giống người sẽ để em trai cưới một người đàn ông nha.”

Tần Ý cũng quay đi ầu nhìn Tần Tranh một cái, Tần nhị thiếu luôn ngẩn người, dường như không chú ý hai người đang bàn luận về hẩn: “Không có việc gì đâu, là nó tự chọn người đó, tốt hay xấu chỉ mình nó chịu.”

Tần Tranh là con trai, vì thế ở phương diện này, Tần Ý sẽ không canh phòng nghiêm ngặt như Tần Dao. Hơn nữa đúng như hẩn đã nói, hẩn không muốn phải quan tâm đến tất cả mọi chuyện của hai đứa em nữa, phải để hai đứa nó thật sự trưởng thành.

Kỷ Sơ Hạ gật gật đi ầu, cười nói: “Tranh thiếu có người anh như anh, thật làm người khác hâm mộ.”

“Em hâm mộ à?”

“Đúng vậy, tùy tiện mua xe mấy ngàn vạn, hâm mộ chết mất.”

Rõ ràng Kỷ Sơ Hạ đang nói say, Tần Ý cúi đầu hôn lên trán cậu một cái: “Không cần hâm mộ nó, em muốn bất cứ thứ gì, anh cũng có thể mua cho em.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 47

Đầu tháng bảy, bộ phim chiếu mạng Con ma ấy tổ chức buổi lễ tuyên truyền. Sáng sớm Kỷ Sơ Hạ đã đến hội trường, gặp được Đặng Thiên Nghiệp đã lâu không gặp ở phòng nghỉ phía sau. Nhờ phúc của Kỷ Sơ Hạ, gần đây hắn cũng đã chuyển vận, được Đông Hoàng mời ký, mở ra cơ hội và hoài bão, trong lòng thoải mái, thân thể khỏe mạnh, thịt trên mặt gần như lại thêm một vòng.

Đặng Thiên Nghiệp vừa thấy Kỷ Sơ Hạ liền đến gần, như bị thần kinh hỏi: “Cậu không thật sự đi theo tên kia đó chứ? Gần đây trong giới lan truyền, cậu thật sự quyết định như vậy?”

“Như vậy là cái gì, anh nói rõ ràng đi.” Kỷ Sơ Hạ buồn cười: “Yên tâm, em không chịu thiệt thòi đâu.”

“Anh đây là lo lắng cho cậu, cậu đã kiên trì lâu như vậy, sao đột nhiên lại... Đáng giá không?” Cũng chỉ có Đặng Thiên Nghiệp mới nói thẳng như vậy, vừa vào liền hỏi, không hề vòng vèo, tuy vậy Kỷ Sơ Hạ biết hắn không có ác ý.

“Không có gì đâu, anh đừng nghe người ta nói bậy, không phải như anh nghĩ đâu.”

Hai người trò chuyện vài câu, điện thoại di động của Kỷ Sơ Hạ nhận được video call vượt đại dương của Tần Ý, cậu đeo tai nghe vào rồi bấm nút nghe máy.

Sau khi trở về tham dự hôn lễ của Dương Văn Thanh, Tần Ý lại tiếp tục ra nước ngoài giải quyết công việc, bọn họ đã không gặp mặt rất nhiều ngày rồi.

Lúc gương mặt đẹp trai của Tần Ý xuất hiện trên màn hình điện thoại, Kỷ Sơ Hạ mới phát hiện bản thân thật sự nhớ hắn, loại cảm giác vui sướng và ngọt ngào làm trái tim không khống chế được đập nhanh liên hồi, sống hai mươi mấy năm, cậu chỉ có cảm giác này với một mình hắn mà thôi.

“Sơ Hạ, em đang làm gì vậy?”

Có lẽ Tần Ý vừa tắm xong, mái tóc ẩm ướt, vài sợi tóc tùy ý rũ xuống trán, hắn mặc áo choàng tắm, ánh mắt hơi mờ sương, dường như uống quá nhiều làm giọng nói cũng thay đổi, không giống lúc bình thường.

“Em đang ở hiện trường tuyên truyền phát sóng bộ phim chiếu mạng, lát nữa sẽ lên sân khấu, anh uống rượu hả? Sao giờ này còn chưa ngủ?” Kỷ Sơ Hạ tính tính giờ, Tần Ý ở bên kia hẳn là rạng sáng.

Hắn hí hóp mắt suy nghĩ nửa ngày rồi mới trả lời: “Buổi tối anh tham dự một yến tiệc, uống hơi nhiều một chút. Loại rượu kia rất nặng, trước giờ anh chưa từng uống, có hơi đau đầu.”

Kỷ Sơ Hạ nhìn dáng vẻ mơ mơ màng màng của hắn, nhìn không được nở nụ cười. Tần Ý như vậy rất hiếm thấy, nhưng thật ra cũng rất đáng yêu.

“Vậy anh ngủ sớm đi, ngủ một giấc sẽ không đau đầu nữa.” Kỷ Sơ Hạ dịu dàng dỗ dành hắn.

Tần Ý ngoan ngoãn gật đầu, nhìn cậu nói: “Sơ Hạ, anh rất nhớ em.”

Kỷ Sơ Hạ cắn môi, nhỏ giọng lặp lại cùng một câu: “Em cũng nhớ anh.”

Hắn cười khê: “Lặp lại lần nữa.”

Hai tai cậu nóng lên, giọng nói nhỏ hơn một chút: “Em rất nhớ anh, hôm nay mới phát hiện, anh không có ở đây, em thật sự rất nhớ anh.”

“Tuần sau anh sẽ về.”

“Ừ.” Kỷ Sơ Hạ hơi xấu hổ, lung tung nói sang chuyện khác: “Hôm nay Tranh thiếu cũng tới.”

Tần Ý nhíu mày: “Nó tới làm gì?”

Cậu cười nhắc nhở hắn: “Anh quên Tranh thiếu đầu tư năm mươi triệu rồi hả?”

“Đó cũng là tiền anh kiếm được.” Hắn nhỏ giọng lầu bàu: “Là anh đầu tư.”

“Ngay cả Tranh thiếu mà anh cũng ăn giấm?”

“Em chơi với nó, thân thiết với Dương Văn Thanh, chỉ là không để ý đến anh.”

Tần Ý nói rất đúng sự thật trước kia, lúc quan hệ của hai người còn đang căng thẳng, Kỷ Sơ Hạ thật bất đắc dĩ, trong lòng thầm nghĩ “Lúc đó anh bắt bẻ em, còn cảnh cáo em không được đến gần người bên cạnh anh, em làm sao mà dám để ý đến anh. Thì ra lúc đó đã ăn giấm chua, đây là có bao nhiêu muộn tao a.”

“Vậy sau này em để ý đến anh được chưa?”

Kỷ Sơ Hạ giống như đang dỗ dành con nít, Tần Ý mơ mơ màng màng cũng rất thích như vậy, dùng sức gật đầu, giọng nói trịnh trọng mà cường điệu: “Em là của anh.”

Hai người cứ nói tào lao chuyện đông chuyện tây, mãi cho đến khi có người đến giục Kỷ Sơ Hạ lên sân khấu, cậu mới lưu luyến mà nhắc nhở Tần Ý nhanh chóng đi ngủ lần cuối, chấm dứt cuộc trò chuyện video.

Mà Đặng Thiên Nghiệp bị cậu bỏ quên từ lúc nhận điện thoại đã yên lặng nuốt mấy câu khuyên nhủ vào bụng. Tuy không nghe được người bên kia đang nói cái gì, nhưng chỉ nhìn dáng vẻ quẩn quýt si mê của Kỷ Sơ Hạ là biết, chỗ nào giống giao dịch tình tiền như bên ngoài đồn chứ, rõ ràng là người ta đang hẹn hò yêu đương.

Trước khi buổi lễ bắt đầu không lâu Tần Tranh mới xuất hiện, cùng Chu Vĩ ngẩng xuống hàng ghế đầu tiên. Đám phóng viên ở hiện trường còn

đang đánh cược xem lần này ông chủ T`ân có tới hay không, kết quả nhìn thấy một người đẹp như tranh, thái độ của Chu Vĩ lại cung kính đến mức khác thường, lập tức đầu ngo`ngác.

T`ân Ý là chủ tịch công ty nên thường có cơ hội lộ diện trước công chúng, vì thế không ít người biết đến hắn. Nhưng T`ân nhị thiếu lại không được nhiều người biết đến, suy đoán hắn chính là nghệ nhân mới Đông Hoàng sắp nâng đỡ, buổi lễ chưa bắt đầu đã có người chụp ảnh T`ân Tranh đăng lên mạng.

“Có ai biết thiếu gia hoàn mỹ, đẹp trai như vẽ, đầy khí chất công tử bên cạnh Chu Vĩ là ai không? Là người mới của Đông Hoàng à?”

Bài này được post trong diễn đàn bát quái, rất nhanh được mọi người nhiệt tình bàn luận, đa số đều cho rằng đó là nghệ nhân Đông Hoàng mới ký, chuẩn bị dùng hết sức nâng đỡ, được Chu Vĩ đặc biệt dẫn đến để lộ diện. Cũng có fan của Kỷ Sơ Hạ ngầm bất mãn người này đoạt hết nổi bật của cậu, cho đến khi một người có tin tức nhanh nhạy nói ra chân tướng.

“Cái gì mà nghệ nhân mới, đây là ông chủ của Đông Hoàng, nhị thiếu gia nhà họ T`ân – T`ân Tranh, chính là em trai của ông chủ T`ân, em trai song sinh của T`ân Dao.”

Vì thế mấy cô gái đang gục ngã trước vẻ ngoài hoàn mỹ của T`ân Tranh càng thêm điên cuồng, người kia tiếp tục thả ra mấy tin tức như quả bom: “T`ân nhị thiếu chính là người đầu tư cho bộ phim Con ma ấy, ban đầu bộ phim chỉ được đầu tư mười triệu, sau đó t`ân nhị thiếu lấy danh nghĩa cá nhân đầu tư năm mươi triệu, mà còn đặc biệt vì Kỷ Sơ Hạ mới bỏ tiền đầu tư, sau đó Đông Hoàng mới tiếp nhận bộ phim này.”

“Vậy là chẳng những Kỷ Sơ Hạ có một chân với ông chủ T`ân, cũng có một chân với nhị thiếu gia sao? Đúng là quá thủ đoạn, xoa tay, có thể chờ mong một màn máu chó anh em hào môn vì tình mà phản bội nhau không đây?”

“L`âu trên nghĩ cái gì vậy? Vừa nhìn là biết T`ân nhị thiếu chính là thụ, hai thụ thì có kết quả gì, không thể là người ta đặc biệt nâng đỡ chị dâu à?”

“Kỷ Sơ Hạ thật lợi hại, trước kia nói hấn gả vào hào môn, tui còn thấy suy nghĩ đó thật hoang đường, hiện tại thoát nhìn đã thu phục chú em chững luôn rồi, sắp thành phu nhân hào môn rồi!”

“Tần nhi thiếu đẹp trai quá đi, đẹp như vậy mà không vào giới giải trí thật đáng tiếc ~”

Sau khi buổi lễ kết thúc Kỷ Sơ Hạ mới lên mạng xem cuộc thảo luận bất quáỉ dở khóc dở cười này. Lúc này, cậu ng ồi trên xe Tần Tranh, chuẩn bị đi ăn cơm tối với hấn.

“Tranh thiếu, cậu thật sự không cân nhắc tiến vào giới giải trí xem sao à?” Nhìn mấy người trên mạng đâm ngực dậm chân, bóp cổ tay thở dài, Kỷ Sơ Hạ cũng nhin không được trêu chọc Tần Tranh.

Tần Tranh nhướn mày: “Tôi mà vào là đoạt hết nổi bật của chị dâu sao?!”

Kỷ Sơ Hạ: “...”

Tần Tranh nói muốn đến một nhà hàng rất nổi tiếng, đã đặt chỗ trước rồi nhưng vị trí tương đối xa, vì thế chiếc xe một đường chạy ra ngoại ô.

Trời dần tối, bởi vì tính chất nghề nghiệp mà Kỷ Sơ Hạ tương đối miễn cảm, cậu bỗng lên tiếng nhắc nhở Tần Tranh: “Cậu có phát hiện chiếc xe màu trắng phía sau cứ chạy theo chúng ta không?”

Tần Tranh đang lái xe nhìn qua kính chiếu hậu, quả thật phía sau có một chiếc xe màu trắng không bắt mắt lắm, dường như đã chạy theo bọn họ rất lâu rồi: “Có khi nào là phóng viên?”

Kỷ Sơ Hạ khẽ nhiu mày, cứ cảm thấy có chuyện gì đó.

Tần Tranh đạp chân ga, muốn cắt đuôi chiếc xe phía sau. Con đường hai người đang đi rất hẻo lánh, xe cộ rất ít, càng chạy về phía trước càng ít xe, cuối cùng gần như chỉ còn bọn họ và chiếc xe đang đuổi theo không bỏ phía sau.

“Cẩn thận!”

Kỷ Sơ Hạ hét lên một tiếng kinh hãi, Tần Tranh luôn phân tâm chú ý chiếc xe phía sau nhảy dựng trong lòng. Đột nhiên có một chiếc xe bánh mì lao ra ngay ngã rẽ phía trước, Tần Tranh đạp mạnh thắng xe, xe của bọn họ thắng gấp, dừng lại cách chiếc xe kia một bước chân, chiếc xe phía sau cũng đuổi tới chặn đường lui của hai người.

Bảy tám tên đàn ông cao to cưỡi dao và côn sắt bước xuống khỏi hai chiếc xe, bao vây xe của Tần Tranh và Kỷ Sơ Hạ rồi liên tục đạp mạnh lên cửa xe và kính xe.

Cửa kính xe bên Tần Tranh không kịp đóng, hắn bị một con dao đưa hấu thò vào đặt lên cổ, ép Tần Tranh xuống xe.

Kỷ Sơ Hạ thấy thế cũng mở cửa xuống theo, hai tay bọn họ bị trói ra sau lưng, bịt mắt tống lên xe bánh mì, cửa xe đóng sầm lại, rất nhanh nghênh ngang rời đi.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 48

Kỷ Sơ Hạ bị hai gã đàn ông cao to kẹp ở giữa, bị vải đen bịt mắt làm khứu giác cậu phá lệ mất cảm, mùi hôi nồng nặc trên người bọn chúng khiến cậu buồn nôn. Cậu coi như trấn định, một đường suy nghĩ xem rốt cuộc mấy gã này có mục đích gì, là nhằm vào cậu hay là Tần Tranh, muốn đưa bọn họ đi đâu.

Tần Tranh cũng bị trói lại không chịu yên, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi bọn bắt cóc: “Các người là ai? Bắt tui tao muốn làm gì? Muốn tìền thì đưa số tài khoản đây, tao lập tức chuyển cho tui bây, thả chúng tao ra!”

Không ai phản ứng hẳn, Tần Tranh không cam lòng như cũ: “Tui bây gây chuyện lớn bắt cóc tui tao, đơn giản là muốn tổng tìền anh tao, tao cũng có thể cho tui bây tìền, ngay bây giờ, chỉ cần tui bây thả hai người chúng tao ra. Một khi anh tao biết chuyện, tui bây không dễ dàng lấy được tìền như vậy đâu, chắc chắn anh tao sẽ không bỏ qua cho tui bây, tao không có hù dọa tui bây!”

“Câm miệng!” Có tên lớn tiếng quát Tần Tranh.

Tần Tranh còn muốn nói gì đó, bỗng nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, Kỷ Sơ Hạ nhảy dựng trong lòng: “Tranh thiếu, cậu làm sao vậy?”

Tần Tranh không trả lời, không nhìn thấy tình hình trước mặt, Kỷ Sơ Hạ vội la lên: “Mấy người làm gì hắn?!”

“Làm thẳng nhai ồn ào này ngậm miệng lại, tốt nhất mày cũng nên biết đi đâu dừng lên tiếng, nếu không tao không ngại đánh ngất mày luôn đâu.” Gã đàn ông bên cạnh Kỷ Sơ Hạ cảnh cáo.

Cậu mím chặt môi không hỏi thêm nữa, dưới tình huống này có thể bảo trì sự thanh tỉnh là tốt nhất, cậu không dám chọc những gã này nổi giận.

Năm giờ sáng, Tần Ý xem trực tiếp buổi lễ tuyên bố của Kỷ Sơ Hạ xong, ngủ không được mất tiếng thì bị một cú điện thoại của quản gia trong nước đánh thức. Nửa phút sau, cả người Tần Ý hoàn toàn tỉnh táo, vẻ mặt ác liệt, ánh mắt trước nay chưa từng có âm u như vậy: “Bọn bắt cóc nói gì, ông thuật lại đầy đủ một lần nữa.”

“Chúng nói Tranh thiếu và Kỷ Sơ Hạ nằm trong tay chúng, trưa mai đúng 12 giờ, mời ngài một mình đến ngoại ô đông nam ở huyện Z, đến lúc đó bọn chúng sẽ báo địa chỉ gặp mặt cụ thể, một khi báo cảnh sát sẽ lập tức giết con tin.”

“Tôi biết rồi, ông giúp tôi liên lạc với chú họ, nhờ ông ấy giúp đỡ, tạm thời không báo cảnh sát tránh đánh rắn động cỏ, bây giờ tôi lập tức quay về”

Tần Ý lập tức cúp điện thoại, đứng dậy thay quần áo, sau đó gọi trợ lý chuẩn bị máy bay. Bây giờ trong nước là tám giờ tối, bay về tốn ít nhất mười hai tiếng, thời gian cấp bách, không được chậm trễ một phút nào.

Kỷ Sơ Hạ xoay xoay cổ cứng ngắc, thần tính trong lòng, giờ này ước chừng là đêm khuya, cậu đã từ từ thích ứng cảm giác tối đen khi bị bịt mắt, sau khi quen rồi, nhìn kỹ còn thấy bóng dáng mờ mờ trước mặt.

Tần Tranh vẫn luôn im lặng, Kỷ Sơ Hạ vốn không biết hắn ngất xỉu chưa tỉnh hay là không ở cùng cậu, nhưng hiện tại dường như thấy bên trái cậu có một bóng người đang nằm dưới đất, có lẽ chính là Tần Tranh.

Bọn bắt cóc lái xe chừng hơn hai tiếng mới dừng, cậu bị kéo xuống xe nhốt trong phòng, phòng chừng đã bốn, năm tiếng. Từ lúc đó đến giờ không ai phản ứng bọn họ, sau khi cánh cửa đóng lại, cậu có thể nghe được tiếng bước chân qua lại và tiếng người nói chuyện mờ mờ bên ngoài. Mấy tên này dùng tiếng địa phương nói chuyện với nhau, có lẽ là nơi nào đó ở phía nam, dù Kỷ Sơ Hạ cố gắng nghe cũng không hiểu bọn chúng đang nói cái gì.

Nhưng bây giờ có lẽ là nửa đêm, bên ngoài gần như không có âm thanh, cậu phải nhân cơ hội này làm gì đó.

Một lưỡi dao sắc bén mà nhỏ nhắn trong lòng bàn tay Kỷ Sơ Hạ rơi ra, lúc xe bị ép dừng lại cậu đã lén giấu lưỡi dao. Từ khi gặp cướp lần đó, cậu luôn mang theo để phòng thân. Sau khi lên xe bọn bắt cóc lục soát khắp người, duy nhất không chú ý đến lưỡi dao nhỏ xíu cậu giấu trong lòng bàn tay, rốt cuộc bây giờ cũng có thể dùng rồi.

Nhanh nhẹn cắt đứt dây thừng trói tay và chân, kéo miếng vải đen bịt mắt ra, cuối cùng Kỷ Sơ Hạ cũng thấy rõ ràng tình hình trước mặt.

Đây là một căn nhà trệt bỏ hoang, rất nhỏ và bẩn thỉu, âm u ẩm ướt, trong phòng không có đèn, chỉ có chút ánh sáng vọng vào qua cửa sổ nhỏ duy nhất. Tần Tranh nằm gục cách Kỷ Sơ Hạ không xa, vẫn mê man bất tỉnh.

Kỷ Sơ Hạ rón ra rón rén đi đến bên cửa sổ, thật cẩn thận nhìn ra ngoài, có ba tên đang canh ngoài cửa, trước mặt bày một cái bàn, trên đó đầy rượu và đồ nhắm. Trong đó có hai tên đã say không biết trời trăng gì gục xuống bàn ngủ, chỉ còn một tên miễn cưỡng chống đầu, thoạt nhìn mí mắt đang đánh nhau, không tỉnh táo lắm.

Nơi này của bọn chúng hẳn là trong rừng núi, phía trước không xa là đường núi tối đen như mực, hai bên là cây cối cao to, che hết tầm mắt.

Sau khi thăm dò đại khái tình huống trước mắt, Kỷ Sơ Hạ quay lại cạnh Tần Tranh, giúp hắn cởi bỏ dây trói rồi ngẩng đầu xồm xuống dùng sức đè lên nhân trung, kề sát vào tai nhỏ giọng gọi tên Tần Tranh.

Một lúc sau, Tần Tranh nhỏ giọng “ô” một tiếng, rốt cuộc cũng tỉnh lại, nhìn thấy Kỷ Sơ Hạ trước mặt, hắn mơ mơ màng màng, dường như chưa kịp phản ứng. Cậu che miệng hắn lại, nhỏ giọng nhắc nhở: “Đừng nói chuyện, chúng ta bị bắt cóc, bọn chúng đã say rượu, chúng ta nhân cơ hội này nhanh chóng chạy trốn.”

Tần Tranh chợt trợn to hai mắt, rớt cuốc nhớ được tình cảnh hiện tại, nhanh chóng lồm cồm đứng lên. Trước đó hắn bị đập sau gáy hôn mê, hiện tại không khỏe lắm, nhưng thời điểm chạy trốn thì phải cố hết sức.

Cửa phòng bị khóa trái, thế nhưng loại chốt cửa cũ kỹ này muốn mở cũng không khó. Kỷ Sơ Hạ nhét lưỡi dao vào lỗ khóa, nhanh chóng xoay xoay mấy lần, một tiếng răng rắc vang lên, cánh cửa liền được mở ra. Tần Tranh hướng cậu giơ ngón cái, hắn thuận tay nhặt một viên gạch màu hồng cạnh cửa lên, nhẹ tay nhẹ chân đi theo Kỷ Sơ Hạ mở cửa mò mẫm ra ngoài.

Tên bắt cóc duy nhất không say rượu ng ẫ đối diện cửa chính, lúc hai người rón rén đến gần gã mới phát hiện, bỗng nhiên gã tỉnh hẳn cả người, đứng bật dậy muốn kêu to, Tần Tranh cầm viên gạch nện mạnh lên trán gã, xuống tay vừa nhanh vừa độc, gã kêu lên một tiếng r ẫ ngã xuống đất ngất xỉu.

Kỷ Sơ Hạ nhú nhú mày, theo bản năng nhìn hai tên kia, cũng may chúng quá say, không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Đi nhanh lên.”

Hai người chạy vào khu rừng, một đường chạy như điên xuống chân núi. Không mấy phút sau, phía sau có tiếng chó sủa vang lên, ngay sau đó là ánh đèn pin quét qua quét lại trong rừng, còn có tiếng bước chân đang đuổi theo dồn dập.

Cứ như vậy chắc chắn sẽ bị bắt lại, Kỷ Sơ Hạ không đi đường núi nữa mà chạy bừa vào một con đường nhỏ trong rừng. Tần Tranh lập tức hiểu ý đuổi theo, hai người chạy tán loạn trong rừng, ý đồ bắt đuổi bọn bắt cóc đang đuổi theo không từ bỏ. Trời quá tối, đường núi cực kỳ khó đi, trong lúc hỗn loạn, Kỷ Sơ Hạ hụt chân, trực tiếp từ trên cao hai mét ngã xuống.

Tần Tranh hoảng sợ, lập tức trượt xuống muốn đỡ cậu lên. Đầu Kỷ Sơ Hạ chảy đầy mồ hôi lạnh, đau đớn cắn môi muốn chảy máu: “Đừng cử động, hình như chân tôi té bị thương r ẫ.”

Lại là chân trái đã bị thương nhiều lần, Kỷ Sơ Hạ trong lòng bị thương cho vận số xui xẻo của cậu.

Tiếng bước chân và ánh đèn sáng phía sau ngày càng gần, Tần Tranh sốt ruột không thôi: “Không thể trì hoãn, tôi công anh, nhanh lên.”

“Không được.” Kỷ Sơ Hạ cự tuyệt không chút do dự: “Cậu công tôi sẽ chạy không được xa, hai chúng ta sẽ bị bắt trở về, cậu đi nhanh đi, đi ra ngoài dẫn người đến cứu tôi.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng nhị gì nữa, đi nhanh lên, còn trì hoãn nữa thì ai cũng chạy không thoát.”

Tần Tranh biết Kỷ Sơ Hạ nói không sai chút nào, bây giờ chỉ có thể chạy trước, sau đó tìm người quay lại cứu Kỷ Sơ Hạ, nếu không hai người bọn họ ai cũng không thoát.

“Vậy anh cẩn thận, đừng cứng rắn phản kháng bọn chúng, tôi rất nhanh dẫn người quay lại cứu anh.”

“Được.”

Tần Tranh cắn chặt răng, buông Kỷ Sơ Hạ ra xoay người chạy, bóng dáng nhanh chóng biến mất trong núi rừng.

Cậu thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, không bao lâu sau, ánh đèn pin quét lên người cậu. Kỷ Sơ Hạ giơ tay che mắt, nhìn mấy gã đàn ông vẻ ngoài dữ tợn, cười khỗ nói: “Chân tôi bị thương không chạy được, tôi theo mấy người quay lại.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 49

Lúc Kỷ Sơ Hạ tỉnh lại lần nữa thì trời đã sáng, nửa đêm chạy trốn, té bị thương, sau khi bị bắt về thì cậu bị người đánh hôn mê. Lúc này cậu bị trói gô, lưỡi dao đã sớm bị lấy đi, chân trái bị thương vô cùng đau đớn, tuyệt đối không có khả năng chạy trốn lần thứ hai.

May mắn là Tần Tranh chạy thoát không có bị bắt lại, hiện tại chỉ có thể chờ hắn quay lại cứu. Có lẽ Tần Ý cũng đã biết tin tức, hắn ở nước ngoài xa xôi, chắc chắn rất sốt ruột. Tuy Tần Tranh đã chạy thoát được nhưng nhất định Tần Ý vẫn lo lắng cho cậu. Nghĩ đến hắn, trong lòng Kỷ Sơ Hạ vừa chua xót vừa đắng chát, cực kỳ khó chịu.

Lúc Kỷ Sơ Hạ đang suy nghĩ miên man, cửa phòng bị người đẩy ra, cậu giãy dụa ngẩng dậy, nhìn người phụ nữ mặc bộ váy sang quý mang giày cao gót, gương mặt ngạo mạn lạnh lùng bước vào, nhìn không được cau mày, là người phụ nữ này bắt cóc cậu?

Người này nhìn hơi quen, hình như cậu đã gặp ở đâu đó, chẳng qua nhất thời không nhớ ra được. Đối phương nhìn cậu như nhìn một vật chết, hai mắt lạnh như băng đầy chán ghét và oán hận.

“Cô là ai? Rốt cuộc cô muốn cái gì?”

“Từ Nhu.”

Đôi môi đỏ chót của ả phun ra hai chữ, Kỷ Sơ Hạ sửng sốt, cuối cùng cũng nhớ ra người này là ai. Cậu đã từng thấy trên tivi, người đứng cạnh Chương Hướng Minh, cùng gã biểu diễn màn làm từ thiện, cũng chính là vợ của gã, tiểu thư của nhà họ Từ – Từ Nhu.

Khóe miệng Kỷ Sơ Hạ nhếch lên một nụ cười trào phúng: “Thì ra là Chương phu nhân, vậy là cô bắt cóc tôi để báo thù cho Chương Hướng Minh?”

Tuy rằng phán quyết cuối cùng còn chưa có, nhưng án tử hình của Chương Hướng Minh gần như đã định, Tần Ý cắn chết không tha, ông Từ lại khoanh tay đứng nhìn, một phụ nữ như Từ Nhu căn bản không làm được gì.

“Mày là cái thá gì!”

Từ Nhu tức giận tát Kỷ Sơ Hạ một bạt tay. Nếu không phải do thằng nhãi này mê hoặc đại thiếu gia nhà họ Tần, chẳng lẽ tuyệt đối không vì một vụ án mười mấy năm trước mà bị tử hình, ngay cả gia tộc cũng bỏ mặc không chịu giúp đỡ.

Một bên mặt Kỷ Sơ Hạ lập tức sưng đỏ lên, cậu lạnh lùng nhìn người phụ nữ điên cuồng trước mặt, khinh thường nói: “Cô thật đáng thương, vì gã mà muốn sống muốn chết làm chuyện phạm pháp, nhưng trong mắt gã, cô chỉ là công cụ để trèo lên cao, sau lưng cô gã lẫn lộn với cả nam lẫn nữ, hành động của cô cứ như một trò cười.”

“Mày câm miệng! Câm miệng!”

Bị chọc đến chỗ đau, Từ Nhu như phát bệnh thần kinh, gót giày bén nhọn đá lên người Kỷ Sơ Hạ. Cậu đau đớn nhắm mắt lại, biết mình không nên chọc bà điên này, nhưng chỉ cần liên quan đến tên súc sinh Chương Hướng Minh là cậu không thể kiềm chế được cảm xúc.

Lúc Từ Nhu đang nổi điên, có một người vội vã tiến vào nói: “Từ tiểu thư, người cô muốn gặp đã đến, đang ở bên ngoài.”

Con người Từ Nhu co rụt lại: “Nhanh như vậy? Chỉ có một mình hắn?”

“Đúng vậy, không có ai khác, chỉ có một mình hắn tới.”

Cô ả liếc mắt nhìn Kỷ Sơ Hạ, cười lạnh nói: “Xem ra mày cũng có chút cân nặng trong lòng hần, người ở nước ngoài cũng gấp rút trở về, thằng nhãi Tậ̀n nhị thiếu chạy ṛ̣i mà hần vẫn đ̣̣ng ý đến vì mày.”

Kỷ Sơ Hạ căng thẳng trong lòng, cậu biết người Từ Nhu nói là Tậ̀n Ý, cho dù đoán được Tậ̀n Ý sẽ nghĩ ra cách cứu cậu, lại không ngờ hần sẽ đến nhanh như vậy, còn đi một mình.

“Dẫn hần vào.”

Sau khi Từ Nhu ra lệnh, Tậ̀n Ý bị người đẩy vào. Dáng vẻ của hần cũng rất chật vật, hai mắt đ̣̣y tơ máu, ánh mắt lạnh lùng. Nhìn thấy Kỷ Sơ Hạ bình an vô sự, ánh mắt hần mới có chút độ ấm.

Tối qua hần vốn không ngủ được mấy tiếng, sau đó một đường ng̣̣i máy bay riêng về nước, hành trình hơn mười hai tiếng, dưới sự thúc giục của hần, hơn mười tiếng đã đáp xuống sân bay thủ đô, sau đó hần lại lên máy bay trực thăng chạy tới đây. Sau khi Tậ̀n Tranh trốn ra lị̣n liên lạc với quản gia trong nhà nói rõ tình huống, dưới sự yêu cầu của Tậ̀n Ý, bọn họ không hành động thiếu suy nghĩ, bọn bắt cóc bảo hần đến một mình, vì Kỷ Sơ Hạ, hần không hề do dự làm theo.

“Thả cậu ấy ra, cô muốn gì cứ nói trực tiếp với tôi.”

Từ Nhu cầm một khẩu súng trong tay, ḳ̣e vào huyết thái dương của Kỷ Sơ Hạ, nghe được lời Tậ̀n Ý, cô ả khinh thường xì cười: “Tậ̀n đại thiếu thật đúng là tình sâu nghĩa nặng, mày càng như vậy tao càng muốn giết chết nó, xem mày đau khổ tự trách thế nào?”

“Nếu cô dám làm vậy, tôi có thể cam đoan Chương Hường Minh sẽ lập tức xuống địa ngục chôn cùng cậu ấy.”

Từ Nhu lập tức tháo chốt an toàn, hòng súng chĩa thẳng vào huyết thái dương Kỷ Sơ Hạ dùng sức đè mạnh. Kỷ Sơ Hạ cắn răng miễn cưỡng duy trì vẻ trấn định, nói cậu không căng thẳng, không sợ hãi là giả. Tậ̀n Ý siết chặt bàn tay thành nắm đấm, ánh mắt lạnh như băng, cũng không dám nói

câu nào kích thích ả điên này nữa, sợ cô ả thật sự không quan tâm mà bóp cò súng.

“Nếu cô đã muốn tôi đến thì chắc chắn có ý đồ, cứ nói thẳng đi, chỉ cần thả cậu ấy ra, tôi sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của cô.”

Khóe miệng Từ Nhu cong lên nụ cười đắc ý: “Cái gì cũng đáp ứng? Được, ném dao cho hắn. Mà nhặt lên tự đâm hai nhát lên người rồi nói chuyện tiếp.”

Gã đàn ông dẫn Tần Ý vào ném cho hắn một con dao găm, Tần Ý cúi người nhặt lên, không chút do dự đâm hai nhát lên cánh tay và đùi.

“Đừng!”

Kỷ Sơ Hạ la lên, nước mắt lập tức rơi xuống, không để ý đến họng súng có thể lấy mạng cậu bất cứ lúc nào, giãy dụa muốn nhào lên ngăn cản Tần Ý.

Động tác của hắn quá nhanh, trong nháy mắt đã đâm xong hai nhát, ngay cả lông mày cũng không nhíu lại, hướng Kỷ Sơ Hạ lắc lắc đầu, dịu dàng trấn an cậu: “Đừng sợ.”

Từ Nhu không thỏa mãn: “Này thì tính cái gì? Tao bảo mày đâm vào ngực, mày không dám hả?!”

“Đừng nghe cô ta! Đừng!”

Kỷ Sơ Hạ bị trời cứng không cách nào nhào lên ngăn cản Tần Ý, chỉ có thể mở to hai mắt mà nhìn hắn giơ con dao găm lên, đâm vào vị trí trái tim, máu tươi lập tức tuôn ra xối xả.

Kỷ Sơ Hạ nước mắt như mưa, trái tim đau đớn như bị bóp nghẹt. Cậu hối hận, thật sự hối hận, sớm biết có ngày hôm nay, cậu tình nguyện không báo thù, cũng không muốn nhìn Tần Ý vì cậu mà làm đến nước này.

Từ Nhu điên cuồng cười to, nhưng Tần Ý vẫn không ngã xuống. Ở nước ngoài hắn đã học một ít kiến thức cơ bản, một dao kia tránh đi chỗ hiểm, nhưng nếu mất máu quá nhiều sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Hắn cố duy trì sự thanh tỉnh, nhìn Từ Nhu nói từng chữ một: “Cô chỉ đơn giản muốn thay đổi bản án của Chương Hướng Minh mà thôi, nếu chúng tôi chết thật, cô thật sự không còn cơ hội nào.”

Bàn tay cầm súng của Từ Nhu run nhè nhẹ, quả thật cô ả muốn giết người, nhưng mục đích cuối cùng vẫn là cứu Chương Hướng Minh, ả ta do dự.

Trong thời gian giằng co, gương mặt Tần Ý ngày càng trắng, trong lòng Kỷ Sơ Hạ nóng như lửa đốt, bỗng cậu chú ý thấy ngoài cửa sổ đột nhiên xuất hiện bóng dáng một cảnh sát đặc công, đối phương ra hiệu cho cậu rời đi lại nhanh chóng lẩn mình né qua một bên không để Từ Nhu phát hiện. Kỷ Sơ Hạ lập tức trấn định lại, cậu nâng mắt bình tĩnh nhìn Tần Ý.

Trong phòng chỉ có bốn người, gã đàn ông dẫn Tần Ý vào đứng dựa lưng về phía cửa sổ, không nhìn thấy tình hình bên ngoài, còn cô ả đang điên cuồng hiển nhiên cũng không phát hiện, mấy gã côn đồ canh chừng bên ngoài đã bị nhóm đặc công ẩn nấp trong rừng không tiếng động giải quyết hết, chỉ còn một đòn chí mạng cuối cùng mà thôi.

Tần Ý vô cùng hiểu ý Kỷ Sơ Hạ, ngay lập tức hiểu được cậu muốn biểu đạt cái gì. Hắn ôm ngực chảy máu ứ đọng, vẻ mặt đau đớn ngã trượt xuống, toàn bộ tình cảnh sau cửa sổ đều lộ ra, ngoài miệng lại đàm phán với Từ Nhu, ý đồ thuyết phục cô ả: “Ngay bây giờ tôi có thể gọi điện bảo người thả hắn ra khỏi tù, chỉ cần cô chịu thả Kỷ Sơ Hạ, tôi lập tức gọi điện.”

“Gọi ngay lập tức! Để hắn nói chuyện với tao!”

Tần Ý rõ ràng là đang lừa Từ Nhu, dù hắn có năng lực to lớn thế nào cũng không có khả năng chỉ cần một cú điện thoại là có thể thả tội phạm nghiêm trọng ra khỏi tù. Nhưng Từ Nhu đã cùng đường, như phát điên mà tin. Vì thế Tần Ý lấy di động ra trước mặt ả, giả vờ như gọi điện thoại.

Lực chú ý của Từ Nhu hoàn toàn tập trung vào hành động của Tần Ý, cô ả cũng không phải sát thủ chuyên nghiệp, tính cảnh giác không cao, ả bị phân tâm, bàn tay cầm súng cũng buông lỏng một chút.

Họng súng dần lệch khỏi huyết thái dương Kỷ Sơ Hạ, Từ Nhu theo bản năng mà bước về phía Tần Ý một bước, cả người lộ rõ trước cửa sổ, hoàn toàn lọt vào tầm ngắm của đặc công.

Tiếng súng vang lên, Kỷ Sơ Hạ giãy dụa nhào qua một bên, Từ Nhu bị viên đạn bắn bể đầu, không kịp rên một tiếng, hai mắt trợn trừng ngã vào vũng máu.

Nhóm đặc công phá cửa xông vào, không chế tên bắt cóc cuối cùng. Kỷ Sơ Hạ được cõng trời, cố không để ý đến chân đau, nghiêng ngả lão đảo bổ nhào đến bên cạnh Tần Ý. Cậu không dám chạm vào cả người đầy máu của hắn, đôi môi run rẩy nói không nên lời, cứ nhìn hắn mà nước mắt chảy không ngừng.

“Đừng khóc.”

Tần Ý chỉ nói được một câu rồi chống đỡ không nổi nữa, nhắm mắt lại hôn mê bất tỉnh.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 50

Kỷ Sơ Hạ và Tần Ý được máy bay trực thăng đưa đến bệnh viện. Nửa đường Tần Ý tỉnh dậy, dù sao cơ thể hắn cường tráng, lại không bị thương nội tạng, gần như chỉ bị thương da thịt, chẳng qua máu chảy quá nhiều nhìn rất dọa người mà thôi, may vài mũi, nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng là khỏe.

Trái lại Kỷ Sơ Hạ bị thương nghiêm trọng hơn, chân trái của cậu phải làm phẫu thuật. Cũng may chỉ là tiểu phẫu, Tần Ý sắp xếp bác sĩ tốt nhất bệnh viện cho cậu, vừa đến bệnh viện liền đẩy cậu vào phòng phẫu thuật.

Tần Tranh bị dáng vẻ đầy máu của Tần Ý dọa sợ, vô cùng tự trách mà khóc muốn mù mắt. Tần Ý chê hắn ồn ào bèn đuổi về. May xong còn phải truyền nước biển, nhưng Tần Ý vẫn kiên nhẫn chờ trước phòng phẫu thuật, nhìn thấy Kỷ Sơ Hạ bình an được đẩy ra, rốt cuộc hắn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lần này phẫu thuật, chân trái cậu được chèn một thanh thép cố định bên trong, rồi bó thạch cao lại. Hai tháng tiếp theo cậu phải ngồi xe lăn. Bác sĩ nói một tháng những điều cần chú ý, Kỷ Sơ Hạ không tập trung lắng nghe, Tần Ý lại tỉ mỉ nhớ kỹ, đối với vết thương của bản thân lại không để ý.

Cuối cùng trong phòng chỉ còn lại hai người, có thể an tĩnh nói chuyện.

Tần Ý ngồi trên mép giường bệnh của Kỷ Sơ Hạ, nhìn chân trái bằng bó thạch cao, tâm trạng vô cùng phức tạp. Dung túng thuộc hạ gây tổn thương cho cậu có lẽ là chuyện làm hắn hối hận nhất trong đời, đã từng lạnh lùng bao nhiêu, bây giờ lại đau lòng bấy nhiêu.

“Đau không?”

Kỷ Sơ Hạ theo bản năng lắc đầu, thật ra là rất đau, nhưng đến bây giờ đã sớm tê dại, lúc làm phẫu thuật chích thuốc tê, cậu không hề có cảm giác. Trong đầu cậu là một màn Tầm Ý càn dao đâm vào tim chấn động lòng người kia, hô hấp cậu gần như dừng lại, cậu không cách nào tưởng tượng ra, nếu Tầm Ý thật sự có chuyện gì, cậu nên làm gì đây.

“Còn anh... Có đau không?”

Tầm Ý giờ tay sờ mặt cậu, an ủi nói: “Không đau, đầu đã qua, đừng suy nghĩ nữa.”

Cậu đỏ cả hai mắt, giọng nói nghẹn ngào: “Sao anh không nghĩ, lỡ như một dao đó đâm đến trái tim thì sao?”

“Anh không ngu như vậy, không chắc chắn mười phần anh sẽ không đâm.”

“Lỡ như thì sao? Anh tự tin như vậy?”

“Không có lỡ như...”

Thấy Kỷ Sơ Hạ sắp khóc trừng hấn, Tầm Ý sửa miệng: “Anh sai, là anh không đúng, anh không nên không cân nhắc mà làm em lo lắng, đừng nóng giận.”

Kỷ Sơ Hạ cúi đầu, hai tay che mặt nghẹn ngào khóc lên.

Hấn khó chịu trong lòng, vòng tay ra sau lưng nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, dịu dàng trấn an: “Đừng khóc, không phải anh vẫn khỏe sao? Sẽ không có lần sao, ngoan, đừng khóc.”

Cậu cẩn thận tránh vết thương của Tầm Ý, dựa vào ngực hấn, không cách nào khống chế được nước mắt không ngừng tuôn rơi. Đến giờ phút này, cậu không thể không thừa nhận, cậu đã đổ gục, hoàn toàn đổ gục. Người này quá tốt, quá dịu dàng, hấn bện một tấm lưới tình tế ngọt ngào, chặt chẽ bao vây cậu, cậu căn bản không có bất kỳ khả năng né tránh nào, cũng không muốn trốn thoát.

“Trước đó em đã nói sẽ cho anh một câu trả lời thuyết phục, hiện tại em trả lời anh, chúng ta bên nhau đi, em muốn ở bên cạnh anh.”

Dựa vào ngực hắn vừa khóc vừa nói xong, Kỷ Sơ Hạ bỗng nhiên có cảm giác như rút được gánh nặng. Kỳ thật cậu nên sớm đồng ý, cậu đã sớm động tâm, chẳng qua có quá nhiều lo lắng, băn khoăn tốt xấu lợi hại sau này mà không chịu giao ra trái tim. Nhưng bây giờ cậu không muốn lo trước lo sau nữa.

Tần Ý hơi sững sốt, giọng nói vẫn dịu dàng như trước: “Em thật sự suy nghĩ rõ ràng? Không phải vì hôm nay anh cứu em chứ?”

“Trước khi anh tới em đã suy nghĩ cẩn thận, chỉ cần có thể bình an trở về thì em ở bên cạnh anh, anh còn muốn em không?”

Kỷ Sơ Hạ ngẩng đầu, đôi mắt đầy nước nhìn Tần Ý, hắn mềm lòng đến rồi tỉnh rồi mù, cúi đầu hôn cậu: “Anh chỉ muốn em.”

Từ trước đến nay, hắn luôn rõ ràng bản thân muốn cái gì, đời này sẽ không có người thứ hai giống Kỷ Sơ Hạ, trở thành chấp niệm của hắn.

Buổi chiều Tần Ý hơi sốt nhẹ, là di chứng do mất máu quá nhiều, cũng không tính là nghiêm trọng. Nếu không phải cơ thể hắn khỏe mạnh, mất nhiều máu như vậy phỏng chừng mấy ngày không xuống giường được.

Bác sĩ lại truyền nước biển cho hắn lần nữa, Kỷ Sơ Hạ không dám lại lộn xộn, hai người cùng nằm trên giường bệnh dựa đầu vào nhau, hai bàn tay nắm chặt không muốn rời xa.

“Sơ Hạ, sau khi xuất viện dọn đến chỗ anh đi, để anh chăm sóc em.”

“Được, em cũng có thể chăm sóc anh.”

“Chờ chân của em lành hẳn, chúng ta kết hôn được không?”

Kỷ Sơ Hạ nhắm mắt lại cười khê: “Được.”

Chuyện mà cậu từng cho rằng rất xa vời đã gần ngay trước mắt, cậu lại không bài xích chút nào. Lần đầu tiên cậu sinh ra cảm giác chờ mong với hôn nhân, cùng với Tần Ý, có lẽ bọn họ có thể bên nhau suốt đời.

Lúc còn nhỏ Kỷ Sơ Hạ đã biết tính hướng của cậu, cậu không chân chính thích ai, lại theo bản năng chú ý một người con trai giống cậu. Lúc cuộc sống vô cùng mệt mỏi, cậu chưa bao giờ dám mơ ước xa vời có được một mối tình lương tình tương duyệt thật dài thật lâu. Cậu từng hâm mộ người khác có thể tùy tiện và nhiệt tình yêu đương, mà cậu lại không có tư cách như vậy. Sau đó Tần Ý xuất hiện, cho dù lúc bắt đầu quen biết bọn họ rất chật vật và khó khăn, nhưng cuối cùng, người đàn ông này lại kiên định đứng ở trước mặt cậu, nói cho cậu biết hẳn chỉ cần cậu.

Kỷ Sơ Hạ nghiêng đầu, nghiêm túc đánh giá người đàn ông bên cạnh, không hề nghi ngờ gì, ngoại hình của Tần Ý rất xuất chúng, hai mắt tối đen thâm thúy đặc biệt hấp dẫn, mày rậm mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn cùng với đường cong hoàn mỹ như điêu khắc của cằm, là một quý công tử ăn nói cẩn trọng. Bây giờ hai mắt hẳn đầy tình ý nhìn cậu, ánh mắt kia như miệng giếng sâu tối đen, làm cậu rơi vào rồi không thể thoát ra được nữa.

Bỏ đi xuất thân, tiền bạc và địa vị, bản thân Tần Ý đã có sức hấp dẫn rất mạnh đối với cậu, cơ trí và tu dưỡng, bá đạo và dịu dàng, mỗi một điểm đều làm cậu rung động. Kỷ Sơ Hạ không thể không thừa nhận, cậu căn bản không kháng cự được sức hấp dẫn của người này.

“Em đang nhìn gì thế?”

“Anh thật đẹp trai.” Kỷ Sơ Hạ hơi đỏ mặt: “Thật sự rất đẹp.”

“Ngốc quá.”

Tần Ý hôn lên môi Kỷ Sơ Hạ, cậu cũng hôn trả lại. Hai người yên tĩnh hôn nhau một lúc lâu, vì không thể cử động mạnh, bọn họ dựa vào nhau hưởng thụ sự thỏa mãn, lưu luyến và triền miên đơn giản như vậy.

Cuối cùng Tần Ý kéo tay Kỷ Sơ Hạ, trịnh trọng mà hôn lên mu bàn tay. Cậu học theo cũng kéo tay hẳn hôn. Hai người nhìn nhau cười, dùng

phương thức như thế đóng dấu tình yêu của bản thân lên người đối phương.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 51

Buổi tối, Kỷ Thu Vũ đến bệnh viện, lần này tin tức Kỷ Sơ Hạ bị thương không giấu được cô bé, nhưng chuyện bị bắt cóc vẫn không nói cho cô biết. Cô gái nhỏ nhìn thấy anh trai bó thạch cao, nước mắt lập tức chảy xuống. Kỷ Sơ Hạ nhỏ giọng dỗ dành cô, Tầnn Ý thấy thế đi sang phòng bệnh kế bên, chừa không gian cho hai anh em.

“Là anh không cẩn thận, lúc quay phim bị té lộn mềom một cái. Trước kia khớp xương vốn không lành hẳn, lần này làm phẫu thuật giải quyết luôn cũng tốt, em đừng lo lắng.”

Kỷ Thu Vũ cắn môi, nức nở nói: “Sao em có thể không lo lắng được, anh nói anh quay phim té bị thương, vậy anh Tầnn thì sao? Sao anh cũng bị thương khắp cả người vậy? Rốt cuộc các anh có chuyện gì? Anh không nói thật với em.”

Kỷ Sơ Hạ bất đắc dĩ, thật ra em gái cậu rất thông minh, cậu lại cứ cho là cô bé còn nhỏ, cái gì cũng không biết.

“Thật sự không có việc gì, đúng là ngoài ý muốn. Anh Tầnn vì cứu anh mới bị thương, chúng ta phải cảm ơn người ta cho đầnn hoàng.”

Kỷ Thu Vũ dùng sức lau mắt: “Là anh ấy cứu anh hả?”

Cậu gật đầu, đã quyết định ở bên Tầnn Ý, đi đâu lo lắng duy nhất chính là Kỷ Thu Vũ không tiếp thu được chuyện này, cậu theo bản năng mà nói tốt về Tầnn Ý trước mặt cô bé, hướng chỉ đây vốn là sự thật.

Cô gái nhỏ rử mắt, nhỏ giọng hỏi Kỷ Sơ Hạ: “Anh, có phải anh và anh Tầnn quen nhau không?”

“Nếu đúng là vậy, em có thể tiếp thu không?”

“Anh đối xử với anh tốt không?”

“Hắn rất tốt, đối xử với anh cũng rất tốt.”

Kỷ Thu Vũ im lặng một lúc mới trả lời cậu: “Vậy anh ở bên anh ấy đi, chỉ cần anh thích, cộng thêm anh ấy tốt với anh, em có thể tiếp thu.”

Hai anh em bọn họ đã sống nương tựa vào nhau từ nhỏ, tuy Kỷ Thu Vũ luôn ốm yếu nhưng lại có sự miễn cảm và thận trọng của con gái. Khoảng thời gian này, cô bé thấy rõ sự thay đổi của Kỷ Sơ Hạ, tất nhiên rất rõ ràng là do người đàn ông kia. Tuy cô vẫn còn hơi sợ Tầ Ân Ý, nhưng chỉ cần anh trai thích, đối phương cũng thật sự thích anh trai thì cô sẽ vui vẻ chấp nhận.

Kỷ Sơ Hạ nở nụ cười: “Cám ơn Tiểu Vũ.”

Trước khi đi, Kỷ Thu Vũ gọt một quả táo đưa qua phòng bệnh kế bên. Một mình đối mặt với Tầ Ân Ý, cô bé vẫn còn hơi căng thẳng, nhỏ giọng nói một câu “Cho anh, cám ơn anh đã cứu anh của em.” rồi đưa quả táo qua.

Tầ Ân Ý cười nhận lấy, cô gái nhỏ quả thật rất ngoan và đáng yêu, còn nhỏ tuổi hơn hai đứa em của hắn, hắn đã sớm yêu mến cô bé như em gái.

Kỷ Thu Vũ đưa táo xong vẫn không được tự nhiên, đỏ mặt nói cám ơn lần nữa rồi xoay người rời đi.

Tầ Ân Ý quay lại phòng bệnh, Kỷ Sơ Hạ nhanh chóng bảo hắn lên giường nằm: “Anh đừng có đi tới đi lui nữa, anh mất nhiều máu như vậy, nằm tĩnh dưỡng vài ngày đi.”

“Không sao đâu.” Tầ Ân Ý nằm lên giường, nắm tay Kỷ Sơ Hạ: “Sơ Hạ, em có định cho Tiểu Vũ đi học không?”

“Con bé càng thích học vẽ.”

“Vậy cũng được, lúc trước anh có liên hệ với một thầy giáo ở viện mỹ thuật cho cô bé, có đưa cho ông ấy xem các bức tranh của Tiểu Vũ. Ông ấy

cảm thấy Tiểu Vũ rất có thiên phú, đồng ý nhận cô bé làm học trò. Nếu em đồng ý, anh bảo người làm thủ tục nhập học cho Tiểu Vũ, còn chuyện sau này làm họa sĩ hay làm nhà thiết kế, để cho chính Tiểu Vũ chọn đi.”

Kỷ Sơ Hạ rất bất ngờ, không ngờ ngay cả chuyện này mà hắn cũng giúp bọn họ sắp xếp tốt như vậy, Tần Ý không để cậu nói cảm ơn: “Tiểu Vũ cũng là em gái của anh, làm mấy chuyện này là đương nhiên thôi.”

Kỷ Sơ Hạ cảm thấy mũi cay cay, Tần Ý không cần cậu nói cảm ơn vậy thì cậu không nói mà ngoan ngoãn hôn hắn một cái. Khóe miệng hắn cong lên, hiển nhiên cách cảm ơn như vậy càng làm hắn cảm thấy mỹ mãn.

Vụ bắt cóc phong ba đã qua, tuy rằng huy động hơn trăm đặc công hành động, Từ Nhu cũng bị bắt gục ngay tại hiện trường, nhưng cuối cùng mọi chuyện lại bị yên lặng che dấu, không để lộ chút tiếng gió nào ra ngoài.

Ngày hôm sau ngày xảy ra chuyện, ông chủ nhà họ Từ đích thân đến bệnh viện thăm hỏi và nhận lỗi với hai người.

Tần Ý đã thuyết phục ông lão này không nhúng tay vào vụ án của Chương Hướng Minh một lần, còn nhường một nửa hạng mục trăm tỷ cho ông ta. Lần này tiểu thư của Từ gia làm chuyện như vậy, ông Từ cũng rất có thành ý, mà quà đáp lễ cũng không thua kém lần Tần thị chịu tổn thất mà b ố thường trước đó, cũng chính miệng hứa sẽ trục xuất Từ Nhu và cả nhà cô ta ra khỏi gia phả. Tiếp đó muốn xử lý thế nào thì do Tần Ý làm chủ.

Thực tế Từ Nhu đã bị trừng phạt đúng tội, đền mạng ngay tại hiện trường. Ông Từ b ố thường như vậy đơn giản là muốn sửa chữa mối quan hệ của hai nhà. Nói thẳng ra, Từ Nhu chỉ là một đứa cháu gái của ông ta, thật sự không đáng vì cô ả mà xé rách mặt với nhà họ Tần, thương nhân coi trọng nhất vẫn là lợi ích của bản thân.

Đối với việc này, Tần Ý cũng không có ý kiến gì, quan hệ giữa hắn và nhà họ Từ chắc chắn không thể h ồi phục như trước, có thể duy trì hòa bình mặt ngoài là được. Nếu ông Từ đã nguyện ý b ố thường, đương nhiên hắn sẽ không khách sáo mà tiếp nhận.

Ông Từ b ố thường rất sáng khoái, ông ta gần như tặng không công ty trang sức Sâm Linh cho T ần Ý. Nhãn hiệu trang sức này có giá trị rất lớn, danh tiếng trong và ngoài nước đều rất tốt, mấy người trẻ tuổi rất yêu thích, lợi nhuận thu được hàng năm cực kỳ khả quan.

Sau khi ông Từ rời đi, T ần Ý đưa giấy chuyển nhượng cổ phần cho Kỷ Sơ Hạ: “Cho em, công ty này ghi tên em đi.”

“Cho em?” Kỷ Sơ Hạ kinh ngạc: “Anh đưa cho em làm chi?”

“Ông Từ nói đây là b ố thường, vậy thì phải b ố thường cho người bị hại vụ án bắt cóc, đương nhiên là cho em.”

Kỷ Sơ Hạ: “...”

“Em nhận đi, là em nên có.”

Kỷ Sơ Hạ nhỏ giọng tranh luận: “Em ở bên cạnh anh không phải vì cái này.”

“Anh biết, nếu anh chỉ là một người nghèo, trên người chỉ có một trăm tệ, chúng ta ở bên nhau, anh nhất định sẽ chia cho em năm mươi tệ. Em không thể vì anh giàu có mà nghĩ không thể đụng vào tiền của anh, bằng không chính là có mưu đồ. Như vậy đối với anh rất không công bằng, hưởng chi phần b ố thường này vốn là em nên có.”

Tài ăn nói của T ần Ý quá tốt, Kỷ Sơ Hạ hoàn toàn nói không lại. Tuy cậu cũng hiểu hẳn nói không sai, nếu đã quyết định ở bên hắn, c ần gì phải rối rắm mấy chuyện này, bản thân cậu biết T ần Ý hiểu rõ cuộc vì sao cậu làm vậy là đủ r ồi.

“Anh thật sự quyết định cho em?”

“Cho em, đây là b ố thường của nhà họ Từ, sau này anh sẽ đưa sinh lễ càng nhiều hơn, em tập quen dần đi.”

“Anh đừng nói hươu nói vượn.”

“Em muốn gọi là của h ồi môn cũng được.”

Kỷ Sơ Hạ thật bất đắc dĩ, cậu cúi đầu nhìn giấy chuyển nhượng cổ phần trong tay, suy nghĩ trong chốc lát r ồi cũng không rồi rắm nữa. Cậu còn phải nuôi Kỷ Thu Vũ, có cơ hội kiếm thêm chút tiền cũng không phải không tốt.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 52

Sau một tuần ở lại bệnh viện, Kỷ Sơ Hạ quyết định xuất viện. Hai ngày trước Tần Ý đã quay lại làm việc, chẳng qua địa điểm làm việc là bệnh viện mà thôi, không rời khỏi cậu dù chỉ một tấc.

Vì cậu lại bị thương nên việc quay phim Khê Hoa Ngạn lại tạm dừng. Đông Hoàng và Weibo của bộ phim đều đăng thông báo, Kỷ Sơ Hạ cũng tự đăng bài trấn an các fan, chỉ nói là bị thương nhỏ ngoài ý muốn, cần phải làm phẫu thuật. Còn vụ án bắt cóc kia, dù phóng viên có tin tức nhanh nhạy nghe được tiếng gió cũng không có đài truyền thông nào dám đưa tin.

Trước khi xuất viện, Kỷ Sơ Hạ nhận được điện thoại của Đặng Thiên Nghiệp, đối phương lại đi nơi khác quay phim, không thể đến bệnh viện thăm cậu. Mấy ngày nay hắn liên tục gọi điện đến hỏi thăm, giọng nói của hắn rất hưng phấn, nói đã lấy được số liệu phản hồi của bộ phim chiếu mạng kia. Con ma ấy đã chiếu được một tuần, thành tích vượt qua mong đợi rất nhiều, độ hot trên internet cũng rất cao, đơn giản mà nói chính là nổi tiếng rồi.

Kỷ Sơ Hạ cũng rất cao hứng, tuy một tuần nay cậu không lên mạng nhưng vẫn biết việc này. Ngày nào Tần nhị thiếu cũng đến bệnh viện, chuyện mà hắn lặp đi lặp lại nhiều nhất chính là việc lần đầu tiên hắn đầu tư làm ăn kiếm được tiền, vô cùng đắc ý.

“Chờ anh xuất viện, chúng ta tìm cơ hội làm tiệc mừng công nha?”

“Ừ.”

Sau khi rời khỏi bệnh viện, chiếc xe trực tiếp chạy về nhà chính Tần gia. Lúc xuống xe, Tần Ý muốn bế Kỷ Sơ Hạ vào, cậu khẽ đẩy hắn ra: “Anh còn cần cánh tay hay không?”

Cánh tay và đùi Tần Ý bị đâm một dao, may mười mấy mũi, miệng vết thương còn chưa lành hẳn, cách hai ngày phải thay thuốc một lần.

Tần Ý không kiên trì nữa, đỡ cậu ngã xuống xe lăn rồi đẩy vào nhà.

Kỷ Sơ Hạ đã đồng ý dọn đến ở cùng hắn, Tần Ý bảo người làm quét dọn sạch sẽ toàn bộ căn nhà, đồ đạc trong phòng ngủ đầu đổi mới, còn thu dọn một căn phòng cho Kỷ Thu Vũ, ở cùng một chỗ để tiện chăm sóc lẫn nhau.

“Tiểu Vũ đến nhà họ Dương rồi, lát nữa sẽ đón cô bé về, còn mèo của em anh đã bảo người đón về.”

Tần Ý vừa nói xong, Cục Bông liền nhảy ra. Nó rất thông minh, dường như biết Kỷ Sơ Hạ bị thương, không giống như trước kia nhào vào người cậu mà chỉ cọ cọ lên bên chân không bị thương của cậu một lúc rồi tự đi chơi. Tần Ý chuẩn bị cho Cục Bông rất nhiều đồ chơi, hiển nhiên nó rất hài lòng đối với căn nhà mới này.

Kỷ Sơ Hạ nhìn quanh bốn phía, cảm thấy hơi bùi ngùi. Lần trước cậu đến đây chỉ là ở tạm, lần này là ở lại không đi nữa.

Tần Ý khoát tay lên vai cậu, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi lên lầu nhìn xem.”

Hơn một tháng tiếp theo, Kỷ Sơ Hạ vẫn luôn ở nhà dưỡng thương. Người đại diện lại giúp cậu nhận một bộ phim mới, nhưng phải đợi cậu lành vết thương rồi quay cho xong bộ phim Khê Hoa Ngạn, sớm nhất cũng phải sang năm mới có thời gian rảnh rỗi nghiên cứu kịch bản trước.

Ban ngày, thỉnh thoảng cậu sẽ theo Tần Ý đến công ty. Hắn làm việc của hắn, còn cậu thì yên tĩnh ngồi trên sofa xem kịch bản, đợi cả ngày cũng không thấy buồn tẻ.

Tần Ý rất để bụng chân trái của Kỷ Sơ Hạ, đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra lại theo định kỳ, nghe theo lời dặn của bác sĩ mà tập phục hồi chức

năng. Sau khi tháo thạch cao, mỗi ngày hắn đều giúp cậu mát xa lòng bàn chân, kỳ vọng cậu có thể nhanh chóng khỏi hẳn.

“Kỹ năng mát xa của anh ngày càng tốt.”

Kỷ Sơ Hạ dựa vào đầu giường, thoải mái đến rên hừ hừ, bàn chân còn lại có thể chuyển động không an phận cọt cọt lui trên người Tần Ý, ngón chân cố ý trêu chọc thắt lưng hắn.

Hai người cùng giường cùng gối đã hơn một tháng, vì cả hai đều bị thương nên chưa làm được gì. Tần Ý có thể chịu đựng, ngược lại Kỷ Sơ Hạ không kiên nhẫn được nữa.

Hắn đề cậu lại nói: “Đừng lộn xộn.”

Kỷ Sơ Hạ nhìn hắn, ánh mắt nóng bỏng: “Em muốn làm.”

Tần Ý không biết lòng bàn chân là điểm mẫn cảm của cậu, mỗi ngày bị hắn xoa xoa ắn ắn, cơ thể thường xuyên không khống chế được có phản ứng.

Nhìn hai mắt ai oán đầy nước của cậu, Tần Ý bật cười, cúi người thành kính hôn lên ngón chân cậu.

Kỷ Sơ Hạ theo bản năng co rúm cả người, nơi bị hôn như có một luồng điện nháy mắt lan truyền ra toàn thân làm cả người cậu tê dại. dương vật vốn hơi cứng rắn lập tức đứng thẳng, đội lên quần ngủ rất rõ ràng.

“A Ý...”

Giọng nói nhiễm tình dục vừa mềm mại vừa quyến rũ, Tần Ý cảm giác dục vọng của hắn cũng bị trêu chọc nổi lên, vốn chỉ muốn đùa Kỷ Sơ Hạ, lúc này lại giống tự làm bậy không thể sống.

Cậu vươn tay ôm lưng hắn, Tần Ý cúi người kề sát vào cậu, đè cậu vào gối đầu mà hôn.

Vừa triền miên hôn xong, hắn liếm đôi môi ướt át của cậu, khàn khàn hỏi: “Thật sự muốn làm?”

“Ừ.”

“Chân em còn chưa lành hẳn, anh dùng tay giúp em.”

Tần Ý thò tay vào quần Kỷ Sơ Hạ, không có gì ngăn cản vuốt ve hai túi, vuốt ve xoa nắn một trận mới kéo quần ngủ xuống, hắn cúi đầu đến gần, duỗi đầu lưỡi liếm liếm, sau đó há miệng ngậm toàn bộ dương v*t vào miệng rồi phun ra nuốt vào.

Kỷ Sơ Hạ trực tiếp căng cứng, tiếng rên rỉ ngọt ngào tràn ra khỏi miệng, khoái cảm cực hạn trong cơ thể cuộn trào, là thể nghiệm mà cậu chưa bao giờ có được.

Tần Ý không thành thạo nhưng lại dốc hết sức dùng miệng chơi đùa dương v*t của Kỷ Sơ Hạ, đầu lưỡi liên tục liếm qua nơi mẫn cảm nhất, cố gắng lấy lòng cậu.

Hai tay Kỷ Sơ Hạ theo bản năng nắm lấy tóc hắn, muốn kéo hắn ra rồi lại không khống chế được mà ấn đầu của hắn vào, thẳng lưng đưa đẩy trong miệng hắn.

Lúc khoái cảm cực hạn bao phủ toàn thân, cậu hét lên một tiếng rồi bắn ra trong miệng Tần Ý. Hắn không né tránh, nuốt toàn bộ tinh dịch của cậu vào bụng.

Tần Ý ngẩng đầu, híp mắt nhìn Kỷ Sơ Hạ. Gương mặt cậu nóng lên, nhìn hắn chậm rãi liếm chất lỏng trắng đục nơi khõe miệng, hô hấp dần dập, tim đập nhanh liên hồi.

Tần Ý dịch đến gần, dán lên môi cậu nhỏ giọng nói: “Thật ngọt.”

Cậu ấp úng nói: “Em cũng giúp anh.”

Hắn cười hôn lên môi cậu một cái: “Bảo bối thật ngoan.”

Tần Ý tách đầu gối quỳ trước mặt Kỷ Sơ Hạ, dương v*t to lớn thẳng tắp vênh lên trước mặt cậu. Kỷ Sơ Hạ duỗi đầu lưỡi, thăm dò liếm liếm tinh dịch hơi chảy ra trên đỉnh, nếm thử mùi vị tinh dịch, cảm giác cũng không tồi.

Thật cẩn thận mà ngậm cậu nhỏ của hắn vào miệng, dương v*t vốn đã lớn càng phình to hơn, hưng phấn mà rung động. Cậu gần như không ngậm nổi, gian nan phun ra nuốt vào liếm láp, nhiều lần cọ cả vào răng nướu.

Dục vọng được khoang miệng ấm áp của người yêu ngậm lấy, Tần Ý hiềm khi kích động đến không thể kiềm chế, giờ tay đè gáy Kỷ Sơ Hạ, khiến cậu càng sát vào, dương v*t nhanh chóng ra vào trong miệng cậu, gần như đâm sâu vào cổ họng.

Quá mức kích thích, hắn không kịp hoàn toàn rút cậu nhỏ ra đã bắn trong miệng cậu. Kỷ Sơ Hạ không hề phòng bị liên tục bị sặc, nhưng cũng nuốt hơn phân nửa chất lỏng trắng đục dính nhớp kia.

Tần Ý giờ tay ôm cậu vào lòng, nóng bỏng mà hôn lên môi, môi lưỡi lại dây dưa vào nhau.

“Bảo bối, em giỏi quá.”

Hắn liên tục khen ngợi cực cực trong lòng, Kỷ Sơ Hạ thở dốc, gương mặt nhiễm tình dục càng xinh đẹp đến kinh người, cậu nhắm mắt lại cười khẽ: “Chờ chân em khỏi hắn... ừm.”

Khóe miệng hắn cong lên, hôn lên môi cậu lần nữa: “Ừ.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 53

Sau khi công ty trang sức Sâm Linh của Từ thị chuyển sang danh nghĩa của Kỷ Sơ Hạ, cậu vẫn chưa từng hỏi về nó, cho đến khi vị chủ tịch kia đích thân gọi điện tới, mời cậu đến công ty một chuyến.

Từ thị vốn giữ 60% cổ phần công ty trang sức này, là cổ đông lớn nhất. Hiện tại chuyển toàn bộ cổ phần cho Kỷ Sơ Hạ, nhưng cậu không rõ lắm rốt cuộc cậu nắm giữ bao nhiêu sinh mệnh trong tay, cùng với cậu phải làm cái gì.

“Ngày mai anh đi với em, chủ tịch của Sâm Linh tên là Trương Thiên Nguyên, là một người rất có bản lĩnh. Bản thân hắn có 20% cổ phần công ty, còn lại là một vài cổ đông. Em không cần quan tâm nhiều như vậy, công ty vẫn giao cho bọn họ quản lý, anh sẽ phái vài người giúp em đi theo trợ giúp và giám sát.”

Có Tần Ý cam đoan, Kỷ Sơ Hạ cảm thấy rất yên tâm. Trương Thiên Nguyên bảo người đưa báo cáo tài vụ tới, cậu căn bản xem không hiểu. Kỷ Sơ Hạ chỉ biết Sâm Linh là công ty trang sức duy nhất trong nước nằm trong bảng xếp hạng mười nhãn hiệu trang sức thế giới. Tuy rằng xếp hạng thấp, nhưng ở trong nước rất được khen ngợi. Diễn viên Uýng Hoa Hâm từng hợp tác với cậu chính là người phát ngôn của Sâm Linh.

“Đọc không hiểu cũng không sao, nhìn số liệu cuối cùng này là được. Năm trước, Sâm Linh tiêu thụ 170 tỷ, lãi ròng hơn 10 triệu, thoát nhìn không ít. Nhưng đối với Từ thị mà nói chỉ là hạt cát trong sa mạc. Hơn nữa năm năm gần đây, Sâm Linh đang xuống dốc, còn có một tập đoàn hàng hiệu sang trọng ở Châu Âu đánh chủ ý muốn thu mua. Phỏng chừng ông Từ ngại phiền phức, không muốn đo sức với người ta, bèn dứt khoát hào phóng ném củ khoai lang nóng phỏng tay này cho chúng ta.”

Vốn còn tưởng có được món lời to, Kỷ Sơ Hạ nghe vậy nhú mào:
“Vậy phải làm thế nào?”

“Không sao đâu, anh sẽ giúp em giải quyết.”

Đối với Tần Ý mà nói, đây chỉ là một công ty trang sức mà thôi, hẳn cũng không để vào mắt. Nhưng hiện tại công ty này là của Kỷ Sơ Hạ, sao hẳn có thể mở mắt nhìn người khác thu tóm được.

Kỷ Sơ Hạ ngại ngùng liếm liếm môi, đối với việc không làm gì mà có tiền này, ít nhiều gì cũng có chút thiếu tự tin.

Tần Ý đề nghị: “Nếu em thật sự muốn làm gì đó cho công ty, cũng không phải không có cơ hội, em có thể làm người phát ngôn.”

Hai mắt cậu sáng rực lên, ý kiến rất hay, đại ngôn nhân hàng loại này cũng giúp giá trị thị trường của cậu tăng lên, chắc chắn đại diện Lương cũng sẽ cao hứng.

Ngày hôm sau, Tần Ý có một cuộc họp quan trọng không thể phân thân, hẳn không đi được liên phái trợ lý đi cùng Kỷ Sơ Hạ. Trước khi xuất phát, cậu gọi điện thoại hỏi hẳn: “Anh còn phái hai vệ sĩ đến?”

“Có bọn họ đi theo anh mới yên tâm.”

“Rất không được tự nhiên...”

Khoảng thời gian này, dù Kỷ Sơ Hạ ở nhà dưỡng thương hay là đi ra ngoài đều cùng với Tần Ý. Đây là lần đầu tiên cậu ra ngoài một mình sau khi xuất viện. Tần Ý phái hai vệ sĩ có thân thủ tốt nhất cho cậu, ngay cả Tần Tranh cũng không có đãi ngộ như vậy.

Nghe ra ý muốn nói lại thôi của Kỷ Sơ Hạ, Tần Ý nghĩ nghĩ rồi giải thích: “Là anh sơ sót, anh bảo bọn họ trở về, phái hai người khác qua.”

“Không cần phiền phức như vậy đâu...”

“Không sao, nhanh thôi.”

Tần Ý thoáng ngẫm lại liền hiểu chuyện mà Kỷ Sơ Hạ rồi rắm. Lúc trước cậu bị ép phải mời rượu hắn, còn làm vỡ ly rượu, chính là hai người vệ sĩ này ấn cậu xuống bàn. Hắn vẫn nhớ rõ dáng vẻ chật vật khỗ sở của cậu, cũng vô cùng hối hận và đau lòng. Việc này không trách hai vệ sĩ kia, nhưng Kỷ Sơ Hạ không được tự nhiên trước bọn họ, tất nhiên Tần Ý sẽ không để bọn họ xuất hiện trước tần mắt cậu nữa.

“Chủ tịch đã dặn dò, lát nữa ngài không cần nói gì nhiều, tôi sẽ nói chuyện với bọn họ. Đương nhiên nếu ngài có ý kiến gì, có thể trực tiếp nói ra.”

Trợ lý của Tần Ý rất khách sáo với Kỷ Sơ Hạ, người này là quản lý trưởng cấp bậc cao cấp, hiện giờ lại đến chạy chân cho cậu, Kỷ Sơ Hạ thật sự rất ngại, gật gật đầu chân thành nói cảm ơn.

Trương Thiên Nguyên, vài cỗ đông nhỏ và ban giám đốc của Sâm Linh đều ở công ty chờ Kỷ Sơ Hạ đến. Xe vừa đến liền nhiệt tình đi ra nghênh đón, lần lượt bắt tay cậu.

Trương Thiên Nguyên là một người đàn ông trung niên thoát nhìn rất thành thật chứng chạc. Kỷ Sơ Hạ biết bản thân không quản lý được một công ty lớn như vậy, sau này vẫn nên chờ cậy vào người này. Nếu Tần Ý đã nói chủ tịch Trương này có bản lĩnh, cậu cũng không có bất cứ hoài nghi gì.

Sau khi vào phòng họp, hai bên vào vấn đề chính. Vấn đề mà bên Trương Thiên Nguyên quan tâm nhất chính là việc cải tổ ban giám đốc sau khi thay đổi đại cổ đông, Kỷ Sơ Hạ có Tần thị chống lưng, nếu Tần thị có ý muốn thu toàn bộ công ty vào túi, bọn họ căn bản không có năng lực chống cự.

“Kỷ thiếu sẽ không nhúng tay quản lý công ty, cũng không cần thiết cải tổ ban giám đốc. Chúng tôi hy vọng chủ tịch Trương tiếp tục đảm nhiệm chức vụ chủ tịch, phụ trách các hoạt động hàng ngày của công ty. Yêu cầu duy nhất chính là tăng thêm hai cái ghế trong ban giám đốc, Kỷ thiếu sẽ đích thân chỉ định nhân viên cụ thể.”

Giọng nói mạnh mẽ của vị trợ lý vang lên, cũng không có quanh co lòng vòng, trực tiếp tỏ rõ lập trường của Kỷ Sơ Hạ và đưa ra đi đầu kiện. Yêu cầu này ngoài dự đoán của nhóm người Trương Thiên Nguyên, đây là kết quả không thể tốt hơn được nữa, có thể duy trì vị trí hiện tại của bọn họ, ban giám đốc chỉ nhiều hơn hai người mà thôi, không phải là vấn đề gì lớn.

Dương nhiên những người ở đây đều hiểu rõ trong lòng, Kỷ Sơ Hạ tự chọn thành viên ban giám đốc khẳng định không phải là người trong công ty bọn họ, tám chín phần là Tần thị phái đến giám sát bọn họ.

Đạt thành nhận thức chung quan trọng nhất, mấy chuyện cần bàn tiếp theo chỉ vụn vặt mà thôi, bầu không khí thoải mái hơn rất nhiều, Kỷ Sơ Hạ hỏi: “Về hình tượng tuyên truyền của công ty, tôi biết được là có diễn viên Ứng Hoa Hâm làm đại ngôn, ngoài ra còn ký với hai diễn viên trẻ tuổi là đại sứ chỉ nhánh đúng không?”

Quản lý trưởng về thương hiệu cũng có mặt, trả lời cậu: “Hiện tại công ty chủ yếu phát triển thị trường trong giới trẻ, quả thật có ký với hai nam nữ minh tinh đang hot làm đại sứ.”

“Lâm San San và Dư Hi Hâm phải không? Lâm San San không tồi, cũng đủ hot. Nhưng gần đây hình như tin tức tiêu cực của Dư Hi Hâm có vẻ quá nhiều?”

Gương mặt của quản lý trưởng lộ ra vẻ xấu hổ, giải thích nói: “Trước kia đúng là không ngờ hắn sẽ làm mấy chuyện điên rồ như vậy, cũng may chỉ ký hợp đồng nửa năm, sắp đến kỳ hạn rồi, công ty cũng đã thu hồi trước các sản phẩm tuyên truyền lúc hắn quay phim.”

Chuyện khó xử và lúng túng nhất chính là người mà Dư Hi Hâm có mâu thuẫn đang an vị trước mặt bọn họ, ai mà ngờ Kỷ Sơ Hạ lại thay đổi nhanh chóng như vậy, trở thành đại cổ đông của công ty.

Trương Thiên Nguyên rất có ánh mắt: “Công ty sẽ cẩn thận tuyển chọn người phát ngôn mới, nếu Kỷ thiếu có người nào thích hợp thì có thể đề cử.”

Kỷ Sơ Hạ gật gật đầu nhưng lại không nói tiếp.

Trương Thiên Nguyên đề nghị dẫn Kỷ Sơ Hạ đi tham quan công ty một vòng, cậu nghĩ nghĩ rồi từ chối: “Tôi chỉ muốn đi tham quan bộ phận thiết kế.”

Cậu cũng không muốn quá khoe khoang, đi một vòng như vậy, không chừng cậu chưa ra khỏi cửa công ty đã có người bạo liều trên mạng, thật sự không cần thiết.

Bộ phận thiết kế của công ty được bố trí cả một tầng, là bộ phận quan trọng nhất trong công ty. Trương Thiên Nguyên dẫn Kỷ Sơ Hạ đi đến phòng trưng bày sản phẩm, đây là nơi trưng bày các sản phẩm bán chạy nhất, tiêu biểu nhất mỗi quý và mỗi năm, rất sắc sảo loá mắt.

Nữ tổng giám bộ phận thiết kế đích thân đi cùng giải thích ý tưởng và lịch sử các sản phẩm, Kỷ Sơ Hạ rất nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng có hứng thú hỏi vài câu. Cậu không nghiên cứu về trang sức, nhưng vì nghề nghiệp, không tránh khỏi cần dùng để tạo hình. Trước kia cậu không thể nào đeo trang sức của Sâm Linh, dù sao một cái lắc tay tùy tiện cũng hơn mười vạn, công ty không mượn giúp, bản thân cậu thì tiếc tiền không mua.

Cuối cùng cậu hỏi nữ tổng giám: “Tôi muốn đặt thiết kế riêng hai chiếc nhẫn, cô có thể thiết kế giúp tôi không?”

“Đương nhiên là được rồi, không thành vấn đề, ngài có yêu cầu cụ thể gì không?”

“Đơn giản là được, người yêu của tôi là đàn ông, tôi muốn cầu hôn người ấy.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 54

Trương Thiên Nguyên muốn mời Kỷ Sơ Hạ ăn tối, vừa lúc tối đó Tần Ý có việc, thế là cậu liêu đờng ý. Mọi người cùng đến một nhà hàng năm sao gần công ty, gần như toàn bộ nhân viên cao cấp của Sâm Linh đều có mặt,

Đối với vị đại cổ đông đột nhiên nhảy ra này, trong lòng mọi người đều thần suy nghĩ trong lòng. Dù sao cũng không tránh được mọi người liên tưởng không tốt, ai cũng biết trước kia Kỷ Sơ Hạ chẳng qua chỉ là một tiểu minh tinh đang hot, chỗ dựa duy nhất chính là chủ tịch Tần thị. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dù đúng là chủ tịch Tần vung tiền như rác vì nụ cười của mỹ nhân, nhưng này cũng quá mức rộng rãi rồi.

Kỷ Sơ Hạ gửi tin nhắn cho Tần Ý, dặn dò hắn uống rượu ít thôi, tối nay sẽ đi đón hắn.

Bầu không khí trên bàn cơm rất tốt, Kỷ Sơ Hạ còn ngửa xe lăn, những người khác rất tự giác không để cậu uống nhiều, hướng chỉ bên cạnh cậu còn có hai vệ sĩ nhìn chăm chăm.

Giữa chừng nhận được điện thoại Tần Ý gọi tới, trong phòng đông người, Kỷ Sơ Hạ bèn dứt khoát đi ra ngoài hành lang nghe máy. Tối nay Tần Ý đi tham gia một buổi tiệc rượu thương nghiệp, vừa mới kết thúc, đang trên đường đến đón cậu thì kẹt xe, phỏng chừng phải tốn chút thời gian.

“Không sao, em vẫn chưa xong.”

“Em uống rượu nhiều không?”

“Nửa ly mà thôi.”

Vừa nói xong câu đó với Tần Ý, phía sau bỗng vang lên giọng nói âm dương quái khí: “Đây không phải là Kỷ Sơ Hạ sao? Sao chân lại bị thương nữa rồi? Thật đáng thương nha.”

Kỷ Sơ Hạ quay đầu nhìn thoáng qua, ra là người đại diện cũ, Dư Hi Hâm và Lý Khâu Cần, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

“Lát nữa gặp mặt lại nói tiếp, em cúp máy trước.”

Kỷ Sơ Hạ nhỏ giọng nói thêm hai câu với Tần Ý, sau đó cúp máy lạnh lùng nhìn ba người trước mặt.

Hai vệ sĩ đi cùng cậu đứng cách đó không xa thấy thế muốn đi tới, cậu ra hiệu cho bọn họ dừng lại, tên đại diện Trần thấy thế chưa lẽ nói: “Hiện tại phô trương quá a, ra ngoài còn có vệ sĩ đi theo.”

Dư Hi Hâm bên cạnh cũng theo châm chọc khiêu khích: “Bây giờ người ta là bảo bối của ông chủ Tần mà, đương nhiên phải phô trương thật lớn rồi, chúng ta sao so bì được.”

Trái lại Lý Khâu Cần vẻ mặt cứng ngắt, hẳn đã thấy qua trình độ cứng cỏi của ông chủ Tần với Kỷ Sơ Hạ, bộ phim Khê Hoa Ngạn còn chưa quay xong, hẳn không dám đắc tội Kỷ Sơ Hạ chút nào.

Cậu cười cười, bỏ qua tên Trần mà hỏi Dư Hi Hâm: “Hiện tại hẳn ta dẫn cậu à? Xem ra cháu của tổng tài Diệu Tinh như cậu cũng không được coi trọng lắm, bị ném cho một người đại diện bao cở như vậy còn có ngày nổi tiếng sao?”

Gã họ Trần và Dư Hi Hâm đồng thời thay đổi vẻ mặt: “Mày nói cái gì đó!”

Kỷ Sơ Hạ bĩu môi, lười để ý đến bọn chúng, hai tên kia tức giận không thôi, rồi lại không có thời gian dây dưa với cậu, bỏ lại một câu “Thằng nhãi, mày chớ đắc ý.” rồi vòng qua cậu bỏ đi.

Kỷ Sơ Hạ thấy bọn họ đi đến cuối hành lang, dừng lại trước căn phòng cậu đang ăn tối. Cậu nhướng nhướng mày, lập tức sinh ra tâm tình muốn xem kịch vui.

Ba người kia đợi mấy phút đồng hồ, sau đó có một người đàn ông từ trong phòng bước ra, vừa rồi Trương Thiên Nguyên đã giới thiệu qua với cậu, đây chính là phó quản lý thương hiệu.

Mặc dù cách xa không nghe rõ bọn họ nói gì, nhưng vẻ lấy lòng trên mặt gã Trần lại hiện lên rất rõ ràng, còn vị phó quản lý họ Lưu kia thì cau mày, dường như rất khó xử, thoát nhìn như đuổi bọn họ đi.

Kỷ Sơ Hạ gọi vệ sĩ đẩy về phòng, lúc đến gần liền nghe được tên đại diện Trần đang van xin phó quản lý Lưu cho bọn hắn một cơ hội, dẫn bọn họ đến trước mặt chủ tịch Trương.

“Quản lý Lưu đang làm gì vậy?”

Kỷ Sơ Hạ xuất hiện làm phó quản lý Lưu không ngừng kêu khổ, Dư Hi Hâm hợp tác với công ty là do hắn giới thiệu. Trong khoảng thời gian này, danh tiếng của Dư Hi Hâm không tốt lắm, quản lý trưởng và chủ tịch Trương đều muốn thay người. Hắn lấy chỗ tốt của đối phương, vốn định nhân bữa tiệc đêm nay cố đông mới cũng tới, cho Dư Hi Hâm một cơ hội bèn bảo bọn họ đến một chuyến, có thể lấy được cơ hội này hay không liền dựa vào bọn họ. Ai mà ngờ cố đông mới lại là Kỷ Sơ Hạ vốn có thù oán với Dư Hi Hâm, cũng do cấp bậc của hắn quá thấp, không thu được tiếng gió nào trước đó. Lúc này đương nhiên hắn đổi ý, sống chết không cho bọn họ vào, kết quả lại đụng vào họng súng.

“Kỷ thiếu, bọn họ...” Trán phó quản lý Lưu đầy mồ hôi, không biết phải giải thích thế nào.

Kỷ Sơ Hạ cười như không cười nhìn vẻ mặt phức tạp của ba người tên Trần: “À, đều là bạn cũ, lại là đại sứ hình ảnh của Sâm Linh chúng ta, đứng ở cửa nói chuyện làm gì, vào đi.”

Kỷ Sơ Hạ ng ẫ vào bàn cơm lần nữa, ba người trước mặt đầu bị tình huống này làm ngơ ngác. Đối mặt với cả phòng đầu là nhân viên cao cấp của Sâm Linh, bọn họ không thể ứng phó tự nhiên như những bữa tiệc rượu bình thường, thậm chí không biết phải làm sao.

“Cho bọn họ thêm mấy cái ghế.” Kỷ Sơ Hạ nói với nhân viên phục vụ, sau đó quay đầu nói với Trương Thiên Nguyên: “Chủ tịch Trương, vừa r ẫ ở bên ngoài anh Tr ầ luôn miệng nói muốn gặp ngài đó.”

Ba người kia bất an ng ẫ xuống, tên Tr ầ bị điểm danh, lại bị mọi người nhìn chăm chú, chỉ có thể kiên trì nâng ly rượu: “Chủ tịch Trương, hôm nay may mắn có thể cùng ngài tụ họp, tôi mời ngài một ly, xin ngài vui lòng nhận cho.”

Trương Thiên Nguyên nghiêng ng ẫ cười cười, cầm ly rượu trong tay lại không có ý định uống. Dư Hi Hâm bên cạnh tên Tr ầ kiên chế không được, mặt dày đứng lên, cũng mời rượu Trương Thiên Nguyên: “Được chủ tịch Trương thưởng thức nên tôi mới có cơ hội làm đại sứ hình ảnh của Sâm Linh, thật sự rất vinh hạnh, mong rằng chủ tịch Trương không chê, tôi kính ngài ly rượu này.”

Trương Thiên Nguyên không hề động như cũ, vẫn cười như không, hai người kia hơi cứng lại nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ mặt tươi cười. Kỷ Sơ Hạ chống cằm xem náo nhiệt, nhắc nhở Trương Thiên Nguyên: “Chủ tịch Trương vẫn nên nể mặt uống ly rượu này đi, để đại sứ hình ảnh và người đại diện của h ẩ đứng mãi cũng không hay.”

Trương Thiên Nguyên không chút để ý nhấp một ngụm, phối hợp với Kỷ Sơ Hạ trêu chọc bọn họ: “Có lẽ Kỷ thiếu không biết, lúc trước viết hợp đồng đã nói rõ, một khi nghệ nhân có tin tức xấu làm ảnh hưởng đến hình tượng trước công chúng, chúng ta có quyền hủy bỏ hợp đồng trước thời hạn. Tuy hợp đồng còn chưa đến hạn, nhưng hiện tại h ẩ đã không còn là đại sứ hình ảnh của Sâm Linh.”

Về mặt g ầ Tr ầ và Dư Hi Hâm lập tức trở nên khó coi, không ngờ chủ tịch Trương này không chừa chút mặt mũi nào, trước mặt mọi người đẩy bọn họ vào thế bí, còn liên quan đến Kỷ Sơ Hạ, h ẩ thật sự rất lợi hại, dù

dễ được chủ tịch của Sâm Linh. Nhất là Dư Hi Hâm, trong lòng hấn hận đến nghiến răng nghiến lợi, nếu không phải tên Trần đạp hấn một cái dưới bàn kiềm chế hấn lại, không chừng hấn đã không thềm để ý mà trở mặt ngay tại chỗ.

Cho dù trong lòng tức giận đến cỡ nào, gương mặt Dư Hi Hâm vẫn làm ra vẻ oan ức, giọng nói rất đáng thương: “Chuyện trước kia là do tôi sơ suất, công ty đã làm quan hệ xã hội, ngài nhìn xem rồi quyết định lại được không?”

Khoảng thời gian này, cuộc sống của Dư Hi Hâm không dễ chịu gì, nếu không hấn sẽ không đến mức ăn nói khép nép van xin người ta như vậy. Trò hề lấy đá đập chân mình vừa xong, Dư Hi Hâm lại bị paparazzi tuôn ra scandal quan hệ bất chính với người có gia đình, hình tượng trước đó hoàn toàn sụp đổ, đại ngôn cũng sắp mất hết, nếu còn không có đại ngôn của Sâm Linh thì hấn sẽ thành trò cười trong giới giải trí.

Lý Khâu Cẩn vẫn luôn không lên tiếng, cố gắng thu nhỏ sự ồn tại của bản thân, hấn vô cùng hối hận, ngày hôm nay hấn không nên đi theo Dư Hi Hâm. Kim chủ trước kia đã chán Lý Khâu Cẩn, vì tiếp tục lẩn lộn trong công ty, hấn liền đi theo lấy lòng Dư Hi Hâm. Tuy trước kia hấn thế nhân vật của Dư Hi Hâm làm đối phương bất mãn, nhưng người như Dư Hi Hâm nhân duyên quá kém, hấn cố gắng nịnh nọt vẫn có tác dụng, thế nên hôm nay mới đi cùng. Vốn nghĩ tham gia bữa tiệc này để tìm kim chủ mới, nhưng đụng phải Kỷ Sơ Hạ, hấn liền biết hôm nay đến sai chỗ rồi. So với Dư Hi Hâm và tên Trần, Lý Khâu Cẩn còn thông minh hơn, liếc mắt một cái là nhìn thấu, không phải Kỷ Sơ Hạ bám lên chủ tịch Trương, mà là đối phương đang nịnh nọt làm vui lòng cậu. Bọn họ ai cũng từng đắc tội Kỷ Sơ Hạ, không bị chỉnh mới là kỳ quái.

Trương Thiên Nguyên không phản ứng Dư Hi Hâm, hỏi Kỷ Sơ Hạ bên cạnh: “Kỷ thiếu cảm thấy thế nào?”

Cậu cười cười, tẩn mắt dời lên người Lý Khâu Cẩn: “Tôi lại cảm thấy Khâu Cẩn không tồi, hình tượng phù hợp với Sâm Linh, nhân khí cũng cao, hay là chủ tịch Trương cân nhắc một chút đi.”

Trương Thiên Nguyên cũng cười: “Ánh mắt Kỷ thiếu không tồi, tôi cũng nghĩ anh chàng đẹp trai bên cạnh thích hợp hơn.”

Lý Khâu Cần sửng sốt, tim đập điên cuồng nhưng lập tức bình tĩnh lại. Với địa vị và bối cảnh của hắn, làm sao có thể làm đại sứ nhân hiệu đẳng cấp như Sâm Linh. Kỷ Sơ Hạ cố ý nói vậy là muốn hắn và Dư Hi Hâm chố cấn chố mà thôi. Có câu này của Trương Thiên Nguyên, loại người lòng dạ hẹp hòi như Dư Hi Hâm sợ là sẽ không cho hắn về mặt hòa nhã.

Quả nhiên Dư Hi Hâm hoàn toàn không nhin được nữa, hắn không dám trút lửa giận lên người Trương Thiên Nguyên, hoàn toàn hướng về phía Kỷ Sơ Hạ, tên Trần cũng không ngăn cản nổi hắn: “Mày nói cái gì đó! Liên quan cái quái gì đến mày! Mày là cái thá gì ở đây mà bình phẩm!”

Những người trên bàn cơm đều thay đổi sắc mặt, Trương Thiên Nguyên cau mày. Kỷ Sơ Hạ nhìn thoáng qua màn hình di động, Trần Ý vừa gửi tin nhắn, cậu quay đầu nhỏ giọng nói với Trương Thiên Nguyên một câu rồi đi trước.

Kỷ Sơ Hạ đi rồi, Trương Thiên Nguyên cũng chẳng có tâm trạng diễn kịch tiếp, trực tiếp giải tán. Tên đại diện Trần giữ chặt phó quản lý Lưu hỏi: “Rốt cuộc ai dẫn Kỷ Sơ Hạ đến? Tại sao chủ tịch Trương lại nghe theo hắn ta như vậy?”

Đối phương không kiên nhẫn hất tay hắn ra: “Kỷ Sơ Hạ là đại cổ đông mới của công ty, mấy người đứng là không biết mùi, sau này đừng đến tìm tôi nữa!”

Trần Ý dừng xe trước nhà hàng, thấy Kỷ Sơ Hạ đi ra liền bước xuống, trực tiếp ôm người lên xe.

Cậu cũng không giãy dụa mà dựa vào ngực hắn, ngửi được mùi nước hoa nam tính dễ nghe trên người hắn, khẽ nở nụ cười: “Thơm quá!”

“Có chuyện gì mà cao hứng như thế? Uống qua nhai hủ?”

“Đâu có.” Kỷ Sơ Hạ kè vào tai hắn thì thầm kể lại chuyện vừa xảy ra: “Em đang sáng khoái, ai bảo bọn họ trước kia luôn bắt nạt, kiếm chuyện với em.”

Tần Ý hôn lên trán cậu: “Bảo bối làm tốt lắm, nhưng sau này không cần tự em hao tâm tổn trí đối phó bọn họ nữa, chuyện Đông Hoàng thu mua Diệu Tinh đã chính thức khởi động, không bao lâu nữa tất cả bọn họ sẽ cút hết.”

Cậu cọ cọ lên mũi hắn, mềm nhũn dán vào hắn thì thầm: “Cám ơn anh.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 55

Vào ngày mà Kỷ Sơ Hạ có thể bỏ xe lăn và gậy chống đi lại bình thường, cậu nhận được cặp nhẫn cầu hôn đã đặt, hai chiếc nhẫn bạch kim dành cho nam rất đẹp, chữ cái đầu tiên trong tên của hai người được khắc lồng vào nhau lên nhẫn làm điểm nhấn, hình thức rất độc đáo.

Tâm trạng của cậu rất tốt, sau khi lành bệnh, đây là lần đầu tiên cậu lộ diện trước công chúng, chính là event thông báo sản phẩm mới của trang sức Sâm Linh, cậu lấy thân phận là người phát ngôn tham dự.

Có rất nhiều phóng viên truyền thông và những đại gia trong làng mode đến tham dự, sự xuất hiện của Kỷ Sơ Hạ rất được mọi người chú ý, ngay cả những tổng biên tập tạp chí thời trang quen thói dùng lỗ mũi nhìn người khác cũng nhiệt tình với cậu. Ai cũng biết giá trị và địa vị của cậu đã khác xưa, trước kia chỉ là một tiểu thị tươì đang hot không hiếm lạ gì trong giới giải trí, hiện tại đã thành cổ đông của công ty trang sức xa xỉ duy nhất trong nước. Ánh mắt người ngoài nhìn Kỷ Sơ Hạ giống như nhìn một pho tượng Bồ Tát nạm vàng khảm ngọc vậy, đây chính là sức mạnh của tư bản.

Sau khi event kết thúc, Kỷ Sơ Hạ nhận một cuộc phỏng vấn, phóng viên của trang web giải trí át chủ bài, người này có quan hệ rất tốt với Lương Ba. Lương Ba đã xem qua các câu hỏi mới yên tâm để Kỷ Sơ Hạ nhận phỏng vấn.

“Tất cả mọi người rất ngạc nhiên, trên mạng cũng có các loại bạo lưu và suy đoán, vậy rốt cuộc anh và trang sức Sâm Linh có quan hệ như thế nào?”

Đoàn đội của Kỷ Sơ Hạ cũng không định lánh tránh vấn đề này, từ khi cậu trở thành cổ đông của Sâm Linh, tin tức liên tục được công khai. Trên

internet ồn ào không ngừng, bình luận gì cũng có, rất nhiều người đoán là Tần Ý mua cổ phần rồi chuyển qua cho Kỷ Sơ Hạ, tuy rằng không đúng với sự thật lắm, những cũng không kém bao nhiêu. Hơn nữa sau đó lại tuyên bố người phát ngôn của Sâm Linh là Kỷ Sơ Hạ, càng có nhiều người bàn luận và nghi ngờ, cậu còn không thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của quần chúng ăn dưa, sợ là sẽ còn phát sinh thêm nhiều lời đồn nữa.

Kỷ Sơ Hạ cười cười, nghiêm túc trả lời: “Thật ra rất nhiều người đều đoán được, quả thật có liên quan đến chủ tịch Tần thị. Cổ phần của Sâm Linh là anh ấy tặng cho tôi, mọi người có thể xem đó là của hồi môn, hoặc là sính lễ, cái gì cũng được.”

Dù phóng viên phỏng vấn có kiến thức rộng rãi cũng bị câu nói này của Kỷ Sơ Hạ làm hết hồn, lập tức trở nên kích động, đây chính là tin hot có một không hai đó nha! Kỷ Sơ Hạ đây là xuất quỷ trước mặt mọi người, còn trực tiếp tuyên bố hôn sự, đối tượng thế mà là vị kim cương Vương lão ngũ siêu cấp chói sáng, chủ tịch Tần thị!

Lương Ba muốn hô tạm dừng phỏng vấn, Kỷ Sơ Hạ lại hướng hần lắc đầu. Cậu biết người đại diện muốn cậu tùy tiện lừa gạt cho qua, có thể nói là tiểu cô đông trên danh nghĩa, nhưng ngay cả nhãn cầu hôn cậu cũng đã chuẩn bị rồi, chẳng thà thành thật với công chúng và các fan trước. Về phần có thể bị người khác ghen tỵ nói cậu chỉ vì tiền hay không, nhất định là có, nhưng nếu cậu đã quyết định ở bên Tần Ý thì sẽ không quan tâm đến những lời này nữa.

Phóng viên phỏng vấn hưng phấn, dứt khoát ném mấy câu hỏi đã chuẩn bị trước qua một bên, hỏi ý kiến Lương Ba: “Tôi có thể hỏi một vài câu ngoài bản thảo không?”

Lương Ba thật bất đắc dĩ, hần biết Kỷ Sơ Hạ quyết định xuất quỷ, ngăn cũng không ngăn được, còn có thể nói gì nữa: “Tùy cậu.”

Phóng viên chuyển hướng về phía Kỷ Sơ Hạ, liên tục đặt câu hỏi: “Anh và chủ tịch Tần ở bên nhau bao lâu rồi? Thật sự quyết định kết hôn hả? Ngày cưới đã định là ngày nào chưa?”

“Cũng không lâu lắm.” Kỷ Sơ Hạ ngại ngùng cười: “Quen biết rất lâu nhưng gần đây mới quyết định ở bên nhau. Tôi dự định cầu hôn, cũng chuẩn bị nhẫn rồi, ngày cưới thì theo anh ấy, Tần Ý rất bận.”

Phóng viên: “...”

Còn chưa cầu hôn đã chắc chắn đối phương sẽ đồng ý, không phải ngại định ép hôn đó chứ?

“Có thể nói thêm vài câu về chuyện của hai người không? Chắc hẳn các fan quan tâm đến anh cũng rất muốn biết, tình cảm của các anh thế nào?”

“Rất tốt, nếu không tôi sẽ không tính toán chuyện kết hôn. A Ý rất tốt, rất dịu dàng và bao dung, cũng giúp đỡ tôi rất nhiều. Tôi rất cảm kích và cũng rất yêu anh ấy.”

“Nghe thật khiến người ta hâm mộ nha.”

Kỷ Sơ Hạ khẽ cười: “Anh ấy là hình mẫu lý tưởng của tôi, có thể gặp được anh ấy, tôi cảm thấy bản thân rất may mắn. Người ngoài hâm mộ một chút cũng bình thường thôi, bởi vì anh ấy thật sự quá tốt mà.”

Đại diện Lương bên cạnh nghe thế yên lặng lau mồ hôi, khoe khoang show ân ái như vậy thật sự không có vấn đề gì chứ?

Lúc cuộc phỏng vấn kết thúc, Kỷ Sơ Hạ cười cười nói với phóng viên: “Có thể đăng bài phỏng vấn này chậm một chút không? Tôi muốn cho anh ấy một kinh hỉ, chờ thêm một ngày được không?”

Phóng viên cũng rất dễ nói chuyện gật đầu đồng ý, nếu Kỷ Sơ Hạ thật sự mất hứng, bài phỏng vấn này của hắn nhất định không được duyệt đăng, chỉ là trễ một ngày mà thôi, vẫn là bài viết có một không hai như cũ.

Sau khi kết thúc công việc, Tần Ý đón Kỷ Sơ Hạ cùng đi ăn tối, cậu chọn một nhà hàng kiểu Tây rất hữu tình, còn trả một số tiền lớn mà bao hết.

Sau khi ng ồi xuống, T ần Ý nắm tay cậu hôn một cái r ồi cười hỏi: “Sao hôm nay em cao hứng thế? Còn không tiếc ti ền bao hết toàn bộ nhà hàng?”

“Chủ tịch T ần không thích hả?”

“Thích, em làm cái gì anh cũng thích.” T ần Ý nghiêm trang chứng chạc nói mấy câu tình ý.

Dưới tiếng đàn violin du dương, hai người hưởng thụ mỹ thực phong phú. Sau khi ăn xong, điểm tâm ngọt được mang lên, Kỷ Sơ Hạ lấy hai chiếc nhẫn được đặt trong một cái hộp nhung màu xanh lam tinh xảo, mở ra đặt lên bàn trước mặt T ần Ý.

“A Ý, chúng ta kết hôn đi.”

T ần Ý kinh ngạc nhìn hai chiếc nhẫn, sau khi kinh ngạc qua đi, hai mắt hắn hiện lên ý cười. Hắn lấy chiếc nhẫn hơi nhỏ hơn, c ầm tay Kỷ Sơ Hạ, nghiêm túc mà đeo vào ngón áp út trên tay trái cậu, sau đó cúi đầu hôn một cái r ồi nhỏ giọng nói: “Chuyện này vốn là anh nên làm, nhưng anh vẫn rất cao hứng.”

Kỷ Sơ Hạ c ầm chiếc nhẫn còn lại, cũng đeo lên tay T ần Ý. Kích cỡ lớn nhỏ là cậu phỏng đoán theo cảm giác, nhưng lại rất vừa vặn, còn làm tăng thêm khí chất của T ần Ý.

Ngón tay hai người l ồng vào nhau, T ần Ý hiếm khi xúc động, hôn lên tay cậu lần nữa: “Anh sẽ tốt với em cả đời.”

Màn đêm buông xuống, T ần Ý lái xe chở Kỷ Sơ Hạ ra khỏi thành phố, đến sườn núi ở ngoại ô tây bắc.

Hắn lái xe đến đỉnh núi vắng người mới dừng lại, sau khi xuống xe, hắn dựa vào cửa xe vừa hút thuốc vừa ngắm cảnh đêm như lần trước. Kỷ Sơ Hạ từ ghế phó lái vòng qua, cũng hướng hắn đòi thuốc. T ần Ý cong khóe miệng, rút mạnh điều thuốc trong tay r ồi nhanh chóng phun ra, vươn tay kéo cậu đến gần, xoay người đè cậu lên cửa xe hưng hăng hôn xuống.

Mùi thuốc lá hòa quyện khi miệng lưỡi quăn quýt vào nhau, Kỷ Sơ Hạ ôm cổ Tậ̀n Ý nhiệt tình đáp trả.

Phía dưới của hai người dán vào nhau dần dần có phản ứng. Lúc bị đẩy vào ghế sau xe, Kỷ Sơ Hạ vẫn tham lam lưu luyến mà quăn lấy môi lưỡi của người đang đè lên cơ thể cậu. Bàn tay của hắn thăm dò tiến vào từ ống quần, vuốt ve cảng chân trắng mịn của cậu, dương v*at cứng rắn nóng bỏng đang dâng trào đỉnh vào nhau. Sau khi triền miên hôn môi, hắn vẫn kề sát vào môi cậu khàn giọng nỉ non: “Có thể chứ?”

Kỷ Sơ Hạ cười cười liếm liếm môi Tậ̀n Ý, vòng chân ôm eo hắn, giọng nói thản nhiên: “Ừm.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 56

Từng nút áo sơ mi được cởi ra, bàn tay Tần Ý mang theo hơi lạnh gây nhẹ lên điểm mẫn cảm trước ngực của Kỷ Sơ Hạ, cậu nhin không được hơi co người lại. Hắn không để cậu có thời gian phản ứng, cúi đầu cắn một bên núm vú, sau đó ngậm vào miệng rồi dùng đầu lưỡi liếm láp. Ngón tay lại vân vê gầy gầy lôi kéo nụ hoa bên kia, liếm ướt bên này rồi lại đổi bên, cho đến khi hai núm vú hoàn toàn cứng rắn và ướt át.

Hai tay Kỷ Sơ Hạ nắm lấy tóc Tần Ý, vì động tác của hắn mà tiếng rên vô thức của cậu tràn ra khỏi miệng, giống như có một dòng điện rất nhỏ từ nơi được hắn hôn lên lan truyền khắp toàn thân cậu. Dục vọng phía dưới lại bành trướng thêm, cậu chịu không nổi vươn tay xuống muốn vuốt ve lại bị Tần Ý đè lại. Môi lưỡi hắn liếm láp từ cơ bụng phía trên một đường thẳng xuống dưới, đầu lưỡi đảo qua cái rốn mẫn cảm. Lúc bàn tay Tần Ý cởi nút quần và khóa kéo, Kỷ Sơ Hạ rất phối hợp nâng mông lên, hắn kéo cả quần dài và quần lót của cậu ra.

dương v*at cực nóng dâng trào thoát khỏi trói buộc thẳng tắp vênh lên, cảm giác nửa người dưới trần trụi làm Kỷ Sơ Hạ hơi xấu hổ, hơn nữa Tần Ý vẫn còn mặc tây trang giày da, cậu giờ tay che hai mắt lại bị Tần Ý gỡ ra. Hắn chống cơ thể, thành kính mà hôn lên lông mi hơi run rẩy của cậu, lại hôn lên chóp mũi, sau đó là đôi môi đầy đặn ướt át. Bàn tay to lớn của hắn vuốt ve cậu nhỏ cứng rắn trướng to của Kỷ Sơ Hạ, ngón tay thỉnh thoảng lướt qua điểm mẫn cảm nhất giữa hai túi, hài lòng nghe được hô hấp của cậu ngày càng nặng nề, tiếng rên rỉ càng không thể khống chế được.

Lúc Kỷ Sơ Hạ sắp đạt đến cao trào, Tần Ý lại buông tay ra, đối diện với ánh mắt ai oán nhiễm tình dục mang theo vài phần không rõ của cậu, khoe

miệng hắn hơi nhếch lên, trấn an mà hôn lên môi cậu lần nữa: “Chờ một lát.”

Tần Ý quỳ thẳng người, chậm rãi cởi nút quần tây, kéo dây kéo xuống, dưới ánh nhìn chăm chú không chớp mắt của Kỷ Sơ Hạ, hắn kéo quần xuống phân nửa, dương vật cực đại liền nhảy ra, vênh cao lên hơi rung động bày tỏ sự tồn tại. Gương mặt Kỷ Sơ Hạ đỏ như muốn chảy máu, động tác cởi quần áo của Tần Ý thật thông dong mà tao nhã, nhưng ánh mắt hắn lại là dục vọng nóng bỏng trắng trợn không thêm che dấu, rõ ràng cậu còn mặc áo sơ mi, nhưng lại có cảm giác xấu hổ như bị nhìn thấy toàn thân.

Gel bôi trơn lạnh lẽo bôi loạn lên miệng lỗ nhỏ, hốc mắt Kỷ Sơ Hạ đỏ lên. Lúc Tần Ý cúi người hôn lên môi, cậu nhỏ giọng lầu bầy: “Sao trên xe của anh lại có thứ này...”

Tần Ý hôn lên môi và cằm cậu, nhỏ giọng nói: “Vừa mới mua.”

Ngón tay hắn xoa xoa chỗ nhăn nheo, cứ nhẹ nhàng mà ấn xuống, cảm giác được nơi đó hơi co rút lại, hắn chậm rãi nhét ngón tay dính đầy gel bôi trơn vào.

Cảm giác dị vật xâm lấn cũng không dễ chịu gì, Kỷ Sơ Hạ cắn chặt môi, vùi đầu vào vai Tần Ý, cả người đều cứng lại. Hắn yêu thương hôn lên vành tai và sau gáy cậu, ngón tay chuyển động trong lỗ nhỏ căng chặt, tìm kiếm nơi có thể làm cho cậu sướng khoái. Một lúc sau, Kỷ Sơ Hạ đang dựa vào vai Tần Ý bỗng rên rỉ nức nở như mèo kêu, phía dưới cũng dùng sức kẹp chặt một cái trong nháy mắt. Hắn hơi dừng lại, sau đó tiếp tục thử ấn lên chỗ vừa chạm vào, cậu lập tức rên lên một tiếng thật dài, trong giọng nói rõ ràng mang theo sự sung sướng.

“Là nơi này?”

Kỷ Sơ Hạ xấu hổ lung tung gật đầu một cái, Tần Ý liên tục ấn xuống nơi đó, cậu không thể kiên nhẫn mà rên rỉ ngày càng nhiều hơn. Tiếng rên rỉ này đối với hắn lại giống như một liều thuốc kích dục, nơi bao lấy ngón tay vừa mềm vừa ướt, còn không ngừng mấp máy cắn chặt lấy ngón tay

hắn, nghĩ đến lát nữa dương v*t bùng bùng hưng phấn của hắn sẽ tiến vào nơi này, hô hấp Tần Ý không ổn định nổi, cậu nhỏ cũng cứng rắn đến muốn nổ tung.

Tần Ý rút ngón tay ra, nắm hai chân Kỷ Sơ Hạ đặt lên vai, cằm lấy dương v*t thô to để ngay cửa động, quy đầu ma sát miệng lỗ nhỏ vài cái rồi đâm vào. Kỷ Sơ Hạ bị đau cắn chặt môi lần nữa, Tần Ý nghiêng đầu, liếm liếm vết sẹo phẫu thuật trên mắt cá chân cậu, kiên định mà thông thả đâm dương v*t vào từng chút một.

Sau khi dương v*t vào hết hoàn toàn, hắn ngừng lại một lát, đến khi cảm nhận được cơ thể Kỷ Sơ Hạ không còn cứng ngắt nữa, hắn mới thử thăm dò mà chậm rãi rút ra. Bởi vì Tần Ý đã cẩn thận và kiên nhẫn làm dạo đầu, Kỷ Sơ Hạ thích ứng rất nhanh, tuyến tiền liệt miễn cưỡng cảm nhận bị ma sát va chạm liên tục, khoái cảm tê dại từ nơi đó nhanh chóng lan ra toàn thân. Nghe thấy cậu lại bắt đầu vô thức rên rỉ, Tần Ý không kiên nhẫn được nữa gia tăng tốc độ đâm chọc, mấy chục rồi đến mấy trăm lần, dương v*t thô to liên tục ma sát dững đạo căng chặt, hung hăng thẳng tiến rồi lại rút ra, mang theo một lượng lớn gel bôi trơn, chất lỏng từ miệng huyết chảy ra một mảng lớn lan xuống đùi, làm bộ lông của hai người ướt đầm dính dớp, quấn vào nhau lôi kéo không ra.

Trong không gian bịt kín nhất thời đầu là tiếng cơ thể va chạm vào nhau và tiếng hai người ồ ồ thở dốc rên rỉ vô cùng dâm mỹ. Hôm nay Tần Ý lái chiếc SUV, tuy ghế sau khá rộng rãi nhưng hai người đàn ông thân cao 1m8 rất khó thoải mái cử động mà làm tình. Kỷ Sơ Hạ bị dương v*t đỉnh vào người, cơ thể cứ bị đẩy ra sau, gần như đụng đầu vào cửa xe, rồi lại bị Tần Ý kéo trở về. Cậu chưa bao giờ thể nghiệm khoái cảm quá mức kích thích thần kinh như vậy, làm lý trí cậu có xu hướng hỗn loạn, lúc cao trào đến, rốt cuộc cậu chịu không nổi mà nhắm mắt bật khóc.

dương v*t Tần Ý vẫn cứng rắn như trước, run run trong cơ thể cậu chứng tỏ sự tồn tại. Thấy cậu bị bản thân làm đến phát khóc, hắn đau lòng không chịu nổi bèn dừng động tác, vòng tay qua eo ôm người lên. Đột nhiên thay đổi tư thế, dương v*t trong cơ thể gần như đâm vào càng sâu hơn, Kỷ Sơ Hạ ngửa trên người Tần Ý khóc đến nấc cục, hắn liếm nước

mắt trên mặt cậu, dịu dàng mà dỗ dành: “Bảo bối ngoan, kiên trì thêm một chút, sẽ nhanh tốt thôi.”

Cậu nhỏ của hắn lại đâm lên lần nữa, từ dưới lên mà xỏ xuyên trong cợ thể Kỷ Sơ Hạ. Mới đâm rút đưa đẩy vài cái, cậu lại nhắm mắt dựa vào vai hắn rên rỉ, phía dưới cũng phối hợp liên tục nâng lên hạ xuống, rõ ràng là rất thích thú, dương v*t đã bắn một lần lại trở nên cứng rắn ma sát trên bụng Tầ Ý, lưu lại từng dòng tinh dịch. Tầ Ý không hề do dự mà đẩy nhanh tốc độ đâm chọc, hai túi nặng trĩu đánh lên bờ mông tròn tròn của Kỷ Sơ Hạ, âm thanh phá lệ rõ ràng, càng khiến người ta đỏ mặt tim đập liên h ẫ.

Lúc Kỷ Sơ Hạ hét lên một tiếng chói tai r ẫ bắn tinh, Tầ Ý cũng bắn ra trong người cậu. Sau đó hắn rút dương v*t vẫn chưa m ền xuống ra, mang theo tinh dịch hòa lẫn với gel bôi trơn. Kỷ Sơ Hạ nhắm mắt, xấu hổ không muốn nhìn, hắn k ề vào tai cậu nhỏ giọng cười một tiếng, sau đó rút khăn tay cẩn thận giúp cậu lau khô thân dưới r ẫ mặc quần vào.

Kỷ Sơ Hạ tùy ý hắn làm gì thì làm, ngoan ngoãn giống hệt con mèo mà cậu nuôi.

Sau khi ân ái, hai người ôm nhau ng ồi phía sau xe như cũ, trao đổi nụ hôn sâu ướt át, cùng nghe nhạc cùng hút chung một điều thuốc.

Trên đường quay về, Kỷ Sơ Hạ nằm bên ghế phó lái, cả người không có chút sức lực, cậu không muốn cử động chút nào. Tầ Ý cúi người thắt dây an toàn cho cậu, hôn lên môi cậu một cái, giọng nói vẫn còn hơi khàn: “Trở về lại tiếp tục.”

Kỷ Sơ Hạ trừng mắt nhìn hắn, nhỏ giọng oán giận: “Sao anh lợi hại như vậy?!”

Tầ Tranh còn nói Tầ Ý là lão xử nam mà, này rõ ràng là lão tài xế mới đúng!

Tầ Ý hôn lên đôi môi hơi bữu ra của cậu lần nữa: “Vì em nên mới như vậy.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 57

Trong lúc tắm rửa, Kỳ Sơ Hạ nằm trên người Tần Ý mệt mỏi muốn ngủ, dòng nước ấm áp chảy đến nơi khó mở miệng kia, tình cảm mãnh liệt qua đi, chỉ còn lại cảm giác đau rát. Ngón tay Tần Ý chậm rãi chuyển động bên trong, lo nghĩ muốn giúp cậu rửa sạch thứ hắn đã bắn vào, Kỳ Sơ Hạ híp mắt, vô thức rên rỉ vài tiếng, hắn hôn lên má cậu trấn an.

Tần Ý ôm người về phòng ngủ, Kỳ Sơ Hạ nằm trên giường lớn mềm mại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Hắn quay lại phòng tắm rửa, sau đó về phòng tắt đèn lên giường, thật cẩn thận mà ôm người vào lòng.

Vốn tưởng rằng Kỳ Sơ Hạ đã ngủ say, cậu lại trở mình trong lòng ngực hắn rồi mở mắt ra. Trong bóng tối, hai mắt cậu dường như còn sáng hơn bình thường, giọng nói mang theo ý cười nhẹ: “Không phải nói trở về tiếp tục sao? Hửm?”

Âm cuối hơi cao lên, giọng nói mềm mại ngọt ngào như làm nũng, Tần Ý hôn lên môi cậu: “Phía sau em không thoải mái, lần sau đi.”

“Chỗ đó của anh vẫn còn cứng lắm.”

Vì đang nằm trong lòng hắn, cậu có thể cảm nhận rất rõ hình dạng cứng rắn phía dưới của hắn, nó cứ đỉnh đỉnh phía sau cậu chứng tỏ sự tồn tại, làm sao cậu có thể ngủ được.

“Không sao, lát nữa là tốt thôi.”

Kỳ Sơ Hạ hôn lên cái cằm nhú râu tua tủa của hắn, thậm chí râu của người này cũng cứng hơn của cậu một chút, lại duỗi tay xuống dưới, cách lớp vải quần sờ sờ cậu nhỏ của hắn, dán sát vào hắn nhỏ giọng nỉ non:

“Đừng nhin, nhin là hỏng luôn đó nha.”

Vừa dứt lời liền bị Tần Ý đè lên người, nụ hôn mang tính xâm lược hạ xuống, Kỷ Sơ Hạ giờ tay ôm cổ hắn, hé miệng nồng nhiệt đáp trả.

“Đừng luôn chọc ghẹo anh như vậy.”

“Vậy làm nha.”

Kỷ Sơ Hạ nhấc chân quấn quanh eo hắn, cậu nhỏ cũng vênh lên, hơi rung động dán vào bụng Tần Ý.

Cả người trần trụi dây dưa vào nhau, Kỷ Sơ Hạ phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, cậu thật thích tư thế thân mật ôm chặt nhau như vậy của hai người, có thể khiến cậu có cảm giác được yêu và được trân trọng. Lúc này đã làm trong xe rất lâu, lần này Kỷ Sơ Hạ thích ứng rất nhanh. Tần Ý ngẩng xuống ôm cậu lên trên người, dương v*t được thoa gel bôi trơn thông thả mà lại kiên định tiến vào cơ thể cậu.

“A~...”

Tiếng rên rỉ bị chặn lại khi môi lưỡi dán vào nhau, Tần Ý nắm thắt lưng Kỷ Sơ Hạ nhanh chóng đâm lên. Vừa đâm chọc vừa giúp Kỷ Sơ Hạ tuốt động, cậu bị hắn cấn cậu nhỏ vuốt ve lên xuống mà hai mắt mê ly, khoe mắt nhắm tình dục vô cùng quyến rũ, lỗ nhỏ phía dưới vừa mềm vừa ướt, đâm vào rút ra mang theo chất lỏng dính nhớp, hình ảnh quá mức khêu gợi khiến hắn gia tăng tốc độ, hung hăng đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cậu.

Rơi vào tình dục, Tần Ý không còn bình tĩnh kiên chế như ngày thường, hắn hít thở dồn dập cực kỳ gợi cảm, mồ hôi chảy dọc theo gò má, Kỷ Sơ Hạ duỗi đầu lưỡi liếm liếm lại khiến dương v*t trong cơ thể trướng lớn thêm một vòng.

Khi luồng tinh dịch bắn vào trong cơ thể, Kỷ Sơ Hạ ngẩng đầu há miệng thở dốc, kích thích cực hạn làm cả người cậu tê rần. Tần Ý kề sát vào cổ thon dài của cậu, lưu lại dấu ấn tình yêu.

Lần thứ hai, Kỷ Sơ Hạ trở mình quỳ trên giường, bàn tay to của Tần Ý xoa bóp hai hông trắng trắng tròn tròn mềm mịn của cậu, cần lấy dương v*at từ phía sau đâm vào. Lỗ nhỏ bị làm mở lớn còn chưa hoàn toàn khép lại, có sẵn tinh dịch và gel bôi trơn trước đó, lúc này tiến vào vô cùng thuận lợi. Lúc quy đầu ma sát đến điểm mẫn cảm kia, Kỷ Sơ Hạ rên lớn một tiếng, giống như có dòng điện chạy qua khắp cả người, cậu gằn như chịu đựng không nổi mà ngã xuống.

Tần Ý ôm lấy thắt lưng giúp cậu giữ thăng bằng, lại bắt đầu một vòng chinh phạt.

Bởi vì đang quỳ mà hai đùi Kỷ Sơ Hạ căng chặt, đường cong cơ bắp hiện ra cực kỳ hấp dẫn, Tần Ý yêu thích vuốt ve làn da trắng mịn không buông tay, không khống chế được mà hung hăng đâm chọc. Vì chuyển động quá mức kịch liệt mà cái giường bên dưới phát ra tiếng vang kéo kẹt, hai túi liên tục đập vào da thịt mềm mại ở miệng huyết làm nó đỏ bừng một mảng. Tinh dịch và gel bôi trơn bị kéo ra khỏi lỗ nhỏ, ma sát quá nhiều thành bọt nước màu trắng, thoát nhìn vô cùng tình sắc.

Kỷ Sơ Hạ bị đâm đến bắn ra, khoái cảm mãnh liệt quét qua toàn thân, cậu gằn như không khống chế được mà hét lên, hoàn toàn mất hết sức lực ngã xuống. Tần Ý vẫn không dừng lại, nằm úp trên lưng cậu, đè cả người cậu xuống giường, tốc độ đâm chọc cực kỳ nhanh, cuối cùng hắn cũng đạt đến khoái cảm.

Một lần nữa bị bắn vào chỗ sâu nhất trong cơ thể, giống như ngay cả linh hồn cũng bị đánh dấu, Kỷ Sơ Hạ nhắm mắt lại, cả người đều run rẩy.

Rốt cuộc người phía sau cũng rút hung khí gây tội ác ra ngoài nhưng vẫn đè lên người cậu như cũ. Hắn hôn lên sống lưng cậu, từng chút từng chút đi xuống, giọng nói của Kỷ Sơ Hạ đã khàn khàn, nhỏ giọng nhắc nhở Tần Ý: “Không thể làm tiếp...”

“Không làm, ngoan.”

Cuối cùng Kỷ Sơ Hạ ngủ như thế nào, ngay cả bản thân cậu cũng không rõ lắm, chỉ biết là khi được Tần Ý ôm vào bồn tắm lần thứ hai, bọn họ vẫn

nhìn không được lại làm thêm một lần nữa. Trước khi mất đi ý thức, lỗ nhỏ phía sau đường như vẫn đang chịu đựng sự đâm chọc không có kết thúc của người kia.

Lúc Kỷ Sơ Hạ tỉnh dậy thì trời đã sáng, cậu trở mình, cả người đau nhức như bị xe cán qua, nhất là địa phương lần đầu bị khai phá đã sử dụng quá độ càng vô cùng khó chịu. Nhưng cả người cậu lại sạch sẽ không có bất kỳ cảm giác dính nhớp khó chịu nào, hẳn là sau khi cậu mê man, Tần Ý đã giúp cậu tắm rửa.

Nghĩ đến Tần Ý, Kỷ Sơ Hạ ngẩng dậy, mở mắt nhìn xung quanh, sau đó trông thấy hắn mặc áo choàng tắm đứng hút thuốc ngoài ban công, cậu bước chân trần xuống giường đi tới.

Bỗng nhiên thất lưng bị một người phía sau ôm lấy, Tần Ý vươn tay ôm Kỷ Sơ Hạ đang cười lém lỉnh kéo áo choàng tắm của hắn vào lòng, cúi đầu muốn hôn, cậu ngửa người ra sau: “Đừng hôn, em còn chưa đánh răng.”

Bàn tay to của hắn đè lên gáy đẩy đến gần, cúi đầu ngậm lấy môi cậu mà hôn sâu.

Mấy phút đồng hồ sau, hô hấp cậu trở nên rối loạn, đầu óc choáng váng quay đầu đi: “Không hôn nữa.”

Tần Ý hôn một cái cuối cùng lên mũi cậu, chú ý thấy cậu đi chân trần trên nền đá cẩm thạch lạnh lẽo, hắn vội tắt điếu thuốc rồi ôm người lên quay trở vào phòng ngủ.

Kỷ Sơ Hạ được hắn đặt xuống ghế, Tần Ý ngồi bên cạnh, nâng chân trái lên giúp cậu mát xa lòng bàn chân và mắt cá từng bị thương: “Chỗ này còn đau không?”

Tối qua làm quá kịch liệt, hắn hơi lo lắng chân cậu lại bị thương.

Kỷ Sơ Hạ đỏ mặt, buổi sáng sau đêm đầu tiên đối mặt với người đàn ông đã triền miên với cậu suốt một đêm, cậu hơi xấu hổ.

Tần Ý nhìn dáng vẻ ngốc ngốc của Kỳ Sơ Hạ, đến gần vén tóc mái của cậu lên, khẽ hôn lên vết sẹo trên trán: “Đừng xấu hổ.”

Kỳ Sơ Hạ nhắm mắt lại cười cười, cũng bình tĩnh dựa vào ghế hưởng thụ Tần Ý mát xa, thật thoải mái.

“Lát nữa vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra một chút.” Từ đầu đến cuối hắn vẫn lo lắng bên chân của Kỳ Sơ Hạ, cho dù mỗi lần kiểm tra bác sĩ đều nói xương chân đã lành, không còn bất cứ vấn đề gì. Nếu có thể, hắn tình nguyện người bị tổn thương chính là bản thân hắn.

Kỳ Sơ Hạ nghĩ nghĩ rồi lắc đầu: “Không đi, hôm nay chúng ta đi chỗ khác.”

“Em muốn đi đâu?”

“Hôm qua anh đã nhận lời cầu hôn của em rồi, chúng ta đi đăng ký.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 58

Chín giờ sáng, bài phỏng vấn độc quyền được đưa lên đầu trang Web video, Weibo và các diễn đàn lớn về giải trí lập tức điên cuồng đăng lại.

Tuy hơn nửa năm nay, chuyện của Kỷ Sơ Hạ và kim chủ sau lưng đã không còn là đề tài mới mẻ, nhưng Kỷ Sơ Hạ dám công khai xuất quỹ, thậm chí “ép hôn” trước camera thật sự làm quần chúng ngã rớt mắt kính.

Lập tức có người ước ao ghen tỵ, cũng có người nghiêng răng nghiêng lợi chưa hề giậm chân, đúng là một vở kịch lớn.

Mà lúc trên mạng đang ồn ào gió tanh mưa máu, Kỷ Sơ Hạ và Tần Ý lại không khoe khoang xuất hiện ở đại sảnh phòng đăng ký kết hôn, tự tay đi vào giấy kết hôn.

Quá trình lấy chứng nhận rất thuận lợi, tuy ánh mắt của nhân viên công tác rất hiếu kỳ, nhưng vẫn tươi cười thân thiện. Hai người vừa ra khỏi nơi đăng ký liền bị người chụp ảnh phát lên mạng, quần chúng ăn dưa đầu ồ lên, trên trang Web chính thức vô cùng cao lãnh của Tần thị, trang đầu tiên chính là đăng thông báo kết hôn của chủ tịch Tần.

Có rất nhiều nhân vật của công chúng tuyên bố kết hôn hay yêu đương trên Weibo, nhưng thanh niên tài giỏi thông báo kết hôn trên trang Web chính thức của công ty lại không nhiều. Tuy bảng thông báo này rất nghiêm chỉnh và đúng bài bản, nhưng giữa những câu chữ lại bốc mùi bánh chó nòng nặc, show ân ái đầy mặt quần chúng vây xem.

Thân là đương sự, hai nhân vật chính đã lên xe rồi đi. Một tay Tần Ý đặt trên vô lăng, tay kia thì nắm chặt tay Kỷ Sơ Hạ không muốn buông ra.

Cậu cười ngây ngô nhìn tờ hôn thú trong tay, sau đó chụp một tấm ảnh đăng lên Weibo: “Đúng vậy, tôi kết hôn rồi!”

Rốt cục có thể thẳng thắn thừa nhận một nửa của bản thân, trời biết cậu vui vẻ đến cỡ nào.

Tần Tranh gọi điện thoại đến, tới tấp chất vấn bọn họ: “Anh, chị dâu! Tại sao hai người đăng ký kết hôn mà không nói cho em biết! Em lên mạng mới thấy, thật quá đáng!”

Khóe miệng Tần Ý cong lên, bình tĩnh nói: “Nói cho em biết làm chi? Bọn anh đi đăng ký, chẳng lẽ em định đi theo?”

Tần Tranh ngượng ngùng nói: “Em đi theo nhìn một chút...”

Tần Ý không để ý đến hắn, dứt khoát cúp điện thoại, người khác gọi đến cũng không nghe, quay qua hỏi Kỷ Sơ Hạ: “Em muốn đi đâu?”

Cậu nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Đi thăm mẹ em.”

Mẹ của Kỷ Sơ Hạ được chôn cất trong một nghĩa trang công cộng ở ngoại ô, mấy năm trước cậu dư chút tiền đã sửa sang lại, vị trí vẫn như cũ, cậu và Kỷ Thu Vũ thường xuyên đến, quét dọn thật sạch sẽ.

Kỷ Sơ Hạ đặt hoa mang đến trước bia mộ, sau đó ngẩng đầu xồm xuống nhỏ giọng trò chuyện: “Mẹ, lần trước con nói muốn dẫn người đến cho mẹ xem, anh ấy là Tần Ý, hôm nay chúng con đăng ký kết hôn rồi.”

Tần Ý vô cùng nghiêm túc quỳ lạy ba cái trước bia mộ, trịnh trọng hứa hẹn: “Con sẽ chăm sóc Sơ Hạ cả đời, xin dì cứ yên tâm.”

Kỷ Sơ Hạ cười cười với hắn: “Gọi mẹ đi.”

Hắn nhéo nhẹ lên tay cậu, rất tự nhiên sửa miệng: “Mẹ cứ yên tâm, con sẽ đối xử tốt với Sơ Hạ cả đời.”

Cậu gật gật đầu: “Em cũng sẽ tốt với anh.”

Tần Ý cũng đưa cậu đi thăm cha mẹ hắn, nghĩa trang tư nhân của nhà họ Tần cách nghĩa trang công cộng không xa, cảnh vật rất đẹp, rất u nhã và yên tĩnh.

Bia mộ hợp táng dán ảnh chụp cha mẹ Tần Ý, cha hắn trông rất anh tuấn nho nhã, còn mẹ hắn thì dịu dàng xinh đẹp. Kỷ Sơ Hạ vừa nhìn liền biết hai người chắc chắn là người rất tốt, cậu cũng quỳ lạy bia mộ ba cái. Tần Ý nắm chặt tay cậu, nói với cha mẹ hắn: “Cậu ấy rất tốt, cha mẹ cứ yên tâm.”

Trước khi gặp được Kỷ Sơ Hạ, hắn chưa hề nghĩ sẽ có một người làm hắn yêu hết lòng hết dạ như vậy, muốn nhanh chóng cùng cậu bước vào đời sống hôn nhân, muốn đưa cậu đến trước mặt cha mẹ. Sơ Hạ tốt như vậy, nếu cha mẹ hắn còn sống, nhất định cũng sẽ rất thích cậu.

Buổi chiều, Tần Ý và Kỷ Sơ Hạ vẫn đến bệnh viện một chuyến. Khớp xương được phẫu thuật đã lành, chú ý một chút sẽ không có bất cứ vấn đề gì nữa. Tần Ý rất lo lắng, tuần sau bộ phim Khê Hoa Ngạn sẽ quay tiếp, phim võ hiệp có rất nhiều cảnh đánh nhau, hắn thật sự lo lắng Kỷ Sơ Hạ sẽ lại tự mình ra trận.

“Hay là không quay nữa?”

“Đoàn làm phim đã đợi em mấy tháng rồi, hiện tại sao có thể nói không quay nữa.”

“Chân của em thật sự không có vấn đề gì chứ?”

“Không sao mà, em không làm được thì còn có diễn viên đóng thế mà.”

Tuy sau khi bộ phim khởi quay có rất nhiều tình huống thay đổi bất ngờ, nhưng Kỷ Sơ Hạ vẫn muốn quay cho xong. Đây là bộ phim đầu tiên cậu đóng vai chính, cậu thật sự hy vọng cuối cùng có thể viên mãn hơn không thể tre.

Tần Ý biết tâm tư của cậu nên không yêu cầu quá đáng. Kỷ Sơ Hạ ngang hàng với hắn, trên phương diện sự nghiệp, hắn sẽ tôn trọng bạn đời.

Buổi tối hôm đăng ký, Tần Ý đuổi Tần Tranh ra ngoài, cho toàn bộ người làm trong nhà nghỉ hết, ngay cả Kỷ Thu Vũ cũng đến nhà họ Dương tá túc. Kỷ Sơ Hạ đích thân xuống bếp làm một bàn thức ăn gia đình bình thường, Tần Ý làm trợ thủ, giống như một cặp vợ chồng bình thường, cùng hưởng thụ bữa ăn đơn giản mà ấm áp và ngọt ngào.

Tần Ý khui một chai rượu ngon, Kỷ Sơ Hạ cao hứng uống hơi nhiều, cuối cùng được hấn ôm lên lầu. Ôm nhau ngã vào giường lớn mềm mại trong phòng ngủ, Kỷ Sơ Hạ vươn tay sờ sờ ga trải giường mới thay, nhỏ giọng nói: “Màu hồng à.”

“Hôm nay mới đổi, cho có không khí vui vẻ.”

Kỷ Sơ Hạ nheo mắt cười: “Nhìn thật đẹp.”

Đôi môi ấm áp của Tần Ý kề vào lỗ tai cậu, giọng nói đầy mê hoặc: “Đi tắm trước nha?”

“Ừ.”

Hơi nước tràn ngập trong phòng tắm, hai cơ thể trần trụi quấn lấy nhau nhấp nhô lên xuống đầy kích thích trong bồn tắm. Hai tay Kỷ Sơ Hạ vịn vào thành bồn tắm, cắn chặt môi đè nén tiếng rên rỉ, Tần Ý phía sau ôm lấy cậu nhẹ nhàng gặm cắn sau gáy và nơi mẫn cảm nhất dưới lỗ tai, lưu lại từng dấu răng nhột nhật. Dững đạo mềm mại đang chịu đựng người phía sau chinh phạt như cuộn phong mưa gió.

dương v*t cực nóng của hấn không ngừng ra vào, cảm giác làm tình trong nước thật kỳ diệu, lúc đâm sâu, dòng nước cũng cùng tràn vào, khi rút ra lại kéo theo chất lỏng hỗn hợp với gel bôi trơn, cảm giác kích thích như được phóng đại lên gấp mấy lần. Kích thích quá mức làm Kỷ Sơ Hạ gần như không chống đỡ nổi, cả người hơi run rẩy, đặc biệt khi quy đầu cường tráng của Tần Ý ma sát nơi mẫn cảm nhất trong cơ thể cậu, khoái cảm tập trung nơi đó lập tức như dòng điện lan tỏa ra toàn thân, làm tay chân cậu gần như co rút lại.

Kỷ Sơ Hạ ngẩng đầu há miệng thở dốc, động tác đâm rút của Tần Ý không hề có ý tứ chậm lại, hai tay hắn nhéo nụ hoa trước ngực của cậu, liên tục vân vê lôi kéo, mang lại cho cậu khoái cảm cực đại.

Nghe thấy hơi thở của hắn ngày càng dồn dập, cậu nhỏ của Kỷ Sơ Hạ càng trưởng lớn khó chịu, Tần Ý lại không cho cậu sờ nó: “Bảo bối ngoan, nhịn chút nữa, rất nhanh sẽ cho em bắn ra.”

“Ừm ~... Anh nhanh lên.”

Tiếng cơ thể va chạm vào nhau trong nước hơi kỳ quái, tốc độ va chạm lại rất nhanh. Tần Ý ôm Kỷ Sơ Hạ hơi đi đều chỉnh góc độ, nắm eo cậu nhấc về phía sau, làm dương v*т của hắn vào càng sâu hơn, mỗi lần đâm chọc, quy đầu đều hung hăng ma sát lên tuyến tiền liệt, Kỷ Sơ Hạ chịu không nổi mà rên lên, kích thích đến nổi chảy nước mắt.

Sau khi bị đâm chọc hơn trăm cái, Kỷ Sơ Hạ thét chói tai, bị đâm đến bắn ra. Hai tay Tần Ý nắm lấy thắt lưng cậu, kéo cậu lên đặt trên thành bồn tắm, sau khi hưng ác đưa đẩy mấy chục cái cuối cùng, rốt cuộc hắn cũng bắn ra trong người cậu.

Triền miên hôn môi một lúc, Tần Ý rút dương v*т hơi mềm ra, thay nước sạch trong bồn rồi giúp Kỷ Sơ Hạ tắm rửa sạch sẽ. Cậu dựa vào ngực hắn, gương mặt đỏ bừng đầy thỏa mãn, hai mắt híp lại đầy sương mù, là khoái cảm sau khi cào trào vẫn chưa tan.

Tần Ý cúi đầu hôn lên đôi môi hơi vênh lên, nhỏ giọng hỏi: “Thoải mái không?”

Cậu gật gật đầu: “Anh quá lợi hại.”

Khóe miệng hắn cong lên, lại hôn cậu lần nữa: “Bảo bối, tân hôn vui vẻ.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 59

Một tuần sau ngày đăng ký kết hôn, Kỷ Sơ Hạ quay lại đoàn phim Khê Hoa Ngạn. Vì tiết kiệm thời gian, cậu vẫn ở khách sạn gần đoàn làm phim như trước. Mỗi ngày gần tối, sau khi tan tãn Tần Ý đầu đến khách sạn với cậu.

Mỗi ngày hai người đầu không khoe khoang mà gặp nhau, Tần Ý cũng rất ít khi xuất hiện ở trường quay, Kỷ Sơ Hạ một lòng tập trung đóng phim. Từ sau khi đăng thông báo kết hôn, cậu không nói về chuyện này nữa, còn từ chối hết tất cả lời đề nghị phỏng vấn của phóng viên truyền thông, chỉ muốn bình tĩnh tâm trạng mà yên tâm đóng phim.

Ngày bộ phim chính thức hơn khô thẻ tre, Tần Ý vốn đã nói sẽ cùng cậu tham gia lễ đóng máy bỗng gọi điện tới, nói buổi tối hẳn có việc không thể tham dự, sẽ đến đón cậu sau, còn dặn dò Kỷ Sơ Hạ uống rượu ít thôi.

“Tối nay anh có chuyện gì vậy?”

Kỷ Sơ Hạ chỉ thuận miệng hỏi, Tần Ý ở đầu dây bên kia lại im lặng trong chốc lát rồi mới trả lời cậu: “Dao Dao đã trở lại, anh đến sân bay đón nó.”

Kỷ Sơ Hạ: “...”

Thật ra nếu Tần Ý không đề cập đến, cậu gần như quên mất sự tồn tại của cô em gái này. Lúc trước Tần Dao đã gọi điện giải thích rõ đầu đuôi mọi chuyện, còn xin lỗi cậu, nhưng muốn nói Kỷ Sơ Hạ không có khúc mắc gì trong lòng thì không có khả năng. Nhưng cậu và Tần Ý đã kết hôn, cũng không cần phải tiếp tục rối rắm việc này trong lòng, cậu cũng không muốn vì bất cứ kẻ nào mà làm ảnh hưởng đến tình cảm giữa cậu và Tần Ý.

“Anh cứ đi đi, xong công việc em sẽ gọi điện cho anh.”

“Ừ.”

Tần Ý âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, Kỷ Sơ Hạ nể mặt hắn, không mang thù là đủ lắm rồi. Hắn biết chuyện này là cái gai trong lòng cậu, nhưng người làm sai lại là em gái hắn, hắn có thể bắt cô xin lỗi, tự kiểm điểm rồi lại phải lấp liếm đi đâu sai trái, cố tình người Tần Dao làm tổn thương lại là người mà hắn yêu nhất, đây mới là chuyện làm hắn mâu thuẫn và khó xử.

Trong bữa tiệc hơi khô thê tre, Kỷ Sơ Hạ vẫn uống hơi nhiều, cậu là nhân vật chính trong phim, bị người khác trái một ly phải một ly, không nhận ra là uống quá nhiều. Cuối cùng là trợ lý của cậu gọi điện thoại cho Tần Ý đến dẫn con ma men này về.

Trên đường về nhà, Kỷ Sơ Hạ đã ngủ mất. Sau khi về đến nhà, Tần Ý ôm cậu vào cửa. Tần Dao đang ngồi trên sofa trong phòng khách trò chuyện với Tần Tranh và Kỷ Thu Vũ, thấy vậy cô đứng lên, không được tự nhiên căn môi nhìn hai người.

Kỷ Thu Vũ nhìn thấy anh trai nhắm mắt dựa vào ngực Tần Ý, hơi lo lắng hỏi: “Anh của em bị sao vậy? Uống quá nhiều ă?”

“Tham gia tiệc đóng máy nên anh của em uống hơi nhiều, không sao đâu, anh sẽ chăm sóc cậu ấy, em đừng lo lắng.”

Tần Ý ôm Kỷ Sơ Hạ lên lầu, Tần Dao theo bản năng đi theo sau. Lên đến tầng lầu, hắn dừng lại nói với cô: “Em cứ nói chuyện với A Tranh đi, cũng hơn một năm rồi hai đứa không gặp nhau. Sơ Hạ đang ngủ, có chuyện gì ngày mai lại nói.”

Tần Dao gật đầu, không dám hỏi nhiều lời.

Đặt Kỷ Sơ Hạ xuống giường, Tần Ý cần khăn nóng vội đi đến lau mặt cho cậu. Kỷ Sơ Hạ mơ mơ màng màng lên tiếng, sau đó cần tay hắn mở mắt ra.

“Sao lại uống nhiều như vậy?”

Cậu kè sát gương mặt vào tay hấn cọ cọ, hàm hờn nói: “Đau đầu.”

“Uống nhiều như vậy, không đau đầu mới kỳ quái. Không phải anh đã nói em uống ít rồi sao? Người khác mời rượu là em không từ chối hả?”

Hấn nhìn không quả trách, Kỷ Sơ Hạ nheo mắt lại cười nói: “Rốt cuộc bộ phim cũng hơi khô thê tre, em vui vẻ mà.”

“Vui cũng không được uống nhiều như vậy.”

“Được rồi, em biết rồi, sao anh nói nhiều quá vậy? Giống hệt như ông già, em cũng không phải là em trai hay em gái của anh, sao cái gì anh cũng quản vậy?!”

Tần Ý nghe Kỷ Sơ Hạ oán giận, trong lòng hơi khó chịu, quả nhiên Tần Dao đột nhiên trở về làm cậu không thoải mái trong lòng.

Hấn giơ tay nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc Kỷ Sơ Hạ, ôn hòa nhắc nhở: “Đi rửa mặt rồi ngủ tiếp, ngủ một giấc, sáng mai dậy sẽ hết đau đầu.”

Tần Ý nói xong chống người dậy muốn kéo người lên, bỗng nhiên cậu duỗi tay ôm lấy eo hấn.

Tần Ý bật cười: “Còn làm nũng hả?”

Kỷ Sơ Hạ nhìn hấn, đôi mắt đã thanh tỉnh không ít, nghiêm túc nói: “Em không khó chịu.”

Hấn hơi sửng sốt, cậu nhỏ giọng thì thầm bên tai hấn, giọng nói hơi buồn bực: “Tần Dao là em của anh, đây là nhà của cô ấy, sao em có thể không cho cô ấy về nhà, em chỉ là... Thấy Tần Dao thì không biết nên nói gì mới tốt.”

Nếu Tần Dao là người không có quan hệ gì với cậu thì cậu cũng không cần phải để ý đến, nhưng cố tình cô lại là em gái của Tần Ý. Vậy nên vừa

rồi cậu mới giả vờ ngủ, chịu mất thể diện để Tần Ý ôm vào nhà, cũng vì tránh gặp mặt lại khó xử với Tần Dao.

“Không sao đâu, Sơ Hạ, anh hiểu mà. Là anh không tốt, Dao Dao cũng không ở lại đây lâu. Sau khi hôn lễ của chúng ta kết thúc, nó sẽ quay về bên kia tiếp tục đi học. Em không cần phải khó xử.”

“Em là sợ anh khó xử đó.” Dường như men say của Kỷ Sơ Hạ đã giảm bớt đi rất nhiều, cậu dựa vào ngực Tần Ý nói chuyện, thật thích tư thế như vậy.

“Chuyện trước kia anh cũng có sai, em không cần phải suy nghĩ cho anh.”

Cậu khẽ nở nụ cười: “Anh đã xin lỗi em rất nhiều lần, em lại không trách anh. Thôi, em là đàn ông con trai, phải rộng lượng, không so đo với em gái anh.”

“Cảm ơn em.” Tần Ý ôm cậu, hôn lên hai mắt, chóp mũi, cuối cùng dừng lại trên đôi môi, xâm nhập vào mà dây dưa.

Lúc ngừng lại thở dốc, Kỷ Sơ Hạ nhẹ giọng nói tiếp: “Sau này không cần xin lỗi nữa, cũng không được nói cảm ơn, em càng muốn nghe anh nói yêu em.”

“Anh yêu em.”

“Ừm, em cũng yêu anh.”

Sáng hôm sau, Kỷ Sơ Hạ thức dậy hơi trễ. Cậu rửa mặt thay quần áo rồi xuống lầu, những người khác đã ngồi vào bàn, chỉ chờ một mình cậu.

Cậu đi đến ngồi cạnh Tần Ý, Tần Dao nhìn cậu muốn nói lại thôi. Lúc tầm mắt cậu chuyển qua, cô lại có vẻ chột dạ mà rũ mắt. Kỷ Sơ Hạ lười nghĩ nhiều, nhận bánh mì nướng Tần Ý đưa rồi yên tĩnh ăn.

Tần Tranh là người đầu tiên buông bát, nói ra ngoài chơi với bạn. Kỷ Sơ Hạ định về phòng ngủ bù một giấc, khoảng thời gian này cậu đi sớm về khuya đóng phim, thật sự rất thiếu ngủ.

Nhưng trước khi ngủ phải cho Cục Bông ăn trước đã, thời tiết rất đẹp, Cục Bông lười biếng nằm phơi nắng ngoài cửa sổ sát đất. Kỷ Sơ Hạ lấy thức ăn cho nó rồi ngẩng đầu xồm xuống vuốt ve nhóc con.

“Chị dâu, em có thể nói vài câu không?”

Kỷ Sơ Hạ đứng lên, nhìn gương mặt dường như đã thành thục không ít của Tần Dao, khẽ thở dài một tiếng, đề nghị cô: “Cậu vẫn gọi tên tôi đi, gọi chị dâu nghe thật kỳ quái.”

“Ừm... Chuyện trước kia, tôi muốn trình trọng xin lỗi cậu một lần nữa, thật xin lỗi cậu.”

“Thôi, đâu đã qua.”

Trò chuyện được vài câu, có lẽ Tần Dao cũng cảm thấy không được tự nhiên nên tìm cớ rời đi. Tần Ý đi đến hỏi Kỷ Sơ Hạ: “Hai người nói chuyện gì vậy?”

“Anh yên tâm, tối qua em đã đáp ứng anh thì sẽ không đổi ý, em thật sự không để ý nữa.”

“Không cần miễn cưỡng bản thân.”

“Không đâu.”

Tần Ý gật đầu nói: “Hôm nay em muốn đi đâu?”

Hiếm khi cuối tuần mà hắn không bận công việc, cậu cũng đã quay phim xong, Kỷ Sơ Hạ nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Ngủ một lúc trước đã, tối nay em đi câu cá với anh nha?”

Sau khi ở bên nhau, cậu phát hiện sở thích của Tần Ý rất giống mấy ông già, tuy rõ ràng hắn chỉ mới hơn ba mươi. Có lẽ cậu bị hắn làm ảnh

hưởng, dù ng ửi một chỗ câu cá không cử động suốt mấy tiếng đ ồng hồ, chỉ cần ở bên cạnh Tần Ý là cậu không biết buồn chán là gì.

Hắn nhắc nhở Kỷ Sơ Hạ: “Em không cần chi ều theo ý anh, anh càng muốn em có thể vui vẻ.”

“Em chỉ là muốn ở bên anh.”

Kỷ Sơ Hạ nói như vậy, Tần Ý hoàn toàn không còn cách nào khác, khóe miệng hắn nhếch lên: “Được rồi, tối nay anh và em sẽ đi xem phim.”

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 60

Ngày cuối cùng của năm là ngày Kỷ Sơ Hạ và Tần Ý cử hành hôn lễ, địa điểm ngay ở làng du lịch gần bờ biển.

Kỷ Sơ Hạ không muốn làm lễ cưới quá phô trương, bọn họ cũng mời không nhiều người, nhưng mỗi chi tiết trong hôn lễ đều được chuẩn bị tỉ mỉ, bỏ ra rất nhiều tâm tư. Hiện trường được trang trí vô số hoa hướng dương, là loại hoa mà Kỷ Sơ Hạ thích nhất.

Mấy phóng viên giải trí ai cũng dốc hết sức muốn lấy được tin tức có một không hai, cuối cùng không ai có được thiệp mời, chỉ có phóng viên kinh tế tài chính là được vào, người này cũng là bạn của Tần Ý.

Kỷ Sơ Hạ mời vài người trong giới giải trí, Hứa Ánh Dương và Phương Đường cũng đến, là do Tần Ý mời. Rất ít người biết thật ra Hứa Ánh Dương là đàn em của Tần Ý khi hắn du học ở nước ngoài.

Hai người đưa quà tặng, chân thành chúc mừng Kỷ Sơ Hạ và Tần Ý. Cậu cười bắt tay với hai người, cậu đã từng rất hâm mộ họ, trong cái vòng lẩn quẩn phức tạp này lại có thể có được tình yêu chân thành tha thiết, hơn nữa còn kiên trì nhiều năm, thủy chung trước sau như một. Hiện tại cậu cũng tìm được một nửa có thể cùng cậu nắm tay cả đời, không cần phải tiếp tục mong ước tình yêu của người khác.

Lúc bắt tay với Hứa Ánh Dương, Kỷ Sơ Hạ nhỏ giọng nói: “Anh Dương, cảm ơn anh.”

Hứa Ánh Dương hơi bất ngờ nhú mày, Kỷ Sơ Hạ lại cười cười không giải thích nhiều. Tần Ý có kể với cậu, lúc hắn ở nước ngoài bị xã hội đen bắt cóc, may mà có người thông báo với quản gia, nhờ vậy hắn mới được

giải cứu, người đó chính là Hứa Ánh Dương. Vì thế cậu nghĩ nên cảm ơn người ta một lần nữa.

Trước khi nghi thức hôn lễ chính thức bắt đầu, Kỷ Sơ Hạ và Tần Ý đứng trước gương, chỉnh đốn trang phục cho nhau. Hai người mặc tây trang đặt may riêng màu xám đen có kiểu dáng giống nhau, cổ áo và cổ tay được thêu vàng vừa mới lạ vừa độc đáo, cũng rất hợp với khí chất của hai người.

“Rất đẹp trai.” Bàn tay Kỷ Sơ Hạ lướt qua bả vai rộng lớn của Tần Ý, cười nhẹ nói. Người đàn ông này giống như trời sinh chính là móc treo quần áo, một bộ tây trang đơn giản cũng có thể đẹp đến khiến người khác kinh ngạc cảm thán.

“Em càng đẹp trai hơn.” Tần Ý vuốt ve gương mặt cậu, trong mắt của hắn, cả thế gian này không có bất cứ phong cảnh nào đẹp bằng một phần vạn người trước mặt.

Trợ lý đi đến nhắc nhở hai người nhanh lên, Tần Ý giúp cậu chỉnh nơ lần cuối, sau đó cười cười nắm tay cậu: “Đi thôi.”

Tiếng nhạc vang lên, hai người nắm tay nhau bước trên thảm đỏ, dưới sự chứng kiến của tất cả quan khách và bạn bè, cùng nói lên lời thề chung thân.

Tần Ý kéo tay Kỷ Sơ Hạ hôn nhẹ một cái, hai mắt sáng ngời nhìn cậu, nghiêm túc và trịnh trọng nói: “Sơ Hạ, con người anh rất tế nhị, rất cố chấp, có rất nhiều khuyết điểm mà người khác không biết, cảm ơn em có thể bao dung và thấu hiểu anh. Anh yêu em, cả đời này anh sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với em, tôn trọng em, trân trọng em, dù lúc khó khăn hay sung sướng, lúc khỏe mạnh hay bệnh tật, anh chỉ cần có em.”

Hai mắt Kỷ Sơ Hạ ướt đẫm, rơi nước mắt nhưng lại mang ý cười nói: “Em cũng yêu anh, không phải vì những điều kiện vật chất, đơn giản chỉ là con người anh, dù lúc khó khăn hay sung sướng, lúc khỏe mạnh hay bệnh tật, cả đời này em chỉ cần anh.”

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, hai người trao nhẫn cưới cho nhau, Tần Ý hơi cúi đầu, hôn lên môi Kỷ Sơ Hạ.

Đêm xuống, quan khách tham gia hôn lễ lục tục ra về, sau đó Kỷ Sơ Hạ và Tần Ý vào phòng tân hôn. Cậu cầm ly rượu, đưa một ly cho Tần Ý, nhẹ nhàng chạm ly với hắn.

“Uống ly rượu giao bôi không?”

Kỷ Sơ Hạ đã uống rất nhiều rượu, dưới ánh đèn, gương mặt cậu mang theo men say, cười rộ lên vô cùng quyến rũ.

Hắn nhấp một ngụm rượu rồi kéo người đến gần hôn lên môi cậu, hương rượu làm say lòng người lan tỏa giữa môi lưỡi của hai người.

Kỷ Sơ Hạ bị hôn liên tục thở dốc, nụ hôn vừa kết thúc, cậu nhỏ giọng oán giận với Tần Ý: “Rượu giao bôi không phải uống như vậy.”

Hắn cười cười vươn tay vòng qua cánh tay cậu, lúc này mới nghiêm túc đứng đắn uống ly rượu giao bôi.

Hai người cùng ngã vào giường, hai tay Kỷ Sơ Hạ nắm chặt áo hắn cười khê: “Đêm động phòng hoa chúc.”

Trong phòng không có nến, chỉ có ngọn đèn mờ nhạt ở đầu giường, bầu không khí rất thích hợp, tiếng hát văng vẳng mờ ảo chọt gần chọt xa bay vào qua cửa sổ, nghe phá lệ êm tai.

Tần Ý ngậm môi Kỷ Sơ Hạ, dịu dàng mà liếm mát, hai người cởi quần áo cho nhau, ném từng món từng món xuống, cơ thể trần trụi hòa quyện vào nhau, tư thế cực kỳ quẩn quýt.

Tần Ý nhẹ nhàng tiến vào, Kỷ Sơ Hạ hí mắt kè sát vào tai hắn rên rỉ đầy ngọt ngào. Hai tay hắn vuốt ve trước ngực cậu, khiêu khích điểm mẫn cảm trên người cậu, cậu nhỏ liên tục va chạm vào nơi khiến cậu đạt được khoái cảm.

Hai chân thon dài của Kỷ Sơ Hạ vòng qua thắt lưng hắn, vì khoái cảm như luồng điện quét qua người mà siết chặt hai chân lại. Theo động tác đâm rút của hắn, gót chân cậu vô thức chạm vào eo hắn, kích thích dương v*t trong cơ thể cậu càng trưởng lớn.

Lúc đạt đến cao trào, Kỷ Sơ Hạ dùng sức cắn lên bả vai Tần Ý, bắn toàn bộ tinh dịch dính nhớp lên bụng và ngực hắn. Tần Ý vươn ngón tay chấm tinh dịch, vẽ loạn lên đầu v* mẫn cảm của cậu, cảm giác cơ thể cậu co rúm lại, lỗ nhỏ mềm mại ẩm ướt kẹp hắn càng chặt hơn. Hai tay hắn mở rộng hai đùi không còn chút sức lực của cậu đè xuống giường, dùng sức mà thoải mái đâm chọc, chạy nước rút cuối cùng cũng bắn ra.

Lúc tinh dịch bắn sâu vào trong cơ thể, Kỷ Sơ Hạ nhắm mắt lại vô thức mà rên rỉ. Tần Ý rút dương v*t chưa mềm xuống ra ngoài, ôm cậu xoay người lại, lỗ nhỏ bị làm đang hé miệng hộc ra chất lỏng trắng đục, thoát nhìn cực kỳ tình sắc.

Hô hấp Tần Ý ồ ồ, cậu nhỏ lại lập tức có phản ứng, hắn cần dương v*t của bản thân mà đâm vào lần nữa.

“Ừm...”

Kỷ Sơ Hạ rên rỉ, vô lực mà thừa nhận đợt tiến công thứ hai.

Tần Ý cúi đầu, hôn dọc theo xương sống Kỷ Sơ Hạ một đường xuống dưới, liếm liếm mềm chảy ra do khoái cảm mãnh liệt của cậu, lưu lại vô số dấu vết đỏ ửng. Tốc độ dương v*t đâm rút ngày càng nhanh, không hề có dấu hiệu giảm bớt, liên tục ma sát lên tuyến tiền liệt của cậu, kích thích làm dương v*t của cậu vĩnh cao lên, trên đỉnh không ngừng chảy ra tinh dịch.

Sau khi đâm rút chừng trăm cái, Tần Ý thở dốc dừng lại, cơ thể vẫn dính chặt mà ôm Kỷ Sơ Hạ lên, đưa đẩy từ dưới lên trên. Cậu ngẩng trên đùi hắn, tư thế này quá mức mất thể diện, gương mặt cậu nóng đến đỏ bừng, cơ thể lại không khống chế được mà trần luân trong khoái cảm không thoát ra được.

Bàn tay Tần Ý đùa giỡn vuốt ve đầu cậu, cậu nhỏ liên tục ra vào, kéo ra tinh dịch và gel bôi trơn, thấm ướt luôn cả bộ lông của hai người, làm nó xoắn lại vào nhau, cơ thể va chạm phát ra tiếng động càng làm người ta đỏ mặt tai hòng. Kỷ Sơ Hạ chịu không nổi khoái cảm quá mức mãnh liệt như vậy, cao giọng mà rên rỉ, hoàn toàn không để ý có mất thể diện hay không.

Sau khi bắn tinh lần thứ hai, rốt cuộc dường như Tần Ý đã thỏa mãn. Hắn ôm lấy bảo bối đã mềm như vũng nước vẫn còn ngổ trên đùi hắn, hôn lên gáy và bả vai cậu, khàn giọng nỉ non: “Bảo bối ngoan, em ngày càng lợi hại.”

Kỷ Sơ Hạ nhắm mắt dựa vào người hắn cười khẽ: “Anh dạy dỗ thật giỏi.”

Cậu nghiêng đầu trao đổi nụ hôn ướt át với hắn, cảm nhận được cậu nhỏ còn chôn trong cơ thể cậu lại bắt đầu rục rịch.

Đêm nay nhất định là một đêm không ngủ.

Hôm sau ngày hai người cử hành hôn lễ, số đặc biệt của tuần san tài chính và kinh tế lớn nhất trong nước đăng ảnh chụp hai người thề nguyện trong hôn lễ, cùng với câu thề ước của hai người.

Giờ phút này, quần chúng luôn chờ xem cuộc vui rốt cuộc cũng tin tưởng, có lẽ Tần Ý và Kỷ Sơ Hạ kết hợp cũng không khó khăn như bọn họ tưởng tượng, có lẽ đơn thuần chỉ là tình yêu mà thôi.

SƠ HẠ TRONG TÔI

Bạch Giới Tử
dtv-ebook.com

Chương 61

Trước tết âm lịch một tuần là lễ trao giải Kim Ngưu, một trong ba lễ trao giải đứng đầu trong nước. Kỳ Sơ Hạ đóng vai phụ trong *Vì hắc*, cũng tham gia cuộc đua tranh giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Bộ phim *Vì hắc* được chiếu một tháng, tuy vì đề tài khác biệt mà bán vé chỉ thường thường, nhưng danh tiếng lại không tụt. Có ảnh hậu trong phim, còn có Kỳ Sơ Hạ luôn hot, độ nổi tiếng trên internet rất cao. Diễn xuất của Kỳ Sơ Hạ tiến bộ rõ như ban ngày, tham gia tranh giải Kim Ngưu cũng rất hợp logic.

Lúc vừa mới biết bản thân được đề cử, Kỳ Sơ Hạ thật kinh hãi. Cậu rất dễ bụng bộ phim này, đoạn thời gian đó cũng là lúc cậu đang vướng vào vụ án cũ của mẹ, lúc diễn đạt tình cảm của nhân vật, cậu cực kỳ đồng cảm, có thể nói là phát huy hơn hẳn lúc bình thường.

Thấy cậu cao hứng như vậy, Tần Ý vốn không để ý đến việc này chút nào quay qua hỏi cậu: “Em thật sự muốn đạt giải thưởng này?”

Kỳ Sơ Hạ dùng sức gật đầu: “Đương nhiên là muốn rồi, Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất giải Kim Ngưu đó! Đây là giải Kim Ngưu đó.”

Tần Ý không để ý nhiều đến chuyện trong giới giải trí, cũng không rõ lắm giải thưởng Kim Ngưu có địa vị gì trong nước, nhưng thấy Kỳ Sơ Hạ coi trọng như vậy, chắc chắn rất có giá trị.

Hắn giơ tay vuốt vuốt mấy sợi tóc sau gáy cậu, khóe miệng cong lên một nụ cười nhẹ: “Thật sự muốn như vậy?”

“Đương nhiên!” Kỳ Sơ Hạ theo bản năng phụ họa, thấy dáng vẻ Tần Ý như có dự tính trước trong lòng, suy nghĩ chuyển chuyển, nhanh chóng

nhắc nhở hần: “Có thể đạt được giải thưởng hay không còn phải xem em có đủ thực lực không, anh đừng có bỏ tiền mua cho em, em muốn kết quả trung thực nhất.”

“Không đâu, anh tin tưởng ở em, em nhất định có thể đạt được giải thưởng bằng thực lực của mình.”

Tần Ý đã xem bộ phim Vì hần, trong mắt hần, Kỷ Sơ Hạ diễn rất hay, hoàn toàn xứng đáng có được giải thưởng này.

Ngày trao giải thưởng, Kỷ Sơ Hạ mặc tây trang tham dự, đẹp trai giống như hoàng tử, ánh đèn sáng chói chiếu lên dáng vẻ thông dong tự tin của cậu, cậu hào phóng cười nói với phóng viên phỏng vấn: “Đương nhiên là tôi rất mong chờ rồi, mặc dù là lần đầu tiên, nhưng có thể được đề cử chính là lời khẳng định lớn nhất của tôi, có thể đạt được giải thưởng thì càng tốt.”

Có phóng viên truy hỏi Kỷ Sơ Hạ: “Đêm nay chủ tịch Tần không đến cùng anh à?”

Nhắc đến Tần Ý, hai mắt Kỷ Sơ Hạ lập tức sáng lên không ít, khóe miệng cũng nhếch lên: “Anh ấy đi công tác nước ngoài rồi, nhưng anh sẽ xem trực tiếp.”

“Chủ tịch Tần có nghĩ anh sẽ lấy được giải thưởng này không?”

Không phải Kỷ Sơ Hạ không nghe ra phóng viên đang gài bẫy cậu, đừng nói là đạt giải thưởng, cậu chỉ mới được đề cử thôi mà trên mạng đã có người nghi ngờ bình phẩm tính trung thực của giải thưởng rồi. Đương nhiên đa số mọi người đều có ánh mắt sáng như tuyết, quả thật diễn xuất của cậu trong Vì hần rất tốt, ngay cả những chuyên gia bình luận điện ảnh nổi tiếng độc miệng nhất trên mạng cũng không thể chê cậu được, mấy ý kiến tiêu cực không chiếm được thượng phong.

Kỷ Sơ Hạ gật đầu: “Đương nhiên anh ấy tin tưởng tôi, cũng tin tưởng tôi có thực lực này.”

Nói là nói như vậy, nhưng lúc chân chính ng ồi ở lễ trao giải chờ thông báo giải thưởng, Kỷ Sơ Hạ vẫn khẩn trương. Kết quả giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất nằm ở đoạn sau, thời gian trôi qua rất nhanh, đợi đến khi ảnh hậu là khách mời thông báo kết quả đi lên sân khấu, Kỷ Sơ Hạ lặng lẽ siết chặt tay. Ứng Hoa Hâm ng ồi bên cạnh nhỏ giọng an ủi: “Đừng căng thẳng, không có việc gì đâu.”

Tuy toàn bộ đoàn làm phim, bao g ồm cả đạo diễn Tăng và Ứng Hoa Hâm đều nghĩ cậu sẽ không khó khăn gì mà đạt được giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, nhưng dù sao tư lịch của Kỷ Sơ Hạ còn thấp, nếu ban giám khảo chú trọng điểm này, khó tránh khỏi sẽ nghiêng về phía mấy ứng cử viên có tuổi nghề lâu năm hơn, thế nên không ai có thể nói chính xác trước được điều gì. Đương nhiên đến lúc này, mọi người đều hy vọng Kỷ Sơ Hạ có thể đạt được giải thưởng.

Ngắn ngủi nửa phút đ ồng hồ, mỗi động tác của khách mời công bố giải thưởng trên sân khấu lại như một bộ phim quay chậm. Gương mặt tươi cười của những người đ ề cử, g ồm cả Kỷ Sơ Hạ đều được chiếu lên màn hình lớn, tất cả mọi người như ngừng thở.

Lúc khách mời công bố giải thưởng đọc to tên của Kỷ Sơ Hạ, cậu ngờ ngác không kịp phản ứng. Camera nhắm ngay cậu quay được một màn này, mãi cho đến khi Ứng Hoa Hâm bên cạnh đứng lên chúc mừng, rốt cuộc Kỷ Sơ Hạ mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng đứng lên ôm ch ần và bắt tay những người xung quanh. Sau đó cậu giống như đang nằm mơ giữa ban ngày mà đi lên sân khấu, đón nhận cái cúp từ tay khách mời trao giải rồi phát biểu lời cảm ơn.

Tuy cả người đều ngờ ngác, nhưng cũng may Kỷ Sơ Hạ không làm trò cười trên sân khấu. Cậu bình tĩnh nói lời cảm ơn đã đọc trước vô số lần trong lòng, cảm ơn nhà sản xuất, đoàn làm phim, các fan, người nhà, đương nhiên còn có người mà cậu yêu.

Lúc nói đến mấy chữ “Người yêu”, Kỷ Sơ Hạ như bừng tỉnh giấc mộng, ngượng ngùng cười trước camera, sau đó cúi chào mọi người thật sâu.

Lúc quay trở lại chỗ ngồi, rốt cuộc tâm trạng kích động của Kỷ Sơ Hạ dần dần bình tĩnh lại. Chuyện đầu tiên mà cậu làm chính là lấy di động gửi tin nhắn cho Tần Ý, kèm ảnh chụp cái cúp: “Em đạt giải thưởng rồi!”

Bên kia gần như trả lời trong vòng một giây: “Chúc mừng em.”

“Anh thật sự đang xem trực tiếp hả? Giải thưởng này là em đạt được bằng thực lực đúng không? Anh không có tiêu tiền đó chứ?” Kỷ Sơ Hạ lo lắng xác nhận lại với hắn.

Tần Ý nhìn màn hình di động, nhỏ giọng cười ra tiếng. Hắn gần như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ thấp thỏm ngốc ngốc của cậu khi hỏi câu này, vì thế cố ý đùa cậu: “Làm giám khảo thật sự rất khó.”

Kỷ Sơ Hạ lộp bộp trong lòng: “Anh thật sự bỏ tiền mua?”

“Ngốc quá, em tin tưởng vào bản thân chút đi. Anh không làm gì hết, chính em đạt được giải thưởng này.”

Kỷ Sơ Hạ nhìn chăm chú vào màn hình di động, gần như muốn đọc thành cái lỗ, tâm trạng lúc cao lúc thấp, rồi lại hơi bức mình Tần Ý cũng học xấu, cố ý đùa giỡn cậu. Thế nhưng xác định giải thưởng này quả thật không phải mua mà có, Kỷ Sơ Hạ thở phào nhẹ nhõm, trong lòng càng vui vẻ.

Buổi lễ kết thúc, phỏng vấn xong cũng gần rạng sáng, trợ lý nhỏ giọng nhắc nhở Kỷ Sơ Hạ: “Chủ tịch Tần đến đây, đang chờ anh ở bãi đậu xe bên kia.”

Cậu thật bất ngờ, vốn tưởng phải hai ngày nữa Tần Ý mới về nước, thế mà hắn đã về sớm, thật sự là rất kinh hỉ.

Kỷ Sơ Hạ vội vàng đi qua, quả nhiên thấy xe của Tần Ý đậu ở cổng bãi đỗ xe. Cậu liếc mắt một cái là nhận ra, gần như là chạy đến rồi dùng sức mở cửa xe nhào vào trong, mang theo một thân khí lạnh.

Tần Ý kéo cậu ôm vào lòng, nắm tay giúp cậu chà xát: “Sao tay em lạnh như vậy, sao không mặc nhiều quần áo hả?”

“Tham dự lễ trao giải mà, đương nhiên không thể mặc quá nhiều, lên hình sẽ không đẹp.” Kỷ Sơ Hạ không thèm để ý chút nào, hay tay cầm cái cúp, như hiến vật quý cho Tần Ý nhìn: “Anh nhìn nè, em thật sự đạt được giải thưởng.”

Tần Ý cười cười giơ tay ôm gáy cậu, kề trán vào trán cậu nhỏ giọng nói: “Anh biết em có thể làm được mà, bảo bối của anh giỏi quá.”

Kỷ Sơ Hạ hơi đỏ mặt, Tần Ý cứ như vậy, thần nhiên mà khen ngợi khích lệ cậu, coi cậu là niềm kiêu hãnh của hắn.

“Sao anh về sớm vậy?”

“Muốn nhìn em đạt được giải thưởng, kết quả vẫn chậm một chút, không kịp rồi, hơn nữa ngày mai là đưa ông Táo, anh muốn cùng trải qua với em.”

Kỷ Sơ Hạ kéo tay hắn: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Lúc lễ trao giải mới kết thúc, trong nhóm phóng viên có người hỏi cậu một câu, năm nay cậu đã gia đình, sự nghiệp thì thành công lấy được giải thưởng lớn như vậy, còn có giấc mộng nào chưa hoàn thành không. Kỷ Sơ Hạ trả lời không có, người đàn ông bên cạnh chính là giấc mộng lớn nhất cả đời của cậu, cuộc đời cậu cũng theo đó mà viên mãn. Còn những cái khác, cậu tin rằng chỉ cần bản thân cố gắng phấn đấu thì một ngày nào đó cũng có thể trở thành sự thật.

Tần Ý hôn lên trán Kỷ Sơ Hạ: “Được, chúng ta về nhà.”

Hoàn